

Vạn Lưu Quy Tông

Contents

Vạn Lưu Quy Tông	1
1. Thần Môn	2
2. Vạn Vật Quy Nguyên	7
3. Địa Khuyết Cung	15
4.	24
5. Công Phu Bát Quái Môn	28
6. Cửu U Quỷ Viện	39
7. Hắc Thạch Đào	50
8. Tâm Pháp Thượng	58
9. Tình Cờ Thoát Hiểm	65
10. Vô Minh Thần Công	77
11. Tung Tích Bí Kíp	89
12. Ẩn Tình Ở Thần Môn	102
13. Tranh Đoạt Tín Vật	109
14. Bích Tam Diệp Cốc	118
15. Những Thi Thể Không Đầu	123
16. Kỳ Tích Trong Vách Động	132
17. Vô Cực Lão Nhân	137
18. Thủ Đoạn Khôn Lường	137
19. Khôi Phục Võ Công	149
20. Những Công Phu Thất Truyền	156
21. Mã Bình Sơn	166
22. Thủy Bạch Cốc	174
23. Quỷ Công	181
24. Ẩn Tình Thần Môn	192
25. Thù Nhân Lộ Diện	206
26. Vạn Niên Tuyết Liên Tử	215
27. Đại Họa Côn Luân	224
28. Nhị Quái Quan Ngoại	231
29. Độc Công Hoạt Tử Thi	239
30. Oan Oan Tương Báo	247
31. Vạn Biến Cửu U	256
32. Đỉnh Thần Minh Sơn	263
33. Cửu Trùng Công Phu	271
34. Hạo Thiên Khiếp Quần Ma	279

Vạn Lưu Quy Tông

Giới thiệu

Tình cờ có trong tay “ Vạn Vật Quy Nguyên Kinh” khiến cho phụ thân của Mạnh Đạt Nhân chết mộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-luu-quy-tong>

1. Thần Môn

Bí đạo đột ngột chấm dứt. Thay vào đó lòng bí đạo mở rộng ra thành một thạch thất âm u trầm lắng.

Với sắc mặt ngưng đọng như mọi người vị trưởng lão cao niên nhất trong Tam lão chợt tiến nhanh đến phía tả của thạch thất.

Lão xốc rộng hữu thủ áp vào vách đá đúng vào vị trí mà ở đó đã lưu sẵn một dấu chưởng tay to bằng dấu tay một người bình thường. Và không hiểu đã có ở vách đá từ bao giờ.

Hữu thủ sau khi lột thỏm vào dấu chưởng tay có sẵn, vị trưởng lão dồn lực đến độ diện mạo bỗng đỏ gay, đồng thời toàn thân cũng rung lên bần bật.

Khi toàn bộ chân nguyên nội lực đã vận dụng đến tột độ, bầu không khí trầm lắng và ngưng đọng đang ngự trị Ở gian thạch thất vụt bị phá vỡ do tiếng thét của vị trưởng lão bỗng vang lên:

- Khai !

Ngay khi tiếng thét vang lên nếu ai ai cũng giữ nguyên sắc mặt ngưng đọng không hề thay đổi cho dù cảnh quang trước mặt đang có dấu hiệu chuyển đổi thì gã nho sinh duy nhất có mặt ở đây phải thất thần ra mặt và cứ trở mắt nhìn vào những chuyển biến những tướng không thể nào có được nhưng vẫn cứ diễn ra.

Gã càng nhìn càng kinh ngạc, càng hoang mang. Và sau cùng gã phải ngơ ngác một khi nhận thấy vách đá mà vị trưởng lão vừa áp tay vào đang từ từ phân khai, dịch chuyển về hai phía, để lộ ra một thông đạo bí ẩn khác nằm ngay sau vách đá kia.

Vách đá dịch chuyển không một tiếng động. Có chăng chỉ là những tiếng rào rào nho nhỏ cho thấy vách đá vì quá lâu không có dịp khai thông khiến lớp cát bụi thời gian thường vẫn tồn đọng ở dưới chân vách đá, giờ do vách đá dịch chuyển, lớp cát bụi đó bị vách đá nặng nề nghiền nát.

Vách đá ngừng dịch chuyển, những âm thanh rào rào cũng biến mất, vị trưởng lão cao niên đến lúc này mới lùi lại, đứng cạnh hai vị trưởng lão còn lại, hợp thành tam lão.

Hai vị trưởng lão kia vốn đứng ở hai bên vị trưởng lão nọ, một người một bên hữu một người bên tả, cả hai nhẹ nhàng áp mỗi người một tay vào hậu tâm vị trưởng lão cao niên.

Cứ thế tam lão đứng thành hàng ngang cùng cúi đầu hướng vào một mỹ phụ trung niên - là nhân vật duy nhất ở đây luôn che kín diện mạo bằng một lớp sa mỏng.

Cả tam lão cùng phát thoại :

- Thần Đàn đã khai thông. Kính thỉnh môn chủ nhập đàn.

Mỹ phụ trung niên gật đầu, như đã biết phải làm gì, như chỉ chờ Tam Lão theo đúng nghi lễ nói lời kính thỉnh như thế.

Sau đó, mỹ phụ trung niên đưa mắt nhìn gã nho sinh :

- Ngoài Bạch Quan Nhật, tất cả hãy lưu lại chờ ta.

Và mỹ phụ trung niên ung dung tiến thẳng vào thông đạo bí ẩn.

Gã nho sinh Bạch Quan Nhật thoáng bối rối.

Chợt ở phía sau gã có tiếng nhắc khẽ :

- Thiếu hiệp vào đi. Đã đến phần thiếu hiệp phải lập trọng thệ trước linh vị tổ sư bản môn rồi.

Gã quay lại, cố nặn ra nụ cười cảm kích cho dù rất gượng gạo :

- Đa tạ thất chuyên sứ chỉ điểm. Sau này khi võ công tựu thành, mỗi gia thù được báo phục Bạch Quan Nhật quyết không quên đại ân của thất chuyên sứ.

Nhân vật được gọi là chuyên sứ chợt tỏ vẻ khấn trương :

- Hãy khoan nói đến đại ân, chỉ cần thiếu hiệp đừng quên những gì đã hứa với ta, đừng tỏ ra nhát đảm trước hữu sự, giúp bốn môn thực hiện hoài bão sau ba mươi năm chờ đợi, chính bốn môn mới phải cảm kích thiếu hiệp.

Để chứng tỏ bản thân sẽ không bị nhát đảm, Bạch Quan Nhật vụt hít một hơi thật dài.

Đúng lúc này, vị trưởng lão cao niên bỗng lên tiếng bằng giọng nói không hiểu sao đã trở nên khàn đi.

- Đừng để phí thời gian nữa, Bạch thiếu hiệp xin nhập đàn cho.

Nhuệ khí của gã có phần nào vơi đi khi nghe lời hối thúc này. Tuy vậy gã vẫn dịch chân bước vào nơi mà lát nữa thôi chỉ có gã và vị môn chủ Thần Môn.

Thông đạo thẳng và dài chừng mười mười lăm trượng.

Cũng như bí đạo lúc nãy ở bên ngoài, thông đạo đột ngột chấm dứt và cho gã nhìn thấy một thạch động vụt mở rộng với một khoảng tròn sáng lộ thiên ở tít trên cao cho gã biết rằng đó chỉ là đủ làm cho toàn bộ thạch động thông thoáng chứ không phải là bí đạo mà theo đó xuất hoặc là nhập vào Thần Đàn.

Mỹ phụ trung niên đã đứng lại và chờ gã.

Gã cũng đứng lại, Và để giữ lễ gã dừng lại ngay sau mỹ phụ độ một tầm tay.

Gã nào dám đứng ngang hàng với mỹ phụ vốn là môn chủ Thần Đàn.

Hiếu ý gã, mỹ phụ lên tiếng :

- Phàm những ai được phép đặt chân vào Thần Đàn đều được đối xử ngang hàng trước linh vị tổ sư. Thiếu hiệp chớ ngần ngại hãy tiến đến đứng ngay bên hữu của ta.

Gã thở dài, tỏ ý biết lỗi :

- Phải đợi môn chủ nhắc nhở, văn sinh thật thấy áy náy. Vì những chuyện này văn sinh đã được thất chuyên sứ chỉ điểm cả rồi.

Đợi gã bước lên ngang hàng, mỹ phụ trung niên mới tiếp tục lên tiếng:

- Dù đã được chỉ điểm tường tận từng nghi tiết nhưng nào có ai vẫn đủ bình tâm để thực hiện một khi lâm vào tình cảnh quá nghiêm trọng này ?

Ta hoàn toàn cảm thông và không hề chê trách thiếu hiệp.

Gã hít vào một hơi, có cảm nhận lời nói của mỹ phụ làm gã tăng thêm nhiều, thật nhiều dũng lược.

Nhờ đó gã chợt đủ bình tâm để cùng mỹ phụ đối đáp.

Mỹ phụ hỏi :

- Trước mặt thiếu hiệp chính là linh vị tổ sư, thiếu hiệp hãy thành tâm đáp lại những lời ta sắp hỏi. Thiếu hiệp hoàn toàn nguyện ý gia nhập bốn môn ?

Bạch Quan Nhật đáp một cách nghiêm trọng :

- Để báo phục gia thù mà thù nhân lại là kẻ có bản lãnh tuyệt luân, văn sinh biết chỉ có Thần Môn mới giúp văn sinh hoàn thành ý nguyện. Do vậy, Bạch Quan Nhật này toàn tâm toàn ý, nguyện đầu nhập Thần Môn.

Mỹ phụ gật đầu :

- Và thiếu hiệp đã được biết bốn môn có hai phương cách luyện công, một nhanh một chậm và một đạt mực tối thượng thừa trong khi một kia chỉ đủ đào tạo thiếu hiệp thành bậc cao thủ đạt nhất lưu ?

Bạch Quan Nhật minh định :

- Về điều này, bẩm môn chủ, văn sinh đã minh bạch.

Mỹ phụ khẽ hít vào một hơi :

- Tốt lắm! Với phương cách thứ nhất nếu thiếu hiệp có cơ trí, có đởm lược và do thiên ý an bài, sớm thì nửa năm, chậm là một năm thiếu hiệp sẽ đạt bản lãnh tội thượng thừa. Lúc đó, theo di ý của tổ sư và văn sinh được bốn môn bao đời nay tuân thủ, thiếu hiệp nghiêm nhiên sẽ là môn chủ bốn môn. Và khi đã là môn chủ không cần nói có lẽ thiếu hiệp cũng hiểu, ta đương nhiên sẽ giao quyền chấp chưởng môn hộ cho thiếu hiệp. Khi đó, ta hoàn toàn không có tư cách đứng ngang hàng với thiếu hiệp như bây giờ.

Bạch Quan Nhật nhún mình :

- Tâm nguyện của văn sinh chỉ là muốn báo phục gia thù. Sau khi đạt tâm nguyện thiện nghĩ, nếu văn sinh cứ là thuộc hạ cho môn chủ như bây giờ thì hay hơn. Văn sinh đâu dám nghĩ đến ngày chấp chưởng môn hộ ?

Tự khiêm là điều tốt nhưng một khi đó đã là nghiêm huấn của tổ sư.

Không một ai trong chúng ta được quyền thay đổi. Huống chi...

Mỹ phụ đột nhiên buông lững câu nói khiến Bạch Quan Nhật lo ngại :

- Sao ư môn chủ?

Mỹ phụ nghiêng nửa mặt, nhìn vào mắt Bạch Quan Nhật. Và khi mỹ phụ lên tiếng giải thích, Bạch Quan Nhật có cảm nhận phía sau tấm sa che kín mặt kia, mỹ phụ đang mỉm cười. Mỹ phụ bảo :

- Có lẽ đến lúc ta phải giải thích cho thiếu hiệp hiểu đôi chút ẩn tình về những việc có liên quan đến bốn môn.

Lại hít một hơi dài, sau đó mỹ phụ giải thích :

- Ba mươi năm trước, môn chủ đời thứ tám của bốn môn đã đột nhiên thất tung. Và suốt thời gian đó bốn môn không ngừng tiến hành cùng một lúc hai việc hệ trọng quan hệ đến sự tồn vong của bốn môn. Thứ nhất, cho người truy tìm tung tích của môn chủ, và kết quả cho đến giờ chỉ vẫn là sự tìm kiếm vô vọng.

Ờng một lúc, mỹ phụ tiếp :

- Thứ hai, tìm người đủ tư chất đạt đủ mọi điều kiện để đặt làm môn chủ đời thứ chín của bốn môn. Kết quả cứ ba năm một lần và bây giờ đến lượt thiếu hiệp là lần thứ mười, chín lần qua vẫn không có lần nào giúp bốn môn có vị môn chủ kế truyền. Họ đều thất bại.

Bạch Quan Nhật hoang mang :

- Chín nhân vật trước văn sinh đều kém tư chất?

Mỹ phụ lắc đầu :

- Trái lại là khác, họ đều có tư chất hơn người.

Vậy điều gì khiến họ thất bại?

Mỹ phụ bảo :

- Cũng theo nghiêm huấn của tổ sư, có lúc nào đó vì nguyên nhân nào đó xảy ra chuyện cho môn chủ, toàn thể môn nhân đều phải lập tức thoái ẩn giang hồ, không được xuất đầu lộ diện. Và cấm điều đó chỉ được giải trừ nếu bốn môn sau đó lại có một vị môn chủ đích thực.

Do đó ba mươi năm qua chỉ có thất vị chuyên sứ của bốn môn là được quyền qua lại trên giang hồ. Trách nhiệm của thất vị chuyên sứ như ta đã nói lúc nãy, vì thế khi họ đã tìm thấy một kẻ nào đó có đủ tư chất, như trường hợp của thiếu hiệp bây giờ chẳng hạn người như thiếu hiệp nào ai dám bảo không đủ tư chất ?

Bạch Quan Nhật phổng mũi :

- Môn Chủ quá khen. Kỳ thực cũng là do phúc phận, văn sinh mới được cả bảy vị chuyên sứ lần lượt chăm và chấp thuận.

Mỹ phụ khẽ lắc đầu :

- Không phải ta khen bừa đâu vì đó là sự thật. Vả lại chính nhờ sự lựa chọn nghiêm ngặt này, cho dù bản môn không biết đến lúc nào mới có cơ hội tái xuất giang hồ nhưng với thực lực hiện nay của bốn môn, bất kỳ môn nhân nào cũng là bậc kỳ tài, có thể nói đó là thực lực cực kỳ tinh nhuệ có thừa năng lực khuynh đảo võ lâm. Chỉ đang tiếc, cũng do nghiêm huấn quá khắt khe của bốn môn chỉ coq thể xuất hiện nếu thật sự có một môn chủ.

Bạch Quan nhật mơ hồ hiểu :

- Nói như vậy, môn nhân bốn môn hiện giờ từ vị đại trưởng lão cao niên nhất cho đến kẻ lần đầu tiên gia nhập bốn môn là văn sinh, tất cả đều được tuyển lựa ba năm một lần và mỗi lần chỉ có một người ?

- Không sai. Đại trưởng lão là nhân vật được tuyển chọn cách đây gần sáu mươi năm đó là lúc bốn môn cần tìm vị chủ môn nhân đời thứ bảy.

Cũng như vị tam trưởng lão sau đó, tam vị trưởng lão đều không đạt ý nguyện, thiếu một chút may mắn để được chọn làm môn chủ, cả ba đều tuân phục trong cương vị môn nhân.

Bạch Quan Nhật thở ra :

- Những môn nhân còn lại của bốn môn đều như vậy sao?

Mỹ phụ thở ra :

- Họ cũng thế, và cả ta cũng kém may mắn như họ.

Bạch Nhật Quan tỏ ra quan tâm :

- Môn chủ được chọn vào đây từ lúc nào?

Mỹ phụ phì cười :

- Thiếu hiệp đoán thử xem?

- Mười năm ?

- Không ít thế đâu.

- Mười lăm năm ?

Mỹ phụ xua tay :

- Để thiếu hiệp dễ đoán ra có lẽ ta phải nói thêm vài điều nữa. Vị môn chủ đời thứ bảy rốt cuộc được chọn và đã chọn cách đây bốn mươi tám năm.

Sau đúng ba năm tại vị do một chút sơ suất trong lúc luyện công, vị môn chủ này đã vong mạng. Vậy là sau tám lần tuyển ba năm một lần, cách đây bốn mươi năm năm, bốn môn lại phải bỏ công tìm vị môn chủ đời thứ tám.

Sau đó cũng may mắn là chỉ sau năm lần tuyển chọn, vị môn chủ thứ tám đã xác lập.

Nhằm tính theo lời mỹ phụ nói, Quan Nhật vụt kêu lên :

- Nói như vậy, vị môn chủ đời thứ tám ngay khi chấp chương môn hộ đã thất tung ?

Mỹ phụ thoáng lạng người rồi đáp :

- Đúng vậy, và nếu nói cho thật chính xác như ta còn nhớ thì môn chủ đời thứ tám chỉ tại vị vỏn vẹn đúng một tuần trăng.

- Một tuần trăng ? Chỉ khoảng ba mươi ngày ? Chuyện gì đã xảy ra khiến cho vị môn chủ đó thất tung ?

Mỹ phụ bảo :

- Nếu giải thích được nguyên do thì dễ biết bao. Rất tiếc, đó vẫn chỉ là điều bí ẩn.

Đoạn mỹ phụ cười :

- Mà thôi, hãy trở lại chuyện lúc này thiếu hiệp không cần đoán nữa. ta là người cuối cùng được chọn cho lần chọn môn chủ đời thứ bảy.

- Vậy là đã bốn mươi tám năm ?

- Sai rồi. Ta là người cuối cùng trong những người thất bại. Do đó ta được chọn cách đây năm mươi một năm. Sau ta, ba năm sau đó, nghĩa là đúng với về trước, vị môn chủ đời thứ bảy mới được chọn.

Bạch Quan Nhật ngẩng người lên lên liếc nhìn vóc dáng hầy còn thon thả của mỹ phụ, nhất là mái tóc vẫn còn óng mượt mà của mỹ phụ. Sau đó, Bạch Quan Nhật lắp bắp :

- Hóa ra.. hóa ra niên kỷ của môn chủ là...là...

Mỹ phụ gật đầu :

- Ngoài lục tuần rồi, và thiếu hiệp sẽ hết kinh ngạc nếu biết ta nhờ kỹ thuật trụ nhan mới vượt thắng sự tàn phá của thời gian. Và cũng nhờ kỹ thuật này, nhờ võ công của ta nhỉnh hơn một chút so với ba vị trưởng lão nên ba mươi năm qua công thêm mười lăm năm trước đó dành cho việc tuyển chọn môn chủ đời thứ tám, ta luôn được chọn là người tạm thời thay quyền chấp chương môn hộ.

Ngừng lời một lúc, sau đó mỹ phụ chột thờ ra :

- Không phải ngẫu nhiên ta đề cập chuyện ta cho thiếu hiệp nghe. Kỳ thực, ta mệt mỏi lắm rồi cho việc chờ đợi một môn chủ đích thực. Và nếu lần này thiếu hiệp là nhân vật thứ mười được chọn, giả như thiếu hiệp có phúc phận hơn người vượt qua được Phong Thần Liên Hoàn Động, trở thành môn chủ đời thứ chín của bốn môn, ta sẽ là người sung sướng nhất khi giao quyền chấp chương Thầm Môn cho thiếu hiệp.

Bạch Quan Nhật ưu tư :

- Để giúp môn chủ trút bỏ gánh nặng nhất là qua thời gian quá dài chỉ là người tạm thời chấp chương môn hộ, văn sinh nào ngại ngần từ nan. Văn sinh chỉ lo bản thân không đủ phúc phận không đủ tư cách hoặc tư chất như môn chủ mong đợi.

Mỹ phụ đưa tay chỉ về phía trước mặt :

- Phía sau Thần Đàn nơi đặt linh vị tổ sư là lối vào duy nhất, Phong Thần Liên Hoàn Động. Gọi là Liên Hoàn Động vì trong đó có tất cả chín thạch động, tuần tự gọi là đệ nhất, đệ nhị, đến đệ cửu động. Muốn vào đệ nhất động phải qua đệ nhất quan. Đây là quan ải cần thiết để kiểm nghiệm đóm lược của nhân vật sắp được chọn làm môn chủ. Quan ải đó sẽ như thế nào, lúc vào đó thiếu hiệp sẽ tự biết. Tuần tự như thế thiếu hiệp sẽ tiếp nhận sở học của bốn môn ở từng thạch động. Và vượt qua động thứ nhất thiếu hiệp mới đủ bản lĩnh vào động thứ hai, tương tự như vậy cho đến hết. Và hễ ai qua được đệ cửu động sẽ nghiêm nhiên là môn chủ bốn môn và được môn nhân bốn môn nghinh đón ở ngay Thần Đàn này.

Bạch Quan Nhật bật hồ i:

- Còn như không vượt qua đệ cửu động!

Bằng ánh mắt thần thờ mỹ phụ đáp :

- Ngoại trừ lối xuất động ở đệ cửu động là đưa đến Thần Đàn này, tám động còn lại sẽ đưa thiếu hiệp đến các vị thể khác nhau trong bốn môn. Ở đệ nhất động, lối xuất động là đệ cửu phân đàn. Nếu thiếu hiệp vì lý do gì đó buộc phải xuất động ở ngay quan ải thứ nhất, thiếu hiệp sẽ mãi mãi là môn nhân bậc thứ chín, là bậc thấp nhất ở bốn môn. Ngược lại nếu thiếu hiệp xuất động ở đệ cửu động ta nói rồi thiếu hiệp sẽ là môn chủ.
- Như bản thân môn chủ lúc trước môn chủ đã qua bao nhiêu ải ?
- Bấy. Ta xuất động ngang bằng với tam lão hiện giờ.
- Vậy chưa có ai qua được tám quan ải ?
- Có, và vì người đó lại tiếp tục qua quan ải thứ chín nên từ bao đời nay chỉ có người qua đủ chín quan ải nên được làm môn chủ. Không có ai chỉ qua mới tám quan ải đã quay lại.
- Vậy giả như văn sinh chỉ qua một hoặc là hai ải đầu...

Mỹ phụ ngắt lời :

- Thiếu hiệp sẽ như mọi người, sẽ vĩnh viễn lưu lại đây, không được xuất đầu lộ diện cho đến khi tự hoàn thiện võ công có bản lĩnh ngang bằng người đã qua năm quan ải.

Bạch Quan Nhật lo ngại :

- Như vậy chỉ khi nào văn sinh có bản lĩnh ngang bằng với người đã vượt qua năm quan ải mới có thể xuất giang hồ và tìm thù nhân trả thù ?
- Đúng vậy. Và đó chính là động lực thôi thúc thiếu hiệp phải cố gắng bằng mọi giá để vượt qua chỉ ít là năm ải. Nhưng cũng phải nói thêm...

Bạch Quan Nhật nôn nóng :

- Văn sinh hiểu rồi. Điều môn chủ muốn nói thêm là bốn môn cần phải có môn chủ ? Bởi nếu không có môn chủ, văn sinh dù vượt qua năm hoặc sáu ải vẫn không được phép xuất hiện giang hồ ?

Mỹ phụ thừa nhận :

- Không sai. Nghiêm lệnh của bốn môn là thế.

Bạch Quan Nhật chợt hít một hơi thật dài nói :

- Được văn sinh sẽ tận tâm tận lực cho việc này. Không phải vì muốn được làm chủ môn nhân mà là không thể để thù nhân cứ ung dung tự do tự tại do không có ai tìm đến báo thù.

Mỹ phụ bảo :

- Đó càng là động lực giúp nhiều cho thiếu hiệp, còn bây giờ trước khi thiếu hiệp tiến vào Phong Thần Liên Hoàn Động ta cho rằng đã đến lúc tiến hành nghi thức lập thệ, thiếu hiệp sẽ chính thức là môn nhân bốn môn...

Nghi thức tiến hành trước linh vị tổ sư, Bạch Quan Nhật mãi mãi là môn nhân Thần Môn sống là người của Thần Môn, chết cho Thần Môn.

Sau đó, bằng lối duy nhất ở phía sau Thần Đàn, Bạch Nhật Quan dần bước tiến vào Liên Hoàn Động...

2. Vạn Vật Quy Nguyên

Họ có ba người đều vận nho phục, người có niên kỷ độ tứ tuần chợt nhìn vị văn nhân có niên kỷ cao hơn đôi chút hỏi :

- Nhị lão gia tin chắc y sẽ đến ?

Vị văn nhân cao niên gật đầu :

- Gia huynh dù sao cũng có một thời nhận làm sư gia cho Hà Tử Kiên, cốt nhục duy nhất của y. Hôm nay là tròn ba năm sau ngày gia huynh đột tử, lễ cúng đàn này lẽ nào y không đến dự ?

Văn nhân công tử người có niên kỷ thấp nhất so với hai văn nhân kia chột lên tiếng với sắc mặt căm phẫn :

- Nhị thúc phụ và đại cử đã dò xét kỹ chưa ? Song thân của hài nhi là do đích thân họ Hà hãm hại ?

Nhị lão gia gật đầu :

- Hài tử chớ quá lo lắng, thúc phụ và Tôn đại cử của cháu sau ba năm dò xét, dựa vào lời trần trối ngắn ngủi của lệnh tôn, giờ đã biết chắc chắn chính họ Hà là hung thủ sát hại thân mẫu của hài tử.

Vị văn nhân kia chính là đại cử của gã thiếu niên nọ giải thích thêm :

- Trước khi lâm chung, tùy lệnh tôn không nói rõ hung thủ là Hà Tử Giang, thân phụ của Hà Tử Kiên, nhưng ngoài họ Hà ra đâu còn ai khác từng được lệnh tôn coi là thân cận ? Vả lại thi thể của lệnh tôn lại được phát hiện ngay sau Hà gia trang, đại cử nghĩ chỉ có họ Hà là kẻ đáng nghi.

Hướng chi, quanh nơi này trăm dặm chỉ có Hà Tử Giang là nhân vật duy nhất am hiểu về võ công, từng quen biết nhiều nhân vật giang hồ trong Hắc đạo.

Văn nhân công tử thêm phần nộ :

- Mạnh gia bao đời chỉ là hạng văn nhân bạc nhược, chưa từng gây thù chuốc oán với ai có sao Hà Tử Giang đang tâm sát hại ?

Nhị lão gia thở dài - Hạng văn nhân như chúng ta đâu thể hiểu nổi tâm địa của giới giang hồ ?

Chúng ta chỉ biết như mọi người rằng chỉ cần một hiềm khích nhỏ là đủ cho bọn giang hồ tàn sát lẫn nhau và sẵn sàng vì thế mà gây bao cảnh thương tâm. Còn muốn biết nguyên nhân tại sao Hà Tử Giang hạ thủ, thúc phụ nghĩ, phải là do Hà Tử Giang tự miệng nói ra.

Tôn đại cử tán đồng :

- Không sai. Và đó chính là kẻ mà chúng ta định thực hiện ngay hôm nay, nhân lúc Hà Tử Giang theo nghi lễ phải đến đây thấp vại nén nhang cho vong hồn người đã khuất.

Chột ở bên ngoài có tiếng vọng vào :

- Hà gia, thiếu gia Hà Tử Kiên đến.

Nhị lão gia vội bảo vị công tử nọ :

- Hà Tử Kiên đã đến nhất định phụ thân y là Hà Tử Giang cũng sẽ đến.

Mạnh Đạt Nhân người mau lẹ lấy lại vẻ mặt bình thường chớ quá lộ liễu sắc thái căm phẫn khiến chúng sinh nghi.

Đoạn quay qua Tôn đại cử nhị lão gia bảo :

- Phiên Tôn huynh thay mõ, lo sắp đặt mọi chuyện bên trong trang như chúng ta đã bàn bạc. Đừng để lộ chút nghi vấn nào mà hỏng việc.

Họ Tôn trước khi quay lưng bước vào trong còn quay lại căn dặn vị công tử họ Mạnh :

- Do vẫn mang tang phục, Mạnh nhi nếu không dẫn nỗi lòng căm phẫn thì cứ thể hiện sắc mặt trầm trầm. Họ Hà có thấy thì vẫn nghĩ là do Mạnh nhi hỷ còn đau lòng dù song thân đã mất cách đây ba năm.

Mạnh Đạt Nhân lộ vẻ căm kích :

- Để báo thù cho song thân phiên đại cử như thế này, hài nhi thật không biết phải nói sao cho hết lòng căm kích.

Họ Tôn xua tay chân vẫn thoản thoắt bước đi :

- Ta giúp Mạnh nhi cũng là tự giúp ta. Nào phải ta không đau lòng khi được tin tiểu muội của ta, Mẫu thân của Mạnh nhi đột nhiên mệnh chung trong khi tuổi hảy còn xuân sắc ? Đừng bao giờ nói với ta hai chữ cảm kích đó nữa.

Nhị lão gia chợt dùng tay chỉnh qua y phục :

- Ờn rồi. Mọi việc cứ để ta lo liệu. Mối thù của Mạnh nhi tất sẽ được báo.

Đúng lúc này Hà Tử Kiên tuy cũng bận nhọc nhưng dáng đi nhanh nhẹn và linh hoạt cũng bước vào.

Gã vòng tay thi lễ khắp lượt :

- Tiểu diệt tham kiến Nhị sư thúc và Mạnh hiền huynh.

Nhị lão gia gật đầu nói nhanh, trước khi Mạnh Đạt Nhân vì mối thù đang thân đang hậm hực nhìn Hà Tử Kiên chực phát tác :

- Lệnh tôn Hà lão gia sao vẫn chưa đến ?

Hà Tử Kiên khẽ cúi đầu :

- Mong nhị sư thúc lượng thứ, gia phụ vì thân thể bất ổn nên hôm nay sẽ không đến.

Thoáng giật mình Nhị lão gia sau đó trầm giọng :

- Không thể như thế được. Hà - Mạnh nhị gia bấy lâu nay vẫn là bằng hữu thâm tình, sau ba năm cư tang, hôm nay là đại lễ cúng đàn cầu siêu lần cuối cho sư phụ và sư mẫu của thiếu gia, lệnh tôn không đến sao phải lễ ?

Hà Tử Kiên cười gượng :

- Gia phụ rất áy náy về chuyện này. Nghĩ lại nhất tự vi sư bán tự vi sư, Mạnh sư phụ dù sao cũng có công khai tâm dạy dỗ điều lễ nghĩa cho tiểu diệt, gia phụ vì bất ổn nên không đến quả là không nên không phải.

Nhị lão gia cười nhạt :

- Biết là không nên không phải, nhưng không lẽ chỉ đến dùng một chén rượu lạt lệnh tôn cũng không nể mặt sao ?

Hà Tử Kiên cúi thấp đầu :

- Mong nhị sư thúc lượng thứ. Nay tiểu diệt được lệnh nghiêm đường thay mặt gia phụ chịu sự trách phạt của Mạnh gia.

Nhị lão gia bật cười :

- Thiếu gia đương nổi sao ? Nếu vậy thì được! Mạnh nhi ! Mau thấp hương cho Hà thiếu gia.

Biết đã đến lúc, Mạnh Đạt Nhân vội che giấu lòng căm phẫn, thấp sẵn ba nén nhang trầm và tự tay đưa cho Hà Tử Kiên.

Nhận ba nén hương, Hà Tử Kiên nhìn Mạnh Đạt Nhân lo lắng hỏi :

- Mạnh hiền huynh vẫn còn đau buồn về cái chết của lệnh tôn và lệnh đường ư ?

Định không lên tiếng nhưng câu hỏi của Hà Tử Kiên đã làm mọi lời nói của Mạnh Đạt Nhân phải bật ra :

- Hà Tử Kiên ! Nếu là người, nếu thân phụ thân mẫu người bất ngờ đột tử, chết không minh bạch, liệu năm mười năm sau đó người có dễ nguôi ngoai hay không ?

Nhị lão gia chợt háng giọng :

- Sao lại thế, Mạnh nhi ? Hà thiếu gia vẫn chưa thấp hương cái chết của song thân hà tử liệu có liên quan gì đến Hà thiếu gia, có sao hà tử định trút giận lên đầu Hà thiếu gia ?

Quay qua Hà Tử Kiên, nhị lão gia cố giữ vẻ tươi cười :

- Lời của Mạnh nhi dù sao cũng đúng, Hà thiếu gia xin dừng vì thế mà bận tâm. Hãy mau thấp nhan trước bài vị của nhị vị sư phụ sư mẫu.

Hà Tử Kiên gượng cười nói với Mạnh Đạt Nhân :

- Mạnh huynh hỏi rất phải. Nếu là đệ ắt đệ khó lòng nguôi ngoai.

Rồi đưa mặt nhìn bài vị đặt ngay trước mặt nói :

- Sư phụ, sư mẫu ! Đệ tử đã nguyện với lòng sẽ có ngày đệ tử tìm được minh sư để luyện võ công. Khi đó, đệ tử quyết không buông tha kẻ nào đã nhẫn tâm sát hại sư phụ sư mẫu. Ở chốn tuyền đài, lời của đệ tử mong được sư phụ sư mẫu chứng giám.

Y cúi đầu hành lễ sau đó cúi đầu cắm ba nén hương vào bát hương trước mặt.

Và khi y lùi về, lưng y suýt chạm phải người vừa bất ngờ đứng ngay phía sau y.

Y quay lại :

- Là Tôn lão bá ? Lão...

Không để y nói dứt lời, đại cử hộ Tôn của Mạnh Đạt Nhân vụt trao cho y một chén rượu :

- Chén rượu này hy vọng thiếu gia lần cuối dùng với người đã khuất ?

Nhận chén rượu không hiểu sao thần sắc của Hà Tử Kiên cứ tái nhợt dần :

- Theo lẽ đương nhiên tiểu đệ phải dùng. Thế nhưng...

Lão Tôn cười thành tiếng :

- Thiếu gia đã chịu dùng là tốt rồi. Mời thiếu gia.

Chẳng dấn đo Hà Tử Kiên ngửa cổ nốc cạn chén rượu.

Ngay sau đó lão Tôn lại ấn vào tay của Hà Tử Kiên chén rượu thứ hai :

- Chén rượu này là thay cho lệnh tôn xin mời Hà thiếu gia nhận cho.

Miễn cưỡng Hà Tử Kiên phải nhận.

- Đã có lời gia phụ căn dặn tiểu đệ nào dám khước từ ?

Y lại ngửa cổ uống cạn.

Đặt vào tay y chén rượu thứ ba lão Tôn bảo :

- Việc lệnh tôn không đến quả là đáng trách chén này phạt...

Bị men rượu làm cho ngây ngật, Hà Tử Kiên sảng khoái nhận luôn chén rượu thứ ba :

- Tiểu đệ đã nói rồi. Mạnh gia có phạt cỡ nào tiểu đệ cũng gánh chịu chẳng dám từ nan.

Và y lập tức uống cạn chén rượu thứ ba.

Xoảng !

Chén rượu trên tay y bỗng rời khỏi tay và rơi xuống nền đá vỡ toang.

Y chợt lão đảo :

- Sao lại thế này ? Có sao....

Lão Tôn cười thật to :

- Nếu ta đoán không lầm thì thế nào người cũng được phụ thân người truyền cho chút ít võ công. Qua đó, không lẽ người không biết một mình người vừa uống cạn ba chung độc tửu !

Hà Tử Kiên khuyu dần xuống:

- Độc tử ? Sao lão muốn đầu độc ta ? Có sao lão nỡ lòng nào đối xử với ta như thế này ? Ta... Hự...

- Sao thế này Tôn huynh ? Phải chăng Tôn huynh dùng quá liều ? Nhỡ y chết thật thì sao ?

Lão Tôn đặc ý :

- Không thể nào dùng quá liều được. Lúc được giao độc dược, mỗi cũng giải thích tường tận về việc có thể xảy ra. Hà Tử Kiên đâu thể dễ chết như thế nếu y chưa có cơ hội thú nhận tội lỗi mà phụ tử y đã gây ra cho tiểu muội của Tôn mỗ ?

Mạnh Đạt Nhân vụt xám mặt :

- Nhưng đại cửu hãy xem kia. Dường như Hà Tử Kiên đã ngừng thở ? Có lẽ y đã chết thật rồi.

Thiếu điều muốn nhảy dựng lên khi lão Tôn đưa tay lên mũi Hà Tử Kiên :

- Không ổn rồi ! Y đã ngừng thở thật rồi. Sao lại thế này ? Ta đã hòa đúng một phần độc dược vào ba chén rượu vẫn chưa dùng đúng một phần cho phụ thân của y mà? Hay là y có thể chất không đủ khỏe như ta đã nghĩ nên y không...

Chợt có tiếng gầm thét từ phía ngoài vang vào :

- Quả nhiên Hà Tử Giang ta đoán không sai. Đâu phải Tôn Bằng người cất công lặn lội từ xa đến đây đúng ngày hôm nay ? Nếu Kiên nhi có mệnh hệ gì. Tôn Bằng người chớ có trách trở mặt giết người để báo thù cho Kiên nhi.

Vút !

Bằng một bước nhảy vọt vừa nhanh vừa mạnh của người từng luyện qua công phu, Hà Tử Giang phụ thân của Hà Tử Kiên đã từ bên ngoài thần tốc lao vào tận bên trong.

Lão ngồi thụp xuống nhanh nhẹn xem qua mạch tượng cho Hà Tử Kiên.

Đoạn lão trầm giọng bảo Tôn Bằng :

- Giải được đâu ? Nếu người lập tức giao ra ta hứa sẽ bỏ qua chuyện này, chỉ xem đây là ngộ nhận đáng tiếc, thế nào ?

Tôn Bằng kinh hãi lùi lại :

- Ta... làm gì có giải được ?

Hà Tử Giang chợt đứng lên :

Chỉ cần xem qua ta cũng biết đây là chất độc ngô công do bọn thủy khấu Hoàng Hà thường sử dụng. Và chúng lúc nào cũng mang sẵn thuốc giải bên người. Thế nào Tôn Bằng người có giao giải được hay không?

Tôn Bằng cố thu hết đờm lược để đứng lại :

- Cho dù có ta vẫn không giao. Thử hỏi, không lẽ ta không báo thù cho Tôn Thúy Ái tiểu muội của ta, đã cố tình bị người sát hại cùng lúc với trượng phu là Mạnh Đạt Tử phụ ?

Hà Tử Giang sa sầm nét mặt :

- Sao người dám bảo ta là hung thủ sát hại Mạnh Đạt Tử phụ ? Dựa vào đâu chứ ?

Tôn Bằng hít một hơi thật dài :

- Dựa vào lời trần trời của Mạnh Đạt Tử. Chính y đã nói với Mạnh lão nhị một câu mà ta nghĩ đó là ám chỉ người.

Hà Tử Giang cười lạnh :

- Đó là câu gì ?

Tôn Bằng đưa mắt nhìn Nhị lão gia :

- Mạnh lão nhị...

Hiếu ý nhị lão gia chậm rãi buông lời :

- Đó là :

bằng hữu bất khả vi bằng hữu...

Hà Tử Giang cau mặt :

- Chỉ dựa vào một câu nói vu vơ như thế sao Mạnh nhị huynh dám nghĩ đó là lời để ám chỉ Hà Tử Giang ta ?

Mạnh Đạt Nhân đến lúc này vụt hét lên :

- Lão đừng giả vờ không hiểu ! Từ bao lâu nay gia phụ nào có ai khác ngoài lão là bằng hữu ? Đã thế, nơi phát hiện thi thể gia phụ và gia mẫu lại ở ngay phía sau Hà gia trang, không phải lão là hung thủ thì là ai vào đây ?

Hà Tử Giang vừa lắc đầu vừa nhìn vào mặt từng người :

- Vì thế, vì nghi ngờ ta là hung thủ toàn thể mạnh gia từ trên xuống dưới đều đồng lòng sắp đặt mưu kế dùng độc tửu quyết lấy mạng hôm nay ?

Tôn Bằng găm lên :

- Chẳng phải chỉ bấy nhiêu đó mà thôi. Bọn ta còn muốn người ở trước mặt bài vị của người đã chết phải cúi đầu nhận tội.

Hà Tử Giang cười khẩy và ung dung khom người nâng thân hình bất động của Hà Tử Kiên lên hai tay :

- Người giang hồ có câu, quân tử giám làm giám chịu. Ta không làm tại sao các người lại nói ta là hung thủ lại còn bắt ta phải nhận tội ? Hừ ! Giờ thì ta phải đưa Kiên nhi về lo giải độc. Nếu Kiên nhi có mệnh hệ nào toàn bộ Mạnh gia các người trên dưới hai mươi mạng ắc khó lòng thoát hiểm. Nhớ đấy, hừ !

Vẫn ung dung như thế Hà Tử Giang mang Hà Tử Kiên đi.

Tôn Bằng chờ cho Hà Tử Giang đi ngang tầm đột nhiên tung một cước vào hậu tâm họ Hà :

- Giết người phải đền mạng. Người tưởng nghĩ người có thể ung dung bỏ đi thế sao ?

Vù...

Bằng một cái quay người thập phần nhanh lẹ, Hà Tử Giang ngay khi quay ngược lại đã kịp co chân đạp mạnh vào cước chân của Tôn Bằng :

- Ta biết ít nhiều gì mấy năm qua người cũng được bọn thủy khấu Hoàng Hà truyền cho chút ít võ công. Nhưng bằng vào sức người chưa đủ bắt buộc ta phải nhân chịu điều mà ta không hề gây ra. Hừ !

Bị Hà Tử Giang đạp mạnh Tôn Bằng vụt quay tròn sau đó ngã lảo đảo quay thật thảm não.

Nhị lão gia họ Mạnh lo lắng nhìn Hà Tử Giang đi khuất hẳn :

- Nếu Hà Tử Kiên chết đi lời hăm dọa của hắn e không phải là lời nói suông. Chao ôi ! Sao chúng ta lại để sự việc đến thế này ?

Mạnh Đạt Nhân ngần ngại nhìn Tôn Bằng :

- Đại cửu nhớ xem chuyện này rất hệ trọng, liều lượng độc được đại cửu dùng có quá nặng không ?

Tôn Bằng lắc đầu quầy quậy :

- Không nặng, không quá liều. Ta đã nói rồi mà. Huống chi như kế mưu đã bàn định chúng ta dù muốn cũng không thể vội vã lấy mạng y một khi y chưa nhận tội. Ta chỉ nghi ngờ không hiểu sao Hà Tử Giang xuất hiện qua đúng lúc, cho dù trước đó chính Hà Tử Kiên đã nói thân phụ y vì thân thể bất ổn nên sẽ không đến. Có vẻ như Hà Tử Giang đã đoán biết được ý đồ của chúng ta ?

Mạnh lão nhị càng thêm lo lắng cứ đi đi lại lại :

- Dựa theo như lời nói lúc mới đến, thì cũng đủ biết Hà Tử Giang đã có ý nghi ngờ. Nhưng chúng ta hãy khoan đề cập nguyên nhân tại sao nhất cử nhất động của Mạnh gia đều bị y phát hiện, mà hãy lo đối phó với trường hợp nếu Hà Tử Kiên chẳng may...

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Quả như người thường nói. Hạng văn nhân đều bạc nhược. Đến việc sắp đặt kế mưu để minh bạch hai là hung thủ sát hại gia phụ gia mẫu ba năm trước chúng ta vẫn không thực hiện nổi. Lúc dụng độc lại dụng quá liều.

Nói thật nếu chẳng may Hà Tử Kiên vong mạng mà nếu Mạnh gia bị Hà Tử Giang thăm sát thì cho dù bàn có trăm mưu ngàn kế cũng không thể ngăn cản nổi.

Tôn Bằng cũng thở dài :

- Ta cũng có cảm nhận như vậy. Đã là hạng văn nhân khó có thể dùng lực hoặc có những hành vi tàn ác như hạng võ biên. Cứ lấy bản thân ta ra làm bằng chứng vì muốn báo thù cho Thúy Ái, mẫu thân người ba năm qua ta tự đánh mất nhân phẩm hòa mình sống chung với phường đầu trộm đuôi cướp mục đích chỉ là luyện một ít chiêu thức võ học. Thế nhưng bao công sức ta bỏ ra vẫn không hơn nổi cái hất tay nhấc chân của họ Hà. Xem ra báo thù chỉ là điều vọng tưởng.

Mạnh lão nhị sợ sệt :

- Nói vậy, ý Tôn huynh muốn thừa nhận chuyện dụng độc quá liều là có thể ?

Tôn Bằng nhún vai :

- Tận nhân lực mới tri thiên mệnh. Mỗ chỉ biết tận lực mà thôi còn kết quả như thế nào đành phó mặc cho cao xanh dự định. Tuy vậy giả như Hà Tử Kiên vì thể chất bạc nhược chẳng may để cho độc công tâm mà chết. ít ra là ai trong chúng ta cũng được an ủi là đã bắt được một người trong Hà gia đền mạng cho cái chết quá thê thảm của Mạnh Đạt Tử và Tôn Thúy Ái.

Mạnh lão nhị chột co rúm người :

- Nếu vậy tam thập lục kế tẩu đào vi thượng, chi bằng chúng ta hãy sớm ly khai chốn này, trước khi Hà Tử Giang gieo rắc tai họa để trả thù cho Hà Tử Kiên.

Tôn Bằng sau một lúc cau mày ngẫm nghĩ đành lên tiếng tán đồng :

- Vào lúc này có lẽ đó là kế sách cuối cùng chúng ta đành phải thực hiện thôi.

Quay qua Mạnh Đạt Nhân Tôn Bằng cười gượng :

- Mạnh gia trang hiện có Mạnh nhị coi quản, ý Mạnh nhị thế nào?

Mạnh Đạt Nhân nhìn Mạnh lão nhị :

- Nếu phải đi nhị thúc có ý định hồi trang?

Mạnh lão nhị sợ đến suýt phải khóc :

- Làm sao ta dám quay về gia trang ở Giang Nam ? Hà Tử Giang dù không tìm thấy ta ở đây thì cũng phải biết tìm ở đâu. Không được ! Ta quay về chỉ tổ đem tai họa cho nhị thẩm người mà thôi.

Mạnh Đạt Nhân quay nhìn Tôn Bằng :

- Ồ đại cứu thế nào?

- Nói như nhị thúc của người cũng đúng, chúng ta thật khó lường hết hành vi của bọn người giang hồ, nhất là lúc chúng phân nộ. Xem ra chỉ còn một nơi duy nhất có thể giúp ba người chúng ta dung thân một thời gian.

Mạnh lão nhị mừng rỡ :

- Là nơi nào Tôn huynh !

Riêng Mạnh Đạt Nhân thì nghi ngại :

- Sao chỉ có ba người chúng ta ? Toàn thể Mạnh gia nếu tính luôn toàn thể đại cử và nhị thúc gồm đúng hai mươi hai người như Hà Tử Giang đề quyết kia mà ?

Tôn Bằng giải thích :

- Ngoài ba người chúng ta số còn lại đều là gia nhân, chúng ta đang trên đường đào mạng thật bất tiện nếu phải cưu mang hết từng ấy người. Ta nghĩ...

Mạnh Đạt Nhân hiểu lẽ :

- Tiểu diệt hiểu rồi, đại cử muốn bọn gia nhân ly tán, ai về nhà người ấy ?

Tôn Bằng gật đầu :

- Dù muốn dù không thì đó cũng là biện pháp tốt nhất.

Mạnh Đạt Nhân chợt có thái độ quyết đoán khác thường :

- Đại cử nói rất đúng. Được rồi ! Bàn về nơi chốn chúng ta sẽ đi, xin đại cử và nhị thúc cứ bàn. Phần tiểu diệt sẽ lo giải thích cho bọn gia nhân, sau đó sẽ phân chia cho họ toàn bộ sản nghiệp bao đời tích góp của Mạnh gia.

Đoạn Mạnh Đạt Nhân cười gượng :

- Dù không thể tiếp tục cưu mang họ nhưng với chí ít, tiểu diệt nghĩ cũng phải gia ân cho họ lần cuối, giúp mỗi người một ít vốn liếng để sau này họ tự lo sinh ý. Chẳng hơn cứ để toàn bộ gia sản này cho Hà gia phá hủy. Tiểu diệt đi đây !

Mạnh lão nhị nhìn theo buột miệng than :

- Vậy là hết ! Trong Mạnh gia chỉ còn có Mạnh Đạt Tử, đại huynh của Mạnh mỗ là người thành đạt nhất, nhưng chỉ trong phút chốc đều tiêu tan. Ôi ! Lợi danh tài lộc tất cả đều là phù vân...

* * * Tôn Bằng bỗng chồm nhìn Mạnh Đạt Nhân đang thu dọn hành lý :

- Việc của ngươi đã sắp xếp đến đâu rồi ?

Tuy đang phải chọn lựa vật nào cần mang theo, vật nào cần vứt lại nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn đáp :

- Tiểu diệt đã phân chia cả rồi. Cũng đã cho bọn gia nhân từng người một theo nhiều hướng tuần tự bỏ đi. Hiện giờ ở Mạnh gia chỉ còn lại ba người chúng ta mà thôi.

Thuận miệng Mạnh Đạt Nhân hỏi Tôn Bằng :

- Đại cử và Nhị thúc đã bàn tính chưa ? Chúng ta sẽ đi đến đâu ?

Tôn Bằng miệng đáp nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn theo từng thứ vật dụng đang được Mạnh Đạt Nhân chăm chú chọn lựa.

- Ta có một bằng hữu hiện ngụ cách đây khá xa. Đó sẽ là nơi chúng ta tạm thời dung thân. Theo lời ta đề xuất thì lúc này nhị thúc ngươi đã lên đường đi trước. Nơi ăn chốn ở như thế nào sẽ do nhị thúc ngươi thu xếp.

Nghe thế Đạt Nhân thu dọn nhanh nhẹn hơn. Và những vật được Đạt Nhân coi là không cần thiết ném tứ tung.

Sau cùng hành lý của Đạt Nhân cũng chỉ còn một tay nải gọn nhẹ.

Nghi ngại Tôn Bằng hỏi :

- Ngươi chỉ mang theo từng ấy thôi sao ?

Mạnh Đạt Nhân cười buồn :

- Sinh mạng vẫn quý hơn sản vật. Hiềm một nỗi tiểu điệt chỉ sợ chưa quen với kiếp phong sương bằng không cả tay nải này tiểu điệt cũng không muốn mang theo làm gì cho vương bận.

Tôn Bằng lại hỏi :

- Người không thể quên việc đèn sách. Sao ta không thấy người mang theo quyển kinh thư nào cả ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Thi thư đèn sách để làm gì nếu trong lòng vẫn mang nặng mối huyết hải thâm thù ?

Tôn Bằng tỏ vẻ bồn chồn lạ :

- Trước kia ta từng nghe mẫu thân người nói, người tình cờ mua được một quyển cổ thư ? Nó đâu rồi ? Sao người không mang nó theo ?

Mạnh Đạt Nhân thở ra :

- Sau khi lo lắng mọi hậu sự cho song thân, tiểu điệt có lần nhớ đến chuyện này và cũng thử kiếm tìm. Có lẽ trong lúc quá đau buồn quyển cổ thư đó đã được tiểu điệt để vào trong những vật hồi táng và đã chôn vùi cùng song thân.

Tôn Bằng thoáng thất vọng :

- Người tìm kỹ chưa ? Người thật sự không tìm thấy ?

Đạt Nhân chợt phì cười :

- Tính khí của đại cử quả không khác gia phụ. Người khác thì xem tài vật làm trọng riêng gia phụ lại xem kinh điển quý hơn sinh mạng. Nếu đại cử thật sự tiếc quyển cổ thư đó thì đây, đây là những gì còn sót lại của quyển cổ thư được tiểu điệt tìm thấy, đại cử cứ giữ lấy.

Đạt Nhân cho tay vào người lấy ra một mảnh bìa da đã đen sạm và điểm mốc vài chỗ.

Tôn Bằng nghi ngại đưa tay đón nhận bìa da.

Chỉ khi nhìn vào hàng chữ được khắc theo lối cổ, ngay trên mảnh bìa da giọng nói của Tôn Bằng mới tỏ ra phấn khích :

- Đúng là quyển cổ thư đó rồi. Vạn Vật Quy Nguyên Kinh.

Đạt Nhân mỉm cười :

- Chỉ tiếc là chỉ còn mỗi mảnh da nếu còn nguyên vẹn không biết đại cử còn mừng đến cỡ nào. Chúng ta đi được chưa đại cử ?

3. Địa Khuyết Cung

Sau một lúc lâu thấp thỏm chờ đợi cả hai gã khất cái cùng đứng lên khi thấy người ấy rút cuộc cũng rời khỏi tửu lầu sau khi đã no say.

Trời tối dần !

Tuy thế hai gã khất cái chỉ dám lẻo đẻo bám theo sau nhân vật nọ Ở một khoảng cách khá xa.

Không biết có người bám đuổi, nhân vật nọ vẫn cứ ngắt ngưỡng bước đi và càng lúc càng tiến tới khu vực tối om, cạnh một khu rừng cũng tối âm u không kém.

Bám theo sau hai gã khất cái vội nhìn nhau đặc ý và vội vã bước theo nhanh hơn.

Càng đến gần khu rừng hai gã khất cái càng khẩn trương, đến độ việc đuổi theo nhân vật phía trước trở nên lộ liễu.

Đang đi nhân vật nọ đột ngột dừng lại. Và vẫn không quay mặt về phía sau nhân vật nọ lên tiếng :

- Nhị vị là đệ tử Cái Bang ? Cho hỏi bốn cung Địa Khuyết và Cái Bang xưa nay vẫn chung một gánh nặng là đối đầu với Thần Môn, đã có gì khiến nhị vị lên bám theo Hà Tử Kiên này ?

Hai gã khất cái không thể nín lặng lâu hơn một gã liền lên tiếng :

- Người lầm rồi bọn ta không phải là đệ tử Cái Bang.

Nhân vật tự xưng là Hà Tử Kiên quay lại :

- Sắc phục là sắc phục Cái Bang không lẽ tại hạ nhìn lầm ? Trừ phi nhị vị vì mưu mô nào đó ám muội quyết cải trang làm đệ tử Cái Bang ?

Vẫn gã khất cái lên tiếng :

- Hà Tử Kiên người chỉ cần biết như thế là đủ. Bây giờ người phải đền tội do những gì người gây ra.

Hà Tử Kiên neho mắt lại như muốn xé toang màn đêm để nhìn rõ diện mạo của hai kẻ mạo nhận đệ tử Cái Bang :

- Tự kiểm lại Hà Tử Kiên này có thể nói chưa gây thù chuốc oán. Bảo tại hạ nhận tội thì nhị vị muốn thừa nhận là người của Thần Môn suốt một năm qua luôn gây tai họa khắp võ lâm với ý đồ độc bá ?

Gã khất cái nọ chột quát :

- Chớ nhiều lời ! Tội của người thế nào thì trước lúc người nhắm mắt sẽ có người cho người biết. Còn bây giờ hãy nạp mạng thôi. Đánh !

Tiếng hô hoán sau cùng chính là ám hiệu đã được định sẵn, hai gã khất cái lập tức phân chia hai bên tả hữu đồng loạt xuất lực tung kình vào Hà Tử Kiên.

Vù..

Vù..

Hà Tử Kiên bật cười :

- Muốn tại hạ nạp mạng kỳ thực không phải khó, chỉ cần nhị vị cho tại hạ thấy bản lãnh của nhị vị thật sự cao minh như thế nào. Đây là chiêu đầu tại hạ nguyện tứ giáo.

Ầm ! Ầm !

Hai tiếng chấn kinh vang lên đủ làm cho hai gã khất cái phẫn nộ :

- Người chớ đắc ý ! Đờ !

- Đúng vậy! Sở học Địa Khuyết Cung không thể ngăn cản ta báo thù. Đờ !

Cả hai lại phát kình lần này là tận lực.

Vù..

Vù..

Hà Tử Kiên vụt cau mày:

- Tuyệt Nhạn Phi Trảo ! Nhị vị là người của Tuyệt Nhạn Môn ở mãi tận Nhạn Môn Quan ? Dừng tay lại nào !

Và Hà Tử Kiên phát kình chủ yếu đủ hóa giải những ngọn phi trảo của hai gã khất cái nọ.

Ầm ! Ầm !

Hai gã khất cái loạn choạng.

Một gã chột nói :

- Thân thủ của y quá cao minh chúng ta không phải là đối thủ của y đâu, Mạnh đệ.

Gã thứ hai gào lên :

- Vẫn còn một kẻ nữa chúng ta chưa tiến hành. Lục huynh hãy giúp đệ một lần nữa thôi. Nào !

Cùng với tiếng gào gã thứ hai chọt phẩy tay làm cho lớp vân vụ nhờ nhờ trắng xuất hiện.

ão...

Hà Tử Kiên lập tức hít một hơi thật dài trước khi để lớp vân vụ màu trắng bao phủ :

- Quả nhiên đây là Bạch Sa Vụ độc chất thường được Tuyệt Nhận Môn sử dụng. Nhị vị định lấy mạng tại hạ thật sao ? Vậy đừng trách tại hạ. Xem chương !

Vù..

Ầm ! Ầm !

Tiếng chấn kinh không những làm cho lớp vân vụ nhờ nhờ trắng phải tan biến mà còn có thừa dư lực để đẩy bật hai gã khất cái về phía sau.

Nhân đà bị chấn lui khi ngã, gã khất cái thứ nhất lại hô thêm lần nữa :

- Gặp gió lớn rồi, Mạnh đệ ! Chạy mau !

Gã bỏ chạy, trong khi gã thứ hai cứ như người phát cuồng, lồng lộn lao vào Hà Tử Kiên :

- Lục huynh muốn chạy cứ chạy! Riêng đệ quyết phải liều mạng với kẻ thù. Đỡ ! Đỡ !

Vù..

Vù..

Một mình gã phát ra hai kinh như muốn chi trì cục diện hai vây một đúng với tình thế này giờ đã diễn ra.

Hà Tử Kiên tỏ ra giận dữ :

- Giữa ta và Tuyệt Nhận Môn nào có thù oán gì ? Sao ngươi cứ khăng khăng liều mạng, lại còn không biết tự lượng sức ? Vậy là ngươi tự chuốc họa, không phải do ta ! Đỡ !

Ầm !

Hự !

Gã khất cái duy nhất còn lại vọt chạy lảo đảo như thuyền con gặp sóng to, chứng tỏ một mình gã tuyệt đối không phải là đối thủ của Hà Tử Kiên.

Tuy nhiên, như gã vừa nói, gã quyết tâm liều mạng, gã nhảy xổ vào Hà Tử Kiên :

- Tuy ngươi không có thù oán với bốn môn Tuyệt Nhận, nhưng với Mạnh Đạt Nhân ta thì có. Hãy xem sở học đặc ý nhất của ta ! Đỡ !

Vù..

Hà Tử Kiên giật mình :

- Nói sao ? Huynh đây là...

Tuy đang giật mình nhưng do chiêu công của Mạnh Đạt Nhân đã ập đến nên Hà Tử Kiên đành theo bản năng phát kinh đỡ lại.

Ầm !

Hự !

Lần này vì quá kiệt lực sau vài ba chiêu đối lực không cân sức, Mạnh Đạt Nhân vừa học lên một tiếng liền đổ gục xuống hôn mê.

Phịch !

* * * Lúc tỉnh lại tuy xung quanh vẫn bị bóng đêm vây phủ nhưng Mạnh Đạt Nhân cũng nghe rõ tiếng Hà Tử Kiên đang bẩm trình với một nhân vật nào đó. Và Hà Tử Kiên đang nói tiếp những gì y đang nói dở dang :

- Chuyện chỉ như thế. Không hiểu sao người của Mạnh gia lại cứ đề quyết hung thủ là gia phụ ? Có lẽ đó chính là nguyên nhân khiến đêm nay Mạnh Đạt Nhân kia bám theo thuộc hạ để báo thù.

Mạnh Đạt Nhân ngồi bật dậy :

- Người đừng ngại biện. Nếu không phải phụ thân người sát hại phụ mẫu ta có sao thì thể phụ mẫu ta lại xuất hiện ngay phía sau Hà gia ?

Hà Tử Kiên đang đứng đối diện với một nhân vật có vóc dáng nhỏ thó chợt quay nhìn về phía Mạnh Đạt Nhân:

- Mạnh hiền huynh lầm rồi ! Gia phụ tuyệt đối không phải là hung thủ sát hại...

Mạnh Đạt Nhân chồm người đứng lên và suýt bật ngã do nội thương vẫn chưa hề thuyên giảm.

- Chỉ có người lầm chứ ta không lầm. Bằng chứng năm năm trước lúc Mạnh gia tổ chức tang lễ cúng đàn cho phụ mẫu ta, phụ thân của người nếu không phải hung thủ sao thoát đầu bảo không đến nhưng sau đó lại bất ngờ xuất hiện ?

Hà Tử Kiên bước đến gần họ Mạnh nửa muốn đưa tay đỡ họ Mạnh nửa lại không dám:

- Về việc này, sau đó đệ có hỏi lại gia phụ. Người giải thích đó là người nghi ngờ khi thấy lễ cúng đàn sao không có bất kỳ vị hòa thượng nào được Mạnh gia mời đến cầu siêu ? Hóa ra gia phụ đã ngờ đúng và suýt nữa đệ đã vong mạng vì chất độc ngô công hòa vào mỹ tửu.

Mạnh Đạt Nhân cười cay đắng :

- Lần đó người không chết, càng chứng tỏ phụ thân người là kẻ có tâm địa độc ác. Thử hỏi, kẻ dụng độc là do đại cữu ta bày ra, nhị thúc ta nào có tội tình sao phụ thân người nhẫn tâm truy sát khiến nhị thúc ta đầu một nơi thân một nẻo ?

Hà Tử Kiên tái mặt :

- Mạnh nhị thúc đã chết ? Là do gia phụ sát hại ? Chính Mạnh hiền huynh tận mục sở thị ư ?

Mạnh Đạt Nhân phừng phừng lửa giận :

- Tuy ta không nhìn thấy, đó là điều may mắn cho ta, bằng không kẻ trảm thảo trừ căn của phụ thân người đâu dễ buông tha ta ? Nhưng vào lúc đó hung thủ còn ai khác ngoài phụ thân người kẻ đã ngang nhiên đe dọa sẽ thảm sát toàn bộ Mạnh Gia hai mươi mạng người ?

Hà Tử Kiên bối rối :

- Đó là lời gia phụ đe dọa lúc người nghĩ tính mạng đệ ắt phải mệnh chung.

Nhưng sau đó đệ vẫn còn sống sờ sờ ra đây, gia phụ đâu lẽ nào gây ra chuyện tày đình ?

Mạnh Đạt Nhân hừ lạnh :

- Tay đã trót nhúng chàm, phụ thân người ngại gì việc gây ra thêm tai họa.

Thôi, đủ rồi ! Người khỏi phải phí lời biện minh nữa. Ta học nghệ không tinh, ý niệm báo phục gia thù giờ đã thất bại, ta không hề hối tiếc nếu bị người lấy mạng. Bất quá, ha..ha..ha..., mười tám năm sau ta lại là một trang hảo hán, quyết tìm người và phụ thân người để báo thù. Ha... ha... ha....

Tràng cười căm phẫn của Mạnh Đạt Nhân khiến Hà Tử Kiên dù cố trấn định nhưng vẫn cảm thấy lạnh khắp người.

Do đó Hà Tử Kiên chẳng còn lời lẽ nào để phản biện, để giải thích.

Y không nói thì nhân vật có vóc dáng nhỏ thó kia nói.

Thanh âm của nhân vật này vang lên khiến Mạnh Đạt Nhân ít nhiều cũng thấy tia hy vọng le lói xuất hiện.

Đầu tiên nhân vật nọ bảo :

- Mạnh Đạt Nhân ! Sẽ không ai lấy mạng người đâu. Hơn thế nữa, bổn cung Địa Khuyết bấy lâu nay hành sự luôn quang minh chính đại. Nếu thật sự người có oan khuất, nếu gia phụ Hà Tử Khiên thật sự có gây ra thảm họa này, bổn cung sẽ vì người trả lại sự công bằng. Bởi vì bất kỳ ai đã là môn nhân bổn cung đều phải biết rõ một điều có công thì thưởng có tội phải bị xử trị. Còn bây giờ...

Nhân vật nọ chợt đưa mắt nhìn vào khu rừng và bật hỏi :

- Quý hữu Cái Bang định xử trí việc này như thế nào ?

Đáp lại từ khu rừng có câu hỏi vang ra :

- Bổn bang chưa thể có chủ ý nếu chưa biết quý cung định làm gì để trả lại sự công bằng cho gã họ Mạnh kia.

Nhân vật nhỏ thó kia lập tức đáp lại :

- Môn có môn quy gia có gia pháp. Nếu ở quý bang có một vị trưởng lão gọi là chấp pháp thì ở bổn cung cũng có một Hình Đường. Bổn hương chủ định giao việc này lại cho Tà Bất Nghị hình đường đường chủ.

- Giao gã họ Mạnh hay giao cả Hà Tử Khiên môn nhân quý cung ?

Nhân vật kia cười nhẹ :

- Không chỉ giao Hà Tử Khiên mà phụ thân y dù đang ở mãi tận đâu đi nữa cũng sẽ được hình đường triệu hồi để tra xét. Quý hữu thấy thế nào ?

Từ trong khu rừng có tràng cười vang lên cùng với tràng cười là tiếng bước chân người đang từ từ xuất hiện :

- Cách xử trí của Chu huynh quả không hổ danh một cung Địa Khuyết luôn hành sự quang minh lỗi lạc. Dư Vi Hải này xin có lời bội phục Chu Nghiêm, hương chủ đệ nhất hương đường thuộc Ngoại Đường đệ nhị.

Một nhân vật Cái Bang thực thụ xuất hiện. Đó là Dư Vi Hải nếu xét theo lời nói vừa hàm ý tự xưng.

Cạnh Dư Vi Hải là gã khất cái lóc nãy bỏ chạy.

Nhìn thấy gã Mạnh Đạt Nhân kinh nghi :

- Kìa Lục huynh! Không phải Lục huynh đã bỏ chạy rồi sao?

Gã họ Lục cười như mỉa :

- Kế của chúng ta đã hỏng từ đầu rồi. Việc giả dạng Cái Bang đã làm cho hành tung của chúng ta bại lộ. Mạnh đệ...

Dư Vi Hải chợt lên tiếng :

- Một Tuyết Nhạn Môn vừa nhỏ vừa ở tận xa xôi dám mạo nhận để gây tai họa cho Cái Bang. Hai người có biết vì chuyện này có thể khiến Tuyết Nhạn Môn bị diệt hay không ?

Mạnh Đạt Nhân tái mặt :

- Kế giả dạng Cái Bang là do một mình ta nghĩ ra. Lỗi là của ta nếu có trừng phạt thì mình ta chịu. Mong tôn giá đại lượng chớ trút cho toàn bộ Tuyết Nhạn Môn.

Gã họ Lục lại la lên :

- Không phải ! Kế là kế của Lục Đường này. Lục mỗ chỉ muốn giúp nghĩa đệ Đạt Nhân, có gì xin cứ trách phạt Lục mỗ.

- Đâu phải riêng gì người, Lục Đường ! Cả Mạnh Đạt Nhân kia cũng vậy, chờ sau khi Hình Đường Địa Khuyết Cung làm rõ chuyện thảm án kia, sẽ đến lượt bổn bang hỏi tội mạo nhận của họ Mạnh. Còn bây giờ người chần chẫn sẽ bị xử trị trước.

Mạnh Đạt Nhân kêu to hơn :

- Xin chớ xử trị Lục huynh, Mạnh Đạt Nhân này là người có tội, chính Mạnh Đạt Nhân đã xúi giục lục huynh. Hãy cứ xét xử một mình Mạnh mỗ.

Dư Vi Hải trợn mắt :

- Đây là lúc xử tội, nào phải luận công sao hai người lại tranh giành nhau phần có tội ? Nghe đây, theo bang quy của bốn môn kẻ nào mạo nhận đệ tử Cái bang, cố tình làm ô uế thanh danh bốn bang kẻ đó ắt khó toàn mạng.

Hai người lập lại lần nữa xem là ai trong hai người bày ra kế này ? Hay là cả hai ? Hử ?

Mạnh Đạt Nhân đồng dạng thừa nhận :

- Chỉ có một mình Mạnh mỗ thôi. Không liên quan gì đến Lục huynh càng không liên quan gì đến Tuyết Nhạn Môn.

Dư Vi Hải nhìn sang Lục Đường :

- Phần người thì sao ? Người có hay không có chủ xướng việc này ?

Chạm phải ánh mắt nhìn đầy sát khí của Dư Vi hải Lục Đường cúi đầu sợ sệt :

- Tuy do mỗ chủ xướng nhưng...

Dư Vi Hải gầm lên :

- Là người ?

Lục Đường sợ đến co rúm người.

Thấy vậy Mạnh Đạt Nhân vội huyền thuyên :

- Sao Lục huynh mau quên như vậy ? Là do đệ đầu tiên chủ xướng nào phải do Lục huynh ? Lục huynh còn nhớ không đệ đã nhân lúc huynh ngà ngà say để đề xuất việc này nhờ huynh tiếp trợ. Nay chuyện đã bắt thành đệ đâu nhẫn tâm trút tội cho Lục huynh. Quân tử dám làm dám chịu, đệ là người như thế đâu như họ Hà không dám nhận những gì đã gây ra ?

Hà Tử Kiên bắt bình kêu lên :

- Hà gia không có hạng người như thế !

Mạnh Đạt Nhân quát mắt nhìn Hà Tử Kiên :

- Nếu ta nói không đúng thì người hãy chứng minh điều đó. Bằng không người đừng lên tiếng xen vào.

Vẫn với nét mặt hậm hực, Mạnh Đạt Nhân nhìn Dư Vi Hải nói :

- Những gì cần nói mỗ đã nói xong. Chỉ cần Địa Khuyết Cung trả lại công bằng cho Mạnh mỗ, đừng nói gì phải chết vì bị Cái Bang xử trí có chết bằng cách nào đi nữa Mạnh mỗ cũng cam tâm. Xin hãy buông tha cho Lục Đường và đừng nghĩ sai cho Tuyết Nhạn Môn.

Dư Vi hải cười lạt, nhìn Lục Đường :

- Người nghĩ sao ? Ta muốn nghe lời đáp của người lần nữa.

Lục Đường càng cúi thấp đầu hơn :

- Mạnh Đạt Nhân đã nói cả rồi. Lục mỗ đâu còn gì nói nữa.

Dư Vi Hải lại quát :

- Nhưng ta vẫn muốn người tự miệng nói ra, rằng việc mạo nhận này là không phải do người chủ xướng. Thế nào ?

Lục Đường kinh tâm, ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Đạt Nhân. Sau đó y đáp thật khẽ :

- Là do Mạnh Đạt Nhân chủ xướng.

Dù nói rất khê nhưng hầu như mọi người đều trông đợi lời nói này của y nên ai ai cũng có thể nghe rất rõ, cũng có thể biết y vừa nói gì.

Bởi lúc đó có một thoáng hụt hẫng bỗng xuất hiện trong ánh mắt Mạnh Đạt Nhân.

Tuy vậy khi nghe Dư Vi Hải lên tiếng ánh mắt của Mạnh Đạt Nhân vụt lên ánh mắt vui mừng.

Dư Vi Hải vừa buông tha Lục Đường vừa bật cười :

- Nếu là vậy, ta không gây khó dễ cho ngươi. Đi đi ! Và nhớ rằng đừng bao giờ tái phạm.

Được tha, Lục Đường tuy không rớt rít đa tạ hoặc hồi hã bỏ chạy như người đáng lẽ chết nay tình cờ tìm lại được mạng sống nhưng cách y bỏ đi, đầu cúi gầm, không nhìn ai, cũng không nói với ai lời nào, cũng đủ biết dù được tha nhưng tâm trạng của y vẫn cứ nặng nề khó tả.

Chờ y đi khuất, Chu Nghiêm hương chủ đề nhất đường Địa Khuyết Cung chợt lên tiếng :

- Trăm nghe không bằng một thấy dùng uy đức trị người như Cái bang vừa làm dù không kiến hiệu bằng người khác dùng uy vũ nhưng ít ra cách của Cái Bang vẫn lưu lại trong lòng mọi người ít nhiều ngưỡng mộ. Chu mỗ thật sự bội phục Dư Vi Hải huynh.

Dư Vi Hải mỉm cười :

- Chu Nghiêm huynh chỉ quá khen. Lục Đường, y là kẻ nói dối, tuy thế nhìn y bỏ đi lòng đầy ân hận mỗ nghĩ, sau này nhất định y sẽ không bao giờ tái phạm. Đạt được kết quả này, như Chu huynh đã thấy đó vẫn hơn là mạnh tay xử trí vì chưa ắt đạt được kết quả tương tự.

Đoạn Dư Vi Hải nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Ngươi thật sự có khí phách ! Tuy chưa biết chuyện của ngươi là thật hay là bịa nhưng đó vẫn là nhận định đầu tiên của ta về ngươi. Hãy ghi nhớ cho rõ, giữa khí phách can trường và thái độ khăng khăng vu khống cho người vẫn có sự khác biệt. Và từ sự khác biệt này sẽ dẫn đến hai nẻo chính tà hữu biệt. Lời ta nói đã hết. Nếu sau này có duyên hẹn gặp lại.

Và sau khi vòng tay cúi chào Chu nghiêm Dư Vi hải chỉ trong thoáng chốc bỏ đi biệt dạng.

Còn lại Chu Nghiêm với nan đề khó giải quyết y vẫy tay :

- Hãy theo ta hồi cung, mọi việc sẽ do hình đường phân xử.

Hà Tử Kiên và Mạnh Đạt Nhân buồn bã bước theo.

Ngay khi bọn họ ba người khuất dạng Dư Vi Hải chợt xuất hiện trở lại.

Và lần này cạnh Dư Vi Hải lại có thêm một nhân vật khác.

Chính nhân vật này với giọng nói của người niên kỷ đã quá ngũ tuần đã phát thoại trước :

- Ngươi nghĩ sao Dư Vi Hải ?

Dư Vi Hải nghiêm giọng :

- Nghĩ về Mạnh Đạt Nhân ư, trưởng lão ? Gã là người có khí tiết, đáng khâm phục !

Trong bóng đêm vị trưởng lão nhe răng cười :

- Ngươi không thể nhìn xa trông rộng hơn tính khí con người ư ? Là ta muốn hỏi ngươi về Địa Khuyết Cung. Họ là chính hay là tà hay chỉ dùng cái chính che đậy cái tà ?

Dư Vi Hải hoang mang :

- Địa Khuyết Cung ngay từ đầu xuất hiện là đã đối đầu với Thần Môn.

Thần Môn có dã tâm ai ai cũng rõ. Vậy Địa Khuyết Cung nếu có tà tâm sao lại chọn biện pháp đối đầu như chúng ta đều biết ?

Vị trưởng lão chép miệng :

- Khắp giang hồ đâu đâu cũng có thủ đoạn. Chỉ có nhận định của người không đủ tinh tường rất dễ nhầm lẫn. Cứ như Địa Khuyết Cung mà nói ta hỏi người, cung chủ Địa Khuyết Cung là ai người biết chưa ? Xuất xứ lai lịch của y như thế nào, người đã tỏ tường chưa ? Còn nữa không sớm không muộn ngay sau khi Thần Môn sau gần năm mươi năm thoái ẩn giang hồ bỗng xuất hiện với chủ trương hoàn toàn ngược lại những gì mọi người từng biết về Thần Môn, thì Địa Khuyết Cung cũng xuất đầu lộ diện.

Đâu là chính đâu là tà, người có thể nhận định được chăng ?

Ngừng một lúc có lẽ để ngẫm nghĩ kỹ hơn, vị trưởng lão tiếp tục độc thoại :

- Nếu ta nhớ không lầm, Thần Môn đã tồn tại xấp xỉ hai trăm năm dư. Và chủ trương của họ lúc nào cũng phò chính diệt tà. Thế sao lần này họ lại chủ trương đi ngược lại ? Vậy trong hành vi tà của họ có chút hàm ý nào là chánh tông không ? Nếu thật sự là có thì cái chánh của Địa Khuyết Cung ai dám bảo đảm không có niệm ý tà vậy ? A...! Có thể bảo đây là lúc giang hồ lâm vào cảnh đảo điên, điên đảo, chánh tà lẫn lộn, giả thực nan phân.

Không riêng gì người hoặc không riêng gì bốn bang bất cứ ai nếu có chút ưu tư về chính nghĩa cần phải hết sức tỉnh táo, đừng để những gì xảy ra trước mặt đánh lừa nhận thức. Đừng vội kết luận kẻ đó là tà khi nhìn thấy họ có hành vi tội ác. Ngược lại đừng vội tán tụng một ai đó là chánh nhân quân tử khi nhìn thấy người đó có hành vi lỗi lạc đúng bậc quân tử. Người có hiểu chút nào về lời ta vừa nói không ?

Dư Vi Hải gượng cười :

- Thấy chánh đừng cho là chánh, thấy tà đừng cho là tà, lời của trưởng lão khiến cho đệ tử thêm mơ hồ.

Vị trưởng lão gật đầu :

- Mơ hồ rồi sẽ hết mơ hồ. Cũng như gã Lục Đường lúc này chẳng hạn. Gã có xuất xứ từ Tuyết Nhạn Môn, một môn phái vừa kém thanh thế vừa không phân biệt nổi họ là chánh hay tà. Tuy nhiên, chính thái độ ân hận của gã lúc bỏ đi đủ cho thấy gã là người biết phục thiện. Vậy giả như trước kia gã là tà thì từ bây giờ về sau, một khi gã đã phục thiện, gã sẽ biến thành chánh. Tương tự kẻ có khí tiết như Mạnh Đạt Nhân ai bảo đảm sau này gã không vì cảm phần sẽ trở nên mù quáng và tự vượt qua lằn ranh phân biệt chánh tà từ lúc nào không hề hay ? Do vậy người chớ vội khen tặng gã, ngưỡng mộ gã.

Dư Vi Hải đưa tay gãi đầu :

- Cũng may, Mạnh Đạt Nhân chỉ là hạng vô danh tiểu tốt. Ồ niệm của gã cũng chỉ bỏ hẹp trong phạm vi báo phục gia thù và chuyện này rồi sẽ được Địa Khuyết Cung xử trí minh bạch.

Vị trưởng lão bật cười :

- Người lầm rồi và người lầm vì cái nhìn của người quá ư hạn hẹp. Để xem lời ta đoán có đúng hay không nha ? Giả như Địa Khuyết Cung tuy hiện giờ là chánh nhưng thực sự lại là có tà tâm, chuyện của Mạnh Đạt Nhân rồi sẽ không được Địa Khuyết Cung xử trí ổn thỏa, chuyện gì sau đó sẽ xảy ra ? Và một người có khí tiết như họ Mạnh khi bản thân bị dồn ép khi nổi oan khiên càng lúc càng thêm oan khiên, gã có chịu khuất phục không ?

Còn nữa, qua câu chuyện đã xảy ra tại Mạnh gia ta mơ hồ có cảm nhận tuy đó là chuyện nhỏ nhưng không hề nhỏ. Vậy đó một lần nữa ta lập lại, đây không phải là lúc khó phân biệt thực hư, khó phân biệt chánh tà và cũng khó phân biệt đâu là trọng đâu là khinh.

Và vị trưởng lão chợt nhìn Dư Vi Hải và nghiêm giọng :

- Vì người đang có thân phận một Hoa Cái sẽ tiếp nhận cương vị bang chủ nay mai nếu lão bang chủ hiện giờ chẳng may gặp phải mệnh hệ gì ta nghĩ người nên làm quen dần với cách nghĩ của ta hiện nay. Đồng thời, người cũng nên có thái độ thích hợp ngay từ bây giờ thì hơn.

Dư Vi Hải động tâm :

- Trưởng lão muốn đệ tử phải làm gì bây giờ ?

Vị trưởng lão nghiêng đầu, phụ nhĩ một hồi lâu vào tai Dư Vi Hải.

Ngay sau khi nghe xong, Dư Vi Hải nhăn mặt :

- Có cần phải nghiêm trọng như thế không, trưởng lão ?

Vị trưởng lão nghiêm trọng :

- Nhất cử lưỡng tiện, cùng một lúc được luôn hai việc, người còn chần chừ gì nữa? Dư Vi Hải càng thêm nhăn nhó :

- Nhưng chưa gì đã vận dụng Phi Cáp Truyền Thư chỉ được dùng trong tình thế khẩn cấp, đệ tử e lão bang chủ...

Vị trưởng lão chép miệng :

- Nếu bang chủ có trách tự ta sẽ giải thích mọi hậu quả do ta đảm nhận.

Không đủ quyết đoán như người sau này còn trông mong gì điều động toàn thể bang chúng nhờ gặp khi khẩn cấp ?

Dư Vi Hải khẽ hít một cái :

- Xét về cá nhân họ Mạnh thì đây chỉ là một tiểu tiết không đáng kể.

Nhưng nếu xét về đại cục như lời trưởng lão vừa diễn giải thì đệ tử nghĩ...

Được rồi ! Đệ tử cũng liền nghe lời trưởng lão một phen. Đành chịu lão bang chủ bắt tội sau này vậy.

Vị trưởng lão mỉm cười rồi nhẹ nhàng lao mất hút vào bóng đêm.

Đến lúc Dư Vi Hải mới chậm rãi chui vào khu rừng.

Sau một lúc thực hiện những hành vi kín đáo, Dư Vi Hải tuần tự ném lên cao năm cánh chim câu.

Được trả về khoảng không bao la, lũ chim sâu sau khi lượn một vòng rộng lập tức bay về năm hướng khác nhau.

Nhìn năm cánh chim câu bay khuất mắt, Dư Vi Hải len lén thở dài và lặng lẽ lui đi.

* * * Giữa bóng tối âm u, một cánh tay mơ hồ cất lên. Để từ đó một hòn đá nhỏ xíu lao vút lên cao.

Viu...

Hòn đá bay đi không phải không có chủ đích.

Bộp !

Từ khoảng không bao la một cánh chim câu chọt lảo đảo và chao nghiêng dần cho đến lúc chạm đất.

Chủ nhân của cánh tay mơ hồ lúc này lập tức nhặt cánh chim câu lên.

Một lông trúc nhỏ được buộc chặt vào chân chim.

Cũng cánh tay đó nhẹ nhàng trút từ trong ống trúc ra một mảnh giấy nhỏ cuộn tròn.

Cũng như thân thủ của nhân cánh tay, mục lực người này quá ư tinh tường có thể xem rõ từng tự dạng có trên mảnh giấy.

Đọc xong, nhân vật nọ cuộn mảnh giấy trở lại vào lông trúc.

Tiếp đó sau khi ấp ủ một lúc khá lâu cánh chim câu trong lòng bàn tay, nhân vật này ném trả cánh chim câu lên bầu trời.

Cánh chim cứ thế tiếp tục cuộc hành trình vừa bị tạm thời gián đoạn.

Và nhân vật nọ xoay người mất hút.

Chuyện cũng xảy ra tương tự cho bốn con chim câu còn lại. Và mãi sau này Dư Vi Hải mới được mọi người bẩm báo. Khi đó chuyện đã quá muộn.

4.

Cứ mỗi lần lão Tạ Bất Nghi đường chủ Hình Đường xuất hiện là mỗi lần làm cho Mạnh Đạt Nhân tăng thêm nghi ngờ.

Tạ Bất Nghi đã hỏi đi hỏi lại mãi câu chuyện đã xảy ra cho Mạnh gia, không biết bao nhiêu lần mà nói. Và tất cả những lần tra xét cật vấn đó nào phải diễn ra trong khoảng thời gian dài ? Tất cả đã xảy ra nếu Mạnh Đạt Nhân nhớ không lầm chỉ trong ba ngày ngắn ngủi.

Lão đã xuất hiện dồn dập, hỏi dồn từ sáng đến trưa chiều tối, ngày nào ít lắm cũng đến năm bảy lần và chỉ hỏi quanh quẩn có bao nhiêu đó.

Có thể nói, không riêng gì lão Tạ Bất Nghi cả hai gã thuộc hạ có nhiệm vụ canh phòng Mạnh Đạt Nhân có lẽ cũng nằm lòng những gì Mạnh Đạt Nhân từng trả lời và sắp sửa trả lời.

Vì lần nào cũng thế những câu cật vấn của Tạ Bất Nghi vẫn không thay đổi. Và lẽ đương nhiên những lời đáp của Mạnh Đạt Nhân cũng không đổi thay.

Nỗi nghi tăng dần đến độ lần này ngay lúc lão Tạ Bất Nghi lại xuất hiện.

Mạnh Đạt Nhân lập tức vọt miệng hỏi :

- Đến bao giờ tôn giá mới cho tại hạ cùng Hà gia đổi chất ?

Lão ung dung ngồi vào cấm đơn đối diện với Mạnh Đạt Nhân :

- Thiếu hiệp sẽ được đổi chất nếu thiếu hiệp thành khẩn hơn khi đối đáp lại những câu hỏi của lão phu.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Tại hạ còn phải thành khẩn nhu thế nào nữa một khi đã nói lại tất cả những gì đã xảy ra, không thêm cũng không bớt bất kỳ một tiểu tiết nào?

Lão chép miệng :

- Đường như thiếu hiệp không tin tưởng mấy vào sự nghiêm minh của lão phu, chỉ cho rằng lão phu chỉ muốn kéo dài thời gian, không thực sự giúp thiếu hiệp đòi lại công đạo ?

Miến cưỡng Mạnh Đạt Nhân đáp :

- Không phải tại hạ không tin tưởng nhưng do việc hầu như không có tiến triển nào đáng kể khiến tại hạ dù không muốn cũng phải nghi ngờ.

Lão gật đầu :

- Thiếu hiệp rất thẳng thắn. Được ! Lão phu cũng sẽ thẳng thắn với thiếu hiệp. Như thế này nha, giả như cương vị của lão phu và thiếu hiệp được hoán đổi cho nhau, người hỏi là thiếu hiệp và lão phu cũng sẽ đáp lại như thiếu hiệp từng đáp. Sau khi tưởng tượng như thế xong, thiếu hiệp thử nghĩ xem, liệu thiếu hiệp có dễ dàng tin ngay vào câu chuyện đó không ?

Mạnh Đạt Nhân sửng sốt:

- Ồ tôn giá nói là tôn giá không tin vào câu chuyện xảy ra cho Mạnh gia ?

Lão cười buồn :

- Đương nhiên là không thể tin nếu thiếu hiệp không nói rõ hơn nguyên nhân khiến Hà Tử Giang phải nhẫn tâm sát hại song thân của thiếu hiệp.

- Nguyên nhân ?

- Phải rồi ! Nhất định phải có nguyên nhân. Bằng không không lẽ thiếu hiệp buộc lão phu phải tin rằng Hà Tử Giang vì hóa cuồng đã vô cớ sát hại người từng là bằng hữu ?

Mạnh Đạt Nhân thật sự giật mình và tỉnh ngộ :

- Lời tôn giá nói rất đúng. Nhưng là nguyên nhân gì đây ?

Lão nhún vai :

- Điều đó chỉ là điều mấy ngày qua lão phu chỉ muốn hỏi thiếu hiệp.

Nguyên nhân gì ? Danh - Lợi - Tài - Lộc ?

Mạnh Đạt Nhân thật sự hoang mang. Vì Mạnh Đạt Nhân thật sự không thể biết Hà Tử Giang xuống tay vì nguyên nhân gì.

Tạ Bất Nghi chợt nói thêm:

- Cũng không thể quên chữ Sắc. Liệu Hà Tử Giang vì mê luyện nhan sắc của lệnh đường...

Mạnh Đạt Nhân giận dữ :

- Tôn giá không được xúc phạm đến tiết hạnh của gia mẫu.

- Lão phu không chú ý xúc phạm. Ngược lại chỉ muốn nêu tất cả cho thiếu hiệp dễ bề suy xét. Tuy vậy, lão phu cũng muốn thiếu hiệp minh bạch điều này, suốt một năm qua, từ khi từ khi Hà Tử Giang và Hà Tử Kiên được cung chủ cho gia nhập Địa Khuyết Cung hầu như ở phụ thân họ Hà không có dấu hiệu hao sắc. Do vậy...

Mạnh Đạt Nhân đột ngột kêu lên :

- Không lẽ là do quyền cổ thư nọ ?

Tạ Bất Nghi đứng dậy nói :

- Quyền cổ thư nào ?

Mạnh Đạt Nhân đắm chiêu tư lự :

- Là quyển Vạn Vật Quy Nguyên Kinh ! Tuy nhiên...

- Đó là quyển kinh thư võ học ?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng :

- Đó là điều tại hạ định nói. Cứ xét theo nỗi vui mừng của gia phụ lúc tình cờ tìm mua được quyển cổ thư thì đó ắt phải là kinh thư chỉ dành cho hạng văn nhân. Và như vậy, Hà Tử Giang đâu có lý nào vì muốn chiếm đoạt thứ kinh thư hoàn toàn vô ích đối với hắn để hãm hại gia phụ?

Tạ Bất Nghi cười lạt :

- Thiếu hiệp đề quyết đó là quyển kinh thư bình thường ? Vậy thiếu hiệp đã xem qua chưa ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Tuy chưa xem qua nhưng...

Tạ Bất Nghi xua tay ngăn lại :

- Hãy khoan kết luận vội. Theo lão phu sao thiếu hiệp không một lần thử hỏi gia tìm lại và xem quyển kinh thư đó ?

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Quyền cổ thư đó cũng không còn dù tại hạ cũng muốn xem qua c....

- Không còn ? Là bị đánh cắp hay là bị thiếu hiệp hủy ?

Mạnh Đạt Nhân lại thở ra :

- Tại hạ không nghĩ là bị mất. Kỳ thực sau khi chôn gia phụ thì không tìm được gì cả có lẽ tại hạ đã để trong lúc thu xếp toàn bộ vật dụng để bồi táng cùng gia phụ...

- Mạnh thiếu hiệp đã chôn kinh với người ?

Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng thừa nhận :

- Tại hạ cũng nghĩ như thế.

Tạ Bất Nghi vụt nghiêm giọng :

- Vì muốn tra xét minh bạch vì muốn biết có phải do quyền cổ thư đó mà lệnh tôn bị Hà Tử Giang hãm hại hay không thiếu hiệp có tán thành việc lão phu khai quật mộ phần lệnh tôn ?

Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng :

- Khai quật ư ? Không được! Tuyệt đối không được !

Tạ Bất Nghi vẫn khăng khăng :

- Đó là biện pháp duy nhất nếu thiếu hiệp muốn minh bạch ai là hung thủ.

- Không được ! Hãy để người đã chết được yên nghỉ.

- Nếu thiếu hiệp ngại lão phu sẽ đi cùng thiếu hiệp và sẽ không để bất kỳ sơ thất nào xảy ra lúc khai quật ?

Mạnh Đạt Nhân thoáng phân vân.

Được dịp Tạ Bất Nghi nói luôn :

- Cho dù đó là hành vi bất hiếu nhưng bù lại thiếu hiệp sẽ minh bạch được hung thủ, sự báo phục gia thù và sẽ giúp song thân ngậm cười nơi cửu tuyền. Thế nào ?

Mạnh Đạt Nhân vụt hỏi :

- Tôn giá có ý định cho Hà Tử Giang cùng đi ?

Lão lắc đầu :

- Lão phu đã cho lệnh triệu hồi Hà Tử Giang nhưng cho đến tận hôm nay vẫn chưa thấy hồi cung. Chỉ mới ba ngày thôi mà.

- Vậy Hà Tử Kiên ?

Lão mỉm cười :

- Nói về Hà Tử Kiên phải nói rằng chưa có ai may mắn như y.

- Ồ tôn giá là gì ?

- Nhờ dịp này, Hà Tử Kiên may mắn được diện kiến cung chủ. Và y càng may mắn hơn khi được cung chủ phát hiện bản thân y có tư chất hơn người. Do vậy, y được cung chủ thu làm đệ tử và được xếp hàng thập nhị sứ giả của bốn cung.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Nói như vậy, giả như sau khi minh bạch, được biết phụ tử Hà Tử Giang là hung thủ sát hại gia phụ gia mẫu. Cung chủ quý cung đâu thể nhẫn tâm xử trị ái đồ ?

Tạ Bất Nghi cười lớn :

- Thiếu hiệp chớ quá xem thường cung chủ bốn cung như vậy. Luật bất vi thân, nếu phụ tử Hà Tử Giang có tội, cho dù cung chủ có vì chút tư tình không nỡ bắt tội họ thì lão phu đường đường là đường chủ hình đường cũng quyết không buông tha. Do vậy, thiếu hiệp hãy cứ vững tin ở lão phu và càng xem đây là điều cần thiết phải khai quật mộ phần.

Mạnh Đạt Nhân cau mày :

- Quân tử nhất ngôn ?

Lão đáp :

- Đúng ! Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Được vậy thì đi.

Nhờ Tạ Bất Nghi có thân thủ phi phàm, dùng khinh thân tuyệt ảo đưa Mạnh Đạt Quân cùng đi nên chỉ sau hai ngày lộ trình cả hai đều nhìn thấy Mạnh gia trang thấp thoáng xa xa.

Đột nhiên Tạ Bất Nghi dừng lại :

- Nguy tai ! Ở phía trước có người !

Mạnh Đạt Nhân tuy không đủ mục lực để nhìn thấy những gì Tạ Bất Nghi vừa nói nhưng cũng hoang mang :

- Nhân vật đó đến đây để làm gì ?

Tạ Bất Nghi hạ giọng :

- Tuy lão phu không thể đoán chắc nhưng chắc chắn là có liên quan đến quyển cổ thư.

Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng :

- Tôn giá muốn nói mộ phần của gia phụ gia mẫu đã bị...

Tạ Bất Nghi xua tay :

- Phải đến tận nơi mới biết. Đoán bây giờ hãy còn sớm. Nào ! Mộ phần tọa lạc ở đâu ?

Mạnh Đạt Nhân chỉ điểm và Tạ Bất Nghi liền đưa Mạnh Đạt Nhân đi.

Cả hai sau đó đều kêu lên khi phát hiện cả hai mộ phần đã bị người khai quật.

Nhìn thi hài song thân tuy chưa nát nhưng lại bị phơi bày lộ liễu, Mạnh Đạt Nhân càng chấn động thêm cảm phần :

- Hà Tử Giang quả là ác độc ! Mạnh Đạt Nhân ta...

Tạ Bất Nghi chột nạt :

- Kẻ khai quật mộ không phải là Hà Tử Giang xin thiếu hiệp chớ quá đa nghi.

Nếu không phải lão thì còn ai vào đây ? Đó là lý do khiến lão cố tình chậm trễ không chịu hồi cung, cho dù đã có lệnh triệu hồi.

Tạ Bất Nghi lắc đầu :

- Thiếu hiệp chớ để nỗi phần hận làm lu mờ lý trí. Hãy nhìn lại đi mộ phần đã bị khai quật lâu lắm rồi, đâu phải mới khai quật đây ?

Nhìn lại Mạnh Đạt Nhân dù không muốn tin cũng không thể chối bỏ sự thật.

Tạ Bất Nghi giải thích rõ hơn :

- Đất đã bạc màu, không phải đất mới bị đào lên. Bao nhiêu vãi vốc tằm liệm đều bị Ồ vàng theo thời gian kể cả áo quan cũng vậy. Đã chứng tỏ...

Mạnh Đạt Nhân cướp lời :

- Nếu là vậy, không ai có thể ngăn cản, Hà Tử Giang trước kia đã đào bới khai quật ?

Tạ Bất Nghi nhìn chăm chăm vào Mạnh Đạt Nhân :

- Thiếu hiệp muốn nói nguyên nhân của việc khai quật là do quyển cổ thư ?

- Không sai ! Và chính...

- Vậy tại sao sau khi sát hại lệnh tôn Hà Tử Giang không tiện tay chiếm đoạt luôn quyển cổ thư mà phải chờ sau này khai quật mộ ?

Mạnh Đạt Nhân không nao núng :

- Dễ hiểu ! Vì chỉ sau khi an táng gia phụ tại hạ mới để lần quyển cổ thư vào những vật bồi táng.

Lão cười nhẹ :

- Chính thiếu hiệp cũng từng nói thiếu hiệp cũng không nhớ rõ có chuyện đó hay không. Huống chi cũng do thiếu hiệp mình định, lệnh tôn rất vui mừng khi tìm thấy quyển cổ thư đó, vậy tại sao thiếu hiệp không nghĩ lệnh tôn luôn giữ cổ thư bên mình ?

- Tại hạ...

Lão phì cười :

- Như vậy đủ chứng tỏ người khai quật mộ không phải là Hà Tử Giang. Vì giả như Hà Tử Giang vì muốn chiếm đoạt quyển cổ thư nên mới sát hại lệnh tôn thì trước đó y đã đắc thủ rồi.

- Vậy thì kẻ nào đã khai quật mộ phần của gia phụ và gia mẫu, lại còn khai quật cả hai mộ phần cùng một lúc ?

Lão nheo mắt :

- Muốn minh bạch kẻ nào khai quật mộ phần, thiếu hiệp tự hỏi bản thân xem ngoài thiếu hiệp ra còn ai khác biết về chuyện kiên quan đến quyển cổ thư này hay không ?

Mạnh Đạt Nhân cố nhớ lại :

- Có gia mẫu...

- Lệnh đường là người đã chết. Nhất định không thể nào do lệnh đường sau đó sống lại và quật mộ.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Vậy đâu còn ai nữa ngoài tại hạ biết về quyển Vạn Vật Quy Nguyên Kinh. Có chăng chỉ là...

Tạ Bất Nghi tỏ ra nôn nóng :

- Là ai ?

Đúng lúc này từ phía xa chợt có tràng cười vang vọng đến :

- Hóa ra là quyển Vạn Vật Quy Nguyên Kinh hay còn gọi là Vạn Lưu Quy Tông bí kíp. Địa Khuyết Cung cho đến giờ vẫn muốn thu hồi chân kinh võ học đã thất tung suốt trăm năm qua sao ? Ha..ha..

Tạ Bất Nghi biến sắc :

- Kẻ nào ?

Và..

Vút !

Chỉ một chớp động thân hình Tạ Bất Nghi đã biến mất...

5. Công Phu Bát Quái Môn

Còn đang ngơ ngác, Mạnh Đạt Nhân chợt hoang mang khi thấy một lão nhân bất ngờ xuất hiện ngay bên cạnh.

Lão nhân chợt thì thào :

-Thiếu hiệp chớ vội tin Tạ Bất Nghi. Vạn Quy Lưu Tông chính là bí kíp võ học đã bị thất tung trăm năm qua của Địa Khuyết Cung. Việc khai quật mộ phần này ắt do Địa Khuyết Cung làm nên.

Mạnh Đạt Nhân dò xét lão nhân :

- Chính lão trượng là người vừa hô hoán ?

Lão nhân lắc đầu :

- Không phải lão phu. Là người của Thiên Tàn Cung cố tình châm chọc họ Tạ.

Mạnh Đạt Nhân ngơ ngác :

- Thiên Tàn Cung ? Đường như tại hạ chưa hề nghe danh xưng này ?

Lão nhân mỉm cười :

- Thiếu hiệp ở môn phái nào ? Cứ cho lão phu biết xuất xứ rồi sẽ rõ vì sao thiếu hiệp chưa từng nghe danh xưng này.

Mạnh Đạt Nhân nghi ngại :

- Một khi chưa biết rõ lão trượng là ai tại hạ đâu thể đường đột tỏ lộ thân phận ?

Lão nhân bảo :

- Thiếu hiệp đã từng nghe nói đến Thần Môn ?

Mạnh Đạt Nhân thất kinh :

- Là Thần Môn ? Chẳng phải Thần môn đang gieo họa khắp nơi trong võ lâm đó sao ?

Lão nhân vẫn thản nhiên :

- én dè oán trả. Bốn môn chỉ đòi lại công bằng ở những ai từng gây thảm họa cho bốn môn. Thiển nghĩ, thiếu hiệp nên minh bạch điều đó.

- Lão trượng có ý gì khi cố tình xuất hiện bảo tại hạ phải minh bạch điều này, đừng tin vào điều kia ?

Lão nhân bảo :

- Lão phu sẽ giải thích nhưng trước hết thiếu hiệp phải tin vào lão phu.

- Tin như thế nào ?

- Là cá nhân lão phu hoặc bốn môn không hề có ý địch với thiếu hiệp.

Mạnh Đạt Nhân thở ra :

- Có hay không, chuyện đó sau này sẽ rõ. Còn hiện tại, tại hạ chỉ muốn biết sao lão trượng lại chọn tại hạ để giải bày ?

- Vì đó là chuyện có liên quan đến bí kíp Vạn Lưu Quy Tông.

- Quý môn cũng quan tâm đến quyền cổ thư này ?

Lão nhân thổ lộ :

- Để ngăn ngừa dã tâm của Địa Khuyết Cung rất có thể cũng là người của Thiên Tàn Cung bốn môn buộc phải nghĩ cách không để Vạn Lưu Quy Tông rơi vào tay họ.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Cũng có thể hiểu Thần Môn cũng muốn chiếm hữu Vạn Lưu Quy Tông.

Lão nhân thản nhiên đáp :

- Đương nhiên được như thế thì tốt !

Phát hiện Mạnh Đạt Nhân thất sắc định phản bác, lão nhân nói thêm :

- Tuy nhiên không như Địa Khuyết Cung hoặc Thiên Tàn Cung sẽ tìm cách chiếm đoạt bất chấp thủ đoạn, bốn môn với chủ trương ôn hòa sẽ cùng thiếu hiệp thương lượng trao đổi thỏa đáng, miễn không để bí kíp đó tái xuất giang hồ.

Mạnh Đạt Nhân hít một hơi thật dài :

- Thương lượng như thế nào ?

Lão nhân bảo :

- Tạ Bất Nghi ắt quay lại sẽ bất tiện nếu chúng ta cần đàm đạo lâu. Thiếu hiệp nghĩ sao nếu lão phu mời...

- Đi nơi khác ư ? Nơi nào ?

Lão nhân nhún vai :

- Nơi nào cũng được, càng kín đáo càng tốt, tùy thiếu hiệp chọn.

Mạnh Đạt Nhân phân vân :

- Nếu vậy tại hạ không có chủ ý. Xin mời lão trưởng vậy.

Lão nhân vẫn thản nhiên :

- Không hề gì, tạm thời mời thiếu hiệp theo lão phu. Chúng ta khắc tìm ra nơi kín đáo. Đi nào !

Lão phu đi và chỉ chớp mắt đã quay lại với ánh mắt ngạc nhiên:

- Sao thiếu hiệp không theo lão phu ?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng :

- Bản lãnh của tại hạ..

Lão nhân vỗ lẽ :

- Thiếu hiệp sợ đuổi không kịp lão phu ? Thế này vậy, đừng cho lão phu là người cao ngạo, lão phu có cách này giúp thiếu hiệp đi nhanh hơn.

Vừa nói lão nhân vừa nhẹ nhàng áp một tay vào hậu tâm Mạnh Đạt Nhân.

Từ đó Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận một luồng nội lực kinh dư dật đang ào ào tuôn chảy vào khắp kinh mạch trong người.

Hiểu rõ lão nhân định giúp như thế nào, Mạnh Đạt Nhân bẽn lẽn :

- Nội lực của lão trưởng thật thâm hậu. Tại hạ... vẫn bối thật sự ngưỡng mộ.

Lão nhân mỉm cười :

- Lão phu đâu để uống phí bảy mươi năm hơn sống trên cõi đời này ? Mà thôi, vì bản lãnh của thiếu hiệp chưa bằng người có lẽ thiếu hiệp cũng chưa biết cách vận dụng khinh công ? Thiếu hiệp đừng ngại hãy đưa nội kinh mà lão phu đang trút vào lần lượt qua các kinh mạch sau đây... Bây giờ thì tốt rồi chúng ta đi nào.

Biết phương cách vận dụng khinh công, lại luôn được lão nhân trút nội kinh vào kinh mạch, lần đầu tiên Mạnh Đạt Nhân có thể di chuyển một cách nhẹ nhàng linh hoạt như từng thấy Chu Nghiêm trước kia và Tạ Bất Nghi mới đây thi triển.

Thích ý Mạnh Đạt Nhân đi càng lúc càng nhanh.

Vút ! Vút !

Chợt Mạnh Đạt Nhân nghe lão nhân khẽ gọi :

- Dừng lại ! Và đừng gây kinh động.

Cũng lúc này bàn tay của lão nhân cũng rời khỏi hậu tâm Mạnh Đạt Nhân.

Mất nguồn tiếp trợ nhân lực dù muốn hay không Mạnh Đạt Nhân cũng phải dừng.

Tuy vậy do đà lao đi vẫn còn đó và Mạnh Đạt Nhân thì chưa phải dừng lại trong lúc đang di chuyển nhanh như thế này nên hai chân vẫn loạng choạng lao thêm về phía trước.

Khi nhớ ra lão nhân vội kêu khẽ đủ cho Mạnh Đạt Nhân nghe :

- Dồn lực xuống hạ bàn. Xả hết chân khí lẫn trực khí ra đằng mũi. Và cố điều hòa hô hấp.

Mạnh Đạt Nhân vội làm theo.

Và Mạnh Đạt Nhân chỉ biết cười gượng sau đó khi biết bản thân đã chạy lỏ khỏi vị trí lão nhân đứng những ba bước chân.

Như không nhìn thấy vẻ mặt đỏ của Mạnh Đạt Nhân, lão nhân gật gù :

- Có thể dừng nhanh như vậy, thiếu hiệp khiến lão phu thật sự kinh ngạc đấy.

Thấy lão phát thoại Mạnh Đạt Nhân cũng phát thoại :

- Đây là nơi...

Lão nhân đặt một ngón tay lên môi :

- Suyt ! Cách chỗ chúng ta hiện đứng độ ba mươi trượng hình như có tiếng Tạ Bất Nghi đang cùng ai đó đôi co. Thiếu hiệp có muốn dò la biết đâu sẽ phát hiện điều gì khác lạ Ở họ Tạ ?

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc :

- Thính lực của lão trượng có thể nghe rõ ở một khoảng cách xa như thế ư ?

Lão nhân trầm giọng :

- Tương tự, lão phu nghĩ Tạ Bất Nghi cũng có thể có thính lực như vậy. Do đó nếu người muốn tiến đến gần để dò xét có lẽ thiếu hiệp phải hết sức đề phòng.

Mạnh Đạt Nhân lo ngại :

- Văn bối biết làm sao bây giờ ?

Lão nhân bảo :

- Ngoài việc bước đi cho thật nhẹ nhàng thiếu hiệp còn phải biết bế khí. Bế càng lâu càng tốt.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Văn bối e không đủ lực !

Lão nhân tỏ vẻ ngẫm nghĩ :

- Phải chi thiếu hiệp là môn nhân của bốn môn, với bí mật Địa Thính thiếu hiệp có thể dễ dàng nghe từ khoảng cách ngoài mười mươi trượng như thế sẽ an toàn hơn.

Mạnh Đạt Nhân chợt trầm thì :

- Hay là... văn bối xin bái lão trượng làm sư phụ ?

Lão nhân xua tay :

- Không được rồi ! Môn quy bốn môn nghiêm cấm điều đó.

- Sau đó văn bối nguyện ý gia nhập Thần Môn ? Chưa là môn nhân chưa lập trọng thệ trước linh vị của tổ sư mọi hành vi truyền thụ võ công đều bị ngăn cấm.

-Không thể phá lệ sao lão trượng !

Lão nhân lại trầm ngâm :

- Cũng có thể nếu thiếu hiệp hứa với lão phu hai điều.

- Điều gì văn bối cũng hứa.

- Thứ nhất, tuyệt đối không thổ lộ cho ai khác biết bản thân thiếu hiệp đã am hiểu bí thuật Địa Thỉnh.

- Văn bối hứa.

- Thứ hai, phải thành tâm khi cùng lão phu thương lượng về chuyện có liên quan đến bí kíp Vạn Lưu Quy Tông.

Sau một thoáng ngập ngừng Mạnh Đạt Nhân đáp ứng :

- Văn bối hứa !

Lão nhân tỏ ra nhẹ nhõm :

- Sau này thiếu hiệp sẽ rõ vì sao lão phu lại cẩn trọng như vậy. Còn bây giờ hãy lắng nghe khẩu quyết.

Sau khi nghe xong Mạnh Đạt Nhân nhắm lại hỏi :

- Chỉ đơn giản thế sao ?

Lão nhân mỉm cười :

- Ngắn quá phải không ! Tuy vậy muốn vận dụng đạt như ý muốn, khoảng thời gian thiếu hiệp cần đến không phải ngắn. Chỉ ít năm bảy ngày nếu thiếu hiệp thông tuệ. Còn ngay lúc này tạm thời thiếu hiệp chỉ có thể nghe trong phạm vi mười mười trượng là nhiều.

Mạnh Đạt Nhân nghi ngờ :

- Phạm vi gần hay xa có tùy thuộc vào nội lực ?

Lão nhân đáp :

- Cũng phần nào ! Như lão phu chẳng hạn, nhờ có nội lực xấp xỉ một giáp tý công phu nên có thể nghe ở khoảng cách ngoài ba mươi trượng.

Mạnh Đạt Nhân chợt hít một hơi :

- Hiện giờ lão trượng nghe họ đang nói những gì ?

- Vẫn là chuyện có liên quan đến Vạn Lưu Quy Tông - Ai đang đối thoại với Tạ Bất Nghi ?

- Lão phu cũng đang lấy làm khó nghĩ, không hiểu sao Tạ Bất Nghi cùng nhân vật Cái Bang đôi co về chuyện này ?

- Cái Bang có biết gì về Vạn Lưu Quy Tông ?

- Có ! Bất kỳ bang môn phái nào nếu đã xuất hiện và tồn tại một trăm năm về trước đều nghe bí kíp này.

- Thảo nào văn bối không hề biết.

- Nguyên do ?

- Văn bối chỉ mới luyện võ cách đây chưa đầy một năm. Và không may Tuyệt Nhạn Môn của văn bối chỉ là môn phái nhỏ.

- Tuyệt Nhạn Môn ? Ở tận ải Nhạn Môn Quan xa xăm ? Vậy thì phải rồi.

Tuyệt Nhạn Môn chỉ mới xuất hiện cách nay chưa đầy mười năm họ làm sao am hiểu những thiên bí sử đã tồn tại trước họ quá lâu?

Theo việc đang giằng co giữa Tạ Bất Nghi và người đối thoại dường như Cái bang cũng muốn chiếm hữu Vạn Lưu Quy Tông ?

Lão nhân cười lạt :

- Nếu đã có Địa Khuyết - Thiên Tàn nhị cung nhúng tay vào đâu đến phiên Cái bang hoặc thất đại phái đang hiện hữu trên giang hồ?

- Vậy còn Bách Nhân Viện và Cửu U Quỷ thì sao !

Lão nhân kinh ngạc :

- Sao thiếu hiệp biết hai danh xưng này trong khi đã không biết Thiên Tàn ?

Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Văn bối không thể biết, nếu không nghe chính Tạ Bất Nghi như vừa đề cập đến.

Lão nhân thất kinh :

- Đúng là Tạ Bất Nghi đang đề cập đến Bách Nhân Viện và Cửu U Quỷ thật, nhưng làm sao thiếu hiệp có thể nghe khi khoảng cách vẫn là...

Mạnh Đạt Nhân cười gượng :

- Đó là điều văn bối đang muốn thỉnh giáo lão trượng. Vì lúc mới vận dụng bí thuật Địa Thỉnh văn bối chưa nghe được gì. Nhưng càng về sau văn bối càng có cảm nhận mơ hồ là bản thân có nghe. Để minh bạch văn bối phải hỏi lão trượng xem họ đang nói những gì. Nhờ đó nhờ theo kịp mạch chuyện họ đang nói, cuối cùng văn bối nghe Tạ Bất Nghi đề cập đến hai danh xưng lạ tai này.

Lão nhân kinh nghi :

- Hãy thử lại xem, bây giờ là lúc nhân vật Cái Bang đang nói, thiếu hiệp bảo y đang nói gì ?

Mạnh Đạt Nhân sau một lúc lắng nghe chợt lắc đầu thất vọng :

- Chỉ một thoáng phân tâm mạch chuyện bị gián đoạn, văn bối chịu không thể nghe được gì.

Lão nhân nhìn Mạnh Đạt Nhân bằng ánh mắt tinh quái :

- Y đang đề xuất rằng Vạn Lưu Quy Tông phải chia đều cho Thiên - Địa - Nhân - Quỷ. Hãy nghe tiếp xem.

Mạnh Đạt Nhân cố lắng nghe.

Và lần này Mạnh Đạt Nhân kêu lên :

- Có xô xát rồi. Hóa ra nhân vật Cái Bang kia là người của Bách Nhân Viện ?

Lão nhân chợt chop tay vào Mạnh Đạt Nhân :

- Nghe như thế đủ rồi. Cả hai sẽ bắt phân thắng bại, đây là lúc chúng ta cần phải thương lượng và không chỉ một vấn đề. Đi !

Vút ! Vút !

* * * Mạnh Đạt Nhân bật kêu lên :

- Nói sao ? Có bao nhiêu người có cùng ý nghĩ như lão trượng ? Cùng nghi ngờ chuyện hai đời môn chủ của quý môn bị thất tung là có liên quan đến vị môn chủ đương nhiệm này ?

Lão nhân cười buồn :

- Lão phu tự nghĩ, lão phu tự nghi ngờ nào dám hé miệng cùng ai bàn bạc ?

Có thể nói trong tam lão hiện nay của Thần Môn, chỉ có một mình lão phu thân là đại trưởng lão mới nảy ý nghi ngờ.

Mạnh Đạt Nhân lại hỏi :

- Cũng do di huấn của tiền nhân, nếu sau mười lần chọn lựa vẫn không tìm được ai thích hợp làm chủ môn chủ thì nhân vật nào tạm đang chấp chưởng quyền môn chủ sẽ nghiêm nhiên nắm giữ cương vị chính thức ?

Đại trưởng lão gật đầu :

- Đúng vậy ! Và đó là lý do khiến bốn môn sau gần năm mươi năm triệt thoái bây giờ lại xuất hiện.

Mạnh Đạt Nhân nghi hoặc :

- Xuất hiện để làm gì ? én đềm oán trả hay là để mưu đồ độc bá vô lâm?

Lão tỏ ra bất bình :

- Bốn môn từ khi được tổ sư khai sáng cho đến giờ chưa từng có ý nghĩ ngông cuồng là độc bá võ lâm, cách đây gần trăm năm cũng vậy, dù bốn môn từng lần lượt đả bại nhị viện cung Thiên Địa, Nhân Quỷ nhưng vẫn không dựa vào đó xưng bá giang hồ. Thiếu hiệp đừng bao giờ nghĩ không đúng về bốn môn.

- Vậy ân đền oán trả là thế nào ? Cớ sao toàn thể các môn phái khác trên giang hồ đều đồng loạt đứng về phía đối đầu với Thần Môn ?

Lão thở ra một hơi dài nặng nhọc :

- Nói chung cũng chỉ là sự liên quan đến kỳ bí mất tích của hai đời môn chủ ?

- Như lão trưởng vừa nói, điều đó chỉ có liên quan đến vị môn chủ hiện nay ?

Lão tỏ ra khó xử:

- Cũng khó nói như thế nào cho đúng. Nghi ngờ môn chủ hiện nay chỉ có mỗi mình lão phu nghi ngờ. Còn sự thật như môn chủ hiện giờ bảo đã phát hiện hai đời môn chủ bị thất tung là có liên quan đến thất đại phái. Vì thế, cũng theo mệnh lệnh môn chủ đương quyền môn nhân bốn môn hiện nay xuất hiện với nhiệm vụ và uy hiếp là buộc thất đại phái phải thừa nhận hành vi của họ đối với hai đời môn chủ trước kia. Có như thế mới truy xét rõ nguyên nhân của sự thất tung của hai đời môn chủ.

Mạnh Đạt Nhân thất kinh :

- Làm như thế sao phải ? Lấy uy để bức người chính thái độ này của Thần Môn sẽ đẩy Thần Môn vào chỗ diệt vong.

Lão gật đầu nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Đó là nguyên do khiến lão phu muốn cùng thiếu hiệp thương lượng một việc khác không liên quan đến bí kíp Vạn Lưu Quy Tông.

Mơ hồ đoán được việc lão nhân định đề cập, Mạnh Đạt Nhân nửa đùa nửa thật :

- Lão trưởng đừng bảo vãn bối phải giúp lão trưởng trong việc ngăn ngừa hành vi có thể gọi là quá đáng của quý môn ?

Nào ngờ lão nhân lại gật đầu :

- Thiếu hiệp đã đoán đúng ! Đó là việc lão phu định nhờ...

Mạnh Đạt Nhân giãy nảy :

- Không thể được ! Dù muốn dù không đây cũng là nội tình của riêng Thần Môn. Một ngoại nhân như vãn bối...

- Không phải thiếu hiệp muốn trở thành môn nhân của bốn môn đó hay sao ? Trước sau gì thiếu hiệp cũng là người trong cuộc mà ?

Mạnh Đạt Nhân vẫn tìm lời chống chế :

- Trong tâm sự nghi ngờ của lão trưởng chính là môn chủ, so về bản lĩnh giữa tại hạ và môn chủ của quý môn thì...

Trong tình cảnh hiện nay bốn môn bắt đầu được áp dụng thêm một biệt lệ.

Đó là mỗi năm sẽ chọn một người đi vào Phong Thần Liên Hoàn Động thay vì như ba năm một lần. Cứ tiếp tục như thế đến lúc nào bốn môn tìm được vị môn chủ đích thực mới thôi. Như vậy thiếu hiệp sẽ có một năm để chuẩn bị và đúng một năm nữa lão phu sẽ là người đầu tiên tiến cử thiếu hiệp như là người được chọn đi vào Phong Thần Liên Hoàn Động.

Đoạn lão hỏi Mạnh Đạt Nhân :

- Không lẽ thiếu hiệp sợ vào cho rằng bản thân là người nhát đảm, không đủ tư chất, kém thông tuệ, không thể vượt qua cửu quan để trở thành môn chủ bốn môn ?

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Phải biết tự lượng sức lão trượng ạ ? Nhưng không phải vì thế mà văn bối cho rằng mình là kẻ nhát đảm, kém thông tuệ hoặc không đủ tư chất. Lão trượng chớ khích văn bối vô ích.
- Vậy là thiếu hiệp không muốn giúp lão phu ?

Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Qua sự việc có liên quan đến cái chết của song thân văn bối, có một bài học mà văn bối vừa mới học được. Đó là từ nghi ngờ muốn đi đến kết luận cần phải suy xét cẩn thận cân nhắc hết mọi lẽ. Trừ phi lão trượng có đủ chứng cứ cho thấy lòng nghi ngờ của lão trượng đối với quý môn chủ là đúng, lúc đó do quý môn đang bị điều khiển bởi một nhân vật có thể xem là kẻ thù của quý môn, văn bối sẽ xét lại lời đề xuất của lão trượng.

Lão nhân lo lắng :

- Như vậy thì quá muộn. Nhỡ một năm nữa lão phu vẫn chưa tìm được chứng cứ nào xác thực, nghĩa là thêm một năm bốn môn vẫn chịu dưới quyền sai khiến của môn chủ hiện nay, không lẽ thiếu hiệp cam tâm nhìn vô lâm thêm một năm nữa bị Thần Môn gieo họa ?

Mạnh Đạt Nhân phì cười :

- Lão trượng nói chi những lời này và toàn những lời quá đáng ? Văn bối chỉ là một kẻ tầm thường với những suy nghĩ rất ư thường tình của một người chỉ muốn báo phục gia thù. Có hay không văn bối đâu có ảnh hưởng gì nghiêm trọng đến tình thế vô lâm ?
- Người giang hồ nào lo vì phải nhúng tay vào chuyện giang hồ. Lão phu chỉ muốn biết thiếu hiệp có chút ưu tư nào về hiện tình vô lâm chăng ? Và nếu có giả như thiếu hiệp có vô tình có được một cơ hội thiếu hiệp có bỏ qua cơ hội đó không?

Mạnh Đạt Nhân nghiêm trọng :

- Theo lời lão trượng nói, nếu văn bối hiểu không lầm thì nhất cử nhất động của môn chủ Thần Môn đều có tác động không nhỏ tới đại cục vô lâm ?

Lão nhân gật nhẹ đầu :

- Có thể nói như vậy. Nhất là khi môn chủ của bốn môn nếu thật sự là người có thiên tự đỉnh ngộ luyện được tầng cuối cùng của công phu Cửu Trùng Thiên, thì đừng nói gì thất đại phái, đến cả nhị viện nhị cung hợp lại cũng không là đối thủ.
- Vậy vị trưởng môn hiện nay đã luyện đến tầng nào của công phu Cửu Trùng ?
- Như lão phu và nhị lão còn lại chỉ mới có tầng thứ bảy.
- Ở tầng này so với vô lâm thất đại phái thì sao ?
- Cao minh hơn một bậc.
- Còn so với Địa Khuyết Cung ?
- Vẫn cao hơn đôi chút.

Hỏi đến đây Mạnh Đạt Nhân thở phào :

- Vậy thì ổn rồi. Thần Môn nếu thật sự có dã tâm đó là lý do chủ ý của môn chủ hiện giờ và cố tình đi sai với chủ trương thuở nào của quý môn, thì đã có nhị viện nhị cung hợp với thất đại môn phái cùng đối phó. Lão trượng lo lắng làm gì để giảm thọ ?

Lão cười khẩy :

- Sao thiếu hiệp cố tình không chịu hiểu ? Vì trước mắt và suốt một năm tới đây lão phu thừa nhận tình thế vẫn chỉ là ở mức giằng co. Và nếu Thiên Địa Nhân Quỷ sẽ tận dụng thời gian này để ráo riết truy tìm và chiếm hữu bí kíp Vạn Lưu Quy Tông thì ai ngăn cấm môn chủ bốn môn đương nhiệm không tìm cách

đắc thủ chín từng võ học ? Hãy nghĩ xa hơn chút nữa chỉ một năm nữa thôi nếu không phải thiếu hiệp mà là ai khác thủ túc cùng môn chủ được chọn đi vào Phong Thần Liên Hoàn Động. Giả như kẻ đó vượt qua được Cửu Quan đem toàn bộ kinh văn võ học ở hai tầng cuối giao cho môn chủ hiện nay rồi giả như môn chủ hiện nay thật sự là kẻ có tâm địa độc bá võ lâm hậu quả sẽ như thế nào thiếu hiệp thử đoán xem ?

Mạnh Đạt Nhân động tâm :

- Lời của lão trượng có vẻ như tin tưởng văn bối vượt qua được Cửu Quan, tại sao?

Lão không giải thích chỉ hỏi :

- Nếu thật sự thiếu hiệp có bản lãnh đó, thiếu hiệp có chịu giúp cho lão phu?

Đến lượt Mạnh Đạt Nhân hỏi thay vì đáp :

- Cách chọn người của quý môn sẽ như thế nào ? Cách tiến xử ra sao ?

Lão nhân đáp :

- Như trước kia người được chọn phải qua xét xử kỹ lưỡng của thất vị chuyên sứ. Vì chỉ có bảy nhân vật này mới được phép ngấm ngầm hành tẩu giang hồ.

- Hiện nay thì sao ?

Do hiện nay toàn thể môn nhân bốn môn đều được lệnh xuất đầu lộ diện, việc tuyển chọn bậc kỳ tài vì thế sẽ trở nên dễ dàng hơn, nhưng cũng khắc nghiệt hơn.

- Dễ vì ai ai cũng có quyền tuyển chọn ?

- Không phải tất cả ! Bốn môn, trên thì có môn chủ, dưới đó là tam lão và tam đường chủ. Bảy nhân vật này cùng với bảy vị chuyên sứ mỗi người được quyền tiến cử một người.

- Vị chi là mười bốn ! Nhiều quá ! Biết ai là được chọn sau cùng?

- Sẽ dễ hơn nếu người được chọn có sự đồng ý của đa số.

- Nghĩa là...

- Như thiếu hiệp chẳng hạn. Do lão phu là người phát hiện, để thiếu hiệp là người được chọn sau cùng, lão phu phải tuân tự dẫn tiến thiếu hiệp với mười ba người kia. Và chỉ cần bảy người trong số họ đồng ý chọn thiếu hiệp, chúng ta sẽ chiếm đa số.

- Nhỡ điều này không thực hiện được ?

- Có nhiều cách giải quyết. Giả dụ như thiếu hiệp chỉ được văn vẹn có ba người trong tổng số mười bốn người đồng ý, cùng lúc đó cũng có ba người nữa vẫn chỉ được ba trong số mười bốn chọn. Bốn nhân vật này đành phải dựa vào chân lực võ học để chọn người có bản lãnh cao hơn mình. Thiếu hiệp rõ chưa ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Quá rõ là đành khác. Giả như chỉ có một mình văn bối do may mắn được lão trượng và thêm một người nữa chọn trong khi mười hai nhân vật kia đã chọn cho họ mỗi người một ứng viên. Văn bối có đa số cao hơn nên được chọn ?

Lão nhân gật đầu :

- Đúng vậy !

Đến lúc này Mạnh Đạt Nhân mới dè dặt gật đầu :

- Được rồi! Vẫn như chủ ý lúc nãy, trong vòng một năm nếu lão trượng có chứng cứ thuyết phục rằng việc tiến cử văn bối là cần thiết văn bối sẽ không từ chối. Còn bây giờ...

Lão nhân xua tay :

- Về vấn đề Vạn Quy Lưu Tông chứ gì ? Lão phu có cảm nhận đã mơ hồ đoán biết chuyện này, do đó việc đòi hỏi thiếu hiệp phải thành tâm xem ra không cần thiết nữa.

Mạnh Đạt Nhân hoài nghi :

- Lão trượng hiểu như thế nào ?

Lão nhân hắng giọng :

- Rằng trước kia Mạnh gia có vì tình cờ nắm giữ bí kíp thì hiện nay bí kíp đó đã lọt vào tay kẻ khác. Không như lão phu, khi này có đoán bí kíp đó đang do thiếu hiệp cất giữ.

Mạnh Đạt Nhân thở ra và thừa nhận :

- Đúng vậy ! Cho dù gia phụ trước kia chưa hề biết đó là bí kíp võ học, dẫn đến việc chính văn bối cũng chưa từng nhìn thấy quyển bí kíp đó. Giả như hiện nay bí kíp đó đang do văn bối cất giữ, Địa Khuyết Cung đâu dễ gì lọt mắt khỏi văn bối khiến lão trượng có cơ hội cùng văn bối hội thoại này giờ. Tuy vậy văn bối vẫn không thể hiểu...

- Thiếu hiệp muốn biết ai là người đã đắc thủ Vạn Lưu Quy Tông, ai đã bắt nhân khai quật mộ phần của song thân ?

Mạnh Đạt Nhân trầm ngâm :

- Đúng vậy ! Là Hà Tử Giang ư? Và vì thế để danh chính ngôn thuận thu giữ Địa Khuyết Cung lập tức chiêu mộ và thu nhận phụ tử Hà Tử Giang làm môn nhân ?

Lão nhân lập tức lắc đầu :

- Có phải Hà Tử Giang gây ra hay không lão phu chưa thể đoán chắc nhưng có một điều chắc chắn là Vạn Lưu Quy Tông chưa rơi vào tay Địa Khuyết Cung.

Mạnh Đạt Nhân giật mình :

- Dựa vào đâu mà lão trượng cả quyết thế ?

Lão đáp :

- Vì nếu Địa Khuyết Cung đã đắc thủ Bách Nhân Viện đâu có tư cách gì đòi Địa Khuyết Cung phải chia phần cho chính Bách Nhân Viện và một viện cung còn lại ? Bất quá để tranh giành để chiếm đoạt Bách Nhân Viện chỉ có thể huy động nhân mã gây sự và động thủ với Địa Khuyết Cung mà thôi.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Thì vừa rồi chẳng phải Tạ Bất Nghi cùng người Bách Nhân Viện giao đấu đó sao ?

Lão phủ nhận :

- Đúng là họ có giao đấu nhưng lý do chỉ là bất đồng. Nào phải phân tranh để đoạt bí kíp ?

Mạnh Đạt Nhân lưỡng lự :

- Vậy theo lão trượng...

- Về người đang chiếm giữ bí kíp ư ? Tình thế này vẫn còn nhiều điểm chưa rõ lão phu không dám đoán bừa.

Đột nhiên Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Văn bối đã có cách biết rõ hư thực. Do vậy xin cáo biệt lão trượng ở đây.

Lão nhân ngăn lại :

- Chậm đã !

Mạnh Đạt Nhân nhìn lão nhân :

- Lão trượng còn điều chi chỉ giáo ?

Lão cười gượng :

- Như lúc này đã bàn, thiếu hiệp chỉ còn vồn vẹn một năm để chuẩn bị cho việc tiến cử.

Mạnh Đạt Nhân thừa nhận :

- Thì đúng như vậy rồi. Sao ?

- Để phòng bị cho tình trạng thiếu hiệp cần phải thủ thắng nếu có đôi ba người cùng được chọn như thiếu hiệp, lão phu nghĩ ngay từ bây giờ lão phu phải chỉ điểm cho thiếu hiệp một ít công phu.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Để làm gì. Một khi lão trượng đã nói võ học của Thần Môn chưa thể truyền thụ cho ngoại nhân nếu kẻ đó chưa phải là môn nhân ?

- Lão phu cũng đâu nói là truyền cho thiếu hiệp công phu bốn môn ?

Mạnh Đạt Nhân chú mục nhìn lão :

- Lão trượng cũng am hiểu những võ học không phải là sở học của bốn môn ?

Lão nhân thổ lộ :

- Đúng vậy! Khoảng sáu mươi năm trước, lúc lão phu vẫn chưa được thất vị chuyên sứ bốn môn phát hiện và chọn lão phu vốn là hậu nhân cuối cùng của Bát Quái Môn. và từ khi lão phu phát thế mãi mãi là người của Thần Môn, sở học của Bát Quái Môn kể như thất truyền. Nếu thiếu hiệp không ngại xin hãy thay lão phu duy trì sở học của Bát Quái Môn. Và giả như sau này thiếu hiệp vì một nguyên do nào đó không thể trở thành môn chủ của Thần Môn, cũng xin thay lão phu giúp Bát Quái Môn phục hưng môn phái.

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc :

- Là hậu nhân sau cùng sao lão trượng cam tâm đầu nhập môn phái khác ?

Lão nhân thở dài :

- Không riêng gì lão phu, ai ai trong Thần Môn cũng đều gặp cảnh ngộ tương tự. Nói cho dễ hiểu hơn, cuộc sống thường nhật của người giang hồ là vậy, người mạnh hiếp người yếu, phái lớn tiêu diệt phái nhỏ, Bát Quái Môn chẳng may đã đắc tội với cao nhân và Bát Quái Môn đã bị hủy diệt.

Hít vào một hơi dài, lão nhân nói tiếp :

- Vì muốn báo thù rửa hận cho Bát Quái Môn, ngay khi được thất vị chuyên sứ của Thần Môn tuyển chọn, lão phu lập tức tán thành và hy vọng bản thân sẽ vượt qua Cửu Quan trở thành môn chủ. Khi đó với sở học thượng thừa, lão phu lo gì không báo thù ? Rất tiếc...

Mạnh Đạt Nhân nói tiếp vì cảm thấy lão nhân đang lộ vẻ áy náy khó thể nói nên lời :

- Rất tiếc lão trượng chỉ vượt qua thất quan và nhiều năm sau đó vì Thần Môn không có môn chủ nên lão trượng mất cơ hội xuất đầu lộ diện và báo phục sự thù !

Lão nhân cười buồn :

- Và mới đây thôi, khi cơ hội xuất đầu lộ diện đã đến, lão phu lập tức tìm kiếm kẻ thù. Nhưng than ôi, thời gian nào có chờ đợi, lão phu thì vẫn sống nhưng kẻ thù đã sớm trở về tro bụi. Thật đáng buồn cho Bát Quái Môn, đến một người để kế thừa di học cũng chẳng có.

Thật sự cảm thông cho lão nhân, Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng nhận lời - Kỳ thực, văn bối đã định, ngay khi báo phục gia thù văn bối sẽ lập tức thoái ẩn, tìm sống những ngày nhàn nhã như gia phụ từng sống. Nhưng vì lời hứa của lão trượng....

Lão nhân tỏ ra mừng rỡ :

- Thiếu hiệp nhận lời ! Hay quá ! Vậy là tốt lắm rồi ! Đi thôi ! Lão phu phải đưa thiếu hiệp đến một nơi thật kín đáo. Ở đó lão phu sẽ trao truyền toàn bộ sở học của Bát Quái Môn cho thiếu hiệp ! Đi nào !

6. Cửu U Quỷ Viện

- Mạnh Đạt Nhân ! Sao người tự ý bỏ đi và còn đi đến tận chốn xa xôi này ?

Câu quát hỏi, nửa như quả trách nửa như mai mỉa châm chọc, vang lên quá bất ngờ khiến Mạnh Đạt Nhân giật mình.

Chưa hết, khi đưa mắt nhìn về phía phát thoại, thấy họ có ba người đang từ chỗ khuất bước ra và dường như có cùng hướng đi như hướng Mạnh Đạt Nhân đang nhắm đến. Mạnh Đạt Nhân thật sự không chờ đợi nhìn thấy họ Ở đây.

Chu Nghiêm, người vừa phát thoại lại tiếp tục lên tiếng khi thấy Mạnh Đạt Nhân như không có gì để nói :

- Chúng tỏ tài mắt của bốn cung không hề kém, đúng thế không ? Hiện Hà Tử Giang đang ở đây, thiết nghĩ, Mạnh Đạt Nhân người càng im lặng càng khiến bốn hương chủ thêm nghi ngờ.

Mạnh Đạt Nhân cuối cùng cũng trấn tĩnh lại :

- Tôn giá muốn ám chỉ tại hạ vì ngại phải đối chất với bất kỳ ai ở Hà gia nên đã tìm dịp bỏ đi ?

Một trong hai nhân vật cùng xuất hiện với Chu Nghiêm chính là Hà Tử Giang, lão lên tiếng :

- Bốn năm trước, sau khi lệnh tôn mạng vong một cách bất minh, Tôn Bằng cũng đã đến Hoàng Hà này. Và ba năm sau đó, chính Tôn Bằng, lệnh đại cử đã nhờ chất độc Ngô Công thiện dụng của bọn thủy khấu Hoàng Hà mưu hại tệt nhi Hà Tử Kiên. Cho hỏi, thiếu hiệp đến Hoàng Hà lần này phải chăng muốn tìm Tôn Bằng ?

Mạnh Đạt Nhân không thể phủ nhận, đành đáp :

- Người tận mục sở thị gia phụ bị hại chính là gia đại cử Tôn Bằng. Tuy tại hạ đến để hỏi thêm đại cử nhưng cái chết của gia phụ không phải tôn giá không có liên quan.

Chợt Chu Nghiêm cười lạt :

- Bốn hương chủ lại cho rằng đó không phải chủ ý duy nhất khiến thiếu hiệp phải bỏ công đến đây để tìm Tôn Bằng.

Mạnh Đạt Nhân cố giữ vẻ thản nhiên :

- Gia thân của tại hạ đâu còn ai ngoài một mình Tôn đại cử ? Xa cách khá lâu, nay tại hạ có đến tìm đại cử cũng đâu phải là chuyện lạ ?

Nhân vật thứ ba nãy giờ vẫn im lặng, chợt lên tiếng, nói bằng giọng the thé khó nghe :

- Bản nhân là người được lệnh đường chủ hình đường sai phái, quyết làm ra hư thực những chuyện có liên quan đến cái chết của phụ thân người. Do việc tìm gặp Tôn Bằng là cần thiết, người nghĩ sao nếu bản nhân đề xuất người và bọn ta đi chung đường ?

Mạnh Đạt Nhân lập tức buộc miệng :

- Không được !

Nhân vật này nheo mắt :

- Không được ! Tại sao ?

Mạnh Đạt Nhân lúng túng :

- Vì tại hạ cho rằng... cho rằng...

Nhân vật nọ mỉm cười :

- Trừ phi người ngại, sau khi gặp Tôn Bằng và Hà Tử Giang đối chất sẽ lộ ra các việc người cố tình vu khống Hà Tử Giang và Hà Tử Kiên không hề sát hại phụ thân người, nên người không muốn cùng đi với bọn ta.

Mạnh Đạt Nhân cúi gắt :

- Tại hạ không hề ngại điều đó. Và thiên nghi tôn giá cũng chờ vội võ đoán.

Lộ vẻ giận dữ, nhân vật nọ bảo :

- Bản nhân có võ đoán hay không, cứ đợi đến lúc gặp Tôn Bằng sẽ rõ.

Mạnh Đạt Nhân khẳng khái cự tuyệt :

- Tại hạ chỉ muốn gặp Tôn đại cứu trong thân tình và dĩ nhiên là phải kín đáo. Chu vị chờ mong tại hạ đáp ứng đòi hỏi này của quý vị.

Nhân vật nọ điểm một nụ cười lạt :

- Thật sự là gặp mặt trong thân tình sao ? Bản nhân e không phải. Trừ khi...

Mạnh Đạt Nhân lộ vẻ cảnh giác :

- Sao ?

Nhân vật nọ cũng bằng giọng the thé, nói đề quyết :

- Trừ khi người nói rõ chủ ý, tìm gặp Tôn Bằng để làm gì. Ngược lại, nếu người không nói, đừng trách bản nhân phải xử trị người về tội vu khống, mưu đồ hãm hại Hà Tử Giang hiện đang có lệnh lang là ái đồ của cung chủ bốn cung Địa Khuyết.

Mạnh Đạt Nhân chợt bĩu môi :

- Thật thế sao ? Hóa ra đây là cách Địa Khuyết Cung định thực hiện gọi là tra xét tỏ tường mọi hư thực đó sao ? Và đây cũng là hành vi quang minh lỗi lạc, vì chính nghĩa của Địa Khuyết Cung đó sao ?

Từ khi nhân vật này lên tiếng, vai trò của Chu Nghiêm hầu như bị lu mờ.

Chứng tỏ, với thân phận một hương chủ như Chu Nghiêm vẫn thấp kém hơn so với nhân vật vừa tự nhận là nhân vật được đường chủ hình đường Tạ Bất Nghi sai phái.

Và sự thật đúng như vậy, trước lời lẽ hàm ý miệt thị do Mạnh Đạt Nhân vừa nói, Chu Nghiêm tuy có sắc mặt giận dữ nhưng để tỏ lộ phản ứng lại thì lại do nhân vật nọ chủ xướng.

Nhân vật nọ vụt cười dài :

- Tuy bốn cung luôn hành sự quang minh lỗi lạc nhưng không phải vì thế mà để người bay mất hay bất cứ ai muốn đơm đặt, muốn vu họa cho ai ở bốn cung cũng được. Một lần nữa bản nhân hỏi người nói hay không nói rõ chủ ý tìm gặp Tôn Bằng của người ?

Mạnh Đạt Nhân không hề nao núng cho dù khẩu ngữ của đối phương rõ ràng là hàm ý đe dọa :

- Muốn uy hiếp tại hạ ư ? Qua đó cho thấy việc tôn giá định tìm gặp đại cứu Tôn Bằng hoàn toàn không có thành tâm, muốn tra xét ngọn ngành về cái chết của gia phụ. Thực ý đồ của tôn giá là gì ?

Nhân vật nọ vụt hạ thấp giọng :

- Thực ý của bản nhân ư ? Là muốn bắt người về bốn cung để trị tội. Nằm xuống !

Vù...

Xuất kỳ bất ý nhân vật nọ vung tay. Và lập tức có một luồng hấp lực mạnh mẽ như muốn cuốn hút Mạnh Đạt Nhân phải chạy đến chỗ đối phương.

Mạnh Đạt Nhân do không cưỡng nổi hấp lực phải chấp chới chạy đến.

ão...

Và khi nhìn thấy bốn đối phương ba người đều tỏ vẻ hài lòng, chờ đợi Mạnh Đạt Nhân rồi thế nào cũng bị chế ngự, tâm cơ của Mạnh Đạt Nhân chợt máy động, giúp Mạnh Đạt Nhân nảy được một ý để tự cứu nguy.

Và điều đó liền xảy ra khi Mạnh Đạt Nhân chỉ còn trong gang tấc nữa là bị nhân vật nọ vươn tay khống chế huyết đạo.

Trong khoảng cách quá gần, Mạnh Đạt Nhân chợt tung mạnh hữu thủ :

- Không dễ đắc thủ thế đâu. Đỡ !

Ầm !

Và...

Bùng !

Chấn kinh vang lên, vô tình hóa giải toàn bộ luồng hấp lực chỉ suýt gây nguy hiểm cho Mạnh Đạt Nhân.

Nhân vật nọ cau mày :

- Một kẻ có bản lĩnh kém cỏi như ngươi sao bỗng dưng có năng lực chống lại công phu Cách Không Nhiếp Vật của La Cảnh Thân ta ! Thử một lần nữa xem nào ! Tiếp !

Vù...

Luồng hấp lực lại xuất hiện.

Nhưng đã trải qua một lần hiểm cảnh, lần này Mạnh Đạt Nhân đâu để đối phương sớm toại nguyện, cho dù biết luồng hấp lực sau phải uy mãnh hơn luồng hấp lực trước, Mạnh Đạt Nhân bật quát :

- Quân tử chỉ cách nhau đôi ba ngày đã thấy khác, huống cho tại hạ bây giờ đâu còn là người của mười, mười lăm ngày trước ! Xem chừng !

Vấn lợi dụng hấp lực của đối phương để dịch chuyển thân hình lại gần, Mạnh Đạt Nhân bật nhanh và bật đủ song thủ.

Vù...

Vù...

Nhân vật nọ quát to :

- Tiểu tử quả có đôi chút bản lĩnh. Đi !

Và...

Luồng hấp lực của nhân vật nọ vụt đổi thành chấn kinh, một luồng chấn kinh cực kỳ thâm hậu ào ào đẩy về phía Mạnh Đạt Nhân.

ão...

Ầm !

Chấn kinh làm Mạnh Đạt Nhân lão đảo. Và đúng lúc này, không hiểu Chu Nghiêm đã động thân từ lúc nào, thanh âm của Chu Nghiêm bỗng cất lên ngay phía sau lưng Mạnh Đạt Nhân :

- Không ngờ chỉ hơn mười ngày không gặp, tiểu tử ngươi quả là đã có công phu khác trước. Vậy hãy đón thử một chiêu của Chu mỗ xem sao. Ha...

Ha...

Vù...

Mạnh Đạt Nhân phần hện :

- Đã hơn về nhân số, lại lén dùng thủ đoạn ám muội. Đây là hành vi quang minh lỗi lạc của Địa Khuyết Cung đó sao ? Tiếp chiêu !

Với cách dịch chuyển khác thường, bỗng dưng Mạnh Đạt Nhân xuất hiện ngay bên cạnh Chu Nghiêm và từ đó phát ra một kinh chênh chếch vào họ Chu.

Ầo...

Bùng !

Nhân vật vừa tự xưng là La Cảnh Thân chợt cười rộ :

- Bát Quái Du Hình Bộ ? Đã gần sáu mươi năm, sở học Bát quái Môn tướng đã thất truyền, không ngờ nó vẫn tái hiện ở một tiểu tử vô danh là ngươi !

càng tốt ! Đỡ !

Vù ! Vù !

Nếu cách dịch chuyển của Mạnh Đạt Nhân là khác thường thì cách di hình hoán vị của La Cảnh Thân phải được xem là dị thường. Vì chỉ trong chớp mắt, trước mặt Mạnh Đạt Nhân đã có La Cảnh Thân xuất hiện chờ sẵn với một chiêu công lợi hại.

Biến sắc và tự nghĩ bản thân khó có thể là đối thủ nếu phe đối phương bất chấp thị phi cả ba người cùng ra tay, Mạnh Đạt Nhân vụt xoay người và...

Vút !

Chu Nghiêm bật gầm :

- Vội chạy đi đâu ? Đỡ !

Vù...

Mạnh Đạt Nhân tuy thật ý chỉ muốn bỏ chạy nhưng vẫn bất ngờ quay về phía Chu Nghiêm :

- Ai bảo tại hạ chạy ? Hãy đỡ !

ão...

Bung !

Và một lần nữa La Cảnh Thân lại xuất hiện ngay trước mặt Mạnh Đạt Nhân :

- Nằm xuống !

Vù...

Mạnh Đạt Nhân rít qua đôi hàng răng nghiến chặt :

- Vị tất như tôn giá nói. Xem chiêu !

Mạnh Đạt Nhân tận lực vỗ ra một kinh.

ão...

Ầm !

Ngay khi tiếng chấn kinh vang lên, Mạnh Đạt Nhân vụt cười rộ :

- Binh bất yểm trá ! Đa tạ tôn giá đã tiễn chân ! Ha ha....

Vút !

Phát hiện Mạnh Đạt Nhân nhân thế nguy vẫn đủ tâm cơ để nương theo chấn kinh bỏ chạy, La Cảnh Thân phần nộ :

- Tiểu tử dám hí lộng bản nhân ư ? Phải chết ! Đỡ !

Vù... Vù...

Nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn thoát, khiến La Cảnh Thân đành tức tối giậm chân :

- Sao ta không nghĩ ngươi sẽ dùng Bát Quái Du hình Bộ để chạy ? Hừ!

Chu Nghiêm tuy có bất ngờ vì cách thoát thân quá mạo hiểm và liều lĩnh của Mạnh Đạt Nhân nhưng Chu Nghiêm vẫn kịp hô hoán :

- Đuổi theo, mau !

* * * Chạy dọc theo hai bên bờ sông Hoàng Hà có không ít nơi hoang sơ um tùm, ngõ đã lâu không thật lâu vẫn chưa một ai đặt chân đến, Mạnh Đạt Nhân hiện đang ẩn nấp ở một nơi như thế.

Từ chỗ nấp nhìn ra, Mạnh Đạt Nhân không thể không nghi ngờ chủ ý thật sự của Địa Khuyết Cung khi họ tình cờ kiếm tìm Tôn Bằng gần như cùng một lúc với chính Mạnh Đạt Nhân. La Cảnh Thân, Chu Nghiêm và Hà Tử Giang vẫn đang ráo riết truy lùng Mạnh Đạt Nhân.

Họ bảo họ tìm Tôn Bằng để tra xét và làm rõ hư thực, liệu xem Hà Tử Giang có thật sự gây ra thảm án sát hại song thân của Mạnh Đạt Nhân hay không. Tuy đây là lời lẽ đầy thuyết phục nhưng do lúc mới rời La Cảnh Thân lại như cổ tình lấy mạng Mạnh Đạt Nhân nên giữa lời nói và hành vi của Địa Khuyết Cung đã để lộ mâu thuẫn.

Với mâu thuẫn này, Mạnh Đạt Nhân mơ hồ như minh định, chủ đích thật sự của Địa Khuyết Cung chỉ là vì bí kíp Vạn Lưu Quy Tông.

lúc cùng Tạ Bất Nghi, đường chủ hình đường Địa Khuyết Cung đứng trước hai mộ phần đã bị khai quật, chính Mạnh Đạt Nhân vì thiếu lịch duyệt lẫn thiếu cẩn trọng đã vô tình nói lộ ra, rằng ngoài phụ thân của Mạnh Đạt Nhân còn một nhân vật nữa biết về quyển cổ thư Vạn Lưu Quy Tông. Và vì Mạnh Đạt Nhân bây giờ chỉ còn mỗi một Tôn Bằng là người thân, phải chăng đó là nguyên do khiến Địa Khuyết Cung nảy ý truy tìm tung tích Tôn Bằng ?

Hà Tử Giang đã biết Tôn Bằng từng có thời gian quan hệ với thủy khẩu Hoàng Hà và đó là lời giải thích cho sự xuất hiện của Địa Khuyết Cung ngay tại phạm vi Hoàng Hà này !

Chợt có bàn tay ai đó khẽ chạm vào đầu vai Mạnh Đạt Nhân từ phía sau.

Đang mãi ngẫm nghĩ, cái chạm làm cho Mạnh Đạt Nhân giật nảy người suýt gây thành tiếng động.

Mạnh Đạt Nhân thất thần hoảng sợ, vội quay đầu nhìn về phía sau.

Một nhân vật có đôi mắt tròn to, lấp lánh thần quang đang đứng ngay phía sau lưng Mạnh Đạt Nhân với một ngón tay đặt ngay lên miệng :

- Suyt !

Đó là một nhân vật hoàn toàn xa lạ đối với Mạnh Đạt Nhân.

Tuy nhiên, cái chạm tay nhẹ nhàng thay cho hành vi khống chế hoặc ám toán, kèm theo là tiếng suyt nhỏ hàm ý nhắc nhở, cảnh tỉnh Mạnh Đạt Nhân, chỉ nội bao nhiêu đó cũng đủ cho Mạnh Đạt Nhân nhận thức kẻ xa lạ chỉ có thể là bằng hữu, quyết không phải địch nhân.

Mạnh Đạt Nhân đương nhiên cũng không muốn gây kinh động khiến bọn Địa Khuyết Cung phát hiện nơi đang ẩn. Do đó Mạnh Đạt Nhân lẳng lặng gật đầu đáp lại tiếng suyt nhỏ của nhân vật xa lạ nọ.

Lấy ngón tay ra khỏi miệng, nhân vật nọ mỉm cười vừa hất đầu về một phía vừa mấp máy môi để nói lên một câu nói mà không cần phát thành thanh âm.

- ...

Dù không có thanh âm nào phát ra nhưng qua đôi môi của nhân vật nọ, được mấp máy một cách thật chậm, Mạnh Đạt Nhân cũng hiểu được nhân vật nọ muốn nói điều gì.

Và sau một thoáng suy nghĩ thật nhanh, Mạnh Đạt Nhân lần nữa lẳng lặng gật đầu tỏ ý hiểu và chấp thuận đề xuất đầy thiện ý của nhân vật nọ.

Nụ cười mỉm của nhân vật nọ vụt biến thành cái cười hớn hở. Và nhân vật nọ lập tức quay người, nhanh nhẹn nhưng vẫn nhẹ nhàng bước về phía lúc này nhân vật này đã hất đầu hàm ý chỉ hướng.

Mạnh Đạt Nhân cũng vội bước theo và cũng bước bằng những bước nhẹ nhàng như vậy.

Dù đây là nơi hoang vu um tùm, tưởng như chưa từng có người đặt chân đến, nhưng nhân vật nọ thoăn thoắt bước đi, thoăn thoắt dịch chuyển.

Với nhận định này, ngay khi có thể lên tiếng, Mạnh Đạt Nhân lập tức thì thào hỏi :

- Tôn giá quá thông thạo địa hình, phải chăng...

Không hề quay lại hoặc dừng chân, từ phía trước nhân vật nọ phát thoại vọng về phía sau, chỉ bằng câu nói ngắn gọn nhưng đủ làm cho Mạnh Đạt Nhân hiểu tất cả :

- Không riêng gì Địa Khuyết Cung, bất kỳ ai tìm đến tận thủy trại Hoàng Hà của ta để gây hấn đều bị ta đối phó tương tự. Huống cho Tôn Bằng từng là thuộc hạ của bốn trại Hoàng Hà.

Quá đủ cho Mạnh Đạt Nhân hiểu, nhân vật này phải có thân phận khá cao ở thủy trại Hoàng Hà và những gì đã diễn ra lúc này giữa Mạnh Đạt Nhân và bọn Địa Khuyết Cung đã được nhân vật này nhìn thấy.

Gọi Tôn Bằng là thuộc hạ, lại bất ngờ xuất hiện dẫn lối cho Mạnh Đạt Nhân lẫn tránh bọn Địa Khuyết Cung, quả nhiên nhân vật này vì nghĩ Mạnh Đạt Nhân có liên quan đến Tôn Bằng nên mới ứng cứu.

Vậy là không còn gì để hỏi và cũng không cần hỏi, Mạnh Đạt Nhân ung dung bước theo sau nhân vật nọ.

Dọc theo hai bên bờ sông Hoàng Hà, có rất nhiều chỗ hoang vu um tùm, nơi cỏ mọc đầy những lùm cây dại mọc hoang. Một trong những nơi như thế đã dẫn đưa Mạnh Đạt Nhân tới thủy trại Hoàng Hà.

Vừa thấy khu thủy trại thấp thoáng xuất hiện, nhân vật nọ liền há miệng cười to :

- Đến đây là an toàn. Dù là địa khuyết hay thiên tàn cũng không một ai dám đến đây gây hấn cùng bốn trại.

Mạnh Đạt Nhân hoài nghi :

- Tôn giá cũng từng biết Thiên Tàn Cung ?

Nhân vật nọ từ từ quay lại cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy sắc mặt ngạc nhiên :

- Hóa ra có cả Thiên Tàn Cung nữa sao ?

Mạnh Đạt Nhân bị bất ngờ :

- Tôn giá vừa đề cập đến hai chữ Thiên Tàn, không lẽ...

Nhân vật nọ cười rộ lên :

- Ta nói như thế chỉ vì thuận miệng thôi. Ai lại không hiểu thiên tàn thường đi đôi với địa khuyết. Hóa ra trên đời này ngoài Địa Khuyết Cung vẫn còn có một Thiên Tàn Môn nữa ! Lạ thật đấy !

Hết nghi ngờ, Mạnh Đạt Nhân vòng tay thi lễ :

- Tại hạ là Mạnh Đạt Nhân, đa tạ tôn giá đã...

Nhân vật nọ xua tay :

- Ta đã nghe hết rồi và còn biết thiếu hiệp có một vị cứu cứu là Tôn Bằng, đã từng là thuộc hạ bốn trại. Thôi, mọi chuyện để sau hãy nói, tạm thời ta phải lo thu xếp chỗ lưu ngụ cho thiếu hiệp. Ngày mai, ta sẽ cùng thiếu hiệp đến ra mắt trại chủ. Mời thiếu hiệp đi theo ta.

Vẫn kẻ đi trước người theo sau, nhưng lần này nhờ có tâm trạng hoàn toàn bình ổn nên cả hai không phải khẩn trương. Nhân đó, Mạnh Đạt Nhân có cái nhìn bao quát về cách bố phòng quả nhiên là nghiêm ngặt của thủy trại Hoàng Hà.

Một thủy trại nếu chỉ dành cho phường thủy khấu đạo tặc nhất định không thể và cũng không cần thiết phải có sự bố phòng cẩn mật như thế này. Nhưng do điều đó đã xảy ra, Mạnh Đạt Nhân nghĩ thủy trại Hoàng Hà không phải tầm thường.

Với nhận định này, Mạnh Đạt Nhân lại sinh nghi. Một mãnh tướng ắt phải có hùng binh. Nhưng Tôn Bằng đại cứu của Mạnh Đạt Nhân lại quá kém cỏi, không thể xem là thuộc hạ hữu dụng của thủy trại Hoàng Hà.

Như vậy, một thủy trại Hoàng Hà nếu có khá nhiều thuộc hạ vô dụng như Tôn Bằng thì không một ai dám huênh hoang nói rằng, dù là Thiên Tàn hay Địa Khuyết cũng không dám đến tận nơi gây hấn. Lời lẽ của nhân vật nọ có ẩn chứa sự mâu thuẫn.

Chưa hết, để biết rõ và nhớ ngay đến Tôn Bằng, tên của một thuộc hạ vô dụng, nhân vật nọ hoặc có trí nhớ thiên phú tuyệt đỉnh hoặc trong việc nhận biết ngay Tôn Bằng lại bộc lộ thêm sơ hở thứ hai của nhân vật nọ.

Chúng tỏ thủy trại Hoàng Hà nếu không phải từ lâu thì ngay khi Địa Khuyết Cung chợt quan tâm đến Tôn Bằng, họ cũng bắt đầu manh nha để tâm đến Tôn Bằng.

Với Địa Khuyết Cung, như Mạnh Đạt Nhân nhận định, họ quan tâm đến Tôn Bằng vì có liên quan đến bí kíp Vạn Lưu Quy Tông. Vậy còn thủy trại Hoàng Hà thì vì nguyên nhân nào ? Hay cũng vì Vạn Lưu Quy Tông bí kíp ?

Do càng nghĩ càng cảm thấy ngờ đúng nên khi màn đêm buông xuống và chỉ có một mình trong gian tịnh phòng yên tĩnh, Mạnh Đạt Nhân thay vì ngã lưng tìm ngay giấc ngủ thì lại ngưng thần nghe ngóng khắp nơi.

Bí thuật Địa Thỉnh của Thần Môn tỏ ra đặc dụng.

Thoạt tiên, ngay khi vận dụng thuật Địa Thỉnh, một phát hiện chợt đến, giúp Mạnh Đạt Nhân càng thêm cảnh giác với thủy trại Hoàng Hà. Cách gian tịnh phòng của Mạnh Đạt Nhân không xa, có tiếng thì ào ào đàm thoại của hai gã thuộc hạ thủy trại Hoàng Hà.

Thủy trại này ở bên ngoài đã có sự bố phòng nghiêm ngặt, việc cất đặt hai gã thuộc hạ canh giữ phía ngoài là hành động không cần thiết. Và chỉ là cần thiết nếu thủy trại Hoàng Hà đang có mưu đồ giam lỏng Mạnh Đạt Nhân.

Càng thêm nghi ngờ, Mạnh Đạt Nhân càng cố gắng lắng nghe tiếng hai gã nọ đối thoại.

Phải một lúc lâu sau đó, cổ nắm bắt mạch chuyện của hai gã nọ, Mạnh Đạt Nhân mới có thể nghe chúng nói gì.

Sau đó, khi đã hiểu rõ phần nào ẩn ý của thủy trại Hoàng Hà, Mạnh Đạt Nhân thở ra nhẹ nhõm và bình thần ngã lưng tìm giấc ngủ.

* * * Trại chủ thủy trại Hoàng Hà hóa ra chỉ là một phụ nhân. Tuy đã luống tuổi nhưng không vì thế mà kém đi vẻ sắc nước hương trời có lẽ trước kia từng có.

Mỉm cười với Mạnh Đạt Nhân, trại chủ cất giọng thanh tao nói :

- Giữa thiếu hiệp và Địa Khuyết Cung có mối thù ?

Mạnh Đạt Nhân cũng mỉm cười nói :

- Hoàn toàn không như trại chủ nghĩ. Trái lại chính Địa Khuyết Cung đang giúp tại hạ tìm hung thủ đã sát hại gia phụ.

Phụ nhân trại chủ gật đầu :

- Về cái chết của lệnh tôn, bốn năm trước, lần đầu Tôn Bằng tìm đến đây dung thân cũng đã đề cập đến, nhưng tại sao đã muốn giúp thiếu hiệp Địa Khuyết Cung lại quay ra cùng thiếu hiệp động thủ ?

Mạnh Đạt Nhân vẫn mỉm cười :

- Cũng như tại hạ, Địa Khuyết Cung cũng muốn tìm gia đại cữu Tôn Bằng để dò hỏi lại chuyện năm xưa. Nhưng có điều, vì họ lại muốn cùng tại hạ đến gặp Tôn Bằng khác với ý của tại hạ...

Phụ nhân trại chủ ngắt lời :

- Thiếu hiệp chỉ muốn tìm gặp riêng Tôn Bằng ?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai :

- Địa Khuyết Cung cũng hỏi tương tự. Và trước sau tại hạ chỉ có một lời giải thích, đó là tại hạ chỉ muốn gặp lại gia cữu trong hoàn cảnh thâm tình, sẽ bất tiện nếu có ngoại nhân dự khán.

Phụ nhân gật đầu :

- Bọn trại chủ có thể hiểu tâm tình của thiếu hiệp. Vì đường như thiếu hiệp và lệnh cửu đã xa nhau độ một năm !

- Suýt soát như vậy ! Đó là lúc tại hạ và đại cửu vì muốn toàn mạng phải ly hương lánh nạn.

- Và thiếu hiệp thay vì cùng lệnh cửu đến với thủy trại Hoàng Hà này, đã đầu nhập Tuyết Nhạn Môn ?

Mạnh Đạt Nhân có phần sững sốt :

- Trại chủ quả có tai mắt tinh tường, đến việc tại hạ đầu nhập Tuyết Nhạn Môn cũng thông tỏ !

Phụ nhân tỏ ra đặc ý :

- Tuy thủy trại chưa đủ thực lực để so bì cùng các đại phái khác, nhưng để tồn tại, bọn trại cũng phải có biện pháp của bọn trại.

Nhưng Mạnh Đạt Nhân không để vị trại chủ đặc ý lâu, Mạnh Đạt Nhân bất ngờ hỏi :

- Từ ngày hôm qua đến nay, chỉ ít là ba lần tại hạ được nghe nói đại cửu đã từng là thuộc hạ của quý trại. Phải chăng tại hạ nên hiểu hiện nay đại cửu không còn là người của quý trại và không thể tìm thấy ở đây ?

Nét mặt của phụ nhân trại chủ vẫn không để lộ một dấu hiệu nào cho thấy là đã bị câu cật vấn của Mạnh Đạt Nhân làm cho bất ngờ. Nhất là khi phụ nhân thần nhiên đáp :

- Hiểu như thiếu hiệp cũng có phần nào đúng. Nhưng muốn tìm Tôn Bằng, có thể nói, bất luận ai cũng không dễ dàng tìm thấy so với bọn trại.

Đó là vì nguyên nhân nào, thiếu hiệp có biết không ?

Hỏi là để dò xét thái độ và Mạnh Đạt Nhân đã làm vị trại chủ thất vọng khi thần nhiên, như vị trại chủ đã thần nhiên, đáp lời bằng một câu hỏi :

- Phải chăng đó là vì đại cửu vẫn còn là thuộc hạ của quý trại ?

Phụ nhân mỉm cười :

- Thiếu hiệp đáp đúng rồi. Và...

Mạnh Đạt Nhân đột nhiên ngắt lời phụ nhân :

- Và muốn gặp đại cửu, tại hạ phải đáp ứng điều kiện nào đó của trại chủ ?

Lần đầu tiên phụ nhân trại chủ bị câu hỏi của Mạnh Đạt Nhân làm cho bối rối :

- Sao cần phải điều kiện ? Dựa vào đâu thiếu hiệp nghĩ về bọn trại chủ như thế ? Không đâu, Tôn Bằng là thuộc hạ bọn trại, thiếu hiệp vừa là người thân lại vừa từ chỗ xa xôi vượt đường dài đến thăm, bọn trại đương nhiên phải tiếp đãi và nghênh đón, tạo mọi điều kiện thuận lợi để cả hai gặp nhau, đâu có chuyện đòi hỏi hay yêu sách này nọ ?

Mạnh Đạt Nhân tươi cười, khẽ nghiêng mình đáp tạ :

- Trại chủ quả là người thông tình đạt lý, tại hạ sẽ muôn phần cảm kích nếu được trại chủ cho gặp đại cửu ngay bây giờ.

Đã trấn tĩnh và trở lại vẻ tự chủ ban đầu, phụ nhân cười nhẹ :

- Gặp ngay bây giờ thì không được, vì...

Mạnh Đạt Nhân tỏ ra nôn nóng :

- Vì sao ? Phải chăng gia đại cửu vô tình đắc tội với quý trại và hiện đang bị quý trại giam giữ nên khó cho tại hạ hội diện ?

- Bị giam giữ ? Thông tin này từ đâu thiếu hiệp có ?

Mạnh Đạt Nhân cười thầm. Nhưng vì không thể thối lộ, rằng Mạnh Đạt Nhân đêm qua vô tình nghe hai gã thuộc hạ thủy trại Hoàng Hà trong lúc đối thoại đã lỡ lời đề cập đến, nên Mạnh Đạt Nhân chỉ nói :

- Nếu ở các phái đều có những nơi giam giữ hữu biệt để xử trí những kẻ phạm quy, có lẽ quý trại cũng có nơi tương tự. Tại hạ chỉ mong sao trại chủ nể mặt, cho phép tại hạ đến thăm đại cửu một lần. Gia có gia pháp, môn có môn quy, tại hạ tuyệt đối không dám xin tội cho đại cửu, cũng không hề có ý nghĩ sẽ tìm cách giải thoát cho đại cửu.

Phụ nhân nheo mắt :

- Thiếu hiệp vẫn đề quyết lệnh cửu đang bị bốn trại tổng giam ?

Thay vì trả lời, Mạnh Đạt Nhân hỏi ngược lại :

- Ở quý trại phải chăng chỗ giam người vẫn được gọi là Hắc Thạch Đảo ?

Không chịu kém, phụ nhân hỏi tiếp :

- Và thiếu hiệp tin chắc Hắc Thạch Đảo là nơi bốn trại giam giữ lệnh cửu ?

Không cần phải giằng co lâu hơn, Mạnh Đạt Nhân đáp :

- Đó là những gì tại hạ biết, trước khi đến đây diện kiến trại chủ.

Phụ nhân tươi cười :

- Vậy thiếu hiệp muốn bốn trại đưa thiếu hiệp đến Hắc Thạch Đảo ngay bây giờ ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Nếu được trại chủ thuận tình, đó là ý muốn của tại hạ.

- Hắc Thạch Đảo đúng là nơi bốn trại dùng để giam người và hiện ở đó quả nhiên đang giam giữ một phạm nhân...

- Đó là gia đại cửu ?

- Nếu bốn trại nói không phải, liệu thiếu hiệp còn có ý định đến thăm ?

Mạnh Đạt Nhân đầu dễ dàng bị lời nói của trại chủ làm cho dao động.

Hướng chi, đêm qua Mạnh Đạt Nhân đã nhờ bí thuật Địa Thính nghe một cách xác quyết như vậy. Mạnh Đạt Nhân khẳng khái :

- Tại hạ vẫn muốn đến Hắc Thạch Đảo, cho dù người bị giam phải hay không phải đại cửu.

Phụ nhân chợt gật đầu :

- Nếu thiếu hiệp đã quyết ý, vẫn cho rằng bốn trại đã vô cớ bắt giam lệnh cửu Tôn Bằng, nhân đây, thiếu hiệp có dám cùng bốn trại chủ đánh cược ?

- Cược ? Là thế nào ?

- Bốn trại chủ cược rằng người bị giam không phải là lệnh cửu. Do thiếu hiệp nghĩ ngược lại, chúng ta cứ lấy đó làm đầu đề đánh cược.

Mạnh Đạt Nhân ung dung đáp ứng :

- Được ! Tại hạ chấp thuận. Nếu tại hạ thắng thì sao ?

- Thì lệnh cửu sẽ được thiếu hiệp tự ý đưa đi, bất kể đã đắc tội thế nào với bốn trại.

- Vậy nếu tại hạ bại ?

Phụ nhân cười nhẹ :

- Chỉ cần thiếu hiệp giải đáp cho bốn trại chủ một câu nghi vấn.

- Nghi vấn gì ?

- Thiếu hiệp chưa bại kia mà, vội gì tìm hiểu câu nghi vấn của bốn trại chủ sẽ đặt ra.

Mạnh Đạt Nhân một lần nữa lên tiếng đáp ứng :

- Tại hạ nhận cuộc. Chỉ có điều, tại hạ tin đó là đại cứu, trừ phi ngay lúc này trại chủ ngấm ngầm ra lệnh cho thuộc hạ tráo đổi phạm nhân.

Phụ nhân đứng bật lên :

- Sẽ không có chuyện tráo đổi, nguyên nhân như thế nào, thiếu hiệp cứ theo bốn trại chủ ắt sẽ rõ. Nào, mời !

Chân bước theo, Mạnh Đạt Nhân vừa đi vừa ngưng thần nghe ngóng và cố dùng mắt để dò xét từng thái độ nhỏ nhặt nhất của vị trại chủ.

Vị trại chủ không nói với ai một lời, cũng không nhìn ngang nhìn ngửa và càng không có bất kỳ cử chỉ nào khác lạ.

Cả hai vẫn thẳng một đường mà đi và chỉ trong chốc lát đã đến mé sông, nơi có hơn mười chiếc thuyền được neo sẵn.

Đến gần một chiếc thuyền, phụ nhân quay lại nói với Mạnh Đạt Nhân :

- Đây là nơi có lưu vực rộng nhất của sông Hoàng Hà. Thiếu hiệp nhìn đi, trên mặt nước có chiếc thuyền nào đi lại không ?

Hiếu ý của vị trại chủ, giả như sau khi song phương đánh cuộc, vị trại chủ có cách hạ lệnh nào đó thật kín đáo, ra lệnh cho thuộc hạ thực hiện việc tráo người, thì với khoảng thời gian quá ngắn ngủi vừa qua, nếu có thuyền nào đó lưu thông để đến Hắc Thạch Đảo thì ngay lúc này Mạnh Đạt Nhân vẫn dễ dàng nhìn thấy. Mạnh Đạt Nhân tuy miệng cười nhưng trong lòng đã phần nào nao núng. Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng đáp :

- Tại hạ phải thừa nhận trại chủ là người thủ tín.

Phụ nhân mỉm cười :

- Bốn trại chủ cũng mong thiếu hiệp sẽ thủ tín như vậy. Còn bây giờ...

Phụ nhân quay lại nói với lũ trạo phu lúc nào cũng túc trực sẵn trên những chiếc thuyền :

- Bốn nhân cần một con thuyền và sẽ tự tay điều động. Bọn người mau thu xếp và sau đó hãy lui đi.

Đặt chân lên thuyền, lòng thuyền cao hơn mặt nước những hai trượng, đủ cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy một dải đá sẫm màu đen ở xa xa :

- Đó là Hắc Thạch Đảo ?

Phụ nhân mỉm cười :

- Hắc Thạch Đảo vốn là một đảo biệt lập, xung quanh là nước, trên không với tới trời, dưới không thể chạm đất. Thiếu hiệp vẫn còn ý định đến đó ?

Không giữ được tự chủ, Mạnh Đạt Nhân chột hít một hơi thật dài :

- Dù tại hạ có muốn thoái lui, lúc này cũng đã muộn rồi, đúng không ?

Phụ nhân cho chiếc thuyền lướt đi xa bờ :

- Hai bên đã nhận cuộc, muộn hay không chỉ cần thiếu hiệp đừng bao giờ nghĩ rằng bốn trại chủ đã hạ lệnh tráo người là đủ. Sao ?

Mạnh Đạt Nhân đành phải thừa nhận :

- Tuy tại hạ chưa phải người thua cuộc, nhưng dấu sao vẫn thừa nhận trại chủ chưa làm điều gì khiến tại hạ nghi ngờ.

Là trại chủ thủy trại, việc phụ nhân tự tay điều động và làm cho chiếc thuyền lướt đi băng băng trên mặt nước cũng là điều dễ hiểu.

Dãi đá đen sẫm màu như càng lúc càng đến gần, giúp Mạnh Đạt Nhân một lần nữa minh định vẫn chưa có sự xuất hiện của bất kỳ chiếc thuyền nào khác ở quanh Hắc Thạch Đảo.

Chiếc thuyền dừng cách bờ Hắc Thạch Đảo độ hai trượng, phụ nhân nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Trên đảo có một thạch thất duy nhất. Đó là nơi dành cho phạm nhân lưu ngụ. Và cứ mười ngày một lần mới có người đưa đủ các thứ vật thực đến cho phạm nhân. Thiếu hiệp có thể tự mình lên đảo ?

Đã phóng lao phải theo lao, Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Được ! Và tại hạ sẽ quay lại ngay nếu trên đảo không hề có bóng dáng đại cử.

Và Mạnh Đạt Nhân bật tung người dùng khinh thân pháp vượt qua khoảng cách hai trượng giữa chiếc thuyền và Hắc Thạch Đảo.

Vút !

Chỉ một lúc sau, Mạnh Đạt Nhân đã quay lại với sắc mặt ngưng ngù và thất vọng. Mạnh Đạt Nhân không hề nhận ra khoảng cách giữa chiếc thuyền và Hắc Thạch Đảo lúc này đã là ngoài ba trượng hơn.

Mạnh Đạt Nhân chỉ mãi lo nhìn vị trại chủ :

- Như đã lâu, phạm nhân của quý trại không được cung cấp vật thực ? Sao không giống lời trại chủ nói, cứ mười ngày một lần là có người đưa vật thực đến ?

Phụ nhân xua tay :

- Bổng trại chủ không quan tâm đến điều đó, vì mỗi phạm nhân tùy theo tội trạng của họ, sẽ có cách đối xử khác biệt. Điều duy nhất khiến bổng trại chủ hiện giờ đang quan tâm, đó là...

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Phạm nhân là người hoàn toàn xa lạ đối với tại hạ, không phải là đại cử Tôn Bằng.

Phụ nhân đắc ý :

- Nghĩa là thiếu hiệp nhận bại ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Tại hạ đang chờ nghe câu nghi vấn của trại chủ.

Phụ nhân vẫn tươi cười :

- Bổng trại chủ muốn biết, phải chăng việc cấp bách khiến thiếu hiệp và Địa Khuyết Cung cùng lo truy tìm Tôn Bằng là vì một loại bí kíp gọi là Vạn Lưu Quy Tông ?

Mạnh Đạt Nhân giật mình :

- Sao trại chủ biết ?

Phụ nhân cười lạnh lạnh :

- Kể ra bổng trại chủ đoán không lầm. Hay lắm, thì ra vì đã đắc thủ Vạn Lưu Quy Tông nên suốt một năm qua Tôn Bằng không một lời từ biệt đã lẳng lặng bỏ đi. Nhưng bổng trại chủ sẽ tìm thấy y, thu hồi bí kíp đã lâu người của bổng viện luôn cất công tìm kiếm. Ha ha....

Mạnh Đạt Nhân thất sắc :

- Tự xưng là bổng viện, trại chủ đây chính là...

- Hãy nghe cho rõ đây, Mạnh Đạt Nhân. Cổ Mỹ Kỳ là viện chủ Cửu U Quỷ Viện. Quả là thần xui đất khiến nên người và Tôn Bằng lần lượt đưa nhiều tin hay đến cho bổng viện. Người hãy ngoan ngoãn lưu lại Hắc Thạch Đảo chờ đến lúc bản nhân đắc thủ xong bí kíp sẽ cho người buông tha người.

Ha ha...

Mạnh Đạt Nhân hoảng hốt :

- Tại hạ không hề có oán thù gì với Cửu U Quỷ Viện, viện chủ sao lại muốn giam giữ tại hạ ?

Cổ Mỹ Kỳ cười lạt :

- Dẫu không oán không thù nhưng việc Tôn Bằng đang cất giữ bí kíp, bản nhân đâu thể để người vô tình thổ lộ cho ai khác biết. Huống chi, hừ, bản nhân càng không muốn có thêm người là kẻ sẽ cùng bản nhân tranh giành tích Tôn Bằng. Do vậy hãy an tâm lưu lại. Với người thì mười ngày sẽ có một lần cung cấp vật thực. Không như lão họ Đoàn kia đã được đối xử khắc khe hơn. Tạm biệt !

Chiếc thuyền rời đi, và lúc này Mạnh Đạt Nhân có nhận thấy sự thay đổi khoảng cách giữa chiếc thuyền và Hắc Thạch Đảo thì cũng đã muộn.

Nhìn theo chiếc thuyền đi xa dần, Mạnh Đạt Nhân ngoài việc tự trách là đã thiếu cảnh giác, đã quá xem thường đối phương, còn có cảm nhận sự xuất thế lần lượt của Thiên Tàn Địa Khuyết nhị cung, của Bách Nhân, Cửu U Quỷ nhị viện không phải là điều ngẫu nhiên. Nhất là khi bọn họ đều lần lượt quan tâm đến bí kíp Vạn Lưu Quy Tông. Có nghĩa là cái chết của song thân Mạnh Đạt Nhân có liên quan đến nhiều người, rất nhiều người....

7. Hắc Thạch Đào

Nhìn lão nhân chậm chạp nhấp từng giọt nước được nhỏ ngay vào giữa đôi môi khô nẻ của lão, Mạnh Đạt Nhân động tâm, không thể không nghĩ đến đó sẽ là hình ảnh của chính bản thân nếu thật sự bị giam giữ mãi ở Hắc Thạch Đảo hoàn toàn bị cách biệt này.

Lão nhân rồi cũng choàng tỉnh, Mạnh Đạt Nhân khẽ gọi :

- Tiền bối...

Hữu thủ của lão nhân chợt chớp động :

- Tiểu tử, người bị lão phu lừa rồi. Xem này !

Vù...

Bị tấn công bất ngờ và là do một lực đạo khá uyên thâm không thể được thi triển bởi một nhân vật có dấu hiệu cho thấy là người suy kiệt, Mạnh Đạt Nhân thất kinh, vội hoàn thủ :

- Thế này là thế nào ? Dừng tay !

Vù...

Ầm !

Sau tiếng chạm kinh, nếu Mạnh Đạt Nhân bị chấn động thì lão nhân từ tư thế nằm, giả làm người bị cơn đói khát hành hạ, bỗng đứng bật dậy và quát lên một tiếng trầm trọng :

- Câu hỏi đó phải do lão phu hỏi. Nói mau, ác phụ họ Cổ sai người đến đây làm gì ? Đỡ !

Vù...

Đề cập đến họ Cổ nghĩa là ám chỉ đến Cổ Mỹ Kỳ, viện chủ Cửu U Quỷ Viện, Mạnh Đạt Nhân biết ngay là ở lão nhân đã có sự ngộ nhận. Hoảng hốt, Mạnh Đạt Nhân vội dịch tránh :

- Văn bối cũng bị Cổ Mỹ Kỳ giam giữ. Sao tiền bối chưa hỏi gì đã nghi ngờ văn bối ?

Vút !

Nhìn cách tránh chiêu của Mạnh Đạt Nhân, lão nhân thoáng khựng người :

- Bát Quái Du Hình Bộ ? Ai đã truyền bộ pháp này cho người ?

Miệng nói nhưng tay của lão nhân vẫn tiếp tục phát kinh, truy bức Mạnh Đạt Nhân vào tình thế bị động.

Vù...

Nghe câu lão nhân hỏi, cũng như đã bị La Cảnh Thân hỏi, Mạnh Đạt Nhân có cảm nghĩ cho dù Bát Quái Môn đã gần sáu mươi năm tuyệt tích - như đại trưởng lão của Thần Môn đã đề quyết, nhưng không vì thế mà không còn có ai nhận ra công phu sở học của Bát Quái Môn. Và điều này chỉ có một lời giải thích duy nhất hợp lý, đó là kẻ thù của Bát Quái Môn vẫn còn tại thế, không phải đã mệnh chung như lời đề quyết của đại trưởng lão Thần Môn. Cũng không chừng lão nhân đang giao đấu với Mạnh Đạt Nhân chính là kẻ thù độ nào của đại trưởng lão Thần Môn, người đã tin tưởng giao phó số mệnh lưu truyền sở học Bát Quái Môn cho Mạnh Đạt Nhân.

Tự trách thân một lần nữa đã thiếu cảnh giác với người đầu tiên gặp mặt, Mạnh Đạt Nhân vừa giận vừa lo.

Tự lượng sức, biết không là đối thủ của lão nhân, nhất là khi lão nhân có thể là kẻ đã hủy diệt Bát Quái Môn độ nào, Mạnh Đạt Nhân vội dùng toàn lực cho việc vận dụng Bát Quái Du Hình Bộ.

Mạnh Đạt Nhân chỉ lo tránh chiêu, không hề dám phí lực cho việc hoàn thủ hoàn toàn vượt quá khả năng.

Vút !

Lão nhân có thân thủ thật bất phàm, cố tìm cách vây áp Mạnh Đạt Nhân :

- Người không nói mà được sao ? Xem chiêu !

Vù...

Mạnh Đạt Nhân lo tránh đã là việc quá sức, đâu còn hơi sức đâu cho việc phát thoại hoặc đáp hoặc quát lão nhân ?

Điều đó càng khiến lão nhân thêm thịnh nộ :

- Được ! Lão phu cứ việc không chế ngươi, sau đó lo gì ngươi không khai thật ! Đỡ !

Vù...

Vù...

Đấu pháp của lão nhân thay đổi, chiêu và chiêu liên nhau, như quyết không tạo bất kỳ kẽ hở nào cho Mạnh Đạt Nhân vùng vẫy.

Từ khi được truyền sở học Bát Quái Môn đến nay, chỉ mới mười, mười lăm ngày. Một là Mạnh Đạt Nhân chưa có cơ hội luyện đến mức linh hoạt, hai là Mạnh Đạt Nhân chưa hề gặp đối thủ trong cảnh ngộ nào tương tự như bây giờ. Một đối thủ có bản lãnh quá cao minh và một cảnh ngộ tựa hồ cảnh tuyệt lộ như hoàn cảnh đang có.

Trước đó, khi bị La Cảnh Thân và Chu Nghiêm vây áp, với địa hình muôn ngàn nẻo thoát như ở bờ sông Hoàng Hà, lúc khẩn trương Mạnh Đạt Nhân chỉ cần bỏ chạy là thoát.

Không phải như ở Hắc Thạch Đảo này, đúng là Cổ Mỹ Kỳ nói - Hắc Thạch Đảo là nơi trên không với tới trời, dưới không thể chạm đất, Mạnh Đạt Nhân lại còn phải đối phó với một đối thủ quá cao minh, chạy thoát chỉ là điều viễn vông và cũng là hành vi chỉ để chi trì với thời gian mà thôi.

Không thể chạy khỏi Hắc Thạch Đảo, cũng không còn cách nào khác để khả dĩ chi trì cục diện, Mạnh Đạt Nhân đành phải chọn biện pháp sau cùng là phải dè sẻn chân lực, chỉ vận dụng Bát Quái Du Hình Bộ vào lúc tối hậu và phải vận dụng đúng lúc.

Muốn vậy, Mạnh Đạt Nhân phải mạo hiểm, phải chấp nhận đùa với sinh mạng của bản thân.

Chờ cho chiêu chưởng của lão nhân đến thật gần, nhân đó thử đoán xem chiêu chưởng kế tiếp của lão nhân sẽ nhắm vào phương vị nào, sau đó, đến lúc tối hậu, Mạnh Đạt Nhân mới dịch người theo bộ pháp Bát Quái Du Hình Bộ để nhào thoát trong gang tấc.

Vút !

Vù...

Đoán biết ý đồ của Mạnh Đạt Nhân, lão nhân cười lạt :

- Liệu người chi trì được bao lâu, tiểu tử ? Nếu lão phu xuất thủ nhanh hơn thì sao ? Đờ !

Vù...

Vẫn không dám một lần mở miệng phát thoại, Mạnh Đạt Nhân bắt đầu chú mục vào từng chiêu thức của lão nhân.

Và Mạnh Đạt Nhân lại kịp lẩn tránh đúng lúc.

Vút !

Vù...

Lão nhân phần nộ :

- Lần này đồ ngươi thoát ! Đờ ! Đờ ! Đờ !

Vù...! Vù...! Vù...!

Ba chiêu liên hoàn, công kích đủ ba phương vị, thượng, trung và hạ bàn của Mạnh Đạt Nhân.

Mạnh Đạt Nhân đánh liêu, nhảy tạt qua bên tả.

Vút !

Lão nhân bật cười :

- Ngươi bị trúng kế rồi. Chiêu thức của lão phu sẽ biến hóa như thế này.

Ha... Ha...

Và lão nhân ngoặt tay, đổi hai chiêu công về hai bên tả hữu, kẹp cứng Mạnh Đạt Nhân vào giữa. Cũng lúc đó chiêu ở trung bàn mới lừng lững quật thẳng vào chính diện Mạnh Đạt Nhân.

Vù...

Thất kinh, Mạnh Đạt Nhân theo bản năng bật tung người lên cao.

Vút !

Lão nhân lại cười :

- Quả nhiên ngươi có phản ứng đúng như lão phu nhận định. Lần này thì trúng ! Ha... ha...

ã...

Nhìn lão nhân sau hai lần biến chiêu vẫn có thừa năng lực để tiếp tục biến chiêu một lần nữa, Mạnh Đạt Nhân nhờ trong lúc hoảng loạn vẫn nghĩ được đấu pháp thích hợp.

Mạnh Đạt Nhân hất tay, phát kinh, quật xuống chưởng kinh đang từ phía dưới cuộn lên của lão nhân :

- Đờ !

Vù...

Lão nhân càng cười to hơn :

- Ngươi đối chiêu là tự sát ! Ha... ha...

Và...

Ầm !

Tiếng chấn kinh vang dội nhưng vẫn không át tràng cười đắc ý của Mạnh Đạt Nhân đột ngột vang lên :

- Đa tạ tiền bối đã dung tình. Ha... ha...

Nhìn lại, lão nhân không những phải ngưng cười mà còn để lộ sắc mặt cực kỳ giận dữ khi phát hiện Mạnh Đạt Nhân lúc này chỉ giả vờ phát kinh đối chiêu nhưng kỳ thực chủ yếu là nhờ chấn kinh để nhân đó thoát ra.

Lão nhân tung người đuổi theo :

- Tiểu tử, ngươi thất giáo hoát. Chạy đâu cho thoát ? Đờ !

Vút !

Vù...

Trong thời gian bị chấn bay, Mạnh Đạt Nhân vẫn kịp thời ổn định nguyên khí. Do đó, ngay khi nhận ra đối phương nhờ khinh thân pháp ảo diệu đã kịp đuổi theo bên gót, Mạnh Đạt Nhân lập tức trầm người xuống và diện đối diện với lão nhân :

- Có sao tiền bối cứ quyết liệt cùng vân bối động thủ ?

Miệng tuy hỏi nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn phải dịch người tránh chiêu đúng vào lúc tối hậu khi thấy chưởng kinh của lão nhân ập đến thật gần.

Vút !

Tình thế như lúc đầu lại tái diễn, Mạnh Đạt Nhân thì tránh chiêu, còn lão nhân thì tha hồ biểu lộ sự giận dữ qua những chiêu liên hoàn.

Vù...

Vút !

Cứ như thế cho đến lúc trời tối dần. Và khi Mạnh Đạt Nhân kiệt lực thì lão nhân cũng mòn mỏi hơi sức.

Thấy lão nhân cố căng mắt nhìn xuyên bóng đêm, Mạnh Đạt Nhân chậm chân bước lùi, miệng thở hào hển :

- Chúng ta... phải dừng lại thôi... nếu tiền bối không muốn... cả hai cùng đứt kinh mạch... và chết...

Lão nhân cũng thở hào hển không kém :

- Nếu lão phu... không bị bỏ đói lâu ngày... tiểu tử ngươi... đừng mong chi trì... lâu như thế.

Mạnh Đạt Nhân cứ lùi dần, lùi dần.... Lùi đến lúc không thể nào nhìn thấy lão nhân, Mạnh Đạt Nhân mới chịu buông người ngồi xuống nghỉ ngơi.

Màn đêm vẫn cứ buông phủ, che kín hoàn toàn một Hắc Thạch Đảo không có lấy không tiếng côn trùng thở than...

... Chợt Mạnh Đạt Nhân lên tiếng, xé toang màn đêm tưởng chừng vẫn cứ câm lặng :

- Tiền bối lại muốn tiếp tục giao chiến ?

Cách nơi Mạnh Đạt Nhân ngồi chừng năm trượng có tiếng lão nhân kinh ngạc vang lên :

- Ngươi đã hồi phục đến mức độ có thể nghe biết từng động tịnh của lão phu ?

Mạnh Đạt Nhân cười thầm, vì không lẽ Mạnh Đạt Nhân tự thổ lộ đó là nhờ bí thuật Địa Thính giúp Mạnh Đạt Nhân phát hiện tiếng bước chân của lão nhân đang tiến lại gần. Chứ thật ra, Mạnh Đạt Nhân nào đã kịp khôi phục toàn bộ chân nguyên như lão nhân lầm tưởng.

Không nghe Mạnh Đạt Nhân đáp, lão nhân lạnh lùng :

- Lão phu đã đánh giá ngươi quá thấp. Đâu phải ngẫu nhiên Cổ ác phụ đưa ngươi đến đây để dò xét lão phu ? Hừ !

Từ đó cho đến sáng, tuy Mạnh Đạt Nhân không được ngủ nhưng dấu sao vẫn được nghỉ ngơi, do lão nhân không còn có ý định tiến đến gần giao đấu như đã xảy ra.

... Sáng bạch, lão nhân từ khoảng cách bảy trượng chợt bật cười :

- Người dám hí lộng lão phu ư, tiểu tử ? Nhìn sắc diện của người, lão phu biết người vẫn chưa khôi phục chân nguyên. Kế của người đêm qua bất quá chỉ đủ duy trì tính mạng của người đến lúc này mà thôi. Còn bây giờ thì, đỡ ! Ha... ha...

Lão nhân lao đến và phát chiêu.

Vù...

Mạnh Đạt Nhân ngấm ngầm khâm phục mục lực tinh tường của lão nhân, vì bản thân Mạnh Đạt Nhân quả nhiên chưa khôi phục trọn vẹn nguyên khí như lão nhân vừa nhận định.

Tuy vậy, Mạnh Đạt Nhân vẫn phải đứng lên do không muốn thảm bại quá sớm.

Và Mạnh Đạt Nhân kịp thoát chiêu công đầu tiên trong ngày thứ hai của lão nhân.

Vút !

Lão nhân sau một đêm nghỉ ngơi đã có lại tiếng gầm uy mãnh như từng có :

- Hôm nay người chờ mong chi trì được lâu như đã xảy ra. Đỡ !

Vù...

Vẫn vận dụng đấu pháp cũ, vẫn dè xén chân lực và chỉ vận dụng Bát Quái Du Hình Bộ vào lúc tối hậu nên Mạnh Đạt Nhân nào dám mở miệng phát thoại.

Lần thứ hai Mạnh Đạt Nhân thoát chiêu.

Vút !

Lão nhân chợt đánh giọng :

- Người tưởng lão phu không nghĩ ra biện pháp khắc chế Bát Quái Du Hình Bộ của người sao ? Xem đây !

Vù...

Vù...

Qua cách phát chiêu của lão nhân, Mạnh Đạt Nhân ngấm ngầm thở phào nhẹ nhõm. Đó là vì, nếu suốt đêm qua lão nhân đã mãi nghĩ cách hóa giải bộ pháp Bát Quái Du Hình Bộ thì Mạnh Đạt Nhân cũng đã nghỉ ngơi nhiều và tìm ra cách giúp Bát Quái Du Hình Bộ thêm linh hoạt, thêm biến ảo.

Mạnh Đạt Nhân lại thoát chiêu.

Vút !

Lão nhân bị khích nộ :

- Đỡ chiêu ! Đỡ ! Đỡ !

Vù...! Vù...! Vù...!

Trong chiêu liên hoàn hàm nhiều biến hóa của lão nhân, sau một đêm ngẫm nghĩ, giờ đây Mạnh Đạt Nhân có thể nhận định đâu là hư chiêu và đâu là thực chiêu. Mạnh Đạt Nhân lại thoát, lại tiếp tục chi trì.

Vút !

Vàng dương lên cao dần.

Trên Hắc Thạch Đảo chỉ toàn là đá với đá khiến ánh nắng gay gắt càng lúc càng nhiều của vàng dương như được nhân lên bội phần, làm cho song phương mau đi đến chỗ kiệt lực.

Lão nhân phát chiêu chậm dần :

- Tiểu tử người cứ mãi tránh chiêu, thật ra Cổ ác phụ muốn người thực hiện mưu đồ gì ?

Vù...

Tuy thừa biết giữa lão nhân và phụ nhân trại chủ Hoàng Hà thủy trại, cũng là viện chủ Cửu U Quỷ Viện là hai kẻ đối đầu, như Mạnh Đạt Nhân cũng vô tình biến thành kẻ đối đầu với Cửu U Quỷ Viện, nhưng ngay lúc này Mạnh Đạt Nhân không thể nói rõ sự thật để giải tỏa mọi ngộ nhận đang có.

Thứ nhất, Mạnh Đạt Nhân thật sự không thể lên tiếng phát thoại nếu không muốn để lộ sơ hở, tạo cơ hội cho lão nhân đắc thủ. Thứ hai, cho dù có thể nói, Mạnh Đạt Nhân vì đang nghi ngờ lão nhân chính là kẻ đã hủy diệt Bát Quái Môn độ nào, cũng là kẻ tử thù của đại trưởng lão Thần Môn, Mạnh Đạt Nhân đâu cần phí lời giải thích với người cần phải đối đầu.

Do đó, dù đã mòn chân lực, thủy chung Mạnh Đạt Nhân chỉ chú trọng đến việc tránh chiêu. Cứ trì hoãn đến lúc nào hay lúc đó.

Hiện trạng như ngày hôm trước lại tái diễn, cả hai giờ chỉ biết nhìn nhau với nhịp hô hấp càng lúc càng đình trệ.

Không gượng được nữa, ngay khi Mạnh Đạt Nhân buông người phịch xuống, lão nhân cũng té ngồi.

Như hai kẻ tử đối đầu cần phải tận dụng mọi cơ hội để thủ thắng, cả hai tuy vẫn tiếp tục nhìn nhau dò xét nhưng lại khẩn trương ổn định chân nguyên.

Họ ngồi cách nhau chỉ có hai trượng, đủ để dò xét từng động thái nhỏ của nhau.

Mạnh Đạt Nhân bắt buộc phải thừa nhận thân thủ của lão nhân quả đã đạt mức uyên thâm. Trong khi Mạnh Đạt Nhân chỉ có thể ổn định nhịp hô hấp trì trệ thì lão nhân có vẻ như đã khôi phục chân nguyên và bây giờ đang từ từ đứng lên.

Lão nhân cười đắc ý với từng bước chân vững chãi tiến lại gần Mạnh Đạt Nhân.

So sánh những bước chân đó như những bước chân của tử thần, cục diện đã buộc Mạnh Đạt Nhân phải đứng lên vì không cam chịu bại.

Động thái của Mạnh Đạt Nhân khiến lão nhân thêm khẩn trương.

Như hổ đói vồ mồi, lão nhân bật tung người nhảy xổ đến :

- Người còn tiếp tục được nữa sao ? Xem chiêu !

Vù...

Sau bao phen giành giật từng cơ hội để chuyển nguy thành an, với Mạnh Đạt Nhân lúc này Bát Quái Du Hình Bộ đã là những phản ứng gần như theo bản năng, nhanh nhạy và chuẩn xác.

Chờ cho chiêu chiêu của lão nhân đến thật gần, chân khẽ dịch qua tả, lấy tả cước làm trụ Mạnh Đạt Nhân khẽ xoay người thành nửa vòng tròn, sau đó đổi chân trụ qua bên hữu, vậy là Mạnh Đạt Nhân thoát chiêu trong gang tấc.

Vút !

Lão nhân cũng vậy, cũng đoán biết trước phản ứng của Mạnh Đạt Nhân.

Vậy là tả trảo cũng vươn ra, lừa thế, vỗ đúng vào hậu tâm của Mạnh Đạt Nhân ngay khi Mạnh Đạt Nhân vừa ổn định xong cước bộ.

- Đỡ !

Vù...

Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng nhếch môi để tạo thành nụ cười gượng gạo.

Và chỉ cần dịch chuyển liên tiếp hai bước chân về phía trước là đủ cho Mạnh Đạt Nhân đặt để cái vỗ của lão nhân vào tình thế tuy đánh đúng nhưng lại là cái đánh vô lực.

Bộp !

Không cần quay đầu nhìn lại phía sau, Mạnh Đạt Nhân cũng biết lão nhân đang hết sức tức tối qua tiếng rít phều phào mặt mũi của lão :

- Bình sinh lão phu chưa từng thấy ai vừa liêu lĩnh vừa quá giảo hoạt như tiểu tử ngươi. Phải chi lão phu còn đầy đủ chân lực thì. Hà...

Lão nhân bỏ dở câu nói. Và sau khi để bật ra tiếng thở dài, dường như đã quá kiệt lực phải buông người ngã xuống.

Mạnh Đạt Nhân nghe tiếng lão té ngã.

Phịch !

Lần này vì phải ngồi trong tư thế xoay lưng về phía lão nhân nên Mạnh Đạt Nhân ngoài việc lo ổn định nhịp hô hấp trì trệ, nếu may hơn nữa thì lo ổn định nguyên khí đã đến mức thoát lực, còn phải lắng nghe từng động tĩnh ở phía sau, đề phòng lão nhân ngay khi có cơ hội sẽ len lén tiến đến khống chế.

Đang mãi lo như thế, bất chợt Mạnh Đạt Nhân nhận ra như vừa để vật gì đó lọt vào mục quang.

Là vật gì ? Khi Mạnh Đạt Nhân chú mục tìm kiếm thì than ôi, trước mặt Mạnh Đạt Nhân chỉ là triền dốc thoải thoải toàn là nền đá đen, dẫn mãi đến tận mép sông Hoàng Hà, cận kề Hắc Thạch Đảo. Một Hắc Thạch Đảo lơ lửng dưới ánh dương quang gay gắt của buổi trưa đúng Ngọ, làm gì có vật lạ nào để hình ảnh nó vô tình chạm vào mục quang Mạnh Đạt Nhân như vừa rồi đã lầm tưởng ?

Định chuyển sự quan tâm về phía sau, nơi tiềm tàng mối hiểm nguy nếu lão nhân bất ngờ tìm lại được chân lực để tập kích, chợt mục quang của Mạnh Đạt Nhân một lần nữa vô tình bắt gặp một hình ảnh mơ hồ.

Mạnh Đạt Nhân chớp mắt. hình ảnh nọ biến mất ngay tức khắc. Tuy vậy, đó vẫn là hình ảnh đã tạo cho Mạnh Đạt Nhân một cảm nhận mơ hồ, và tựa như đó là hình ảnh của một vật nào đó không hề tồn tại ngay trên bề mặt rộng và thoáng của Hắc Thạch Đảo.

Mạnh Đạt Nhân một lần nữa lướt mắt nhìn quanh. Bề mặt Hắc Thạch Đảo ở hướng Mạnh Đạt Nhân đang đối diện quả nhiên không hề có bất kỳ vật lạ nào tồn tại.

Hay đó chỉ là hư ảnh, là ảo ảnh chỉ xuất hiện khi cảm quan của ai đó sắp bị rơi vào mê muội ? Mạnh Đạt Nhân đã lâm cảnh thoát lực sau gần hai ngày cùng lão nhân chi trì một cục diện hoàn toàn không cân sức.

Chợt Mạnh Đạt Nhân nghe tiếng động khẽ từ phía sau.

Kinh hoàng, Mạnh Đạt Nhân vội vận dụng bí thuật Địa Thính để nghe ngóng.

Đã quá muộn, Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận như thế khi hay biết rằng tiếng bước chân di chuyển của lão nhân đã vang đến thật gần, chỉ ở sau lưng Mạnh Đạt Nhân mà thôi.

Đúng vào lúc đó, Mạnh Đạt Nhân nghe tiếng lão nhân vang lên đặc ý :

- Bình sinh lão phu vẫn tối kỵ hành vi ám toán, nhưng lần này thật là bất đắc dĩ. Thế cho nên...

Không để lão nhân nói hết lời, cũng không cam lòng để lão nhân ra tay chế ngự, bởi một cảm giác mơ hồ thúc đẩy, Mạnh Đạt Nhân bất ngờ ngã lăn người xuống nền đá.

Nền đá chỉ là triền đá dốc, hành vi của Mạnh Đạt Nhân chỉ khiến bản thân phải lăn dài xuống phía dưới.

ão...

Vừa kịp lúc Mạnh Đạt Nhân thoát khỏi chưởng kinh ám toán do lão nhân chợt phát ra.

Vù...

Chưởng va vào nền đá, tạo thành chấn kinh và dư lực lập tức tác động và làm cho Mạnh Đạt Nhân lăn nhanh thêm.

Ầm...

ão... ào....

Dùng hai tay che kín phần đầu lúc bị ngã lăn, đôi khi Mạnh Đạt Nhân bắt gặp hình ảnh lão nhân đang sững sờ nhìn theo thẳm cảnh thế nào cũng xảy đến cho Mạnh Đạt Nhân.

Mạnh Đạt Nhân đang lặn đến mé nước và việc bị làn nước Hoàng Hà nhấn chìm sẽ là điều không thể nào tránh khỏi.

Trong khi vẫn lưu giữ hình ảnh đó của lão nhân vào tiềm thức, cũng có đôi lần, lúc mặt của Mạnh Đạt Nhân quay về phía mặt nước sông Hoàng Hà, Mạnh Đạt Nhân lại tình cờ bắt gặp hình ảnh của vật lạ lúc này đã hai lần chạm vào mục quang của Mạnh Đạt Nhân.

Lặn đến mé nước, Mạnh Đạt Nhân tuy không hề vọng tưởng là bản thân sẽ thoát chết nhưng do hình ảnh kia cứ xuất hiện rồi lại biến mất, đôi ba lần như vậy, khiến Mạnh Đạt Nhân kinh nghi.

Vẫn tiếp tục lặn, càng lúc càng nhanh, Mạnh Đạt Nhân lại cố tâm tìm hiểu xem đó là hình ảnh gì, của vật gì.

Và thật đúng lúc, ngay khi thân hình của Mạnh Đạt Nhân chỉ còn cách mép đảo Hắc Thạch Đảo độ đôi ba vòng lặn, cũng là lúc gợn sóng nước Hoàng Hà cạnh đó đến lúc dâng lên cao nhất, gợn sóng bị phản chiếu ánh dương quang biến thành một mặt gương trong vắt, hắt vào mục quang Mạnh Đạt Nhân một hình ảnh mà từ nãy giờ chỉ là hình ảnh mơ hồ, tựa như ảo ảnh vậy.

Bắt gặp hình ảnh này và chợt hiểu nguyên nhân vì sao lại xuất hiện hình ảnh đó ngay trên đầu ngọn sóng, Mạnh Đạt Nhân thay vì sợ hãi, lại lấy làm mừng và chấp nhận cho bản thân rơi vào mặt nước Hoàng Hà.

òm...

Đang bị lặn tròn, lúc gieo xuống mặt nước, Mạnh Đạt Nhân một lần nữa nhìn thấy ánh mắt sững sờ trong trạng thái bất động của lão nhân.

Có vẻ như lão nhân không ngờ đã đẩy Mạnh Đạt Nhân vào tuyệt lộ. Có vẻ như lão nhân chỉ muốn khống chế Mạnh Đạt Nhân, không hề muốn Mạnh Đạt Nhân phải chết. Mạnh Đạt Nhân có cảm nghĩ như thế, trước khi bị làn nước Hoàng Hà nhấn chìm hoàn toàn.

Sóng nước dập vùi, hết nâng thân hình Mạnh Đạt Nhân lên cao lại vùi xuống như đến tận đáy.

Một vài lần như thế, dù cho Mạnh Đạt Nhân có thời gian lưu giữ toàn bộ cảnh quang giữa mép đảo Hắc Thạch và bờ nước Hoàng Hà.

Hình ảnh lúc này xuất hiện đã không đánh lừa nhận thức của Mạnh Đạt Nhân.

Phấn khích với những gì vừa nhìn thấy, nhân lúc toàn thân được ngọn sóng nâng lên cao, cũng có thể là lần cuối cùng, Mạnh Đạt Nhân chủ động hít một hơi thật dài vào đầy lồng ngực và chờ đợi.

Thời gian chờ đợi không hề lâu, nếu không muốn bảo là quá nhanh, làn nước Hoàng Hà lại nhấn chìm Mạnh Đạt Nhân đến tận nơi nó có thể nhấn chìm.

Đã chờ đợi sẵn, Mạnh Đạt Nhân lập tức quấy lộn thân hình, vận dụng toàn bộ tàn lực, làm cho toàn thân vọt về phía bờ đá, là phần chìm ở phía dưới Hắc Thạch Đảo.

Mạnh Đạt Nhân nhận định không sai. Hình ảnh mà Mạnh Đạt Nhân ở lần gần đây nhất đã nhìn thấy chính là một huyết khẩu đen ngòm, lẫn khuất giữa muôn ngàn tảng đá chất chồng lên nhau tạo thành Hắc Thạch Đảo.

Mạnh Đạt Nhân vừa dụng lực để lao tọt vào huyết khẩu.

Mặt nước sông Hoàng Hà theo đà cuộn sóng lại dâng lên, tạo thành một áp lực cực mạnh, đẩy tống Mạnh Đạt Nhân vào chỗ sâu nhất của huyết khẩu.

ão...

Một hai lần như vậy, tuy Mạnh Đạt Nhân bị nhiều phen va thân vào vách đá đau điếng nhưng nhờ đó, cuối cùng làn nước Hoàng Hà cũng đẩy Mạnh Đạt Nhân vào chỗ khô ráo, không thể ngờ là có ở phần huyết khẩu chìm dưới mặt sông Hoàng Hà này.

Xung quanh tối đen, mục lực hoàn toàn trở nên vô dụng, nhưng sau khi biết chắc bản thân đã an toàn, không còn, sợ nước sông Hoàng Hà bất ngờ dâng lên cuốn đi, một mối và kiệt lực, Mạnh Đạt Nhân để toàn thân rơi vào vô thức...

8. Tâm Pháp Thượng

Nhìn thấy Mạnh Đạt Nhân ung dung xuất hiện, gương mặt hốc hác của lão nhân trở nên biến sắc :

- Đã ba ngày... ba ngày qua người ẩn nấp ở đâu ?

Mạnh Đạt Nhân nhìn lão nhân bằng ánh mắt dò xét :

- Cũng là ba ngày tiền bối thêm vào khoảng thời gian không hề có mẫu vật thực nào cho vào bụng, liệu tiền bối còn năng lực tiếp tục cùng văn bối giao đấu ?

Lão nhân phần uất :

- Ai bảo người lão phu không có năng lực ? Xem chừng !

Vù...

Mạnh Đạt Nhân cười khẩy, hất tay đẩy ra một kinh :

- Đỡ !

Vù...

Ầ...m...

Thêm ba ngày nhịn đói, lão nhân cơ hồ thoát lực nên phải loạng choạng ngã lui.

Mạnh Đạt Nhân chép miệng lắc đầu :

- Sao tiền bối vẫn khăng khăng cùng văn bối động thủ ? Tại sao...

Chợt Mạnh Đạt Nhân cảm thấy lạnh khắp người khi nghe một thanh âm vang đến :

- Mạnh Đạt Nhân, người quả thật to gan, dám hí lộng bốn nhân, làm bốn nhân phí công vô ích. Người muốn chết ?

Cùng với tiếng quát thịnh nộ với thanh âm quá quen tai Mạnh Đạt Nhân, một luồng kinh uy mãnh chợt xô ập vào phía sau Mạnh Đạt Nhân.

Vù...

Mạnh Đạt Nhân có phản ứng nhanh nhạy.

Vút...

Sau khi tránh thoát chiêu công tập kích, Mạnh Đạt Nhân vội quay người nhìn lại, diện đối diện với sắc mặt giận dữ tột cùng của Cổ Mỹ Kỳ, trại chủ thủy trại Hoàng Hà và cũng là viện chủ Cửu U Quỷ Viện.

Đúng lúc này, Cổ Mỹ Kỳ lại quát :

- Tôn Bằng không hề cất giữ Vạn Lưu Quy Tông. Nếu người muốn sống, hãy mau cho bốn nhân biết người đã cất giấu bí kíp ở đâu ?

Mạnh Đạt Nhân vận lực hườm sẵn, miệng bật lên tiếng hỏi :

- Tôn giá đã tìm thấy đại cửu ?

Cổ Mỹ Kỳ xạ tia nhìn đầy sát khí :

- Tuy Tôn Bằng đã kịp tẩu thoát, nhưng qua thân thủ của y, qua những gì y đã biểu hiện, bốn nhân thừa biết họ Tôn chưa hề nhìn thấy bí kíp Vạn Lưu Quy Tông, cũng chưa từng luyện qua công phu Vạn Lưu.

Mạnh Đạt Nhân từ từ thở ra :

- Có lẽ nào như vậy ? Tại hạ...

Thanh âm của lão nhân kia vang lên khiến Mạnh Đạt Nhân phải dừng lời :

- Tiểu tử, người đã từng nhìn thấy bí kíp Vạn Lưu ? Và đó là nguyên do khiến người bị ác phụ...

Cổ Mỹ Kỳ bật quát :

- Lão thất phu dám gọi bổn nhân như thế ư ? Hay lão nghĩ bổn nhân không nỡ tuyệt tình, lấy mạng lão ?

Trong ánh mắt ngờ vực của Mạnh Đạt Nhân, lão nhân nộ chột tở ra khích động khác thường. Và lão cất giọng run run quát lên :

- Ác phụ ! Nếu ta sớm biết có ngày nay, ba mươi năm trước ta cần gì cứu mạng ngươi, sau đó truyền sở học cho ngươi. Ta...

Cổ Mỹ Kỳ bật lao đến như tia chớp lóe :

- Vậy lão thất phu ngươi còn muốn Cổ Mỹ Kỳ ta đáp tạ lão như thế nào nữa ! Và theo lão, mối hận của ta phải mãi mãi bị chôn vùi sao ? Ta đã hết nhẫn nại rồi. Đờ !

Vù...

Lão nhân bối rối nâng cao song thủ, sau đó tuyệt vọng buông thông xuống vì không thể nào phát ra chiêu kình. Lão gào lên phẫn hận :

- Ác phụ Cổ Mỹ Kỳ ! Ta nguyện rửa ngươi, dầu phải chết ta vẫn nguyện rửa ngươi.

Nhìn sinh mệnh của lão nhân đang như chỉ mảnh treo chuông, Mạnh Đạt Nhân liễu lĩnh xông vào.

Vừa phát kình, hy vọng hóa giải bớt phần nào cương lực từ chiêu kình tuyệt tình của Cổ Mỹ Kỳ quật vào lưng lão nhân, Mạnh Đạt Nhân vừa ôm chặt lão nhân vào hai vòng tay và tự ý ngã lăn xuống nền đá.

Vù...

Ầm...

Chấn kinh kinh thiên động địa vang lên và đương nhiên đẩy lẫn thân hình Mạnh Đạt Nhân và lão nhân nộ theo triền dốc thoải thoải.

Ầm...

Cổ Mỹ Kỳ đang đà phẫn nộ, quyết liệt lao theo cả hai :

- Thêm ngươi nữa, cả hai đều đáng chết. Nạp mạng !

Do cố tình ngã lăn xuống, khi phát hiện Cổ Mỹ Kỳ hầu như tung toàn lực vào chiêu chiêu tối hậu, Mạnh Đạt Nhân càng lăn nhanh hơn, hy vọng sẽ kịp rơi xuống mép nước trước khi bị Cổ Mỹ Kỳ đoạt mạng.

Ầm...

Ầm...

Mạnh Đạt Nhân lăn thoát đúng lúc và còn nhờ dư kình để làm cho thân hình lăn nhanh hơn.

Và Mạnh Đạt Nhân thoáng nhìn thấy Cổ Mỹ Kỳ đang lao đến tận mép nước với một chiêu chiêu thịnh nộ :

- Trước khi hai ngươi bị làn nước nhấn chìm, ta muốn nhìn thấy hai ngươi phanh thây nát thịt. Đờ !

Ầm... Ầm...

Đó là lúc Mạnh Đạt Nhân vừa chạm thân vào mặt nước.

Không dám chậm trễ, Mạnh Đạt Nhân lập tức hít một hơi thật dài và dùng hữu thủ xô bật về phía Cổ Mỹ Kỳ một ngọn kình với tia hy vọng thật mong manh.

Vù...

Ầm...

Chấn kinh lập tức nhấn chìm cả hai vào làn nước, cũng là lúc toàn bộ kình mạch của Mạnh Đạt Nhân bị chấn kinh làm cho rối loạn đến độ phải thổ huyết lai láng.

Đó là phần của Mạnh Đạt Nhân đã chủ động chờ sẵn chần kình, không như lão nhân nọ vì hoàn toàn không lường trước nên ngay sau đó phải hôn mê trầm trầm.

Hoặc lão nhân đã vong mạng, Mạnh Đạt Nhân tuy nghi ngờ như thế nhưng vẫn cố gượng vừa đẩy vừa lôi lão nhân vào chỗ có huyết khẩu tối đen, nơi từng cứu nguy Mạnh Đạt Nhân ba ngày trước.

Sau bao phen chống chọi một cách vô vọng với sức nước hung hãn, cuối cùng Mạnh Đạt Nhân cũng đã phải ngất đi, kịp lúc đưa cả hai vào chỗ an toàn.

Bóng tối thâm u cứ thế bao phủ cả hai, bao phủ thể xác và bao phủ luôn thần trí của Mạnh Đạt Nhân và lão nhân có lai lịch kỳ bí nọ...

* * * Trong bóng tối vĩnh hằng của phần chìm dưới Hắc Thạch Đảo, thanh âm của lão nhân vang lên kinh ngạc :

- Vì sao tiểu tử ngươi phát hiện chỗ ẩn nấp tuyệt đối kín đáo vậy ?

Sau một lúc lâu tọa công điều tức nhưng nội thương từ chưởng kinh của Cổ Mỹ Kỳ vẫn chưa có dấu hiệu bình phục, tiếng nói của Mạnh Đạt Nhân phát ra yếu ớt lạ :

- Nhờ sóng nước Hoàng Hà mỗi khi dâng cao lại bị ánh dương quang chiếu vào khiến mặt nước phản chiếu như mặt gương đã cho văn bối thấy động khẩu nằm ngay bên dưới Hắc Thạch Đảo.

Có một khoảng lắng đọng ngắn ngủi trước khi lão nhân lên tiếng khen:

- Phải là người hết sức thông tuệ và có phúc phận hơn người mới mong phát hiện ra điều này. Tiểu tử ! Liệu ngươi có tha thứ cho lão phu vì đã nghi ngờ ngươi là do Cổ Mỹ Kỳ sai phái đến dò xét ?

Mạnh Đạt Nhân buông tiếng cười gượng gạo :

- Nếu không kịp hiểu tiền bối là người như thế nào, nếu vẫn để tâm oán hận tiền bối liệu văn bối có mạo hiểm và sau đó đưa tiền bối đến chỗ an toàn này không ?

Tiếng lão nhân than oán vang lên :

- Thay vì xem ngươi là người đồng chung cảnh ngộ, lão phu lại dồn ép ngươi, buộc ngươi phải thật khôn khéo đối phó với tâm trạng đang căm phẫn của lão phu. Nghĩ lại, lão phu thật đáng trách.

- Văn bối vẫn chưa vì thế mà vong mạng. Vả lại, văn bối nói ra mong tiền bối chớ chê cười, nhờ có dịp giao thủ với tiền bối là người vừa có bản lĩnh cao minh lại đang lâm vào tình cảnh phải kiệt lực do nhện đối lâu ngày, tiền bối tuy có làm văn bối mấy phen suýt mất mạng nhưng vô tình giúp văn bối có cơ hội am hiểu đến thấu triệt sở học đã luyện.

Lão nhân phì cười :

- Đã không oán trách, đổi ngược lại còn xem đó là hành vi lão phu giúp ngươi, lúc nào tiểu tử ngươi cũng có tâm địa độ lượng thế sao ?

Mạnh Đạt Nhân trầm giọng :

- Nhưng văn bối không thể độ lượng với kẻ thù.

Giọng của lão nhân cũng chùng lại :

- Kẻ thù của ngươi là ai.

- Văn bối chưa biết. Cũng có thể là Địa Khuyết Cung, cũng có thể không phải họ.

- Ngươi chưa rõ ai là kẻ thù ? Chuyện như thế nào ?

Mạnh Đạt Nhân chợt hỏi :

- Như tiền bối cũng quan tâm đến Vạn Lưu Quy Tông bí kíp ?

Lão nhân ậm ừ :

- Đương nhiên lão phu có nghe biết đến bí kíp tối thượng này. Nhưng quan tâm hay không cũng còn tùy bí kíp đó do hạng người nào cất giữ.

- Nếu bí kíp lọt vào tay Cổ Mỹ Kỳ, viện chủ Cửu U Quỷ Viện thì sao ?

Thanh âm lão nhân vang lên kinh ngạc :

- Người cũng biết ác phụ là viện chủ Cửu U Quỷ Viện ư ? Biết được điều này, lai lịch của người không phải tầm thường. Hoặc giả, sư môn người phải là bậc cao nhân ẩn thế.

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ :

- Văn bối không có sư môn và lai lịch cũng rất tầm thường. Riêng việc biết Cổ Mỹ Kỳ là viện chủ Cửu U Quỷ Viện đó là do tự miệng Cổ Mỹ Kỳ nói ra.

- Tại sao Cổ ác phụ đem điều đó nói với người ?

- Vì bí kíp Vạn Lưu Quy Tông, văn bối đoán thế.

- Bí kíp đó đến với người như thế nào ?

Mạnh Đạt Nhân vẫn tắt nói qua về cái chết của song thân, sau đó nói tiếp :

- Tình thế đã đẩy đưa khiến văn bối từ một văn nhân bạc nhược phải lăn lộn vào chốn giang hồ, mưu đồ báo phục gia thù.

Lão nhân hỏi :

- Người không còn nghĩ Hà Tử Giang là hung thủ ?

- Nếu Vạn Lưu Quy Tông đã lọt vào tay Địa Khuyết Cung, văn bối có thể đoán chắc Hà Tử Giang chính là hung thủ.

- Vì Hà Tử Giang sau đó đã đầu nhập Địa Khuyết Cung ?

- Đó là một. Hai nữa, văn bối từng nghĩ, đâu phải ngẫu nhiên cung chủ Địa Khuyết Cung để mất và nhận Hà Tử Kiên, độc tử của Hà Tử Giang làm đệ tử ? Đã thế, y còn được liệt vào hàng Thập Nhị Sát Giả của Địa Khuyết Cung.

- Nhưng như người vừa nói, Địa Khuyết Cung rất có thể không hề gây ra chuyện này.

- Dựa theo hành vi ráo riết truy tìm bí kíp Vạn Lưu Quy Tông của Địa Khuyết Cung, văn bối có phân vân về điểm đó.

- Do vậy, người muốn tìm lại Tôn Bằng, đại cửu của người để hỏi rõ thêm ?

Giọng nói của Mạnh Đạt Nhân đầy bối rối :

- Nói về gia đại cửu, văn bối thật không biết phải nên hiểu như thế nào.

- Nếu như lão phu hiểu không lắm, người có ý nghi ngờ đại cửu của người ? Tại sao ?

- Văn bối chưa hề bày tỏ với ai về những suy nghĩ của văn bối. Tuy nhiên, phần vì muốn được ai đó chỉ giáo thêm chỗ mê muội, phần khác, không hiểu sao văn bối cảm thấy tin ở tiền bối, nên...

- Chậm đã, tiểu tử ! Người bảo người tin lão phu ? Vì sao ? Tin được sao sau bao điều lão phu đã gây cho người ?

- Về điều này văn bối cũng khó thể giải thích. Tóm lại, có thể nói ngắn gọn nhu thế này, văn bối có cảm nhận như thế ngay khi nhìn thấy nét mặt sững sờ của tiền bối, lúc tiền bối nghĩ văn bối có thể vong mạng vì bị làn nước Hoàng Hà nhấn chìm.

Thanh âm của lão nhân vang lên áy náy :

- Kỳ thực, bình sinh lão phu chưa từng sát hại ai, nên lúc cùng người động thủ, lão phu chỉ muốn bắt giữ người, không hề nghĩ đến việc đưa người vào tử địa.

- Văn bối cũng hiểu rõ tâm địa của tiền bối là thế, nên...

Lão nhân vụt thở ra :

- Đủ rồi, người không cần phải cứ mãi tăng bốc lão phu. Hãy nói về chuyện Tôn Bằng, điều gì khiến người phân vân, không thể xác quyết ?

- Trước hết, đó là việc gia đại cửu không hiểu sao cố tình lấy mạng Hà Tử Kiên trong việc dụng độc quá liều, sau đó lại không đưa ra giải dược.

- Hừ ! Mẫu thân người đầu sao cũng là bào muội của Tôn Bằng. Y báo thù cho bào muội, báo thù cho muội phu, y có dụng tâm như thế cũng đúng.

- Chưa hết. Do chưa biết Hà Tử Kiên có mệnh hệ như thế nào, Hà Tử Giang có buộc lời đe dọa sẽ thăm sát toàn bộ Mạnh gia nếu Hà Tử Kiên mệnh chung. Nhưng bây giờ thì rõ...

- Hà Tử Kiên vẫn còn sống ? Và Hà Tử Giang nếu có tâm địa độc ác, nếu muốn thăm sát toàn bộ Mạnh gia thì y đã thực hiện từ lâu ?

Giọng của Mạnh Đạt Nhân vụt đành lại :

- Đúng vậy. Nhưng kết quả nhị thúc phụ của văn bối cũng chết. Và theo lời Tôn Bằng, nhị thúc phụ là do Hà Tử Giang truy sát.

- Hừ ! Hà Tử Giang đâu cần phí công vô ích, giết làm gì nhị thúc phụ người nhưng vẫn lưu lại người để biến thành hậu họa ?

- Văn bối cũng nghĩ như thế. Đó là chưa kể ngay khi văn bối giao mảnh bìa da của quyển cổ thư cho Tôn Bằng, sau một ngày đường cùng đi với văn bối, gia đại cửu đã kiếm có lén bỏ đi biệt dạng.

- Người nghi ngờ chính Tôn Bằng đã khai quật mộ phần của song thân người ?

Mạnh Đạt Nhân chột vồ hai tay vào nhau :

- Văn bối chưa hề nghĩ đến điều này. Liệu có thể không, nếu nghĩ Tôn Bằng chính là kẻ nhẫn tâm quật mộ ?

Lão nhân lộ vẻ hoang mang qua câu nói :

- Kẻ cũng khó tin nếu cho rằng Tôn Bằng lại nhẫn tâm quật mộ bào muội.

Theo lão phu, có lẽ người chớ vội kết luận một khi chưa giáp mặt Tôn Bằng.

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Tôn Bằng không còn là người của thủy trại Hoàng Hà, lại thêm chuyện bị Cổ Mỹ Kỳ truy lùng, khiến lão càng thêm cảnh giác, giả như văn bối có cách thoát khỏi Hắc Thạch Đảo này cũng không biết phải tìm lão ở đâu.

Lão nhân cũng thở dài :

- Nhắc đến Hắc Thạch Đảo, lão phu nghĩ chúng ta ẩn mãi nơi này cũng không phải là kế hay. Lưu ngụ Ở đây, tuy không bị cái nóng nằng của vầng dương nung đốt như lão phu từng nếm trải nhưng vẫn bị cái đói hành hạ...

Mạnh Đạt Nhân vụt kêu lên :

- Nói đến cái đói văn bối mới nhớ, tiền bối có từng ăn thức ăn sống bao giờ chưa ?

Lão nhân nuốt nước bọt :

- Tính đến nay đã gần ba mươi ngày lão phu chưa có vật gì cho vào bụng, có thức ăn sống là quý lắm rồi. Người có ư ?

Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Tiền bối hãy chờ cho một lúc, văn bối sẽ quay lại ngay.

Không bao lâu sau, Mạnh Đạt Nhân quay lại thật.

Chỉ cần nghe vài thanh âm của vật gì đó vùng vẫy cùng với tiếng bước chân đã đi đến gần của Mạnh Đạt Nhân, lão nhân lập tức đoán ra :

- Người có thể tay không bắt cá ? Người tinh thông thủy tánh thế sao ?

Mạnh Đạt Nhân dựa theo hướng phát thoại, trao cho lão nhân cả hai con cá vừa bắt được :

- Tiền bối quên đây là phần chìm của Hắc Thạch Đảo ? Mỗi khi sóng nước dâng trào, làm cho động khẩu có một thoáng lộ ra, đó là lúc một vài con cá xấu số vô tình bị hất bay vào Tiềm Thủy Động. Văn bối chỉ ra tay nhặt là có thức ăn.

Có tiếng lão nhân nhai ngấu nghiến và nuốt ngon lành từng mẩu cá hầy còn sống :

- Tiềm Thủy Động ? Đó là danh xưng người đã tự đặt cho nơi này ?

Mạnh Đạt Nhân nhắc nhở :

- Tiền bối đã nhịn đói lâu ngày, nên ăn từ từ thôi. Đúng vậy, chính văn bối đã gọi nơi này là...

Lão nhân vụt nấc lên, khiến Mạnh Đạt Nhân không thể nói hết lời :

- Lão phu... ự... a...

Biết lão nhân do vội ăn nên bị nghẹn, Mạnh Đạt Nhân tỏ ra lo lắng :

- Phải có nước. Tiền bối cứ men theo bờ đá bên hữu, bước về phía trước độ hai trượng sẽ có nước để dùng.

Lão nhân vội di chuyển theo cách chỉ điểm của Mạnh Đạt Nhân, vừa đi vừa lúng búng nói không nên lời :

- Lỗi ở lão phu... ự... Đáng lý lão phu phải nghe... ự... nghe theo người.

Có tiếng bước chân lão nhân di chuyển đến mé nước, nơi mặt nước Hoàng Hà thường khi chỉ mấp mé, trừ khi lâm cơn sóng dữ mặt nước mới đột ngột dâng lên rồi nhanh chóng lui đi.

Mạnh Đạt Nhân chợt thấy thất kinh khi nghe tiếng nước đã đến lúc cuộn sóng dâng trào.

ão... ào...

Thật không phải lúc chút nào. Mạnh Đạt Nhân thẳm kêu và cũng thẳm hy vọng lão nhân đủ lực chi trì, đừng để con nước khi rút đi cuốn lão nhân theo.

Nước dâng lên thật nhanh và rút đi cũng nhanh, nhưng thật lâu sau đó Mạnh Đạt Nhân vẫn không nghe bất kỳ động tĩnh nào phát ra từ phía lão nhân.

Kinh nghi, Mạnh Đạt Nhân gọi :

- Tiền bối !

Không nghe đáp, Mạnh Đạt Nhân tạm thời nghĩ lão nhân chỉ bị hôn mê do bị con nước dâng lên hất vào đá. Mạnh Đạt Nhân lò dò đi đến tận mé nước.

Vừa đi vừa sờ soạng khắp xung quanh, Mạnh Đạt Nhân thay vì tìm được lão nhân thì chỉ tìm thấy một thanh trủy thủ, ngắn không bằng nửa chiều dài thanh kiếm.

Tay cầm thanh trủy thủ, Mạnh Đạt Nhân âm thầm hối tiếc về chuyện đã xảy ra cho lão nhân.

Lão nhân không am hiểu thủy tánh, lại bị con nước bất ngờ cuốn đi, mười phần đủ mười lão nhân phải chết.

Mạnh Đạt Nhân lại đâm ra hồi hận chưa kịp hỏi lão nhân có quan hệ thế nào với Cổ Mỹ Kỳ và tại sao lão nhân lại gọi mụ là ác phụ ? Họ có oán thù gì ? Trước khi có oán thù dường như giữa họ có ân tình sâu đậm, phải như thế Cổ Mỹ Kỳ mới nói mụ không nỡ tuyệt tình. Như vậy lão nhân phải có mối quan hệ với Cửu U Quỷ Viện. Là quan hệ thế nào ?

Có cảm nhận thời gian đã qua hơn một ngày, kể từ lúc Mạnh Đạt Nhân đưa lão nhân vào Tiềm Thủy Động, lại nghĩ có thể Cổ Mỹ Kỳ đã ly khai Hắc Thạch Đảo, Mạnh Đạt Nhân lại tìm cách có mặt trên đảo.

Trên đảo hoàn toàn trống vắng, không có sự xuất hiện của lão nhân vô danh, cũng không có sự hiện diện đầy hung hăng của mục Cổ Mỹ Kỳ.

Mạnh Đạt Nhân lần đầu tiên được đặt chân đến thạch thất, nơi duy nhất trên Hắc Thạch Đảo được kể là nơi trú ngụ của những ai bị thủy trại Hoàng Hà giam giữ.

Ở thạch thất, Mạnh Đạt Nhân không tìm thấy gì ngoài những vết khắc hazy còn mới trên vách thạch thất.

Có tất cả hai mươi sáu vết khắc. Nếu cho mỗi vết là biểu tượng của một ngày trôi qua trong cảnh giam cầm, vậy kể thêm bốn ngày kể từ lúc Mạnh Đạt Nhân bị đưa đến đây, vị chi là ba mươi ngày, vừa khớp với số ngày lão nhân vô danh nọ bị giam giữ và bỏ đói, Mạnh Đạt Nhân nhận ra thanh trủy thủ chính là vật sở hữu của lão nhân. Vì nhờ có thanh trủy thủ là lợi khí khá sắc bén, lão nhân mới lưu lại từng ấy vết khắc.

Cô độc, đó là tình cảnh của Mạnh Đạt Nhân lúc này, do đó, thanh trủy thủ kia vô tình trở thành bạn đồng hành của Mạnh Đạt Nhân. Và chẳng, đó cũng là di vật duy nhất do người xấu số lưu lại, Mạnh Đạt Nhân thêm quyền luyện thanh trủy thủ.

Săm soi và quan sát thanh trủy thủ, bạn đồng cảnh ngộ mới của Mạnh Đạt Nhân, đó là hành động duy nhất Mạnh Đạt Nhân có thể làm trong lúc này.

Chợt mục quang của Mạnh Đạt Nhân bỗng dừng lại ở một vết nứt nhỏ ngay chỗ tiếp giáp giữa phần thân và phần chuôi của thanh trủy thủ.

Vết nứt tuy không lạ nhưng do ở đó đã mòn lấm, như thể chủ nhân của thanh trủy thủ vẫn hay mân mê chỗ nứt, điều này khiến Mạnh Đạt Nhân lưu tâm.

Một thanh trủy thủ hoặc một lợi khí nào khác sẽ vô giá nếu bị nứt ở phần tiếp giáp này. Vì khi dùng để giao thủ, lợi khí sẽ biến thành phế vật nếu bị đối phương dùng lực chấn gãy.

Nhưng lão nhân vô danh vẫn gìn giữ thanh trủy thủ và vẫn thường lấy tay mân mê chỗ nứt, không nỡ vứt bỏ đi, phải chăng vết nứt này có liên quan đến một kỷ niệm sâu sắc nào đó đối với lão nhân ?

Mạnh Đạt Nhân cũng dùng ngón tay cái của bàn tay đang cầm giữ thanh trủy thủ để mân mê chỗ nứt. Đó là hành vi bình thường, như thể Mạnh Đạt Nhân muốn được đồng cảm với lão nhân vô danh qua động thái có lẽ vẫn được lão nhân thực hiện.

Tuy vậy, sau vài lần sờ chạm, có lần Mạnh Đạt Nhân vô tình dụng lực vào thì từ thanh trủy thủ bỗng phát lên tiếng động lạ.

Cạch !

Gãy ? Mạnh Đạt Nhân lo lắng khi nghĩ thế.

Nhưng khi nhìn lại, Mạnh Đạt Nhân mới biết thanh trủy thủ không hề gãy, nó chỉ xoay chuyển độ nửa vòng quanh thân, làm cho phần chuôi và phần thân nằm ở hai hướng đối nghịch nhau, hoàn toàn không tiện dụng cho lúc đối địch.

Tuy nhiên ở vị thế đó, thanh trủy thủ lại tiện lợi cho việc tháo rời phần chuôi ra khỏi phần thân.

Mạnh Đạt Nhân thử tháo ra. Hai phần lập tức phân khai, cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy một cuộn giấy hoa tiên được ai đó cố tình nhét vào chỗ rỗng của phần chuôi.

Từ đó, thanh trủy thủ vô tình biến thành vật hàm chứa điều kỳ bí cần phải khám phá.

Và khi Mạnh Đạt Nhân mở phanh mảnh hoa tiên ra, nhiều tự dạng xuất hiện làm cho Mạnh Đạt Nhân đi từ sự ngỡ ngàng đến chỗ mừng đến muốn nhảy cẫng lên.

Những tự dạng chính là tâm pháp nội công. Là nội công tâm pháp gì, do Mạnh Đạt Nhân không đọc thấy bất kỳ danh xưng nào có lưu trên mảnh hoa tiên nên không thể biết. Tuy nhiên qua một năm được luyện võ công, và mới đây lại được đại trưởng lão Thần Môn trao truyền cho sở học Bát Quái Môn, bấy nhiêu đó cũng đủ cho Mạnh Đạt Nhân hiểu đây phải là tâm pháp nội công thượng thừa. Kinh văn uyên ảo sâu nhiệm, cách diễn giải lại bao hàm hầu hết các đạo lý võ học, tâm pháp này nếu không xếp vào loại thượng

thừa thi cũng đáng để cho Mạnh Đạt Nhân khổ luyện, xem đó là phần di tặng của lão nhân vô danh sau khi bạc phước mãn phần.

Ở Hắc Thạch Đảo vừa yên tĩnh vừa có sẵn vật thực - cá có thể bắt ở Tiềm Thủy Động. Mạnh Đạt Nhân vậy là yên tâm chấp nhận lựa lại luyện nội công.

9. Tình Cờ Thoát Hiểm

Hắc Thạch Đảo từ lâu luôn hoang vắng và đó là điều hằng ám ảnh Mạnh Đạt Nhân, lo rằng sẽ không có ngày quay lại đất liền.

Thế nhưng, riêng hôm nay Hắc Thạch Đảo bỗng trở nên náo nhiệt và tuy đang có một chiếc thuyền của thủy trại Hoàng Hà neo cách bờ không xa, nhưng sự hiện diện của chiếc thuyền lại làm cho Mạnh Đạt Nhân lo sợ.

Tâm trạng mâu thuẫn này khiến Mạnh Đạt Nhân tuy đã trằm mình sẵn dưới nước, chỉ chờ cơ hội leo lên chiến thuyền, nhưng mãi cho đến lúc chiến thuyền từ từ ly khai Hắc Thạch Đảo, Mạnh Đạt Nhân vẫn không dám thực hiện ý định.

Thất vọng, Mạnh Đạt Nhân từ Tiềm Thủy Động leo lên trên Hắc Thạch Đảo.

Đúng như Mạnh Đạt Nhân phỏng đoán, chiến thuyền của bọn thủy trại Hoàng Hà một khi xuất hiện ở Hắc Thạch Đảo ắt sẽ có ít nhất một phạm nhân bị chúng đem đến đây giam giữ, trên Hắc Thạch Đảo hiện giờ đang có một thân hình nằm co quắp, bất động, chính là một phạm nhân xấu số nữa của bọn thủy trại Hoàng Hà.

Đồng cảnh tương lân, Mạnh Đạt Nhân mon men tiến lại gần.

Và khi chỉ còn cách thân hình bất động nọ không xa, Mạnh Đạt Nhân chợt lúng túng dừng lại.

Một cô nương ? Phạm nhân lần này của bọn thủy trại Hoàng Hà là một nữ nhi yếu đuối ?

Mạnh Đạt Nhân lùi lại và lùi thật xa.

Cho dù sau đó Mạnh Đạt Nhân đã tự chỉnh trang lại y phục, một hành vi mà đã từ lâu Mạnh Đạt Nhân không hề quan tâm đến nhưng do mặc cảm bản thân đang có y phục rách rưới nhàu bẩn nên cuối cùng Mạnh Đạt Nhân chỉ dám ngồi yên, cách nữ nhân nọ có đến mười trượng.

Nữ nhân nọ tuy có dung nhan không lấy gì làm xinh đẹp, đã thế trên mặt lại còn có những chỗ sưng húp tím tái, kèm theo đó là một vài dấu huyết tích còn đọng lại trên xiêm y, nhưng đối với Mạnh Đạt Nhân, nàng vẫn là một nữ nhân.

Nam nữ phải hữu biệt, sách thánh hiền Mạnh Đạt Nhân từng đọc đã dạy như thế. Nhưng hữu biệt như thế nào đây nếu kể từ lúc này trên một hoang đảo chỉ có một nam và một nữ, nam cô nữ quả thật khó giữ cho miệng đời khỏi đàm tiếu dị nghị.

Nữ nhân chợt trở mình, miệng bật lên tiếng kêu rên ư ử.

Mạnh Đạt Nhân nhấp nha nhấp nhồm, nửa muốn chạy đến xem qua thương tích cho nữ nhân, nửa lại không dám vì nghi tiết lễ giáo quá ràng buộc.

Ngồi không yên nhưng hai mắt Mạnh Đạt Nhân vẫn nhìn chằm chằm vào nữ nhân.

Chí cầu sinh của con người khi lâm cảnh hiểm nguy đến sắp ngộ tử thật mãnh liệt, nữ nhân sau một lúc lâu chống chọi với cái đau tưởng chừng vượt quá năng lực yếu đuối vốn có của hạng nữ nhi, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Đôi mắt nàng hé mở dần và đương nhiên hình ảnh đầu tiên lọt vào mục quang nàng là hình hài Mạnh Đạt Nhân đang ngồi ngay tầm thị tuyến của nàng; Nàng tỏ ra hốt hoảng quá đáng. Hai mắt mở to sợ sệt, nàng cố ngồi dậy và tuy ngồi không nổi nhưng vẫn dụng lực tàn cố dịch người lùi xa. Miệng nàng lắp bắp kêu thành những tiếng khàn khàn :

- Quái nhân ! Thì ra đây là cách bọn chúng định uy hiếp ta ? Chúng nhấn tâm... nhấn tâm phó mặc ta cho quái nhân hành hạ.

Bị gọi là quái nhân, nổi mặc cảm của Mạnh Đạt Nhân tăng cao.

Tuy nhiên, sau khi hiểu tại sao nữ nhân gọi như thế, vừa để biện minh, vừa để giải thích, Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng lên tiếng :

- Nếu cô nương cũng bị giam giữ ở đây lâu như tại hạ, e rằng rồi cũng đến lượt cô nương bị người khác gọi là quái nhân.

Nữ nhân trợn mắt :

- Nếu vậy tôn giá vẫn là phạm nhân của bọn thủy trại Hoàng Hà đề tiện ?

Không đúng ! Hoàn toàn không đúng với những gì tiểu nữ được nghe.

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc :

- Điều gì không đúng ? Cô nương đã nghe được những gì ?

Nữ nhân rút cuộc cũng có thể ngồi lên. Và nàng vừa dịch lùi vừa lăm lét nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Chúng bảo gần đây thôi, đã có hai oan hồn cùng một lúc bỏ mạng tại Hắc Thạch Đảo. Không lẽ... ! Chao ôi... ! Giữa thanh thiên bạch nhật thế này không lẽ tiểu nữ lại gặp ma ?

Mạnh Đạt Nhân bật cười :

- Tại hạ họ Mạnh tên Đạt Nhân. Tại hạ vẫn còn sống sờ sờ như cô nương đang sống. Hết gọi tại hạ là quái nhân, giờ lại gọi là ma, cô nương không cảm thấy gọi như thế là hạ thấp nhân phẩm của tại hạ sao ?

Tiếp đó, Mạnh Đạt Nhân đưa tay, tự chỉ vào bóng nắng, in rõ trên nền đá hình bóng của bản thân :

- Nếu tại hạ thật sự là ma, tuyệt đối không thể có bóng in rõ như thế này.

Cô nương hãy tự nghĩ lại, đừng để những câu chuyện huyền hoặc càng lúc càng làm cô nương thêm ảo tưởng không tốt.

Một lần nữa, nữ nhân biểu lộ một thái độ quá đáng :

- Các hạ là Mạnh Đạt Nhân ? Là nhân vật hiện nay đang tạo hiểm nghị cho Cái Bang và Địa Nguyệt Cung ?

Mạnh Đạt Nhân giật mình ; - Cô nương cũng là người thuộc giới võ lâm ?

Nàng hỏi ngược lại :

- Sao các hạ không đáp lại điều tiểu nữ vừa hỏi ?

Mạnh Đạt Nhân gật gù :

- Biết về Cái Bang, lại biết về Địa Nguyệt Cung và giờ đây còn là phạm nhân của Cửu U Quỷ Viện, xem ra cô nương không những là nhân vật võ lâm mà còn là nhân vật có lai lịch không tầm thường.

Sau đó, Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Phần câu nghi vấn cô nương vừa nêu, tại hạ cần phải biết nguyên do khiến Cái Bang và Địa Nguyệt Cung hiểm nghị lẫn nhau, sau đó mới có thể minh định liệu tại hạ có phải là nhân vật như cô nương đã nghĩ không.

Nữ nhân tỏ ra bướng bỉnh khác thường :

- Các hạ không phủ nhận chuyện các hạ từng gặp người Cái Bang và người của Địa Nguyệt Cung cùng một lúc ?

Mạnh Đạt Nhân lại ngạc nhiên :

- Điều này thì có. Nhưng sao cô nương biết ?

Nàng bật cười :

- Vậy là cũng đúng rồi. Hóa ra Mạnh Đạt Nhân là người có thật và Cái Bang...

Đang cười, đang nói, nàng bỗng ngừng lời và nhăn nhó.

Mạnh Đạt Nhân quan tâm :

- Sao vậy ? Phải chăng do thương thế ?

Nàng cắn chặt một bên môi, nén đau và rít lên :

- Bọn thủy trại Hoàng Hà thật khả ố. Nếu có dịp gặp lại, nhất định Bạch Quan Nguyệt này sẽ không dễ dàng buông tha.

Mạnh Đạt Nhân nheo mắt nhìn nàng :

- Bạch Quan Nguyệt là danh xưng của cô nương ? Còn việc trừng trị bọn chúng, tại hạ chỉ e cô nương sẽ không bao giờ có dịp đó.

Nàng quắc mắt :

- Sao lại không ? Ba ngày nữa bọn chúng sẽ quay lại. Và cũng ba ngày nữa thương thế của Bạch Quan Nguyệt này cũng phục hồi, lúc đó...

Mạnh Đạt Nhân liên tiếp bị giật mình :

- Sao cơ ? Ba ngày nữa chúng sẽ quay lại ?

Nàng nhìn Mạnh Đạt Nhân chăm chăm :

- Dương nhiên ! Chính chúng nói với ta như thế. Người lo ngại vì sợ chúng lấy mạng người ? Yên tâm đi ! Phải nói là Mạnh Đạt Nhân người có phúc phận hơn người. Không sao cả, một khi bản cô nương đã khôi phục chân lực, bọn thủy khấu tầm thường này rồi sẽ nếm mùi lợi hại của bản cô nương. Nhân đó, bản cô nương sẽ giải thoát người. Hà ! Nghĩ đến lúc chính bản cô nương đưa người đến gặp người Cái Bang và Địa Khuyết Cung, không hiểu...

Nàng lập tức dừng lời và lập tức đổi giọng :

- Mà này ! Sao người đang ở Địa Khuyết Cung bỗng thất tung ? Khiến Cái Bang lấy cớ đòi người, vu cho Địa Khuyết Cung là hạng khấu phạt tâm xà, miệng bảo là cứu mạng người nhưng sau đó ngấm ngấm mưu hại người ?

Bạch Quan Nguyệt là hạng nữ nhân có cá tính khác thường. Không những nàng thay đổi thái độ, thay đổi lối xưng hô quá nhanh mà đến câu chuyện nàng đang nói cũng không ngừng thay đổi, khiến Mạnh Đạt Nhân càng nghe càng khó hiểu.

Mạnh Đạt Nhân nhăn mặt :

- Chậm đã ! Tại hạ sẽ không hiểu nếu cô nương không giải thích rõ chuyện Cái Bang đòi người. Sao Cái Bang bỗng dưng đến Địa Khuyết Cung để đòi người ? Là đòi tại hạ ư ? Tại sao, một khi tại hạ hoàn toàn không có quan hệ gì đến Cái Bang ?

Bạch Quan Nguyệt cười lạt :

- Này, người muốn nói người chưa từng mạo nhận là người của Cái Bang, cũng như chưa từng đắc tội với Cái Bang ?

Mạnh Đạt Nhân lo lắng :

- Hóa ra Cái Bang chỉ muốn đòi tại hạ để sau đó bị họ xử phạt ?

- Hừ ! Nếu Cái Bang bảo họ muốn trừng trị người thì nói làm gì ? Và họ cũng đâu cần quan tâm đến việc người có hay không có bị Địa Khuyết Cung hãm hại ? Đẳng này họ đã nghĩ lại và quyết thu nhân người làm môn đồ của họ.

Mạnh Đạt Nhân ngơ ngác :

- Thu nhận tại hạ ? Để làm gì ?
- Nghĩa là người chưa được họ hỏi ý ?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng :

- Chuyện chưa xảy ra, có thể nói là sẽ không bao giờ xảy ra. Cái Bang cần gì phải phí thời gian hỏi ý tại hạ ?

Bạch Quan Nguyệt bật reo :

- Vậy là rõ rồi ! Cái Bang chỉ muốn hạ thấp uy tín của Địa Khuyết Cung nên mới dựng ra câu chuyện này.
- Hạ thấp uy tín của Địa Khuyết Cung ? Nghĩa là sao ?
- Người không hề biết Địa Khuyết Cung đang là môn phái đứng đầu tất cả những danh môn chánh phái khác và đang giúp võ lâm đối phó với Thần Môn, bọn đang mưu toan độc bá giang hồ ?

Mạnh Đạt Nhân cười khẩy :

- Nếu Địa Khuyết Cung mà là...

Không quan tâm đến những gì Mạnh Đạt Nhân định nói, hay nói đúng hơn do Bạch Quan Nguyệt quá xem thường Mạnh Đạt Nhân, qua lối xưng hô của nàng vào lúc này thì rõ, nàng ung dung giải thích tiếp :

- Thanh thế của Địa Khuyết Cung càng lúc càng lấn áp, càng làm lu mờ vị thế của Cái Bang trong mắt quần hùng. Đó là nguyên do kiến Cái Bang cứ tìm đủ mọi thứ tội danh. Trong đó phải kể đến chuyện Cái Bang đang làm khó dễ Địa Khuyết Cung, khi nghe Địa Khuyết Cung bảo rằng người đã thất tung.

Cảm nhận được ý nghĩ của nàng về Cái Bang, Mạnh Đạt Nhân chợt hỏi :

- Có vẻ như cô nương không ưa thích gì Cái Bang ?

Nàng bĩu môi :

- Không riêng gì ta và môn phái Côn Luân của ta, hầu hết thất đại phái đều dần dần xa lánh Cái Bang ngay khi biết Cái Bang thay vì lo đối phó với Thần Môn lại mãi lo bài xích Địa Khuyết Cung. Thử hỏi, hành vi hầu như đi ngược lại công đạo của Cái Bang những ai danh môn chánh phái làm sao không chán ghét ?

Mạnh Đạt Nhân lại hỏi :

- Cô nương là đệ tử của Côn Luân phái ?

Nàng dương dương tự đắc :

- Không sai ! Và nếu ta có được người, là nhân tố giúp bốn phái vạch bộ mặt xấu xa bỉ ổi của Cái Bang, nhất định uy tín của bốn phái phải được tăng cao dưới mắt quần hùng. Ngẫm lại, chuyện ta bị bọn thủy trại Hoàng Hà dùng thủ đoạn ám muội bắt giữ vào lúc này phải nói đó là chuyện nhân họa đắc phúc.

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ :

- Nếu cô nương đã bị bọn thủy trại Hoàng Hà bắt giữ thì ba ngày nữa, điều gì khiến cô nương tin là cô nương sẽ thoát ?

Nàng cười lạnh :

- Trước hết, người phải biết rằng ta bị bắt giữ chỉ vì ta nhất thời sơ ý, uống nhầm phải mê tửu của chúng, song phương chưa một lần động thủ để định rõ hơn thua. Thứ hai...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời :

- Chúng có ý gì khi bắt giữ cô nương ?

Nàng nhún vai và rít lên giận dữ :

- Đối với phường thủy khấu đạo tặc như chúng đâu còn nguyên do nào khác ngoài hai chữ tài và sắc ?

- Chúng chỉ muốn chiếm đoạt tài vật của cô nương ?

- Cả sắc nữa. Tuy ta không có dung nhan vào hàng trăm ngư lạc nhận, nhưng người cũng là nam nhân hẳn người phải rõ, chúng còn muốn gì ở một nữ nhân như ta.

- Nghĩa là...

Nàng đỏ mặt :

- Người không biết thật hay đang giả vờ ? Ta không ngại nói thẳng cho người biết, tên trại chủ khốn kiếp Lỗ Bát Tỷ vì muốn ta làm áp trại phu nhân của y nên mới giam giữ ta. Hừ ! Ba ngày nữa ta sẽ biến y thành một thi thể có bát lỗ, thay cho thất khiếu sẵn có của y.

Hiểu ý nàng muốn đâm cho tên Lỗ Bát Tỷ thêm một lỗ nữa, có thể là ngay tâm thất, như nàng vừa nói, Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Rất tiếc, Lỗ Bát Tỷ vẫn chưa phải là trại chủ thủy trại Hoàng Hà. Vị trại chủ ở họ Cổ, tên Mỹ Kỳ, vừa là một phụ nhân, vừa là viện chủ Cửu U Quỷ Viện mà võ công không kém gì cung chủ Địa Khuyết Cung. Chỉ e ý niệm của cô nương khó thể thực hiện.

Bạch Quan Nguyệt trợn mắt :

- Trại chủ của thủy trại Hoàng Hà là một phụ nhân ? Làm gì có chuyện này ? Chính tai ta nghe bọn thuộc hạ luôn mồm gọi gã Lỗ Bát Tỷ là trại chủ, và cũng chính tai ta nghe Lỗ Bát Tỷ tự nhận là trại chủ của thủy trại này. Hay người do bị giam lâu ngày nên thần trí đâm ra mơ hồ ?

Mạnh Đạt Nhân thoáng kinh nghi :

- Cô nương có đoan chắc Lỗ Bát Tỷ chính là trại chủ ?

- Ta bị ép phải làm áp trại phu nhân cho gã, điều đó chưa đủ chắc chắn sao ?

- Cô nương bị chúng giữ ở thủy trại bao lâu, sau đó mới bị đưa đến đây ?

- Hai ngày ! Sao ?

- Cô nương không hề nhìn thấy ở đó có bất kỳ một phụ nhân nào niên kỷ trạc tứ tuần và có nhan sắc vẫn được xem vào hàng tuyệt thế giai nhân ?

Nàng nhăn mặt tỏ vẻ lợm :

- Khắp thủy trại toàn bọn cục súc thô lỗ, làm gì có...

- Vậy trên chiếc thuyền lúc này cũng không hề có...

Nàng bật thét :

- Ta bảo là không có là không có, có sao người cứ mãi bận tâm về một mục giả nào đó có nhan sắc khuynh thành ? Hay người cũng như lũ khốn kia, cứ hề thấy nhan sắc là dục vọng thấp hèn nổi lên ?

Mặc cho nàng ngộ nhận, Mạnh Đạt Nhân lẩm bẩm :

- Vậy thì lạ thật ! Không lẽ chưa đầy một năm thủy trại Hoàng Hà đã thay đổi ? Mục ác phụ Cổ Mỹ Kỳ thật sự đã đi hay chưa phải lúc mục ra mặt ?

Nhưng sao trại chủ lại là một gã nào đó, không do mục chấp chương ?

Nghe rõ lời lẩm bẩm của Mạnh Đạt Nhân, Bạch Quan Nguyệt động tâm :

- Người không nhớ lắm chứ ? Mục ác phụ Cổ Mỹ Kỳ thật sự là nhân vật thể nào ?

Mạnh Đạt Nhân nhìn nàng :

- Cô nương quên rồi sao ? Tại hạ vừa bảo mục chính là viện chủ Cửu U Quỷ Viện.

Nàng lắc đầu quầy quậy :

- Trên giang hồ làm gì có danh xưng này ?

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc :

- Không lẽ cô nương chưa từng nghe nói đến nhị viện nhị cung ?
- Nhị viện ? Nhị cung ? Ta chỉ biết mỗi một Địa Khuyết Cung mà thôi.

Mạnh Đạt Nhân ngẩn người :

- Nhị cung là Thiên Tàn, Địa Khuyết. Nhị viện là...

Nàng gắt gỏng :

- Hoặc đó là những danh xưng do người bịa ra, hoặc ta phải hiểu vì người bị giam giữ quá lâu nên thần trí trở nên hồ đồ. Ta nghĩ, tốt hơn hết người cứ chờ ta giải thoát cho người. Đến khi không còn bị giam cầm nữa, có lẽ người sẽ mau khôi phục thần trí.

Mạnh Đạt Nhân thêm ngẩn người, không thể hiểu nàng là hạng người gì, vừa dễ cáu gắt, vừa độc đoán, không chịu nghe theo lẽ phải.

Tuy vậy, chợt có chủ ý riêng, Mạnh Đạt Nhân vờ hỏi :

- Nghĩa là ba ngày nữa, cô nương sẽ giúp tại hạ thoát hiểm ?

Nàng trở lại sự cao ngạo cổ hủ :

- Đó là điều lúc này ta định nói. Bọn chúng không hề biết ta là đệ tử có nhiều triển vọng nhất của bốn phái Côn Luân. Người yên tâm ! Ta đã nói thì quyết không sai lời. Nhưng sau khi giải thoát người xong, nhất định người phải theo ta. Cứ như thế nha ?

Mạnh Đạt Nhân vẫn mỉm cười :

- Nói cho đúng hơn, vì cô nương giải cứu tại hạ, từ nay về sau tại hạ sẽ là là người của cô nương ?

Nàng đỏ mặt :

- Người không được hiểu sai. Mà như thế cũng được, người hãy tạm xem người là nô bộc của ta. Được chứ ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Nếu là vậy, chủ nhân xin cứ lo điều tức trị thương, tiểu bộc này nguyện cung cấp vật thực đủ cho chủ nhân.

Nàng cười khoái trá, sau đó nhìn quanh :

- Nói đến vật thực mới nhớ. Ở hoang đảo này...

Mạnh Đạt Nhân xoa hai tay vào nhau :

- Ở đây chỉ thiếu có lửa. nếu có lửa để nấu chín thức ăn, chủ nhân sẽ thấy nơi này chẳng khác gì thiên đường hạ giới.

Nàng cho tay vào bọc áo :

- Ta có mang theo hỏa tập đây. Nói vậy, bấy lâu nay người vẫn ăn thức ăn sống ?

Mạnh Đạt Nhân vờ cười ngây ngô :

- Bởi vậy tại hạ mới bị cô nương xem là quái nhân. Chỉ có quái nhân mới ăn thức ăn sống.

Nàng vụt nghiêm mặt :

- Người phải gọi ta là chủ nhân chứ ? Phải có thân phận minh bạch, chuyện giữa ta và người cùng lưu ngụ Ở nơi hoang vắng này mới không bị miệng đời dị nghị.

Chợt hiểu rõ, nàng tuy dễ cáu gắt và độc đoán nhưng vẫn luôn hành sự quang minh chính đại. Mạnh Đạt Nhân có phần cảm phục và tự cảm thấy nhẹ nhõm. Mạnh Đạt Nhân khom người :

- Tiểu nhân hiểu rồi chủ nhân !

Nàng phì cười và xua tay :

- Được rồi ! Người đi đi ! Chớ quấy rầy lúc ta phải tọa công.

Mạnh Đạt Nhân mang theo hỏa tập và bước đi xa dần.

* * * Bạch Quan Nguyệt chợt quay sang hỏi nhỏ Mạnh Đạt Nhân :

- Triệt hạ bọn chúng và... cướp thuyền đối với ta là chuyện dễ như trở bàn tay. Có điều này, mấy ngày qua ta quên chưa hỏi người.

Mạnh Đạt Nhân khẽ hỏi lại :

- Chủ nhân lo sợ vì không biết cách điều động chiến thuyền ?

Nàng gật gù :

- Người hiểu cũng nhanh đấy, không đến nỗi ngốc như ta tưởng. Thế nào !

Người có biết cách điều động không ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu và mỉm cười :

- Tiểu nhân không am hiểu, đành phải chờ nghe cao kiến của chủ nhân.

Nàng thất vọng :

- Vậy là hết ! Có lẽ ta và người phải lênh đênh mãi cho đến lúc thuyền tự cập bến thôi, đến đâu cũng được.

Mạnh Đạt Nhân khẽ nhắc :

- Sao chủ nhân không giữ lại một vài gã trạo phu ? Với oai khí lẫm lẫm của chủ nhân, lo gì...

Nàng vỡ lẽ :

- Đúng vậy ! Chủ ý này xem ra được đấy ! Ta sẽ...

Đột nhiên nàng lại quay đầu nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Chủ ý này của người là do người mới nghĩ ra hay đã từ lâu ấp ủ nghĩ suy ?

Không muốn nàng trở lại bản tính bản gắt, Mạnh Đạt Nhân vội xoa dịu lòng tự cao của nàng :

- Từ khi bị giam giữ có lúc nào tiểu nhân không nghĩ cách đào thoát ?

Nàng mỉm cười :

- Có như thế mới phải. Đâu lẽ nào người lại thông tuệ hơn ta ? Mà này, nghĩ thì có nghĩ, nhưng có phải vì người không đủ năng lực nên ba ngày trước, dù thấy thuyền của chúng đến, người vẫn không thể thực hiện được ý đồ ?

Không thể nói rõ đó là do lo ngại bản lãnh tuyệt phạm của Cổ Mỹ Kỳ, nếu ba ngày trước thật sự có mặt Cổ Mỹ Kỳ trên chiến thuyền, Mạnh Đạt Nhân đành thừa nhận :

- Tiểu nhân tự liệu không thể thoát nên đành...

Nàng xua tay :

- Lần này đã có ta. Giả như chúng xuất hiện dù là đông, người cứ để một mình ta đối phó. Phần của người, ừ, người chỉ việc ẩn nấp cho thật kín, đừng để chúng phát hiện mà nguy, do ta không thể cùng một lúc đối phó hai mặt. Rõ chưa ?

Nhìn chiến thuyền lúc này ở xa giờ đã tiến lại khá gần. Mạnh Đạt Nhân nghi ngại :

- Giả như có mục ác phụ Cổ Mỹ Kỳ xuất hiện thì sao ?

Nàng nhún cười :

- Ta cũng đang trông chờ điều đó. Để xem người là kẻ hồ đồ hay mục Cổ Mỹ Kỳ nào đó là một nhân vật có thật.

Rồi nàng bảo :

- Chúng đến rồi. Người hãy nhớ kỹ, là đừng để chúng phát hiện đấy.

Bọn thủy khấu Hoàng Hà có hơn mười tên đang ngông nghênh đặt chân lên Hắc Thạch Đảo.

Mạnh Đạt Nhân tuy đã len lén vận sẵn chân lực, nhưng vẫn cố tình ẩn nấp đúng như lời Bạch Quan Nguyệt căn dặn, do vẫn không nhìn thấy có sự xuất hiện của mục Cổ Mỹ Kỳ.

Điều đang làm cho Mạnh Đạt Nhân quan tâm là Bạch Quan Nguyệt ung dung tiến ra đối diện với nhân vật từng đưa Mạnh Đạt Nhân đến diện kiến mục Cổ Mỹ Kỳ. Và nếu nhân vật đó lúc này thật là trại chủ thủy trại Hoàng Hà, chứng tỏ mục Cổ Mỹ Kỳ cũng đã từ lâu ly khai thủy trại.

Mạnh Đạt Nhân nhận thấy Bạch Quan Nguyệt đang cười lạnh lạnh :

- Lỗ Bát Tỷ ! Hôm nay ngươi và lũ thuộc hạ đón mặt của ngươi đến để nạp mạng đó ư ?

Lỗ Bát Tỷ, nhân vật mà Mạnh Đạt Nhân từng biết, bỗng tỏ ra sững sờ :

- Nha đầu ngươi bị bỏ đói ba ngày mà vẫn còn hung hăng thế sao ? Xem ra việc thu ngươi làm áp trại phụ nhân ngày hôm nay vẫn chưa có thể thực hiện ?

Bạch Quan Nguyệt bật rít :

- Ngươi còn dám nhắc đến bốn chữ áp trại phụ nhân nữa sao ? Đáng chết !

Ờ !

Bạch Quan Nguyệt xuất thủ lạnh lẽo.

Vù...

Điều đó khiến Lỗ Bát Tỷ thêm sững sờ :

- Bản lãnh của ngươi. Ngươi là người thuộc môn phái nào ? Xem chừng !

Vù...

Ầm !

Lỗ Bát Tỷ thoáng chao đảo.

Bạch Quan Nguyệt cười lạnh lạnh ; - Vậy là ngươi chưa biết bản cô nương nguyên là đệ tử Côn Luân phái ?

Một lần nữa tai hại phải không ? Ờ !

Vù...

Lỗ Bát Tỷ tái mặt :

- Vậy ngươi là Tiểu Phụng Thiên, nữ đệ tử duy nhất của phái Côn Luân, tên là Bạch Quan Nguyệt ? Tất cả tiến lên, chớ buông tha ả.

Bạch Quan Nguyệt cười dòn dã :

- Biết rõ ta là Tiểu Phụng Thiên, hãn phái biết vì sao ta có ngoại hiệu ấy.

Xem đây ! Ha... ha...

Nàng tung người lên cao, và từ đó bắt đầu gây khốn đốn cho bọn thủy khấu bằng cách hết lao bổ xuống tên này lại bay vọt lên và lao bổ xuống tên khác.

- Nạp mạng !

Vù...

Bùng !

Lỗ Bát Tỷ gầm lên phẫn nộ :

- Lãng Lãng Phi Vân ? Nha đầu người không có khinh thân pháp này liệu có phải là đối thủ của Sát Quyền Bát Tỷ ta không ? Đờ !

Lỗ Bát Tỷ cũng tung người lên cao và tung đủ song quyền thật sự biến ảo để hóa từ hai tay thành người có đến tám tay (bát tỷ).

ão... ão...

Bạch Quan Nguyệt trầm người xuống :

- Chính ta cũng muốn dùng Phi Vân Chưởng của bốn phái cho người ném mùi lợi hại đây. Đờ !

Vù...

Ầm !

Lỗ Bát Tỷ bị chấn lùi.

Động nộ, Lỗ Bát Tỷ cho tay vào người và sau đó bất ngờ ném ra một loạt phi đao :

- Tất cả mau lui xuống thuyền. Cứ để bốn trại chủ đoạn hậu. Nha đầu ! Đờ !

Vèo... Vèo...

Bạch Quan Nguyệt cũng nộ khí xung thiên :

- Muốn chạy phải nạp mạng ! Xem đây !

Dùng khinh thân pháp Lãng Lãng Phi Vân tung bay nhu cánh chim phụng, Bạch Quan Nguyệt phần thì hất bay một ít mũi phi đao lao đến quá nhanh. Phần thì lo chop những mũi còn lại. Sau đó, nàng ném trả lại những mũi phi đao chop được về phía bọn thủy khấu.

Vèo... ! Vèo... !

Nếu Lỗ Bát Tỷ có thuật ném phi đao nhanh như gió thì thủ pháp ném phi đao của Bạch Quan Nguyệt lại chuẩn xác và mạnh.

Có trước sau năm tên đã bị những mũi phi đao oan nghiệt cắm vào người.

Phập ! Phập !

Chúng ngã xuống nền đá Hắc Thạch Đảo.

Riêng Lỗ Bát Tỷ do có bản lĩnh khá hơn nên chỉ bị một mũi phi đao cắm vào vai.

Hự !

Thất thủ trước hạng nữ nhi, đó là điều Lỗ Bát Tỷ không thể nào chịu nổi. Y gầm lên phẫn hận :

- Bình sinh ta hận nhất là hạng nữ nhân lấn lướt nam nhân. Nha đầu người chớ trách ta độc ác ! Hãy xem đây !

Nhân lúc Bạch Quan Nguyệt sơ tâm và ngỡ đã có thể chế ngự toàn bộ bọn thủy khấu, Lỗ Bát Tỷ bất ngờ hất ra một màn vân vụ.

Vù...

Lớp vân vụ tập tức phủ kín Bạch Quan Nguyệt.

Nàng giận dữ há to miệng thét :

- Người...

Mạnh Đạt Nhân không rõ đã xuất hiện lúc nào lập tức hô hoán để tỉnh:

- Đó là chất độc Ngô Công tiện dụng của bọn thủy trại Hoàng Hà. Cô nương mau bế khí và lùi lại.

Phát hiện sự xuất hiện của Mạnh Đạt Nhân ở ngay bên cạnh, Lỗ Bát Tỷ quay qua quát hỏi :

- Người là ai ? Tại sao dám...

Câu quát hỏi của gã phải bỏ lửng do bóng nhân ảnh của Bạch Quan Nguyệt chợt hiện hữu trước mặt gã, với mũi phi đao duy nhất còn lại nàng vẫn cầm trên tay.

Và mũi phi đao liền được Bạch Quan Nguyệt trong cơn thịnh nộ vung thẳng vào người Lỗ Bát Tỷ.

Vù...

Một lần nữa Mạnh Đạt Nhân kêu lên :

- Phải lưu gã lại để đòi giải được. Dừng lại mau !

Lần này Mạnh Đạt Nhân nhắc nhở đúng lúc, Bạch Quan Nguyệt dừng tay khi mũi phi đao vừa chạm khe vào huyết Hắc Lộ của gã.

Thấy nàng tuy quát mắng giận dữ nhìn Lỗ Bát Tỷ nhưng thủy chung vẫn chưa dám lên tiếng, Mạnh Đạt Nhân vụt hiểu và lên tiếng thay cho nàng.

Mạnh Đạt Nhân bảo họ Lỗ :

- Nếu các hạ không muốn có thêm lỗ thủng ngay tử huyết hãy mau giao giải được cho tề chủ nhân.

Đang thất thần vì bị mũi phi đao uy hiếp sinh mạng. Lỗ Bát Tỷ nghe thế vội cho tay vào bọc áo.

Đúng lúc y lấy tay ra, Bạch Quan Nguyệt không hiểu sao bỗng từ từ khuyu xuống.

Thế là, Lỗ Bát Tỷ được dịp cười ồm lên :

- Ha... ha... ! Với chất độc Ngô Công của bốn trại chủ...

Thanh âm lạnh lùng của Mạnh Đạt Nhân chợt vang lên rành rọt, lọt vào thính nhĩ Lỗ Bát Tỷ :

- Ta nghĩ ngươi hãy khoan đắc ý vội.

Cùng với lời nói này, Lỗ Bát Tỷ cảm nhận ở hậu tâm của y như đang có một vật gì đó bén nhọn vừa xuyên qua y phục.

Y ngưng cười, miệng rít lên giận dữ :

- Người là ai ? Nha đầu họ Bạch chỉ mới bị đưa lên đảo, ta không tin ả lại là chủ nhân của ngươi.

Mạnh Đạt Nhân cười lạnh :

- Giải được ! Mau !

Mạnh Đạt Nhân càng ít lời, hiệu quả của lời nói càng tăng cao.

Lỗ Bát Tỷ biết không thể đùa với hạng người như vậy, y buông tay ra, cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy một lọ nhỏ lúc này y đã lấy từ trong bọc áo ra, và lọ đó đang từ từ rơi xuống, đúng vào nơi Bạch Quan Nguyệt đang nằm.

Mạnh Đạt Nhân lại thích nhẹ vật nhọn vào hậu tâm của y :

- Người rất giảo quyệt, ta không tin có giải được trong đó. Hãy lấy hết những gì ngươi cất giữ trong người ra. Mau !

Một mệnh lệnh kèm theo cái nhói đau ở phía sau, đủ cho Lỗ Bát Tỷ hiểu đó là tử lệnh.

Y hốt hoảng làm theo và lấy ra một lọ nhỏ khác :

- Đại hiệp quả là thần thông quảng đại. Đây là lọ đựng giải được thật.

- Mở ra !

Y mở lọ ra, Mạnh Đạt Nhân lại bảo :

- Hãy tự trút vào miệng ngươi một ít.

Y giật mình :

- Mỗ không bị trúng độc. Mỗ đâu cần dùng giải dược ?
- Ta bảo ngươi uống. Mau !

Y run rẩy :

- Mỗ... mỗ không thể. Mong đại hiệp... đại hiệp tha mạng.
- Vậy trong đó vẫn là độc dược ?

Y bị khuất phục hoàn toàn :

- Mong đại hiệp khoan dung. Tiểu nhân... tiểu nhân xin lấy ngay giải dược.

Vừa van xin, y vừa lấy lọ thứ ba. Và lần này không chờ Mạnh Đạt Nhân quát nạt, y đã tự trút một ít chất bột ở trong lọ vào miệng. Sau đó, y bảo :

- Đại hiệp chớ nên nghi ngờ. Lần này là giải dược thật.

Mạnh Đạt Nhân bật ra tiếng cười khẩy :

- Ta cũng không nghi ngờ điều đó. Nào ! Mau cho chủ nhân ta dùng giải dược.

Lỗ Bát Tỷ làm theo.

Một lúc sau, đang nằm bất động, Bạch Quan Nguyệt vụt nhảy bật dậy.

Nàng vừa hươ phi đao vừa thét :

- Cuồng đồ phải chết ! Dám dùng độc ám hại bổn cô nương...

Vù...

Bằng một động tác thật nhẹ nhàng, Mạnh Đạt Nhân vừa kéo Lỗ Bát Tỷ qua một bên vừa gọi nàng :

- Chủ nhân đừng quên chúng ta còn có việc cần nhờ đến y.

Vụt hiểu, Bạch Quan Nguyệt vội thu đao về, tiện tay điểm huyết khổng chế Lỗ Bát Tỷ :

- Hừ ! May nhờ có người. Bằng không ta lại phen nữa bị thủ đoạn ám muội của chúng ám ại.

Sau đó nàng bỗng dừng bật cười :

- Hóa ra người uy hiếp gã bằng một hòn đá vô dụng thế sao ?

Mạnh Đạt Nhân vờ lúng túng, ném bỏ mẫu đá đang giữ trong tay :

- Thấy chủ nhân bị trúng độc, tiểu nhân chỉ làm bừa thế thôi. Cũng may, gã kia do sợ đến mất mật nên không nhận ra đã bị tiểu nhân lừa.

Lỗ Bát Tỷ vì ngỡ đã bị Mạnh Đạt Nhân lừa thật nên cảm phần rít lên :

- Không ngờ một trại chủ như ta lại bị...

Bạch Quan Nguyệt hất tay, đánh vào một bên mặt y :

- Câm ! Trại chủ gì thứ người vô dụng như người. Mau nói ! Cổ Mỹ Kỳ hiện ở đâu ?

Vừa nghe Bạch Quan Nguyệt hỏi xong, thần sắc của Lỗ Bát Tỷ vụt tái dần :

- Hóa ra... hóa ra Bạch nữ hiệp cũng biết về tệt chủ nhân ?

Đến lượt Bạch Quan Nguyệt tái sắc, vì không ngờ trên Lỗ Bát Tỷ vẫn còn có một Cổ Mỹ Kỳ thật.

Nàng lại hỏi :

- Sao người không chịu đáp lời ?

Lỗ Bát Tỷ ấp úng :

- Đã nửa năm rồi, chủ nhân bảo có việc phải đi và hứa sẽ sớm quay lại. thế nhưng...

Bạch Quan Nguyệt vẫn còn tái sắc :

- Người có biết chủ nhân người chính là viện chủ Cửu U Quỷ Viện ?

Hỏi xong nàng nhìn Mạnh Đạt Nhân đầy ngụ ý. Và nàng chợt cười ý nhị khi nghe Lỗ Bát Tỷ kêu lên :

- Cửu U Quỷ Viện nào ? Tiểu nhân chưa hề nghe nói đến !

Nghe thế, Mạnh Đạt Nhân vội bảo :

- Chủ nhân ! Chúng ta phải khởi hành thôi. Trời đã sắp chiều rồi !

Lại lẳng lặng nhìn Mạnh Đạt Nhân, sau đó nàng bảo họ Lỗ :

- Người và bọn thuộc hạ còn lại của người sẽ được toàn mạng nếu ngay bây giờ đưa bọn ta vào đất liền. Thế nào ?

Lỗ Bát Tỷ nào dám trái mệnh.

Sau khi được Bạch Quan Nguyệt giải khai huyết đạo, Lỗ Bát Tỷ cùng bốn thuộc hạ còn lại vội cho chiến thuyền rời xa Hắc Thạch Đảo.

Đứng bên cạnh Mạnh Đạt Nhân, Bạch Quan Nguyệt vừa theo dõi phương hướng di chuyển của chiếc thuyền, vừa khẽ hỏi Mạnh Đạt Nhân :

- Người vẫn cho Cổ Mỹ Kỳ là viện chủ Cửu U Quỷ Viện nào đó ?

Mạnh Đạt Nhân đáp lại :

- Chính mục tự nhận như vậy.

- Và người sợ mục bắt ngờ quay lại nên hối thúc ta lên đường ?

Mạnh Đạt Nhân đáp sau khi cân nhắc :

- Bản lĩnh của mục cao minh hơn Lỗ Bát Tỷ thập phần. Tiểu nhân chỉ e...

Bạch Quan Nguyệt cười mũi :

- Nếu không vì nhanh chóng giải thoát người, ta cũng mong được giáp mặt mục một lần. Thử xem bản lĩnh của mục có thật sự cao minh như người quá đề cao không ?

Mạnh Đạt Nhân biết dù có giải thích đến mấy nàng cũng không tin. Đó là do nàng chưa biết bản lĩnh thật sự hiện có của Mạnh Đạt Nhân. Chỉ khi nàng biết và nhận ra rằng chính Mạnh Đạt Nhân dù có bản lĩnh cao minh hơn nàng vẫn phải kiêng dè Cổ Mỹ Kỳ đến lúc đó nàng mới chịu tin.

Thế nhưng, để lộ thân thủ vào lúc này, Mạnh Đạt Nhân quả tình không hề muốn. Do đó, Mạnh Đạt Nhân chỉ biết im lặng, mặc cho Bạch Quan Nguyệt áp ủ mãi tánh tự cao.

Một lúc lâu sau đó, nàng đột nhiên hạ lệnh cho Lỗ Bát Tỷ :

- Hãy cho thuyền cập vào bờ bên tả.

Lỗ Bát Tỷ phân vân :

- Nơi đó có nhiều đá ngầm, tiểu nhân không thể cho thuyền cập sát vào.

Nàng cười nhẹ :

- Ta cũng không bảo người cập sát vào bờ. Chỉ cần đến gần là đủ.

Lỗ Bát Tỷ nhờ thông thạo địa hình mới có thể đưa thuyền đến cách bờ độ ba trượng.

Bạch Quan Nguyệt chậm rãi hít một hơi vào đầy lồng ngực, sau đó bảo họ Lỗ :

- Do ta đã hứa không thể lấy mạng người. Chỉ mong sau này người đừng để ta thấy mặt. Hừ !

Đoạn nàng chụp vào tay Mạnh Đạt Nhân và tung người đưa cả hai vượt qua khoảng cách vào đến bờ.

Tuy thân phục khinh thân pháp của nàng, nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn không lên tiếng. Cho đến khi Mạnh Đạt Nhân nghe nàng lẩm bẩm :

- Nhị sư huynh đã lưu tiêu ký. Hy vọng nhị sư huynh vẫn chờ ta.

Nàng lại lôi Mạnh Đạt Nhân chạy đi.

10. Vô Minh Thần Công

Mạnh Đạt Nhân lên tiếng hỏi sau một lúc lâu yên lặng :

- Sao chủ nhân biết nhị sư huynh sẽ đến đây mà chờ đợi ?

Nàng mỉm cười, đưa tay chỉ vào một hình vẽ nguệch ngoạc cạnh đó :

- Công phu bốn phái hầu hết đều dựa vào Phi Vân bí kíp. Hình đám mây bay lơ lửng kia chính là ám ký của riêng bốn phái sử dụng. Chữ nhị vẽ bên cạnh cho biết đó là do nhị sư huynh ta lưu ký. Dưới đó là chữ tam, là thời gian nhị sư huynh sẽ lưu lại chờ ta. Ta nghĩ...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời :

- Trước sau chủ nhân cũng đã bị bắt giam những ba ngày. Chủ nhân đâu thể biết lệnh sư huynh đã lưu tiêu ký vào lúc nào mà chờ đợi ?

Nàng tỏ ra tin tưởng :

- Tuy mọi người không thể biết ta tình cờ lọt vào tay bọn thủy khẩu khả ố nhưng dấu sao, giả như thời hạn đợi chờ đã qua, họ vẫn lưu lại chỉ ít là một hai ngày, cho đến khi nhận được tin của ta mới thôi. Người của bốn phái luôn giữ nghĩa khí với đồng môn. Ta tuyệt đối không tin họ nhân tâm bỏ đi mà không chờ ta.

Đang thao thao như thế, nàng bỗng nhìn sững Mạnh Đạt Nhân :

- Người sao rồi ? Có vẻ như người đang khẩn trương ? Có điều khiến người lo ngại ?

Mạnh Đạt Nhân quả có điều đang lo vì vừa phát hiện có tiếng di chuyển của ai đó sắp đến gần. Nhưng vì không thể giải thích cho nàng hiểu, Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Không có gì. Chỉ vì bất ngờ được giải thoát, tiểu nhân cũng phần nào hoang mang lo ngại.

Nàng bật cười :

- Đã có ta bên cạnh, người hà tất phải lo. Chẳng phải người đã thấy bản lãnh của Tiểu Phụng Thiên ta cao minh như thế nào sao ? Ha... ha...

Chợt có thanh âm đưa đến, cắt ngang tràng cười của nàng :

- Tiểu Phụng Thiên ? Là lục muội đó sao ?

Nàng mừng rỡ kêu lên :

- Quả nhiên nhị sư huynh vẫn chờ muội ? Mau đến đây nào, nhị sư huynh.

Riêng Mạnh Đạt Nhân ngấm ngấm thở ra nhẹ nhõm, tiếng động lạ đã phát hiện hóa ra là nhị sư huynh của nàng tạo ra.

Một trang kiếm khách có dung mạo tuấn tú từ xa lao đến và hần thoáng khựng người khi mục quang chạm phải một nhân vật kỳ lạ là Mạnh Đạt Nhân đang đứng ngay sau lưng Bạch Quan Nguyệt.

Hắn lên tiếng :

- Lục muội không phải đến một mình ?

Nàng vẫn tươi cười :

- Nhị sư huynh chớ nghi kỵ. Người cùng đi với muội chính là...

Mạnh Đạt Nhân vọt miệng lên tiếng :

- Lệnh muội chính là chủ nhân của tại hạ. Xin nhị đại hiệp nhận một lễ ra mắt của tiểu nhân.

Khuôn mặt của hắn liền giãn ta. Hắn không còn quan tâm đến Mạnh Đạt Nhân nữa. Hắn hỏi hử bảo Bạch Quan Nguyệt :

- Huynh và mọi người chờ muội lâu lắm rồi. vì có việc khẩn, sư phụ và mọi người đã đi trước, có lẽ đang chờ muội ở Tam Điệp Cốc. Muội mau đi đến đó, huynh sẽ đến sau.

Bạch Quan Nguyệt lo ngại ; - Chúng ta đến Tam Điệp Cốc để làm gì ?

Hắn liếc nhìn Mạnh Đạt Nhân, miệng thì giải thích với Bạch Quan Nguyệt :

- Vẫn là chuyện liên quan đến gã họ Mạnh. Hóa ra hắn không phải là nhân vật tầm thường. Nghe nói, trong tay gã đang giữ bí kíp Vạn Lưu Quy Tông.

Hiện giờ hầu hết người của các phái đều đổ nhau truy tìm gã. Cũng vì việc này, huynh được lệnh khẩn cấp đưa tin cho sư bá tổ nên không thể cùng đi với muội ngay bây giờ. Thế nha ! Huynh cần phải đi trước một bước. Lục muội nhớ tự bảo trọng. Cáo biệt !

Vút !

Do hắn đi quá nhanh nên không kịp nhận thấy sắc mặt ngỡ ngàng của Bạch Quan Nguyệt.

Mãi sau đó nàng mới nghi ngại nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Thật sự người đang cất giữ Vạn Lưu Quy Tông bí kíp ?

Và không chờ nghe Mạnh Đạt Nhân đáp lời, nàng nói thêm :

- Người đừng hòng che giấu ta. Phải chăng đó là lý do thật sự khiến Cái Bang và Địa Khuyết Cung cứ tranh giành người ?

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Với bản lãnh của tại hạ, liệu cô nương có tin tại hạ đang cất giữ pho bí kíp thượng thừa ?

Nàng bối rối :

- Phần ta tuy không tin nhưng lẽ nào lời nói của nhị sư huynh là vô căn cứ ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Chính vì pho bí kíp đã khiến tại hạ lâm cảnh toàn gia ly tán, gia thân bị hãm hại, rồi lại bị mục Cổ Mỹ Kỳ sanh cầm.

Nàng động tâm :

- Vậy là chuyện bí kíp là có thật ?

Mạnh Đạt Nhân lại gật đầu và thuật vắn tắt cho nàng nghe những chuyện đã xảy ra có liên quan đến pho bí kíp.

Sau đó, Mạnh Đạt Nhân tiếp :

- Tuy Địa Khuyết Cung chưa thật sự để lộ ý đồ, nhưng tại hạ vẫn biết đó là do pho bí kíp mà ra. Duy có điều, tin này không hiểu do ai đưa ra, khiến các phái hầu như điều biết, tại hạ cần phải minh bạch điều này.

Nàng trầm ngâm :

- Nói vậy, việc ta đưa người cùng đi...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời :

- Tại hạ vẫn đi với cô nương. Cô nương vẫn là chủ nhân, tại hạ là nô bộc.

Tiện nhất, xin cô nương chờ vội nói ra lai lịch của tại hạ.

Nàng hoài nghi :

- Vậy ta sẽ giải thích sao về việc đã giải cứu ngươi ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Sự thật thế nào, chủ nhân cứ y thế mà nói. Vả lại, đúng là chủ nhân đã đã giải cứu tiểu nhân mà ?

Nàng vẫn lo lắng :

- Tam Điệp Cốc là nơi hiểm trở, sự phụ ta không phải ngẫu nhiên chọn nơi đó làm nơi hẹn gặp. Ngươi không ngại chạm mặt nhiều người ư ?

Mạnh Đạt Nhân thản nhiên bảo :

- Vì muốn minh bạch, để hiểu xem ai đã tung tin này ra và tung tin với mưu đồ gì, tiểu nhân không thể không mạo hiểm.

Nàng gật đầu :

- Ngươi đã không ngại thì ta cũng không có gì phải ngại. Nhưng hình dạng của ngươi thế này, đi với ta, e...

Mạnh Đạt Nhân nhấp nháy hai mắt :

- Là nô bộc, hình dáng bên ngoài của tiểu nhân đâu có gì đáng kể. Chỉ sợ có chủ nhân cùng đi, e tổn hại cho thanh danh chủ nhân.

Nàng bĩu môi :

- Ta chỉ sợ như thế là quá khuất tất cho ngươi. Phần ta, ta quang minh lỗi lạc, có gì phải sợ tổn hại thanh danh ! Đi thôi !

* * * Đột nhiên đang đi ở phía sau, Mạnh Đạt Nhân chợt tiến nhanh lên trước và dùng tay ra hiệu cho Bạch Quan Nguyệt dừng lại.

Bạch Quan Nguyệt cau mặt :

- Ta là nữ nhân, ta không ngại đi trong đêm thì thôi, có sao ngươi ngại ?

Mạnh Đạt Nhân cố giấu nỗi lo lắng :

- Không phải tiểu nhân ngại, ở phía trước đã là chân núi. Thông thường đi theo sơn đạo lúc về đêm rất là nguy hiểm, nên...

Bạch Quan Nguyệt ngang nhiên lách người đi vượt qua Mạnh Đạt Nhân :

- Đã là người giang hồ, đối mặt với hiểm nguy là lẽ thường, sợ gì chứ?

Ngươi cứ yên tâm, khi lâm nguy đã có Tiểu Phụng Thiên ta đứng ra đối phó. Đi nào !

Nàng vừa nói vừa bước đi khiến Mạnh Đạt Nhân cũng phải miễn cưỡng theo chân.

Đường núi thường hiểm trở và đương nhiên ẩn chứa nhiều bất trắc khó lường, đó là chưa kể luôn có sự xuất hiện của bọn cường sơn đạo tặc. Do đó, những thương nhân nếu có việc cần phải đi theo sơn đạo, là lối tắt ngắn hơn so với lối vòng theo quan đạo, họ thường tụ tập thành một nhóm đông và chỉ đi ban ngày. Chỉ có những nhân vật võ lâm, một là ỷ trọng vào tài cao mật lớn, hai là có việc quá cấp bách, quá khẩn trương, họ mới mạo hiểm vượt theo sơn đạo ban đêm.

Bạch Quan Nguyệt tự thị vào công phu võ học, tự phụ là nữ đệ tử duy nhất có triển vọng của Côn Luân và nhất là muốn biểu lộ cho Mạnh Đạt Nhân thấy đờm lược phi thường của nàng, nên càng nghe Mạnh Đạt Nhân bảo dừng đi, nàng càng tỏ ra bướng bỉnh, quyết phải đi.

Nàng nào biết, Mạnh Đạt Nhân vì miễn cưỡng đi theo nàng đã hờn sẵn chân lực vì biết chắc điều hiểm nguy đang chờ.

Điều đó xảy ra sớm hơn Mạnh Đạt Nhân dự đoán.

Đêm khuya vắng lặng, một tiếng quát hỏi chợt vang lên khiến Bạch Quan Nguyệt phải chùn bước :

- Kẻ nào dám lên đến đây dò xét nội tình bốn cung ?

Đối với Bạch Quan Nguyệt, duy nhất chỉ có người của Địa Khuyết Cung mới xưng hô là bốn cung như nàng vừa nghe. Do vậy, nàng định lên tiếng đáp lại.

Thật kịp lúc, Mạnh Đạt Nhân lướt tới nói khẽ vào tai nàng :

- Chủ nhân chớ lầm nghĩ đó là Địa Khuyết Cung. Vậy chớ nên lên tiếng vội.

Nàng thu thanh âm về và cũng thì thầm hỏi khẽ Mạnh Đạt Nhân :

- Người vẫn đề quyết Thiên Tàn Cung thật sự tồn tại ?

Mạnh Đạt Nhân không cần đáp, tiếng quát hỏi lúc này lại vang lên :

- Dám dò xét bốn cung Thiên Tàn, nhị vị hỡi là người của nhị viện hoặc của Địa Khuyết Cung đầy tham vọng ? Là bằng hữu hay thù nhân, bốn cung đang chờ sự lên tiếng của nhị vị là minh bạch.

Mạnh Đạt Nhân lại chồm đến, phụ nhĩ vào tai Bạch Quan Nguyệt :

- Xem ra giữa Thiên Tàn Và Địa Khuyết như đang có sự đối đầu. Tốt hơn hết, nếu phải lên tiếng, chủ nhân nên tự xưng là người của Cửu U Quỷ Viện.

Bạch Quan Nguyệt chợt cau gắt :

- Ta thừa nhận những gì người nói về nhị viện, nhị cung là đúng. Tuy nhiên, dấu sao ta vẫn đường đường là đệ tử phái Côn Luân, việc gì ta phải chối bỏ xuất xứ của ta ?

Đang cau gắt, Bạch Quan Nguyệt nói có phần lớn tiếng.

Thanh âm kia lại vang lên, lần này có chủ ý rõ ràng :

- Qua khẩu khí này, chỉ có hạng có thân phận khá cao ở Côn Luân phái mới dám nói như thế, lại là giọng nói của một nữ nhân. Nếu bản nhân đoán không lầm, tiểu cô nương chính là Tiểu Phụng Thiên Bạch Quan Nguyệt, nữ ái đồ duy nhất của Phi Vân Phi Phụng, phu phụ chủng môn phái Côn luân ?

Mạnh Đạt Nhân tái mặt, khẽ lẩm bẩm :

- Đường như đối phương biết rất rõ về phái Côn Luân như nhìn trong lòng bàn tay. Chủ nhân đừng quá khinh suất...

Trái với sự lo lắng của Mạnh Đạt Nhân, Bạch Quan Nguyệt lại đồng ý lên tiếng :

- Biết rõ về bốn cô nương như vậy ắt tôn giá phải hiểu bốn cô nương bình sinh không hề có thói nghe lén chuyện người. Để tránh ngộ nhận, cũng là tránh những hiềm nghi không cần thiết, nếu tôn giá nhượng đường và cho bốn cô nương đi qua, sẽ thấy sau này bốn cô nương không một lời đề cập đến chuyện đêm nay.

Nhân vật nọ bật cười :

- Quả là lời nói đầy khẩu khí. Nhưng đáng tiếc, tiểu cô nương không đủ tư cách để chủ trương việc này.

Mạnh Đạt Nhân kinh nghi, cũng như Bạch Quan Nguyệt đang kinh nghi :

- Không phải bốn cô nương ư ? Vậy tôn giá muốn ám chỉ ai ?

Thanh âm nọ đáp :

- Đó là người đang đồng hành cùng cô nương. Một khi bản nhân chưa rõ lai lịch và chưa nghe lời hứa của y, bản nhân nào dám chắc chuyện đêm nay sẽ không bị nhị vị để lộ ?

Bạch Quan Nguyệt bị chấn động, đưa mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Y chỉ là tên nô bộc của bản cô nương....

Vút...

Sự xuất hiện của một nhân vật mà toàn thân được che kín bằng một màu đen tuyền làm Bạch Quan Nguyệt đang nói phải hoảng sợ dừng lời.

Hắc y nhân xạ hai tia thần quang chói lọi nhìn vào Mạnh Đạt Nhân :

- Có thân thủ cao minh lại hạ mình làm nô bộc cho người, tiểu tử ngươi thật sự có mưu đồ gì ?

Mạnh Đạt Nhân ngấm ngầm kinh hoàng trước mục lực quá tinh tường của hắc y nhân. Tuy thế, vẫn muốn giữ kín thân phận, Mạnh Đạt Nhân vờ hốt hoảng :

- Tôn giá nói gì, tại hạ làm gì có thân thủ cao minh, đáng để tôn giá quan tâm ?

Mục quang của hắc y nhân vẫn loang loáng :

- Nếu không có thân thủ cao minh tại sao ngươi biết rõ về nhị viện nhị cung là việc không phải bất kỳ nhân vật võ lâm nào cũng am hiểu ?

Mạnh Đạt Nhân len lén thở phào :

- Tưởng là chuyện gì. Kỳ thực, đó là do viện chủ Cửu U Quỷ Viện vô tình để lộ cho tại hạ biết.

Bạch Quan Nguyệt cũng vỡ lẽ :

- Về điều này bốn cô nương có thể chứng thực. Y...

Hắc y nhân lạnh giọng :

- Tiểu cô nương đã không biết thì đừng có nói xen vào. Một nô bộc như y và là một kẻ vô danh tiểu tốt như y đâu lại dễ dàng được cùng viện chủ Cửu U Quỷ Viện hội diện ?

Mạnh Đạt Nhân phì cười :

- Tại hạ cũng đâu có nói tại hạ là người có phúc phận như vậy ? Chẳng qua, tại hạ từng là phạm nhân của viện chủ Cửu U Quỷ Viện, nên...

Hắc y nhân gằng giọng :

- Nếu ngươi thực sự có thân thủ non kém, đâu lý gì viện chủ Cửu U Quỷ Viện giam giữ ngươi ?

Mạnh Đạt Nhân hất mặt về phía Bạch Quan Nguyệt :

- Chủ nhân của tại hạ cũng từng là phạm nhân của Cổ Mỹ Kỳ viện chủ, tôn giá bảo sao ?

Hắc y nhân chuyển mục quang sang Bạch Quan Nguyệt :

- Có chuyện này sao ?

Bạch Quan Nguyệt mỉm cười :

- Tôn giá nên tin đó là sự thật. Vả lại, vì có ân giải cứu y, chính y tự nguyện làm nô bộc cho bốn cô nương.

Hắc y nhân lộ vẻ kinh nghi :

- Lê nào Cổ viện chủ thật sự đã có hành động này ? Bản nhân... Bỏ dở câu đang nói, hắc y nhân khoác tay :

- Được rồi, hai người cứ đi đi. Nếu sau này bản nhân biết hai người đã có nửa lời đề cập đến chuyện đêm nay thì đừng trách bản nhân sao hạ thủ bất dung tình. Hừ !

Bảo họ đi nhưng chính hắc y nhân lại tung thân bỏ đi trước.

Còn lại hai người, Bạch Quan Nguyệt lấy làm nghi hoặc :

- Chuyện đêm nay, bất quá chỉ là chúng ta vô tình phát hiện có sự tồn tại của Thiên Tàn Cung mà thôi, đâu có gì hệ trọng khiến đối phương lo lắng và căm giận ?

Mạnh Đạt Nhân chợt nghiêm giọng :

- Đã bảo không được đề cập đến dù chỉ là nửa lời, sao chủ nhân đã quên ?

Bạch Quan Nguyệt bĩu môi :

- Thôi được, chỉ vì lời hứa nên ta phải tuân thủ. Chứ thật ra, chưa hẳn ta đã sợ Thiên Tàn Cung. Hừ !

Nàng vừa dứt lời, từ xa xa phía trước chợt có một thanh âm mơ hồ đưa đến :

- Nha đầu chó khoác lác. Nếu không nể mặt lão hữu, lúc này đã không làm khó dễ ngươi, thì một chưởng này, ngươi phải bị vỡ vụn chứ không phải khối đá vô tri vô giác có ở đây.

Lời nói vừa dứt, lập tức có tiếng chấn kinh ầm ầm đưa đến.

Ầ... m !

Bạch Quan Nguyệt như kẻ bị kích động vội hỏi thúc Mạnh Đạt Nhân:

- Chúng ta mau đến đó xem thử. Liệu ta là kẻ khoác lác hay đối phương mới thật sự khoác lác.

Được dịp, Mạnh Đạt Nhân cũng vội theo chân và muốn tận mục sở thị công phu của nhân vật bí ẩn nào đó vừa phát thoại.

Đang gắng sức chạy đuổi theo Bạch Quan Nguyệt, Mạnh Đạt Nhân chợt vấp ngã :

- ?i... !

Bạch Quan Nguyệt phải quay lại :

- Ngươi sao rồi ?

Mạnh Đạt Nhân gượng đứng lên và cố tập tễnh bước đi :

- Tiểu nhân không sao ! Nếu chủ nhân vội, xin cứ đi trước, tiểu nhân thế nào cũng đuổi kịp.

Bạch Quan Nguyệt nhanh nhẹn gật đầu :

- Theo hướng của thanh âm đưa đến, có thể đoán không còn cách bao xa.

Người cứ từ từ đi sau, đến đó ta sẽ đợi ngươi.

Sau tiếng hừ lạnh, Bạch Quan Nguyệt vì nôn nóng muốn biết sự thể, cũng là vì không chịu nổi hai tiếng khoác lác như bị nhân vật bí ẩn gán cho, nên nhanh tốc bỏ đi.

Đúng như lời vừa nói với Bạch Quan Nguyệt, Mạnh Đạt Nhân vẫn chậm rãi theo sau với từng bước chân lò dò tỏ ra vẫn còn đau sau lần vấp ngã vừa rồi.

Do đến chậm và vẫn còn khá xa so với nơi cần phải đến, nên Mạnh Đạt Nhân ung dung tìm chỗ nấp ngay khi nghe có tiếng người đối thoại râm ran.

Một nhân vật đang bình phẩm :

- Duy nhất ở đây là có một tảng đá vừa bị chấn vỡ. Công phu này ắt phải do cao nhân tuyệt thế thi triển.

Một thanh âm khác vang lên cao ngạo :

- Nếu so với công phu Vô Minh Chưởng của cung chủ, vị tất công phu này cao minh hơn.

Có tiếng nói thứ ba phụ họa :

- Trong nhị viện nhị cung, ngoài cung chủ nhờ luyện xong Vô Minh Thần Công nên mới dám xuất thế, đối đầu với Thần Môn, Thiên Tàn Cung và nhị viện, còn lại do vẫn chưa dám xuất đầu lộ diện, chứng tỏ bản lĩnh không thể bằng cung chủ bốn cung.

Và thanh âm thứ tư vang lên, là thanh âm quá quen tai nên Mạnh Đạt Nhân giật mình. Thanh âm đó nói :

- Chư vị sư huynh chó vội quên lời cung chủ sư phụ căn dặn. Đừng vì chút hiếu kỳ mà làm hỏng đại sự của lão nhân gia. Theo đệ, chúng ta nên đến ngay Tam Điện Cốc thì hơn.

Lời nói này lập tức bị một nhân vật lên tiếng chê trách, mai mỉa :

- Ở đây, Tử Kiên người là kẻ có thân phận thấp bé nhất. Người đầu cần, hễ mỗi lần mở miệng là cứ ra vẻ tuân thủ từng mệnh lệnh nhỏ nhất của sư phụ ? Nên nhớ, việc dò xét hành tung của Thiên Tàn Cung và nhị viện đối với sư phụ cũng không kém phần hệ trọng so với việc phải đến Tam Điệp Cốc. Nếu người không thể linh hoạt, phân cân điều lợi hại, người có thể một mình đi đến Tam Điệp Cốc mà không cần chờ bọn ta.

Kể khác lên tiếng châm chọc :

- Đại sư huynh đã nói rồi, người còn không đi mau ? Kéo không thôi người lại bị sư phụ quở mắng là đã không thi hành mệnh lệnh của người.

Giọng nói của Hà Tử Kiên vang lên rành rọt :

- Không phải đệ không biết cân phân điều lợi hại. Nhưng những gì cần xem, cần dò xét, đệ đã xem rồi. Nếu chư vị sư huynh đã nói như thế, đệ đành mạn phép đi trước. Hẹn gặp mọi người tại Tam Điệp Cốc vậy.

Có tiếng bước chân của Hà Tử Kiên bỏ đi.

Mạnh Đạt Nhân sau một thoáng cố nán lại thêm để nghe ngóng động tĩnh, chợt mỉm cười đắc ý và từ từ lui đi.

Lúc đó, ở phía có những lời đối thoại vừa vang lên đang có một thanh âm trầm trầm xuất hiện, cũng bằng câu nói từng chê trách Bạch Quan Nguyệt là khoác lác. Thanh âm đó bảo :

- Đã là hạng ếch nằm đáy giếng thì lúc nào cũng cho trời chỉ to bằng vung.

Bọn ngông cuồng các người đều là đệ tử của lão Nhậm, cung chủ Địa Khuyết Cung ?

Mạnh Đạt Nhân chỉ cần nghe đến đây là đủ, lập tức lên lao đi, đuổi theo Hà Tử Kiên.

Diễn biến của ngày nào lại tái diễn, Hà Tử Kiên đang hăm hở bước đi ở phía trước bỗng dừng lại và phát thoại :

- Các hạ là ai ? Lên theo sau Hà mỗ để làm gì ?

Lần này đuổi theo Hà Tử Kiên chỉ có một mình Mạnh Đạt Nhân, không hề có thêm Lục Đường như thuở nào đã xảy ra.

Mạnh Đạt Nhân lên tiếng :

- Thật hân hạnh được hội diện Hà sứ giả, một trong thập nhị sứ giả của Địa Khuyết Cung.

Hà Tử Kiên quay phắt lại :

- Các hạ là Mạnh nhân huynh đó sao ?

Mạnh Đạt Nhân cười lật, bước đến gần :

- Người vẫn không quên Mạnh Đạt Nhân ta ! Tốt lắm ! Ta có chuyện muốn hỏi người đây !

Hà Tử Kiên vẫn bình thản :

- Nếu là mối gia thù của nhân huynh, đệ có thể lập thệ...

- Chuyện đó khoan vội đề cập. Ta hỏi người, thật ý của Địa Khuyết Cung là gì khi cố tình dồn ép ta, buộc ta phải đưa họ đi tìm gia đại cứu Tôn Bằng ?

Hà Tử Kiên động dung :

- Việc đó... mong nhân huynh lượng thứ, đệ không thể nói.

Mạnh Đạt Nhân thêm lạnh giọng :

- Người nghĩ không nói mà được sao ? Hay người nghĩ cũng như thuở nào, ta không đủ tư cách buộc người phải nói ?

Hà Tử Kiên thở ra nhẹ nhẹ :

- Một phần đệ không thể nói. Phần khác, đúng như lời nhân huynh vừa bảo, nhân huynh không thể buộc đệ nói ra điều không thể nói.

Mạnh Đạt Nhân bật rít :

- Người có muốn biết đệ này thân thủ của ta đã khác trước như thế nào không ? Hãy tiếp thử của ta một chiêu xem sao. Đỡ !

Vù...

Miệng nói tay xuất thủ, thái độ của Mạnh Đạt Nhân làm cho Hà Tử Kiên phải kêu lên :

- Sao nhân huynh cứ buộc đệ phải xuất thủ ? Đệ...

Hà Tử Kiên vụt đổi giọng, do nhận ra chiêu lực của Mạnh Đạt Nhân quả không thể xem thường. Y kêu :

- Cung hỉ nhân huynh đã có công phu tiến triển. Dầu vậy, đệ vẫn không muốn đắc tội với nhân huynh. Đỡ !
Y cũng xuất ra một chiêu kinh thâm dò.

Vù...

Vù...

Tiếng chấn kinh làm cho Hà Tử Kiên hoang mang :

- Chỉ chưa đầy một năm không gặp lại, nhân huynh đã có bản lĩnh thế này, nhất định lệnh sư phải là bậc cao nhân ẩn thế ?

Chưa thể đắc thủ ngay, Mạnh Đạt Nhân phẫn nộ :

- Hà Tử Kiên, người quả có thân thủ không vừa. Cung chủ sư phụ người quả khéo chọn người để truyền tuyệt kỹ. Chiêu thứ hai, đỡ !

Vù...

Hà Tử Kiên cố tình lùi lại :

- Đệ không muốn gây thêm ngộ nhận nữa đối với nhân huynh. Đừng buộc đệ làm điều ngược lại.

Mạnh Đạt Nhân vẫn bám theo như hình với bóng :

- Giữa ta và người đâu còn là ngộ nhận. Chớ nhiều lời ! Đỡ !

Vù...

Hà Tử Kiên biến sắc :

- Bộ pháp thật cao minh ! Đệ đành phải đắc tội thôi ! Chớ trách đệ ! Đỡ !

Vù...

Ầm !

Mạnh Đạt Nhân thoáng chao người. Điều đó càng khiến Mạnh Đạt Nhân thêm khích động :

- Công phu Địa Khuyết Cung quả lợi hại ! Xem chiêu !

Vù...

Hà Tử Kiên ít nhiều cũng kiên dè trước thái độ quá hung hãn của Mạnh Đạt Nhân :

- Nếu nhân huynh cứ mãi bức bách thế này, đệ... ! Tiếp chiêu !

Vù...

Ầm !

Mạnh Đạt Nhân chao người thật mạnh, nhưng vẫn kịp thấy toàn thân Hà Tử Kiên cũng khựng lại.

Thật sự phấn khích, Mạnh Đạt Nhân thi triển bộ pháp Bát Quái Du Hình Bộ, vây áp Hà Tử Kiên :

- Hóa ra người chẳng cao minh hơn ta bao nhiêu ! Bây giờ thì đỡ !

Vút ! Vù...

Hà Tử Kiên cảm thấy khó thể nhận định đúng phương vị của Mạnh Đạt Nhân nên tư thế phát chiêu có phần cẩn trọng :

- Cho dù nhân huynh có thể thắng, nhưng chờ mong đệ phải nói ra những điều không thể nói.

Vù...

Ầ ầm !

Nhờ có Bát Quái Du Hình Bộ hỗ trợ, Mạnh Đạt Nhân càng lúc càng phát chiêu linh hoạt hơn, biến ảo hơn và có phần đỡ hao tổn chân lực hơn so với cách trực diện đối chiêu như lúc đầu.

- Dù người không chịu nói ta vẫn có thể biết đó là do Địa Khuyết Cung nhắm vào bí kíp Vạn Lưu Quy Tông. Hành vi của Địa Khuyết Cung đâu đáng xem là hành vi quang minh lỗi lạc ! Đỡ !

Vù...

Hà Tử Kiên thoáng khựng người :

- Bỗng cớ làm chuyện gì cũng là vì duy trì chính nghĩa, sao nhân huynh lại... ! Ôi chao ! Công phu của nhân huynh quả biến ảo ! Xem chiêu !

Vù...

Ầ ầm !

Do một thoáng khựng người và phân tâm, Hà Tử Kiên liền bị kinh lực của Mạnh Đạt Nhân chấn lùi.

Mạnh Đạt Nhân lập tức chiếm giữ tiên cơ, phát ra ba chiêu cùng một lúc :

- Chính nghĩa gì hành vi mưu đồ chiếm đoạt bí kíp của người ? Đỡ ! Đỡ !

Đỡ !

Vù... ! Vù... ! Vù... !

Phát ra một chiêu, Mạnh Đạt Nhân tiến về phía trước một bước và bức Hà Tử Kiên phải lùi một bước.

Vị chi Hà Tử Kiên tuy đã lùi ba bước nhưng vẫn chưa thoát sự truy bức của Mạnh Đạt Nhân.

Hà Tử Kiên bật gầm lên :

- Dẫu thế nào, nhân huynh cũng đừng mong buộc đệ phải thối lộ. Nhân huynh hãy cẩn trọng ! Đỡ !

Bằng cách xuất thủ lạ lùng, Hà Tử Kiên không những không còn lùi lại nữa mà y còn bất ngờ vẩy tay hất ra một kinh gần như là vô lực.

Viu.

Tuy biết Hà Tử Kiên không thể tự đùa với sinh mạng, nghĩa là chiêu công đỡ tuy vô lực nhưng không hẳn không lợi hại, nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn kiên gan giữ nguyên chiêu thế.

Ầ ầm !

Công phu vô lực của Hà Tử Kiên không ngờ lại đủ lực để đẩy Mạnh Đạt Nhân lùi về phía sau, và lùi đúng ba bước như Hà Tử Kiên lúc này đã lùi lại.

Tuy kinh tâm, nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn kịp hiểu ra và lập tức dùng Bát Quái Du Hình Bộ tiếp tục vây áp Hà Tử Kiên :

- Không ngờ Hà Tử Kiên người lại có phúc phận sâu dày, được cung chủ Địa Khuyết Cung truyền cho bí kíp Vô Minh. Phải chăng đó là nhờ người và phụ thân người đã tự tay dâng nạp bí kíp Vạn Lưu Quy Tông cho lão thất phu họ Nhậm ? Người thật đáng chết ! Đờ !

Vút ! Vù !

Lại bị Mạnh Đạt Nhân dùng bộ pháp biến ảo để che giấu phương vị, Hà Tử Kiên đành dùng lại đấu pháp đã dùng là cân nhắc cho từng chiêu công, cũng cân nhắc từng lời nói. Y chợt hỏi :

- Bí kíp Vạn Lưu Quy Tông nếu có, hiện vẫn do lệnh đại cữu Tôn Bằng chiếm giữ, sao nhân huynh vu việc đó cho phụ tử đệ ?

Vù...

Ầm !

Cảm thấy với bộ pháp Bát Quái Du Hình Bộ dễ dàng thủ thắng hơn. Mạnh Đạt Nhân ung dung xuất thủ vừa bảo :

- Gia đại cữu làm sao có được bí kíp nếu trước đó bí kíp đã bị mất ? Ta còn ngờ, chính Địa Khuyết Cung đã lên khai quật mộ phần song thân ta. Tiếp chiêu !

Vù...

Hà Tử Kiên vẫn cẩn trọng, chờ đến lúc nhận định rõ phương vị Mạnh Đạt Nhân phát chiêu mới xuất chiêu hoàn thủ.

- Đệ cũng biết mộ phần của song thân huynh đã bị ai đó khai quật. Tuy vậy, đệ vẫn dám chắc bốn cung không hề có hành vi bất cặn nhân tình như vậy.

Vù...

Ầm !

Mạnh Đạt Nhân chợt quát :

- Người đang là người Địa Khuyết Cung, lẽ đương nhiên người phải bênh vực cho Địa Khuyết Cung. Xem chưởng !

Vù...

Hà Tử Kiên cũng động nộ :

- Chủ trương của bốn cung vẫn là luôn duy trì chánh nghĩa. Nhân huynh không được hồ đồ ! Đờ !

Vù...

Ầm !

Mạnh Đạt Nhân thịnh nộ :

- Ngươi tầm người, mã tầm mã. Hà gia các người vẫn là hạng người có cùng tâm địa với lũ Địa Khuyết Cung giả nhân giả nghĩa. Nạp mạng !

Vù... ! Vù... !

Trước chiêu chưởng liên hoàn và được xuất phát từ hai phía cùng một lúc của Mạnh Đạt Nhân, cộng với lời nói hàm ý xúc phạm Hà gia của Mạnh Đạt Nhân, tất cả khiến Hà Tử Kiên nộ khí xung thiên :

- Muốn nói người, trước hết hãy nghĩ đến mình. Nhân huynh tưởng ai trong Mạnh gia cũng đều tốt đẹp cả sao ? Hãy đi mà hỏi lão Tôn Bằng. Hỏi xem lão đã làm gì bên cạnh thi thể của lệnh tiên đường, lúc lão bị Hà Tử Kiên này tình cờ bắt gặp ? Không biết chừng chính Tôn Bằng mới là hung thủ đã sát hại song thân của nhân huynh. Xem chiêu !

Vù...

Lời nói của Hà Tử Kiên khiến Mạnh Đạt Nhân phải chấn động.

Ầm ! Ầm !

Do tâm thần bất ổn, chưởng kinh của Hà Tử Kiên làm cho Mạnh Đạt Nhân lão đảo.

Có cơ hội, Hà Tử Kiên lướt đến :

- Đường như nhân huynh vẫn chưa biết nguyên nhân hai năm trước lệnh đại cử quyết định hạ độc hãm hại Hà Tử Kiên này ? Xem ra nhân huynh thật sự là kẻ hồ đồ ! Đờ !

Vù !

Trong tâm trí vụt nảy sinh nhiều nghi vấn hoang mang, khiến phản ứng của Mạnh Đạt Nhân kể như quá chậm so với chiêu công đầy uy lực của Hà Tử Kiên.

Mạnh Đạt Nhân chỉ kịp thi triển Bát Quái Du Hình Bộ vào lúc quá muộn.

Vút !

Ầm !

Bị chấn kinh đả mạnh, Mạnh Đạt Nhân thấy kinh mạch bất ổn vội xoay người bỏ chạy.

Vút !

Hà Tử Kiên không đuổi theo. Trái lại, y cố tình nói với theo :

- Chỉ một lần này thôi, đệ còn nhân nhượng phần nào. Lần sau, nếu nhân huynh còn có lời xúc phạm đến Hà gia, mạo phạm đến Địa Khuyết Cung, chớ trách đệ.

Mạnh Đạt Nhân đã chạy xa, không còn nghe những lời cuối của Hà Tử Kiên đang nói.

Tuy vậy, Mạnh Đạt Nhân vẫn ngấm ngấm thừa nhận một sự thật chua chát, đó là sở học của bản thân vẫn chưa thể hơn Hà Tử Kiên. Và nếu Hà Tử Kiên không nhân nhượng, nếu Hà Tử Kiên quyết liệt đuổi theo, có lẽ sinh mạng của Mạnh Đạt Nhân khó bảo toàn. Thật khó chấp nhận sự thật đó, Mạnh Đạt Nhân thất vọng và ngao ngán bước từng bước chân nặng nề.

Đang đi, Mạnh Đạt Nhân chợt hốt hoảng khi bất ngờ nghe thanh âm của Bạch Quan Nguyệt vang lên :

- Thì ra người ở đây ? Sao bảo người sẽ theo ta đến chỗ có khối đá bị một chưởng kinh chấn vỡ ?

Vút !

Bạch Quan Nguyệt hiện thân với vẻ mặt lo lắng.

Thấy vậy, Mạnh Đạt Nhân lúng túng, đưa tay lên đầu, định buông xả đầu tóc khá dài như từ lúc ở Hắc Thạch Đảo, Mạnh Đạt Nhân đã luôn để như thế.

Nhưng Bạch Quan Nguyệt chợt xua tay ngăn lại :

- Đừng ! Người bới tóc như vậy sẽ có diện mạo dễ coi hơn. Hóa ra người cũng tuấn tú đâu kém gì nhị sư huynh ta mà người đã nhìn thấy ?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng :

- Tiểu nhân làm sao dám so với lệnh nhị sư huynh...

- Đương nhiên với diện mạo sạm đen như người đầu thê so sánh với nhị sư huynh. Đó là chưa kể đại sư huynh ta còn tuấn tú hơn nhị sư huynh bội phần.

Dù không để tâm nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn thấy, lúc Bạch Quan Nguyệt đề cập đến đại sư huynh mất năng vụt sáng lóng lánh. Và nếu Mạnh Đạt Nhân không đoán nhầm, có lẽ lúc này mặt nàng cũng bừng đỏ. Chỉ tiếc, bóng đêm hãy còn buông phủ, Mạnh Đạt Nhân không thể biết nhận định đó là đúng hay là sai.

Tuy vậy, thần trí của Bạch Quan Nguyệt cũng có phần nào thất thường, có lẽ vì chợt nghĩ đến vị đại sư huynh nên nàng không còn lên tiếng ngăn cản nữa, cho dù rõ ràng nàng đang nhìn thấy Mạnh Đạt Nhân vẫn buông xả mái tóc, làm trái mệnh lệnh của nàng.

Mạnh Đạt Nhân vậy là trở lại nhân dạng một gã quái nhân, có mái tóc dài buông xõa Mạnh Đạt Nhân hy vọng sẽ không ai, qua diện mạo, nhận ra lai lịch mà Mạnh Đạt Nhân chưa muốn bộc lộ.

Để Bạch Quan Nguyệt không hỏi gì nữa về chuyện có liên quan đến sự chậm trễ, cũng liên quan đến mái tóc không rõ tại sao lúc này Mạnh Đạt Nhân đã búi lên giữ lại buông xõa, Mạnh Đạt Nhân cố tình hỏi nàng :

- Chủ nhân đã nhìn thấy khối đá bị chướng kinh chấn vỡ ?

Sực nhớ lại, Bạch Quan Nguyệt vừa chậm chậm bước đi vừa huyền thuật cho Mạnh Đạt Nhân nghe về một nhân vật kỳ lạ.

Nàng bảo :

- Những gì người nói về nhị viện nhị cung đều đúng. Hóa ra nhân vật đã phô diễn công phu, một chướng chấn vỡ hoàn toàn một tảng đá nặng ngàn cân chính là viện chủ Bách Nhân Viện. Người không được mục kích kể cũng tiếc. Lúc ta đến nơi thì đã có bốn gã đệ tử Địa Khuyết Cung ở đó.

Chúng cũng vì nghe tiếng chấn kinh nên tìm đến trước ta. Sau khi xem xong, chúng còn ba hoa với nhau, cho công phu chấn vỡ tảng đá không lợi hại bằng Vô Minh Thần Công nào đó của cung chủ bọn chúng. Đang lúc chúng ba hoa thì nhân vật nọ xuất hiện.

Mạnh Đạt Nhân vì đã nghe biết đoạn này nên có vẻ không quan tâm, đồng thời cứ mãi nghĩ đến những lời Hà Tử Kiên lúc này thổ lộ.

Bạch Quan Nguyệt phát hiện thái độ của Mạnh Đạt Nhân nên giận dữ kêu lên :

- Người có nghe ta kể không vậy ? Nếu biết người không cần nghe, ta...

Mạnh Đạt Nhân gương mặt :

- Tiểu nhân vẫn nghe chủ nhân kể đấy thôi ! Không phải chủ nhân đang kể đến đoạn nhân vật nọ xuất hiện và trừng trị bọn đệ tử Địa Khuyết Cung một mẻ đó sao ?

Bạch Quan Nguyệt trợn mắt :

- Sao người biết bọn chúng bị trừng trị ? Ta chưa đề cập đến mà ?

Mạnh Đạt Nhân cố che giấu thái độ bối rối :

- Cũng dễ đoán thôi mà !

- Người đoán thế nào ?

Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng giải thích :

- Theo lời chủ nhân lúc đầu đã kể thì bọn họ ba hoa về công phu của sư phụ họ, nghĩa là bài xích chê bai công phu của kẻ khác. Không may cho họ, nhân vật nọ lại là viện chủ Bách Nhân Viện. Dẹp vậy, nhân vật nọ xuất hiện để làm gì nếu không phải để trừng trị tội ba hoa của họ ?

Bạch Quan Nguyệt nhìn sững Mạnh Đạt Nhân :

- Đoán đúng và dễ dàng như vậy, xem ra người không phải kém thông minh, nếu không muốn nói là ngược lại. Vậy người đoán xem, kết quả là thế nào ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Tiểu nhân làm sao biết được nếu chủ nhân không kể tiếp.

Nàng bảo :

- Nếu đợi ta kể, ta cần gì bảo người đoán ? Nào, người thử đoán xem nào.

Mạnh Đạt Nhân phải miễn cưỡng đoán :

- Do sắc mặt của chủ nhân không có dấu hiệu kinh hoàng, tiểu nhân đoán nhân vật nọ chỉ trừng trị chiếu lệ, sau đó bỏ qua cho họ ?

Bạch Quan Nguyệt tỏ ý thần phục :

- Người đoán đúng rồi. Không như ta, thoát đầu ta nghĩ thế nào bọn họ cũng bị sát hại. Người nhờ đâu mà...

Mạnh Đạt Nhân phì cười :

- Tiểu nhân chỉ đoán bừa, không ngờ lại đúng. Thế mới biết...

Lời của Mạnh Đạt Nhân chưa dứt, từ chỗ khuất gần đó bỗng có một thanh âm lạnh lùng vang lên :

- Vị tất đó là do người đoán bừa. Xem ra việc người tự hạ mình, nguyện làm nô bộc cho tiểu sư muội ta hẳn phải có mưu đồ.

Bạch Quan Nguyệt nhảy căng và reo lên khi thấy từ phía đó có một nhân vật xuất hiện.

11. Tung Tích Bí Kíp

- ! sư huynh ? Đại sư huynh đến tự bao giờ ? Là tự đại sư huynh đến đón muội hay do sư phụ sai phái ?

Khác với ánh mắt lạnh lùng vẫn dành cho Mạnh Đạt Nhân ngay từ lúc đầu, trang kiếm khách nhất mực anh tuấn nọ lập tức bao phủ toàn thân Bạch Quan Nguyệt bằng ánh mắt nhìn ấm áp :

- Đã quá chậm so với hạn kỳ muội phải đến Tam Điệp Cốc. Ta ngại muội gặp phải chuyện bất trắc nên đã xin sư phụ cho đi tìm muội.

Bạch Quan Nguyệt không còn chút nào vẻ bướng bỉnh như Mạnh Đạt Nhân từng mục kích. Nàng có phần dỗi hờn khi thuật cho đại sư huynh nghe chuyện đã xảy ra ở thủy trại Hoàng Hà.

-... Muội đã mỗi morn trông chờ sư phụ và chư vị sư huynh đến giải nguy.

Nhưng cuối cùng muội phải tự lo liệu.

Vị đại sư huynh lại liếc nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Liệu muội có biết rõ lai lịch của y trước khi chấp nhận để y gọi muội là chủ nhân ?

Mạnh Đạt Nhân lên tiếng :

- Mang ân cứu mạng, tại hạ...

Y quát :

- Ta chưa hỏi người vội gì người xen vào ? Hay người nghĩ ai cũng tin như Bạch sư muội, để người muốn lừa dối thế nào cũng được ?

Mạnh Đạt Nhân không hiểu sao bỗng để cơn giận dữ bộc phát :

- Các hạ ăn nói nên biết liệu lời. Dựa vào đâu các hạ bảo tại hạ đã dối lừa lệnh muội ?

Y cười lạnh :

- Gọi Bạch sư muội là chủ nhân đáng lý ra người phải lễ độ với ta là đại sư huynh của Bạch sư muội. Thái độ của người càng khiến ta thêm nghi ngờ.

æt hẳn người phải là kẻ ba đầu sáu tay nên người mới dám dối lừa Bạch sư muội của ta. Để xem người có công phu cao minh đến bậc nào ! Đỡ !

Nói thế nào làm thế ấy y xuất kỳ bất ý tuốt kiếm và phóng nhanh một chiêu vào Mạnh Đạt Nhân.

Véo...

Phải thừa nhận kiếm pháp của một đại đệ tử Côn Luân phái quả nhiên có chỗ lợi hại, ngay khi y phóng kiếm thì mũi kiếm của y chỉ trong gang tấc là chạm vào Mạnh Đạt Nhân.

Theo bản năng Mạnh Đạt Nhân đưa chân dịch bộ tránh.

Thế nhưng, vết nội thương do lúc giao đấu với Hà Tử Kiên vẫn chưa có dịp điều trị phản ứng của Mạnh Đạt Nhân không còn linh hoạt như từng có.

Kết quả ngọn kiếm kia chỉ chịu dừng lại khi có tiếng Bạch Quan Nguyệt hô hoán :

- Dừng lấy mạng y, đại sư huynh ! Vì y là...

Đại sư huynh của nàng vẫn đưa kiếm ngang tử huyệt của Mạnh Đạt Nhân :

- Muội bảo y là ai ?

Bạch Quan Nguyệt có phần lúng túng khi cố ý giải thích :

- Đại sư huynh cũng biết rồi, y là nô bộc của muội, đâu đáng để đại sư huynh lưu tâm...

Y thu kiếm về cười ngạo mạn với Mạnh Đạt Nhân :

- Một kẻ vô dụng như ngươi không xứng gọi Bạch sư muội là chủ nhân.

Bây giờ đã có ta là bạn đồng hành cùng Bạch sư muội, ngươi có thể đi được rồi.

Mạnh Đạt Nhân chợt nhìn Bạch Quan Nguyệt :

- Chủ nhân thật sự không cần tiểu nhân nữa ?

Nàng lúng túng không biết đối đáp thế nào.

Đại sư huynh nàng lên tiếng thay :

- Với thân phận là đại sư huynh của Bạch muội không lẽ ta không thể giải bỏ việc Bạch sư muội thu nhận người làm nô bộc được sao ?

Y quay sang Bạch Quan Nguyệt cất giọng hỏi :

- Liệu ta có quyền thay Bạch sư muội làm chủ việc này ?

Nàng bối rối :

- Nhưng muội phải... Nhưng y có hứa với muội.

Mạnh Đạt Nhân giúp nàng thoát cảnh bối rối :

- Một lời đã hứa tại hạ quyết không quên. Thế nào tại hạ cũng phải đến Tam Điệp Cốc.

Y quắc mắt :

- Ngươi đến đó làm gì ? Không có người ở đó cũng quá đủ chuyện rắc rối rồi.

Tuy vậy Bạch Quan Nguyệt vẫn gật đầu chấp thuận lời hứa của Mạnh Đạt Nhân. Sau đó nàng bảo :

- Nếu đại sư huynh của ta đã có ý như vậy từ nay người không cần gọi ta là chủ nhân nữa.

Nàng quay sang tỏ vẻ với đại sư huynh :

- Muội vẫn thích hơn nếu lúc nào cũng được đi bên cạnh đại sư huynh.

Chúng ta đi thôi.

Con người vị đại sư huynh kia thật lạ lùng, vừa mới nhovn miệng cười với Bạch Quan Nguyệt đó, y đã thay đổi thái độ thật nhanh :

- Ta đã nói rồi, nếu thấy người bèn mẳng đến Tam Điệp Cốc, chớ trách kiếm pháp Phi Vân của ta vô tình. Hừ !

Nhìn theo họ bỏ đi vai kề vai không hiểu sao Mạnh Đạt Nhân chợt có cảm nhận vừa bị mất đi điều gì đó thân thiết.

Không thể hiểu đó là sự mất mát gì, Mạnh Đạt Nhân buông tiếng thở dài và vội tìm nơi kín đáo để trị thương.

Trời sáng dần, tiếng chim rừng líu lo gọi bình minh làm cho Mạnh Đạt Nhân choàng tỉnh...

Nhưng khi mở mắt ra Mạnh Đạt Nhân phải giật mình bật kêu :

- Các hạ là ai ? Như các hạ cố ý tìm tại hạ ?

Đối diện với Mạnh Đạt Nhân và chỉ cách khoảng đúng một tầm tay một nhân vật có gương mặt lạnh lùng, với niên kỷ chỉ ngoài đôi mươi một ít, không hiểu đã xuất hiện từ bao giờ đang ngồi nhìn thẳng vào mắt Mạnh Đạt Nhân.

Nhân vật nọ lên tiếng như đã quen :

- Người là Mạnh Đạt Nhân ?

Mạnh Đạt Nhân đứng bật dậy và lập tức hồi bộ thủ thế :

- Các hạ có ý gì ?

Nhân vật nọ cười lạnh:

- Yên tâm đi ! Vì nếu cần ta đã giết người rồi.

Mạnh Đạt Nhân bị khích nộ :

- Sao các hạ không xưng danh ? Hay đợi Mạnh mỗ bắt buộc phải động thủ ?

- Hừ ! Người chưa đủ tư cách nói với ta câu đó.

Mạnh Đạt Nhân phẫn nộ xông đến.

- Có hay không các hạ sẽ biết. Đỡ !

Nhân vật nọ bật quát :

- Đừng xuẩn động. Công phu Bát Quái Môn của người bất quá chỉ cảm chừng gã họ Hà. Chưa phải đối thủ của ta.

Mạnh Đạt Nhân rung động :

- Hóa ra mọi hành vi của ta đều bị người giám sát ? Phải chăng các hạ muốn nhắm vào Vạn Lưu Quy Tông ?

Nhân vật nọ bĩu môi :

- Đã biết có ta giám sát hẳn người phải hiểu ta cũng rõ bí kíp Vạn Lưu Quy Tông không ở tay người ?

Mạnh Đạt Nhân một lần nữa rung động :

- Vậy ý các hạ là gì ?

Nhân vật nọ hỏi :

- Ta họ Bạch tên Quan Nhật. Danh xưng này liệu có gọi cho người điều gì ?

Mạnh Đạt Nhân vỡ lẽ :

- Bạch Quan Nhật ? Bạch Quan Nguyệt ? Hóa ra...

Bạch Quan Nhật gật đầu :

- Chẳng trách đại trưởng lão đã ngấm ngầm chọn người làm người sẽ được đưa vào Phong Thần Liên Hoàn Động cho ngày đoan ngộ sắp đến. Người cũng khá thông tuệ đấy.

Mạnh Đạt Nhân một phen nữa phải giật mình.

- Nói vậy các hạ là người của Thần Môn ? Nhờ đó mới biết công phu xuất xứ của tại hạ là ở Bát Quái Môn ?

Bạch Quan Nhật cau mày :

- Ta xuất hiện không để bàn về xuất xứ công phu của người cũng không phải quan tâm đến người đã được đại trưởng lão chọn. Người chờ vội mừng khi biết ta là người của Thần Môn.

Mạnh Đạt Nhân gật gù :

- Tại hạ hiểu rồi. Các hạ xuất hiện chỉ vì Bạch Quan Nguyệt ?

Bạch Quan Nhật cười lạt :

- Bạch gia chỉ còn mỗi huynh muội ta. Không sai, ta thật sự bất bình khi thấy người cố tình dối lừa gia muội.

Mạnh Đạt Nhân chột hiểu :

- Nếu tại hạ đoán không lầm các hạ đã mục kích cảnh đại sư huynh nàng nghi ngờ và cho rằng tại hạ đã dối lừa lệnh muội ?

Bạch Quan Nhật phẫn nộ :

- Vậy người cho đó là hành vi gì khi người cứ vờ ra vẻ ngu ngốc, kẩn lượt dối lừa gia muội lần này đến lần khác ?

Mạnh Đạt Nhân thản nhiên :

- Tại hạ không hề dối lừa lệnh muội.

Bạch Quan Nhật gầm vang :

- Vậy thì ai có công phu cao minh nhưng cứ vờ ra vẻ yếu kém ?

Mạnh Đạt Nhân không chút nao núng :

- Vậy các hạ nói đi, tại hạ phải làm gì nếu ngay từ đầu lệnh muội đã nghĩ tại hạ là người có võ công non kém và cứ khẳng khái đòi giải cứu tại hạ ?

Bạch Quan Nhật nghi ngờ:

- Có chuyện này thật sao ?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai :

- Chứng tỏ các hạ không nhìn thấy lệnh muội cùng bị giam với tại hạ Ở Hắc Thạch Đảo ?

- Hắc Thạch Đảo ? Người đã đến Hắc Thạch Đảo ? Ở đó... ! Mà thôi chuyện gì đã xảy ra giữa người và gia muội ở Hắc Thạch Đảo ?

Mạnh Đạt Nhân không thể không phát hiện thái độ quan tâm bất bình thường của Quan Nhật khi nghe nói đến Hắc Thạch Đảo.

Giữ kín sự phát hiện này Mạnh Đạt Nhân đáp :

- Chẳng có gì đang nói ngoài lệnh muội luôn xem nhẹ tại hạ và sau đó đờm lược hơn người bằng cách cứu tại hạ.

Thấy Bạch Quan Nhật vẫn tỏ ra bán tín bán nghi Mạnh Đạt Nhân liền bảo :

- Không tin, sau này các hạ có thể hỏi lệnh muội. Thử xem có phải tại hạ tuy có miệng nhưng không thể giải thích rằng bản lãnh của tại hạ cao minh hơn, và rằng tại hạ không cần đến sự giúp đỡ của lệnh muội.

Bạch Quan Nhật gay gắt:

- Nhưng sau đó có gì người phải tự hạ mình là kẻ có bản lãnh non kém hơn là chủ nhân ?

Mạnh Đạt Nhân lại nhún vai:

- Nhắc đến điều này, chính các hạ phải có lời giải đáp mới đúng. Một nam một nữ phải gần gũi nhau trên một hòn đảo hoang vắng nếu không có danh phận rõ ràng liệu lệnh muội có tránh khỏi điều tiếng thị phi bị miệng đời dị nghị.

Bạch Quan Nhật lần đầu tiên bị túng thế :

- Hóa ra đó là hảo ý của người ?

- Không sai ! Và đó là nguyên nhân khiến tại hạ từ đó càng thêm giữ ý. Vừa tránh cho lệnh muội sự bề bâng nếu nhận ra bản lãnh của tại hạ thật sự cao minh hơn lệnh muội lắm nghĩ, đồng thời cũng ngấm ngầm bảo vệ sự an nguy cho lệnh muội.

Bạch Quan Nhật chùn giọng xuống :

- Chính vì thế mấy lần ta nhìn thấy người đã mấy lần cố tình ngăn cản gia muội không để gia muội phải chạm mặt cung chủ Thiên Tàn Cung và viện chủ Bách Nhân Viện ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu thở dài :

- Lệnh muội quả là người bướng bỉnh. Nếu không nhờ may, có lẽ lệnh muội khó toàn mạng giá như cung chủ Thiên Tàn Cung động nộ xuất thủ.

Bạch Quan Nhật nghi ngại :

- Nhưng sau đó người lên đi gặp Hà Tử Kiên xem ra người đâu có quan tâm chút nào đến sinh mạng gia muội nhờ gia muội bị viện chủ Bách Nhân Viện hạ thủ ?

Mạnh Đạt Nhân phì cười :

- Vì tại hạ biết rõ viện chủ Bách Nhân Viện sẽ không gây khó dễ cho lệnh muội.

Bạch Quan Nhật nhăn mặt :

- Ta cũng nghe viện chủ Bách Nhân Viện nói như thế. Nhưng đâu dễ vì thế mà người vội tin vào lời người phó mặc gia muội đi vào chỗ hiểm nguy ?

Mạnh Đạt Nhân nhìn sững Bạch Quan Nhật :

- Tại hạ cũng đâu nói là tại hạ tin ? Mà tại hạ biết chắc như thế.

- Biết chắc ? Dựa vào đâu mà người dám nói chắc như thế ?

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ :

- Vậy là các hạ không nhận thấy thái độ khoan dung quá rõ ràng của cung chủ Thiên Tàn Cung dành cho lệnh muội ?

- Hừ ! Ta đâu nói về cung chủ Cung Thiên Tàn ? Mà là...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời :

- Gọi cung chủ Thiên Tàn Cung là lão hữu chứng tỏ viện chủ Bách Nhân Viện có giao tình trọng hậu với cung chủ Thiên Tàn Cung. Đó là chưa kể rất có thể nhị viện và nhị cung đang đồng mưu về một nhu cầu rất chung nào đó.

Bạch Quan Nhật cười khẩy :

- Nói về giao tình giữa Thiên Tàn Cung và Bách Nhân Viện khả dĩ ta còn có phần tin. Đâu lại có chuyện Địa Khuyết Cung cùng đi chung đường với nhị viện và Cung Thiên Tàn còn lại ?

- Các hạ cũng như tất cả mọi người đã bị vẻ đối địch bề ngoài mà cho rằng Địa Khuyết Cung đang đối đầu với nhị viện và một cung còn lại ?

Bạch Quan Nhật cười thành tiếng :

- Sự việc quá rõ ràng, ta không hề bị đánh lừa. Chỉ có người vì quá suy diễn nên mới có ý nghĩ trái khoáy như thế.

Mạnh Đạt Nhân lại nhún vai :

- Tin hay không tùy các hạ. Phần tại hạ, cứ nghĩ, Địa Khuyết Cung đang mưu đồ độc bá vô lâm. Và để ra vẻ duy trì chính nghĩa, Địa Khuyết Cung phải tỏ ra đối nghịch với bất kỳ bang phái nào ngay khi xuất hiện đã manh nha bộc lộ dã tâm. Kỳ thực, mưu đồ độc bá là của nhị viện và nhị cung.

Bạch Quan Nhật lần đầu tỏ ra giật mình và động tâm :

- Tuy đây là một ý có phần quá vô đoán nhưng xem ra rất có thể như người nói. Thảo nào bất kỳ bốn môn xuất hiện ở đâu cũng gặp phải thái độ thù địch của các phái.

Chợt từ xa có một tràng cười vang đến :

- Bọn người có biết thì đã muộn. Chỉ một hai ngày nữa thôi Tam Diệp Cốc sẽ là nơi bốn cung thu phục quần hùng độc chiếm ngôi minh chủ. Ha...

ha...

Mạnh Đạt Nhân thất sắc :

- Là Địa Khuyết Cung ?

Thêm một âm thanh the thé nữa vang đến :

- Tiểu tử không ngờ lại lớn mạng. Lần này người đừng mong thoát như chuyện đã xảy ra ở Hắc Thạch Đảo.

Mạnh Đạt Nhân kinh tâm bỏ vía :

- Là mục Cổ Mỹ Kỳ, viện chủ Cửu U Quỷ Viện ?

Bạch Quan Nhật vội xoay người gọi Mạnh Đạt Nhân :

- Chờ gì nữa ? Mau theo ta.

Vút !

Từ khi biết Bạch Quan Nhật là người của Thần Môn bao câu chuyện kỳ bí có liên quan đến Thần Môn từng được nghe đại trưởng lão kể đã tạo cho Mạnh Đạt Nhân một ấn tượng rằng hễ ai là người của Thần Môn đều có võ công cái thế và thông minh tột đỉnh. Do vậy mỗi việc làm của họ, mỗi lời nói của họ đều được cân nhắc định lượng. Vì thế ngay khi nghe Bạch Quan Nhật bảo phải chạy theo, lòng ngưỡng mộ vẫn hình thành lập tức xui bảo Mạnh Đạt Nhân phải chạy theo.

Bạch Quan Nhật tuy chạy về trước nhưng vẫn tỏ ra quan tâm đến Mạnh Đạt Nhân vì dù sao công phu của Mạnh Đạt Nhân cũng có phần kém hơn.

Sợ Mạnh Đạt Nhân chạy theo không kịp, đôi lúc Bạch Quan Nhật phải đứng lại chờ.

Một lần như thế ngay khi Bạch Quan Nhật dừng lại chờ và lúc Mạnh Đạt Nhân vừa đuổi kịp tới lập tức ở phía sau có tràng cười the thé của mục Cổ Mỹ Kỳ vang lên :

- Phía trước là vực thẳm hai bên thì là hai vách đá dựng đứng, hai người còn chỗ chạy nữa hay sao ? Ha...ha...

Vút !

Mạnh Đạt Nhân quay lại thấy Cổ Mỹ Kỳ tuy đã hiện thân nhưng vẫn ung dung đứng yên nhìn Mạnh Đạt Nhân và Bạch Quan Nhật hai người.

Chưa hết trên đầu một tảng đá khá cao cách chỗ Mạnh Đạt Nhân, đứng khoảng bảy trượng chiều cao một nhân vật che kín diện mạo lại bất ra tràng cười ngạo nghễ :

- Không chạy đâu lại chạy ngay vào tuyệt lộ. Xem ra nếu hai người không ngoan ngoãn thúc thủ, có lẽ vực Tiêu Hồn kia sẽ là nơi hai người táng thân. Ha... ha...

Lướt mắt nhìn quanh địa hình Mạnh Đạt Nhân càng thêm kinh tâm động phách khi nghe Bạch Quan Nhật quát lên giật giọng:

- Phải khai huyết lộ ! Đánh !

Và Bạch Quan Nhật tung người lao thật nhanh về phía Cổ Mỹ Kỳ.

Vút !

Vù...

Ngay lập tức Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận toàn thân chợt giá lạnh, đến thần trí cũng đông cứng lại như sắp chìm vào vô thức. Chỉ duy nhất một nhận thức là còn tồn tại với Mạnh Đạt Nhân. Bạch Quan Nhật dù có bản lĩnh tuyệt phẩm thì lúc này đối với Mạnh Đạt Nhân, Bạch Quan Nhật vẫn chưa đáng để xem là người thần thông quảng đại, tức trí đa mưu, bất lý hành sự nào cũng đúng.

“Nguy mất” ý nghĩ này chợt đến làm Mạnh Đạt Nhân tỉnh lại, hoàn hồn lại “ta phải tự nghĩ cách cứu ta vẫn hơn là cứ trông chờ vào những hành vi gần như mù quáng của họ Bạch” Ấm ! Ấm !

Tiếng chấn kinh kinh thiên động địa làm Mạnh Đạt Nhân phải đưa mắt nhìn. Và Mạnh Đạt Nhân một lần nữa đành phải chấp nhận thêm một sự thật về con người Bạch Quan Nhật.

Họ Bạch chưa đủ bản lĩnh để đối phó với Cổ Mỹ Kỳ viện chủ Cửu U Quỷ Điện. Đó là chưa kể đến nhân vật che kín diện mạo trên kia chưa liên thủ sinh mạng của Bạch Quan Nhật và bản thân Mạnh Đạt Nhân thật sự khó bảo toàn.

Sau khi ưỡn ngực hít vào một hơi thật dài. Mạnh Đạt Nhân chợt hô hoán :

- Dừng tay !

Cổ Mỹ Kỳ cười the thé :

- Sao rồi, tiểu tử ? Đường như ngươi có ý gì muốn đề xuất ? Nào, hãy nói xem nào.

Bạch Quan Nhật nhờ đó có cơ hội nhảy lùi lại. Y vừa thở hổn hển vừa lên tiếng trách Mạnh Đạt Nhân :

- Sao ngươi không cùng ta xuất thủ ?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng và nói bằng giọng quả quyết:

- Phải biết tự lượng sức Bạch huynh ! Tình thế này dù muốn hay không chúng ta phải chấp nhận sự thật dù chúng ta có liên tay cũng không phải là đối thủ của họ.

Vút !

Nhân vật che kín diện mạo kia chợt từ trên cao nhảy xuống, phô diễn cho Mạnh Đạt Nhân và Bạch Quan Nhật thấy khinh thân tuyệt pháp đã đạt mức thượng thừa. Nhân vật nọ phát ra những tiếng cười khùng khục xuất phát từ trong miệng :

- Tri kỷ tri bỉ bách chiến bách thắng, tiểu tử ngươi biết thế là tốt. Vậy ngươi có ý gì ?

Mạnh Đạt Nhân cố nhìn chăm chăm vào nhân vật nọ như muốn nhìn thấu suốt diện mạo thật của đối phương qua lớp lụa che kín bên ngoài :

- Tôn giá là cung chủ Địa Khuyết Cung ?

Nhân vật nọ quắc mắt:

- Ngươi hô hoán bảo phải dừng tay chỉ để hỏi câu ngu ngốc thế ư ?

Bạch Quan Nhật vụt quát:

- Có là cung chủ Địa Khuyết Cung hay không thì đã sao ? Có tài hãy cùng Bạch mổ phân cao thấp ?

Nhưng Bạch Quan Nhật chưa kịp xuất thủ thực hiện như lời nói, Mạnh Đạt Nhân đã lên tiếng :

- Trước lúc tại hạ tiết lộ về nơi cất giấu bí kíp Vạn Lưu Quy Tông đương nhiên cần phải tỏ tường ai đang cùng tại hạ thương lượng.

Lời nói của Mạnh Đạt Nhân khiến Bạch Quan Nhật nảy người. Y quay nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Nói sao? Hóa ra ngươi biết rõ nơi cất giữ Vạn Lưu Quy Tông bí kíp ?

Mạnh Đạt Nhân cố tình không đếm xỉa đến thái độ giận dữ của họ Bạch cứ trầm giọng bảo nhân vật che kín diện mạo :

- Tôn giá muốn hay không muốn chiếm hữu Vạn Lưu Quy Tông bí kíp?

Mụ Cổ Mỹ Kỳ cất giọng the thé xen vào :

- Tánh mạng của người hoàn toàn phụ thuộc do bọn ta định đoạt. Người chỉ cần khai ra nơi cất giữ bí kíp là đủ có gì phải đòi biết lão hữu của bản nhân có là cung chủ Địa Khuyết Cung hay không ?

Thật bất ngờ Mạnh Đạt Nhân lập tức quay qua quát nạt mụ :

- Ta đâu cần mụ xen vào ? Mối hận bị mụ giam ở Hắc Thạch Đảo ắt sẽ có người tìm đến mụ rửa hận. Phần ta mụ tưởng ta nói cho mụ biết về nơi cất giữ chân kinh ư ? Ta chỉ nói cho cung chủ Địa Khuyết Cung biết thôi.

Bị Mạnh Đạt Nhân quát nạt, Cổ Mỹ Kỳ nghiêng răng kèn kẹt :

- Người vẫn dám xúc phạm ta ư ? Được trước khi tìm diệt lão tặc kia ta thật sự muốn xem coi người có lá gan lớn đến chừng nào. Hừ !

Vừa nói mụ vừa tiến dần về phía Mạnh Đạt Nhân có vẻ như mụ sắp sửa ra tay lấy mạng Mạnh Đạt Nhân.

Thoáng nhìn thấy nhân vật che mặt kia vẫn đứng yên bất động, Mạnh Đạt Nhân lập tức lùi lại sát miệng vực :

- Tuy ta không phải là đối thủ của mụ nhưng mụ đừng lầm, chỉ có ta mới có quyền tự quyền định đoạt sinh mạng của ta. Hừ !

Bằng động thái khể rùn người xuống, ra bộ dạng sắp sửa nhảy xuống vực Tiêu Hồn mưu kế mạo hiểm của Mạnh Đạt Nhân vậy mà có kết quả.

Nhân vật che kín diện mạo giật giọng gọi :

- Chậm đã ! Bản nhân chính là cung chủ Địa Khuyết Cung. Không phải người muốn cùng bản nhân thương lượng sao ?

Mạnh Đạt Nhân tuy trong lòng đắc ý nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra quyết liệt :

- Sao đến lúc này tôn giá mới lên tiếng ? Phải chăng vì tôn giá thật sự không phải là cung chủ Địa Khuyết Cung và khi thấy cơ hội chiếm hữu bí kíp sắp bị mất nên cố tình mạo nhận ?

Nhân vật nọ cười lạnh :

- Bản nhân thừa hiểu người đang toan tính điều gì. Người muốn nhìn rõ lư sơn chân diện mục của bản nhân ? Kế của người thật ấu trĩ đừng mong...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời :

- Tại hạ chưa hề biết gì về diện mạo của cung chủ Địa Khuyết Cung dù có thấy diện mạo thật của tôn giá cũng không ích gì. Nhưng tại hạ có cách phân biệt hư thực sẽ rõ tôn giá có đúng là cung chủ Địa Khuyết Cung hay không.

Nhân vật nọ động tâm :

- Là cách gì ?

- Không phải cung chủ Địa Khuyết Cung đã luyện công phu Vô Minh Thần Công đó sao ? Tại hạ muốn thấy tôn giá phô diễn công phu đó.

Nhân vật nọ gật gù :

- Nhưng liệu người có thể phân biệt được thế nào là công phu thật hay không ?

Mạnh Đạt Nhân bĩu môi :

- Tại hạ đã cùng Hà Tử Kiên giao đấu đương nhiên thừa biết đâu là công phu Vô Minh thật. Dù tôn giá có muốn mạo nhận cũng không thể dối lừa tại hạ.

Nhân vật nọ gật gù :

- Ra là vậy! Cách phân biệt của người kẻ cũng hay. Được! Bản nhân đâu ngại chuyện phô diễn. Xem đây !

Mạnh Đạt Nhân lập tức ngăn lại :

- Chờ đã ! Tốt hơn hết tôn giá nên chọn vách đá này làm đối tượng phô diễn công phu.

Và Mạnh Đạt Nhân đưa tay chỉ vào vách đá bên tả cách miệng vực không xa.

Nhân vật nọ cả cười:

- Người thật khéo vẽ chuyện ! Được vách đá ở đây hay ở kia đối với bản nhân không thành vấn đề. Xem đây !

Và lão phát kinh, một luồng kinh nhẹ nhàng như vô lực.

Viu...

Vách đá được Mạnh Đạt Nhân chỉ có khoảng cách ngoài ba trượng so với nơi nhân vật nọ đứng.

Tuy thế đúng như nhân vật nọ đã tự phụ, khoảng cách có như thế nào cũng không thể gây khó dễ cho công phu Vô Minh của lão ta.

Ầm !

Vách đá bị chấn động vỡ một mảng lớn, những mảnh vỡ thi nhau rơi xuống vực.

ào...ào...

Nhân vật nọ đắc ý hỏi :

- Đã đúng là công phu Vô Minh chưa ?

Mạnh Đạt Nhân chậm chậm hít vào một hơi:

- Tại hạ rõ rồi tôn giá đích thực là cung chủ Địa Khuyết Cung. Nhưng rất tiếc tại hạ không thể cùng cung chủ thương lượng nếu cứ để mụ vô sỉ kia hiện diện ở đây.

Cổ Mỹ Kỳ biến sắc định quát. Nhân vật nọ nhanh miệng và cười :

- Quả nhiên bản nhân đoán không sai. Và bản nhân biết thế nào tiểu tử người cũng dùng đến kế ly gián này. Ha...ha...! Bản nhân đành để người thất vọng thôi ! Vì bản nhân không thể...

Mạnh Đạt Nhân nhún vai :

- Tùy cung chủ thôi ! Nếu đổi lại là cung chủ liệu cung chủ có cam tâm tiết lộ một điều hoàn toàn có lợi cho kẻ thù mà cung chủ ghét cay ghét đắng hay không ? Riêng tại hạ thì không ! Chết thì chết, tại hạ quyết không tạo cơ hội cho kẻ thù.

Có vẻ như đã hiểu Mạnh Đạt Nhân đang có âm mưu gì và sẽ có lợi ra sao nên Bạch Quan Nhật đành đứng lặng chờ xem sự việc.

Nhân vật nọ hấp háy mắt :

- Người nói như thế có vẻ như người chưa có định kiến nào về bốn cung, cho dù La Cảnh Thân có lần suýt lấy mạng người ?

Mạnh Đạt Nhân cau mặt :

- Hành vi của La Cảnh Thân đương nhiên có khiến tại hạ oán hận. Tuy nhiên có nghĩ lại mới biết La Cảnh Thân làm như thế là đúng lỗi là lỗi của tại hạ. Còn về định kiến ư ? Có đấy !

Nhân vật nọ xọ hai tia mắt rợn người :

- Có ? Như thế nào ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Là Địa Khuyết Cung dù có làm gì đi nữa, mục đích là giúp tại hạ đòi lại công bằng. Không phải thế sao ?

Nhân vật nọ thu mục quang về :

- Đường như lúc mới vừa rồi, lời người nói với họ Bạch kia về bổn cung có phần khác ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu nhìn nhận :

- Tại hạ không phủ nhận điều này. Và nếu cần tại hạ vẫn dám lập lại, rằng Địa Khuyết Cung quả nhiên đang có mưu đồ độc bá vô lâm. Tuy nhiên...

Thần quang ghé rợn của nhân vật nọ bắn ra loang loáng :

- Sao ?

Mạnh Đạt Nhân đồng dục:

- Thử nghĩ xem, Địa Khuyết Cung dù có độc bá vô lâm hay không nào có liên quan gì đến tại hạ ? Nói cho đúng hơn tại hạ chỉ cần tìm ra hung thủ giết y và báo phục gia thù bấy nhiêu đó là đủ. Địa Khuyết Cung cho đến nay vẫn giữ nguyên chủ trương đã hứa với tại hạ, vẫn muốn giúp tại hạ truy tìm hung thủ. Vậy cung chủ nói đi, tại hạ nên có định kiến như thế nào về Địa Khuyết Cung ?

Lần thứ hai nhân vật nọ thu thần quang về :

- Nghĩa là người vẫn muốn bổn cung giúp người truy tìm hung thủ ? Và vì thế người sẵn sàng chỉ điểm nơi cất giấu bí kíp cho bổn cung ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Cũng phải kể thêm đó là đền ân tha mạng của Hà Tử Kiên. Vì nếu y cứ quyết liệt đòi giết tại hạ như La Cảnh Thân từng hành động... chắc chắn tại hạ sẽ nghĩ phụ tử y chính là kẻ thù. Và từ đó tại hạ sẽ không bao giờ tiết lộ nơi ẩn giấu bí kíp cho kẻ thù, như lúc này tại hạ nói.

Nói đến đây Mạnh Đạt Nhân còn cố tình nhìn sang Cổ Mỹ Kỳ.

Và Mạnh Đạt Nhân thật sự đặc ý vì thấy mục ta dần dần thất sắc khi nghe cung chủ Địa Khuyết Cung thần nhiên bảo mục :

- Thật không phải chút nào phiền Cổ tỷ tỷ rời khỏi nơi này cho.

Mục lập tức có phản ứng :

- Lão hữu..

Cung chủ Địa Khuyết Cung tiến đến chỗ mục và cố tình đứng đối diện với mục nghĩa là quay lưng hẳn về phía Mạnh Đạt Nhân và Bạch Quan Nhật.

Cả hai chỉ nghe lão lên tiếng mà không hề thấy bất kỳ biểu hiện nào qua gương mặt, cụ thể là qua đôi mắt của lão :

- Kìa Cổ tỷ tỷ. Không lẽ tỷ tỷ chờ bản nhân phải dùng Vô Minh Thần Công để tiễn tỷ tỷ đi hay sao? Bản nhân đâu thể trở mặt với Cổ Tỷ Tỷ phải thế không ?

Qua sắc diện mấy lần thay đổi của mục Cổ Mỹ Kỳ cả Bạch Quan Nhật lẫn Mạnh Đạt Nhân thừa biết là lão cung chủ đã dùng ánh mắt để ra hiệu cho mục. Do vậy dù diễn biến tiếp theo sau có xảy ra thế nào đi nữa cả hai đều hiểu rằng là họ đang diễn trò. Và diễn có đạt hay không là tùy theo hành động của họ có thật hay không và thật đến mức độ nào.

Mục Cổ Mỹ Kỳ đang giận dữ :

- Lão hữu định độc chiếm bí kíp ư ? Không dễ như thế đâu.

Cung chủ Địa Khuyết Cung dần giọng :

- Nhưng tiểu tử kia chỉ muốn tiết lộ cho bản nhân. Không lẽ Cổ tỷ tỷ không thừa nhận sự thật ?

Đoán biết là họ sẽ đôi co thêm hồi lâu nữa trước khi mục Cổ Mỹ Kỳ giả vờ giận dữ bỏ đi, Mạnh Đạt Nhân vội thì thầm nói vừa đủ cho Bạch Quan Nhật nghe :

- Khi có cơ hội Bạch huynh nên lập tức cao chạy xa bay.

Bạch Quan Nhật cũng thì thào :

- Còn người ?

Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Tại hạ biết tự lo liệu. Yên tâm đi tại hạ sẽ thoát. Nếu cần Bạch huynh cứ đến Tam Điệp Cốc tìm tại hạ. Đúng lúc rồi kìa...

Mạnh Đạt Nhân vừa dứt lời thì nghe cung chủ Địa Khuyết Cung lớn tiếng quát nạt mục Cổ Mỹ Kỳ :

- Cổ tỷ tỷ thật sự muốn bản nhân động thủ mới chịu đi ? Được ! Vậy đừng trách bản nhân trở mặt. Xem đây !

Viu...

Mạnh Đạt Nhân phải thừa nhận mức độ diễn xuất của họ cứ y như thật.

Ngay khi lão cung chủ thi triển công phu V?p Minh thì mục Cổ Mỹ Kỳ cũng tỏ ra không kém quyết liệt.

Mục quát :

- Bốn viện chủ sợ người sao? Đỡ !

Vừ...

Ầm !

Để giống với sự thật hơn, sau chiêu đầu, mục Cổ Mỹ Kỳ tuy loạn choạng nhưng vẫn hung hăng lao đến :

- Người chỉ có thể chiếm hữu một mình khi nào người đã bại bốn viện chủ.

Ngay bây giờ thì chưa đâu ! Đỡ !

Vừ...

Lão cung chủ quát lên thịnh nộ :

- Bản nhân càng nhân nhượng người càng lấn lướt. Lần này thì khác. Xem chiêu !

Viu...

Ầm ! Ầm !

Quả nhiên lần này mục Cổ Mỹ Kỳ lảo đảo nhiều hơn và tạo cơ hội cho lão cung chủ đến truy bức :

- Thử xem người còn miễn cưỡng được bao lâu ? Đỡ !

Viu...

Mục Cổ Mỹ Kỳ biếc sắc đành phải rút lên :

- Người... ! Hừ ! Được lắm ! Mỗi hận này ta quyết phải đòi lại. Tạm biệt !

Vút ! Đúng lúc mục Cổ Mỹ Kỳ lao đi Bạch Quan Nhật sau cái nhìn thăm căn dặn Mạnh Đạt Nhân phải cẩn trọng cũng bất ngờ lao đi !

Vút !

Lão cung chủ phát hiện định xuất kinh ngăn cản Bạch Quan Nhật chợt nghe Mạnh Đạt Nhân reo lên :

- Thần công của cung chủ quá vô thượng ! Được thấy mục phải tháo chạy như thế này tại hạ thật hả dạ. Như vậy là mục sẽ không dám quay lại, tại hạ có thể tiết lộ chỗ cất giữ bí kíp cho cung chủ được rồi ! Cung chủ mau lại đây !

Lão cung chủ thoáng lưỡng lự. Xuất thủ với Bạch Quan Nhật thì sợ Mạnh Đạt Nhân nhân cơ hội này mà chạy thoát sẽ bỏ trốn, vậy là mất cơ hội biết nơi hạ lạc của bí kíp. Còn nếu không ngăn cản Bạch Quan Nhật câu nói của Mạnh Đạt Nhân dĩ nhiên càng làm Cổ Mỹ Kỳ không chạy thì thôi, một khi đã chạy thì phải chạy cho xa để đừng Mạnh Đạt Nhân phát hiện mục lên quay lại, như vậy, vị tất Cổ Mỹ Kỳ dám xuất hiện để thay lão ngăn cản Bạch Quan Nhật ? Được điều này thì chỉ mất điều kia. Cuối cùng khi nhận ra rằng không thể một lúc đắc thủ cả hai điều, lão đành để Bạch Quan Nhật chạy chỉ quan tâm một mình Mạnh Đạt Nhân.

Nhìn vào ánh mắt lão Mạnh Đạt Nhân biết nếu Mạnh Đạt Nhân bỏ chạy hoặc không tiết lộ chỗ cất giấu bí kíp nhất định sẽ bị lão lấy mạng.

Cố tình trì hoãn Mạnh Đạt Nhân nghiêm mặt nhìn lão :

- Còn một nguyên do nữa tại hạ không muốn mục Cổ Mỹ Kỳ nghe biết.

Chẳng hay cung chủ có thể làm không ?

Không còn ngại Mạnh Đạt Nhân giả trò lão gật đầu :

- Nếu là chuyện có liên quan đến bí kíp bản nhân sẽ nghe :

Mạnh Đạt Nhân hạ thấp giọng :

- Đương nhiên là có liên quan ! Cung chủ ắt biết tại hạ còn có một vị đại cữu tên là Tôn Bằng ?

- Biết ! Sao ?

Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Lúc ở Hắc Thạch Đảo do bị mục khống chế tại hạ có nói cho mục biết bí kíp là do Tôn Bằng giữ.

- Ồ người nói là bí kíp đó hiện giờ vẫn còn đang ở chỗ Tôn Bằng ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Không sai ! Cho dù mục đã tìm ra nơi ẩn của Tôn Bằng nhưng tại hạ biết rõ nguyên nhân khiến mục vẫn không tìm thấy quyển bí kíp và vấn đề quyết Tôn Bằng không hề cất giữ bí kíp.

- Là nguyên do gì ?

- Đó là việc Tôn Bằng tuy có cất giữ bí kíp nhưng vẫn chưa thể luyện công trong bí kíp.

- Người nói rõ xem nào ?

Mạnh Đạt Nhân giải thích:

- Việc phần mộ của song thân bị ai đó khai quật thiến nghĩ vì kẻ đó muốn tìm bí kíp.

- Bản nhân biết việc đó rồi. Và người nghĩ đó là Tôn Bằng là người quật mã ?

- Cũng có thể ! Do vậy chính Tôn Bằng phải là người cất giữ chân kinh.

Lần đầu tiên sau một lúc lâu nghe Mạnh Đạt Nhân nói lão hừ lạnh :

- Nếu vậy sao Tôn Bằng không thể luyện chân kinh ? Người không thấy điều đó quá ư mâu thuẫn à ?

Biết lão đã hết nhẫn nại Mạnh Đạt Nhân vội nói :

- Tại hạ có thể giải thích nguyên do khiến Tôn Bằng không thể luyện công được. Và nếu mục Cổ Mỹ Kỳ biết được điều này, hiện chỉ có mục là biết rõ nơi Tôn Bằng từng ẩn náu, mục sẽ phồng tay trên của cung chủ.

- Người giải thích thử xem ?

Mạnh Đạt Nhân hít vào một hơi :

- Tôn giá có biết quyển bí kíp được bao bên ngoài bằng một mảnh bìa da.

- Sao ?

- Chính tại hạ đã từng giao mảnh bìa da đó cho Tôn Bằng.

- Sao nữa ?

- Do vậy tại hạ nhớ rất rõ, mảnh bìa da đó dường như có hai lớp.

- Vậy thì sao ?

- Tôn giá không nghi ngờ chút nào sao ? Phần chủ yếu cần thiết cho việc luyện công từ bí kíp nhất định nằm trong mảnh bìa da. Như vậy chỉ có tôn giá tìm đến đó thu hồi mảnh bìa mà Tôn Bằng cho rằng vật vô dụng thế nào cũng vất đi....

Lão bật cười :

- Người đoán thật chuẩn xác ! Từ bấy lâu nay bản nhân cũng cho rằng nhất định ở mảnh bìa da thế nào cũng có điều bí ẩn. Điều này chứng tỏ người thật sự thông minh ! Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân vờ cúi thấp đầu vòng tay thi lễ :

- Tôn giá chỉ quá khen !

Lão chợt đánh giọng :

- Vì người quá thông minh người nên biết bản nhân có lưu người lại thì chỉ là lưu họa. Vậy cho nên...

Mạnh Đạt Nhân với hai tay đã đưa sẵn ra phía trước vệt quất :

- Đương nhiên tại hạ biết ! Đỡ !

Vù...

Mạnh Đạt Nhân phát kinh điều này làm cho lão cung chủ có một thoáng ngỡ ngàng.

Do vậy khi lão phát kinh thì lão chỉ là người phát động sau chấn kinh không đủ mạnh như ý lão muốn. Lão cũng quất :

- Người càng muốn chết ! Đỡ !

Vù...

Ầm !

Mạnh Đạt Nhân bị chấn kinh hất bay về phía miệng vực.

Tứ chi hươu loạn, Mạnh Đạt Nhân gằm văng, trong khi toàn thân cứ tiếp tục rơi xuống vực Tiêu Hồn :

- A...a...a....

Đắc ý vì biết thế nào Mạnh Đạt Nhân cũng chết lão cung chủ cười vang :

Ha... ha...

Nghe theo tiếng cười của lão một lúc sau mục Cổ Mỹ Kỳ lần dò xuất hiện.

Mục hỏi :

- Thế nào ? Tiểu tử bảo sao ?

Lão nhìn mục :

- Cổ tỷ tỷ có tin hay không tiểu tử bảo bí kíp vẫn còn trong tay Tôn Bằng cất giữ ?

Mục giận dữ :

- Tiểu tử nói dối. Nếu vậy sao Tôn Bằng vẫn chỉ là kẻ tầm thường, vừa thấy ta đã bỏ chạy, không hề có chút biểu hiện nào cho thấy y đã luyện qua công phu ở bí kíp.

Lão gật gù :

- Ta cũng nghĩ thế, nên đã đánh tiểu tử bay xuống vực.

Mụ nghiêng rằng :

- Vậy là phải trở lại từ đầu. Và manh mối duy nhất lúc này chỉ còn lại là gã Tôn Bằng.

Lão lẩm bẩm :

- Muốn tìm y cần phải bắt đầu từ chỗ y ẩn náu.

Mụ bảo :

- Ta biết chỗ đó. Là một cốc núi vô danh ở Quát Thương Sơn.

Lão gật đầu :

- Ta sẽ cho môn nhân bốn cung đến đó lùng sục, chỉ phiền Cổ tỷ tỷ chỉ rõ địa điểm :

- Cứ đến đây... đến đây... là sẽ phát hiện chỗ có cốc núi.

Đoạn mụ nhìn quanh :

- Còn gã họ Bạch đâu ?

Lão nhìn mụ và lắc đầu :

- Gã cũng bỏ chạy ngay khi Cổ tỷ tỷ vờ chạy. Nếu Cổ tỷ tỷ không biết gì chứng tỏ gã đã chạy thoát. Công phu của Thần Môn kỳ thực vẫn có chỗ lợi hại.

Mụ nhìn lão :

- Bây giờ lão hữu định làm gì ?

Lão cười:

- Đến Tam Điệp Cốc ! Ha..ha...

12. Ẩn Tình Ở Thần Môn

... Bóng chiều nhập nhoạng, khiến bóng nhân ảnh của Bạch Quan Nhật cơ hồ lẫn vào nền vách đá sẫm màu.

Bạch Quan Nhật phục người xuống nền đá, đưa đầu ra ngoài miệng vực mắt nhìn xuống tai lắng nghe, miệng gào gọi :

- Mạnh Đạt Nhân ! Mạnh huynh đệ !

Sau đôi ba lần gọi như vậy, lần sau lớn hơn lần trước hai mắt Bạch Quan Nhật vụt sáng rõ vội vàng đứng dậy.

Bạch Quan Nhật có mang theo một cuộn dây dài. Và sau khi cột một đầu vào chỗ cố định, Bạch Quan Nhật nhanh nhẹn thông đầu dây còn lại xuống miệng vực.

Một lúc sau dây đã hết động đây có phần thẳng ra, Bạch Quan Nhật lại chơ miệng gọi xuống:

- Đã được chưa ? Ta kéo đây.

Và Bạch Quan Nhật từ từ kéo dây lên.

Dây vẫn thẳng cho biết ở đầu dây phía dưới phải có một vật nặng mang vào, điều này khiến Bạch Quan Nhật phải thêm thận trọng lúc kéo dây lên.

Hoàng hôn vẫn từ từ buông phủ tuy vậy vẫn cho Bạch Quan Nhật nhìn thấy hình hài của nhân vật vừa được Bạch Quan Nhật kéo lên.

Bạch Quan Nhật kinh tâm kêu lên :

- Là nhị trưởng lão ư ? Sao lại thế này ?

Tuy kinh tâm, nhưng khi biết nhân vật vừa được kéo lên vẫn còn sinh khí, Bạch Quan Nhật nhẹ nhàng tìm chỗ đặt nhân vật đó nằm xuống.

Tay lần lần gỡ mối dây đã được cột quanh thân nhân vật nọ, Bạch Quan Nhật khe khẽ hỏi :

- Sao nhị trưởng lão ra nông nỗi này ? Ai đã nhẫn tâm...

Nhân vật nọ chợt thều thào :

- Là người đó sao Bạch chuyên sứ ? Như vậy đủ chứng tỏ tiểu tử họ Mạnh không hề dối gạt ta. Người hãy mau giúp tiểu tử...

Từ chỗ miệng vực thanh âm của Mạnh Đạt Nhân vang lên :

- Tại hạ tự leo lên được rồi. Ha... ha... ! Không ngờ Bạch huynh dám quay lại khiến tại hạ nửa mừng nửa lo.

Bạch Quan Nhật đưa tay ra kéo mạnh Mạnh Đạt Nhân lên bờ vực :

- Đương nhiên là không thể bỏ mặc Mạnh huynh đệ rồi... Sao Mạnh huynh đệ lại bảo nửa mừng nửa lo ?

Mạnh Đạt Nhân nhìn quanh sau đó dừng mục quang vào lão nhân vừa được Bạch Quan Nhật kéo lên :

- Mừng vì sẽ xóa bỏ nỗi hiềm nghi mà vị tiền bối luôn dành cho tại hạ. Còn lo là lo Bạch huynh không khéo giữ kín hành tung vô tình dẫn đường chỉ lối cho bọn ác nhân tìm đến.

Bạch Quan Nhật đỏ mặt :

- Sau khi mục kích Mạnh huynh đệ dùng mưu mẹo đối phó với đối phương ít nhiều Bạch Quan Nhật ta cũng sáng mắt ra. Mạnh huynh đệ yên tâm ! Phải chờ đến khi bọn họ thật sự bỏ đi ta mới dám vội vàng tìm đến trấn thành gần nhất để sửa soạn vật dụng cần thiết. Ta nào ngờ, Mạnh huynh đệ lại còn có công giải nguy cho nhị trưởng lão bốn môn.

Mạnh Đạt Nhân nghiêm mặt :

- Tại hạ võ công non kém, lại không am hiểu y thuật, tốt hơn hết Bạch huynh nên xem xét ngay toàn bộ kinh mạch cho lão...

Lão nhân nọ thều thào :

- Không cần phải xem vô ích. Lão phu bị công phu Cửu Trùng chấn động có thể cầm cự đến nay ba ngày cũng là quá lắm rồi. Cho dù có Hoa Đà tái thế...

Bạch Quan Nhật biến sắc :

- Nhị trưởng lão bị công phu bốn môn đã thương? Thật thế sao ? Không lẽ ở bốn môn có kẻ thù bấy lâu nay tiềm phục ?

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Bạch huynh còn hỏi han gì nữa ? Dù sao cũng nên nghĩ cách giúp lệnh trưởng lão duy trì sinh mạng trước đã.

Lão nhân lại thều thào:

- Tiểu tử người quả có lòng dạ nhân từ. Đừng để tâm chuyện lão phu mãi nghi ngờ người.

Bạch Quan Nhật ngơ ngác:

- Chuyện gì đã xảy ra ?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng :

- Tại hạ rơi xuống vực đúng vào lúc lệnh trưởng lão đang vận công trị thương. Tại hạ dù giải thích thế nào lệnh trưởng lão cũng không chịu tin...

Lão nhân thở hắt ra :

- Lão phu cũng không giấu lòng. Cho dù bây giờ đã rõ là thật sự Bạch chuyên sứ tìm đến cứu người lão phu vẫn không tin là người đã cố tình lao xuống vực. Lại còn bảo đó là để tìm sinh lộ nữa. Trừ phi người bảo người gặp may...

Bạch Quan Nhật nhẹ nhàng ngắt lời :

- Có thể nhị trưởng lão chưa biết mưu trí của Bạch huynh đệ. Kỳ thực mỗi đến khi nghe hai kẻ ác kia kháo nhau rằng Mạnh huynh đệ đã bị đẩy xuống vực Bạch mỗi dù bán tín bán nghi vẫn phải nghĩ đó chính là kế đào sinh của Mạnh huynh đệ. Và thật sự đã minh chứng điều đó là đúng.

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười nhìn Bạch Quan Nhật :

- Bạch huynh đã đoán như thế sao ?

Bạch Quan Nhật lắc đầu :

- Nếu không cố công suy nghĩ rằng tại sao mạnh huynh đệ lại cố tình bảo lão cung chủ phải phát kinh vào vách đá cạnh miệng vực, có lẽ cho đến giờ ta vẫn chưa đoán ra. Phải chăng Mạnh huynh đệ làm thế để ước lượng độ sâu của vực Tiêu Hồn ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Phần thì để biết độ sâu, phần khác nhờ đó mới biết ở phía bên tả vực cánh vách đá có mọc nhiều lớp cây hoang dại. Phải chắc chắn như thế tại hạ mới dám mạo hiểm tìm con đường sống giữa đường chết.

Bạch Quan Nhật thán phục :

- Người như Mạnh huynh đệ chẳng trách đại trưởng lão đã quyết định tuyển chọn...

Nhị trưởng lão vụt mở to hai mắt :

- Nói sao ? Bạch chuyên sứ cũng biết chuyện đại trưởng lão đã tuyển chọn tiểu tử ?

Bạch Quan Nhật chột nhìn Mạnh Đạt Nhân.

Hiếu ý Mạnh Đạt Nhân giải thích :

- Như đã nói, vì không tin nên lệnh trưởng lão cứ đề quyết tại hạ là người được tam trưởng lão sai đến thám thính...

Bạch Quan Nhật kêu lên :

- Sao kia ? Là tam trưởng lão đã hạ thủ nhị trưởng lão ? Tại sao ?

Mạnh Đạt Nhân liếc nhìn nhị trưởng lão :

- Lúc đó tại hạ cũng tự hỏi như thế. Và khi được biết xuất xứ của lệnh trưởng lão là Thần Môn tại hạ mới đem chuyện tại hạ được đại trưởng lão tuyển chọn nói cho nhị trưởng lão nghe. Thế nhưng lệnh trưởng lão thủy chung vẫn không tin lại còn cho đại trưởng lão cũng có tâm làm phản như tam trưởng lão. Mong Bạch huynh biện bạch cho.

Bạch Quan Nhật ngẩn người. Một lúc sau y mới lên tiếng :

- Mạnh huynh đệ dám liều mạng tạo cơ hội cho ta thoát thân, nghĩa cử này không thể có ở kẻ có tâm địa độc ác. Tiếp theo đó còn hết lòng giải nguy cho nhị trưởng lão, ta nghĩ...

Nhị trưởng lão gượng kêu lên :

- Bạch chuyên sứ hãy chờ vội kết luận như thế. Hãy nghe lão phu giải thích đây. Chỉ còn không đầy một tuần trăng nữa là đến tiết Đoan Ngọ giả như đây là thủ đoạn của lão tam, y phải hành động như thế để được lòng lão phu và Bạch chuyên sứ. Giả như Mạnh tiểu tử cũng được tam trưởng lão tuyển chọn và lão tam cũng đồng lòng làm phản với lão đại, phải chăng Mạnh tiểu tử vô hình chung được thêm sự tán đồng của lão phu và cả Bạch chuyên sứ ? Lão phu chết không tiếc chỉ ngại việc tuyển chọn lầm người.

Bạch Quan Nhật dè dặt :

- Giả như có chuyện này môn chủ vẫn còn đó, mưu mô của tam trưởng lão đâu thể thành sự thật ? Huống chi...

Nhị trưởng lão thở hắt ra :

- Sao ?

Bạch Quan Nhật đáp nhẹ :

- Người được chọn phải có đa số. Vả lại, đâu phải ai được chọn cũng vượt qua đủ Cửu Quan ?

Nhị trưởng lão thều thào:

- Đẳng nào lão phu cũng là người sắp chết. Được lão phu ủy thác phần của lão phu cho Bạch chuyên sứ. Bạch chuyên sứ có thể tùy nghi sử dụng tín vật của lão phu cho người được Bạch chuyên sứ tuyển chọn. Tín vật hiện đang giấu trong hài của lão phu. Bạch chuyên sứ hãy mau lấy ra.

Và Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy Bạch Quan Nhật từ từ cởi hài của nhị trưởng lão.

Cuối cùng Bạch Quan Nhật kêu lên :

- Nhị trưởng lão ! Sao...

Đúng lúc này, Mạnh Đạt Nhân chợt hô hoán :

- Có người ! Bạch huynh hãy...

Mạnh Đạt Nhân không kịp kêu hết lời và tuy Bạch Quan Nhật phản ứng tuy nhanh - y lập tức quay nhìn về phía sau nơi Mạnh Đạt Nhân đang nhìn bằng ánh mắt hốt hoảng nhưng sự việc diễn ra nhanh hơn tất cả.

Từ vị trí nào không rõ có một bóng nhân ảnh nhanh thật nhanh chợt lao thốc về phía Mạnh Đạt Nhân ba người.

Thân pháp của nhân vật đó nhanh đến độ Mạnh Đạt Nhân dù là người đầu tiên phát hiện dù được đối diện với nhân vật đó vẫn không sao trông thấy rõ diện mạo kẻ đó như thế nào. Cũng một phần là do bóng chiều đã chuyển qua màu sẫm đen trời cũng sắp tối.

Mạnh Đạt Nhân chỉ nghe Bạch Quan Nhật bỗng lớn tiếng quát lên cảm phần :

- Là lão ? Hóa ra muốn cướp tín vật của nhị trưởng lão ? Đờ !

Vù...

Cùng với Bạch Quan Nhật phát kinh Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy cả hai chiếc hài của nhị trưởng lão vẫn do Bạch Quan Nhật cầm giữ bị nhân vật nọ chiếm đoạt. Cùng lúc này nhân vật nọ cũng phát kinh, một luồng kinh hầu như Mạnh Đạt Nhân chưa bao giờ nhìn thấy ai thi triển mạnh như vậy.

Luồng kinh lao ập đến cũng nhanh như bóng ảnh của nhân vật nọ.

Vù...

Ầm !

Tiếng chạm kinh vang lên quá gần dư kinh làm cho Bạch Quan Nhật và Mạnh Đạt Nhân cùng bị chấn bay về phía hậu. Và ở phía sau họ thật không may chính là miệng vực Tiêu Hồn.

Cả hai cùng nặng nề rơi xuống vực ở bên trên chỉ còn vọng lại tràng cười đắc ý của nhân vật kia :

- Ha... ha...

* * * Sau một lúc lâu choáng ngất bên tai Mạnh Đạt Nhân chợt nghe tiếng Bạch Quan Nhật gọi :

- Mạnh huynh đệ ! Mạnh huynh đệ vẫn ổn chứ ?

Mạnh Đạt Nhân ư ư? kêu và định cựa mình thì nghe thanh âm của Bạch Quan Nhật thì thào bên tai :

- Chớ lay động. Không khéo chúng ta lại rơi xuống vực thì khôn.

Câu nói này làm cho Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn tỉnh lại.

Thoáng nằm im ngẫm nghĩ, Mạnh Đạt Nhân khẽ hỏi :

- Đã canh mấy rồi Bạch huynh ?
 - Khoảng canh ba ! Ta hiểu Mạnh huynh đệ hỏi gì rồi. Có lẽ chúng ta cũng chỉ vừa mới ngất đấy thôi.
 - Tại hạ cũng nghĩ vậy. Và rất có thể bên dưới đáy vực đang có người tìm kiếm thi thể chúng ta.
- Có một thoáng im lặng sau đó Bạch Quan Nhật thì thào :
- Ta hiểu rồi ! Mạnh huynh đệ tính sao?
 - Bạch huynh tỉnh lại trước có kịp quan sát gì chưa ?
 - Rồi ! Dư kinh chấn quá mạnh hiện chúng ta đang lơ lửng trên một tàng cây bên kia của miệng vực.
 - Như vậy miệng vực rộng hơn ba trượng, rất có thể sau khi không tìm thấy thi thể của chúng ta dưới đáy vực đối phương sẽ qua bên này vực và lại tiếp tục kiếm tìm chúng ta.
 - Ta chỉ sợ lão sẽ tìm cách lăn đá xuống. Dù là hú họa nhưng đó sẽ là biện pháp hữu hiệu nhất vào lúc này.
 - Cũng có thể ! Bạch huynh có thử tìm hiểu tàng cây, nơi đã vô tình giữ chúng ta lại chưa ?
 - Chưa ! Ta định...

Bạch Quan Nhật bỗng ngừng lời giữa chừng. Đó cũng là lúc Mạnh Đạt Nhân chợt nghe có những tiếng động âm âm từ trên cao vọng xuống.

ào... ào...

Và Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn hiểu trước khi nghe Bạch Quan Nhật cổ quát vào tai, quát đủ to cho Mạnh Đạt Nhân nghe. Quả nhiên lão đã lăn đá xuống.

Mạnh Đạt Nhân cũng quát trả :

- Đành phải liều thôi ! Hãy men theo tán cây nép sát vào vách đá.
- Không có cơ hội tìm hiểu xem tán cây mọc theo hướng nào và mức độ cứng cáp ra sao, torng tình thế hiểm nghèo cả hai đành chộp bừa vào tàng cây, gập phải vật gì to cứ vịn vào.
- Mạnh Đạt Nhân chộp phải một cành cây to khỏe lập tức buông người xuống.
- Nào ngờ cạnh bên tay Mạnh Đạt Nhân bỗng xuất hiện thêm bàn tay của Bạch Quan Nhật. Cả hai ngẫu nhiên cũng chộp vào một cành cây nên cùng buông người xuống.
- Rắc...

Tiếng cành cây bị gãy làm cho Mạnh Đạt Nhân phải quát :

- Chuyển đổi vị trí mau !
- Cũng lúc này Bạch Quan Nhật lại kêu lên :
- Thu chân khí lên thượng bàn. Thân thể sẽ nhẹ đi cành cây vẫn chịu được.

Mỗi người một ý nên hành động không còn nhất quán.

Mạnh Đạt Nhân vừa chuyển sang cành cây bên cạnh thì đến lượt cành cây đó lại gãy.

Rắc !

Tiếng cành cây gãy thật sắc gọn, cành cây lập tức lia thân chuyển dịch nhanh về phía bên dưới.

Đúng lúc này tiếng đá lăn đã cận kề.

ào... ầm...

Không chỉ có một khối đá bị lăn xuống mà nhiều khối đá cũng bị đẩy lăn theo.

Một khối đá lăn thẳng vào thân cây.

Rào... rào...

Mạnh Đạt Nhân nghe tiếng Bạch Quan Nhật kêu thét :

- Nguy tai.

Đó cũng là lúc cành cây đang bị Mạnh Đạt Nhân nắm giữ sau khi lia thân bỗng bị nghiền vào một kẹt đá vô tình xuất hiện ở vách đá.

Mạnh Đạt Nhân nhờ đó được giữ lại.

Khối đá trên kia vẫn tiếp tục lao xuống.

ào...ào...

Nhiều nhánh cây do bị khối đá lúc lao qua đè gãy cũng lần lượt rơi xuống.

Khối đá lao sượt ngang thân hình đang treo lơ lửng của Mạnh Đạt Nhân.

ào... ào...

Tiếp theo đó những nhánh cây bị rơi xuống cũng lần lượt quật ào ào vào Mạnh Đạt Nhân.

Rào... rào...

Cùng với những cành cây là thân hình Bạch Quan Nhật cũng rơi xuống.

Mạnh Đạt Nhân biết rõ điều này vì khi rơi xuống Bạch Quan Nhật theo bản năng đã quơ quạng tứ tung và trong lúc vô tình tay của Bạch Quan Nhật chộp đúng vào nhánh cây đang treo giữ Mạnh Đạt Nhân.

Thân hình của Bạch Quan Nhật vì thế va chạm mạnh vào Mạnh Đạt Nhân.

Bị Bạch Quan Nhật va vào nếu Mạnh Đạt Nhân buông tay thì sẽ rơi xuống đáy vực. Do cưỡng lại nên thân hình Mạnh Đạt Nhân bị đung đưa và va vào vách đá.

Bốp !

Tuy bị va hai lần, lần sau đau hơn lần trước nhưng Mạnh Đạt Nhân nhờ đó phát hiện ra một điều lạ.

Mạnh Đạt Nhân thì thầm hỏi Bạch Quan Nhật, lúc này cũng đã nhận ra vừa rơi xuống cạnh Mạnh Đạt Nhân :

- Bạch huynh...

Bạch Quan Nhật chột thì thầm không thành tiếng :

- Sụt ! Công phu Địa Thỉnh của lão rất tinh tường. Đừng lên tiếng, lão sẽ không phát hiện.

Mạnh Đạt Nhân nói nhỏ thật nhỏ :

- Phía bên tả tại hạ có một huyết khẩu. Tại hạ vào trước đây.

Tay vẫn giữ một cành cây, Mạnh Đạt Nhân sau một lúc tự đung đưa thân mình cuối cùng cũng dùng chân móc vào một bên huyết khẩu.

Mạnh Đạt Nhân sau đó tiếp tục di chuyển cho đến lúc lọt vào huyết khẩu.

Dùng hai tay tìm hiểu qua địa hình, cảm thấy đủ chỗ cho hai người cùng chui vào Mạnh Đạt Nhân từ huyết khẩu nghiêng mình ra, chạm tay vào thân hình Bạch Quan Nhật.

Hiểu đó là dấu hiệu cần thiết. Bạch Quan Nhật cũng tự đung đưa thân mình cho đến khi được Mạnh Đạt Nhân chộp giữ vào hai chân.

Bạch Quan Nhật thu người vào huyết khẩu, ngồi cạnh Mạnh Đạt Nhân và dùng hai tay vạch vào lòng bàn tay Mạnh Đạt Nhân hai chữ :

-“Đa tạ” - Mạnh Đạt Nhân cũng dùng cách thức đó trao đổi với Bạch Quan Nhật :

- “Bây giờ phải làm gì ?” - “Không thể xem thường thuật Địa Thỉnh của bốn môn. Giữ yên lặng!

Nghỉ ngơi đợi trời sáng” - “Đành vậy !” Và họ giữ yên chờ trời sáng thật !

* * * Bạch Quan Nhật là người ngồi ngay bên ngoài, y đưa mắt ta nhìn lên cao một hồi rồi lại nhìn xuống dưới.

Sau đó Bạch Quan Nhật nhặt một mẫu cây, vạch vào vách đá trước mặt Mạch Đạt Nhân :

- “Huyệt khẩu hiện bị che kính bằng nhiều cành cây đêm qua rơi gãy. Lão khó phát hiện ra ta, ngược lại ta cũng không nhìn thấy lão” Vì trời sáng đã lâu nên cách trao đổi này thật tiện, đọc bằng mắt vẫn dễ dàng hơn dùng trí để đoán tự dạng. Mạnh Đạt Nhân cũng nhặt một mẫu cây và viết :

- “Lão là tam trưởng lão?” - “Không phải ! Là đại chuyên sứ. Nhiều năm trước đã thất tung. Sau đó, do ta qua được đệ lục quan, ta được đặc cách lên hàng đệ thất chuyên sứ.

Từng vị chuyên sứ sau đó cũng được thăng lên một bậc và nhị chuyên sứ đã thay chỗ cho đại chuyên sứ” - “Bạch huynh đã vào Thần Môn bao lâu ?” - “Ba năm trước đây ! Ta là lượt người cuối cùng tuyển chọn. Gọi là lượt cuối cùng vì đó là lượt thứ mười.” - “Tại hạ có nghe biết điều này, qua đại trưởng lão. Và sau mười lượt mỗi lượt cách nhau ba năm do Thần Môn vẫn chưa có môn chủ nên vị môn chủ tạm thời chấp chương cương vị môn chủ kể như chính thức đảm nhiệm luôn cương vị đó ?” - “Không sai ! Do vậy...” - “Tại hạ định hỏi, sao Bạch huynh biết rõ lão ta là đại chuyên sứ, một khi lão thất tung đã lâu và Bạch huynh thì chỉ mới gia nhập Thần Môn ?” - “Đâu có gì khó đâu ! Đó là qua công phu vượt trên bậc đại chuyên sứ của lão” - “Nghĩa là sao ?” - “Theo bố trí của bốn môn, phạm những ai vượt qua đệ thất quan thì được xếp làm trưởng lão. Những ai qua đệ lục đệ ngũ quan thì được xếp làm chuyên sứ hoặc đường chủ. Ở bốn môn có tất cả mười bốn người như vậy.

Trong đó, vị môn chủ đương nhiệm và hai trưởng lão đại và nhị đã thật sự vượt qua đệ Thất Quan. Do cần một vị lên làm môn chủ tạm thời vậy là một trong tam vị trưởng lão bị khuyết chỗ. Để bổ khuyết, lão tam trưởng lão chính là vị đại chuyên sứ chuyển lên. Tương tự như vậy lão nhị chuyên sứ sau khi được thăng lên đại chuyên sứ không được bao lâu bỗng thất tung...” - “Tại hạ hiểu rồi ! Ồ Bạch huynh nói là nhận ra lão ta là do công phu của lão trên bậc Bạch huynh, chỉ là thất chuyên sứ ?” - “Đúng vậy ! Vì đại chuyên sứ là bậc cuối cùng, sẽ chuyển lên bậc trưởng lão nếu cần, nên vị chức này được môn chủ đặc cách cho luyện công phu ở đệ thất quan. Lão trên bậc của ta là vì vậy.” - “Rõ rồi ! Vậy diện mạo của lão thế nào, Bạch huynh hoàn toàn không biết ?” - “Không !” - “Vậy Bạch huynh có nghĩ là tại sao lão muốn chiếm đoạt tín vật của nhị trưởng lão ?” - “Ta có mơ hồ đoán được. Nhưng đã có Mạnh huynh đệ Ở đây, có lẽ để Mạnh huynh đệ đoán thay cho ta thì chuẩn xác hơn.” - “Bạch huynh sao lại quá đề cao tại hạ ?” - “Ta không đề cao ! Đó là sự thật. Mạnh huynh đệ thông tuệ hơn ta bội phần. Nào nói đi ?” - “Tại hạ không thể nói. Vì như thế nhất định sẽ gây nguy hại cho đại trưởng lão” - “Tại sao ?” Mạnh Đạt Nhân chột viết:

- “Đã trưa rồi! Chúng ta ẩn mãi đây thật thất sách. Cần phải...” - “Để ta vận dụng thuật Địa Thỉnh hy vọng sẽ biết lão bỏ đi chưa” Một lúc sau, Bạch Quan Nhật viết :

- “Không có động tĩnh gì.” - “Để biết lão còn ẩn thân hay không có lẽ chúng ta phải liều.” Bạch Quan Nhật ngắm nghĩ một hồi mới gật đầu , tỏ ý tán đồng cách làm của Mạnh Đạt Nhân.

Đã chuẩn bị sẵn Mạnh Đạt Nhân lập tức lên tiếng và cổ tình nói to :

- Bạch huynh nghĩ xem liệu nhị trưởng lão còn sống hay đã chết ?

Nói xong, Mạnh Đạt Nhân xua tay ra hiệu cho Bạch Quan Nhật không cần phải lên tiếng.

Cả hai cùng nghe ngóng.

Sau đó, khi vẫn không phát hiện ra bất kỳ tiếng động nào cả hai đành mạo hiểm chui ra và tìm cách leo lên bờ vực...

13. Tranh Đoạt Tín Vật

Ứng trước ngôi mộ mới đắp, nơi yên nghỉ mãi mãi của nhị trưởng lão, Bạch Quan Nhật sau một lúc lâu trầm lặng chợt lên tiếng :

- Mạnh huynh đệ đoán thử coi liệu đối phương có tìm ra nơi cất giấu tín vật của nhị trưởng lão chưa ?

Mạnh Đạt Nhân lập tức nhớ lại phản ứng kỳ lạ của Bạch Quan Nhật ngay sau khi nhìn vào đôi hài của nhị trưởng lão Mạnh Đạt Nhân trầm giọng :

- Nếu tại hạ hiểu không sai trong hai chiếc hài của lệnh trưởng lão không hề có tín vật ?

Bạch Quan Nhật chậm rãi gật đầu :

- Không có! Và ta nghĩ phải chăng do nhị trưởng lão đã đến lúc kề cái chết nên thần trí không còn minh mẫn, nên nhị trưởng lão đã lẫn lộn chỉ sai nơi cất giữ tín vật ?

Mạnh Đạt Nhân chợt liếc mắt nhìn Bạch Quan Nhật :

- Liệu Bạch huynh có tin vào nhận định của chính Bạch huynh không?

Theo tại hạ, từng lời nói của lệnh trưởng lão, Bạch huynh hãy nhớ lại đi, như không hề có câu nào hồ đồ, cho thấy lệnh trưởng lão không tỉnh táo.

- Vậy việc tín vật không có ở trong hai chiếc hài...

Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Tại hạ nghĩ đó là lệnh trưởng lão cố ý chỉ sai điểm.

- Chỉ sai ? Để làm gì ? Hay nhị trưởng lão không tin ta, cho dù đã có lời ủy thác tín vật cho ta ?

Mạnh Đạt Nhân quay nhìn ngôi mộ của nhị trưởng lão :

- Lệnh trưởng lão đã chứng tỏ là người rất cẩn trọng từng hành vi từng câu nói đều được cân nhắc kỹ. Lệnh trưởng lão cố tình chỉ sai điểm là để dò xét tại hạ.

- Dò xét Mạnh huynh đệ ? Cũng có thể nhưng dò xét như thế nào ?

Mạnh Đạt Nhân hít vào một hơi thật chậm :

- Lệnh trưởng lão vẫn nghi ngờ tại hạ là người do tam trưởng lão sai phái, khi chỉ rõ nơi ẩn giấu như thế lệnh trưởng lão thực ý chỉ muốn tại hạ tự bộc lộ chân tướng nếu tại hạ có hành vi chiếm đoạt tín vật. Kỳ thực lệnh trưởng lão thừa biết trong hia chiếc giày không hề có tín vật.

Bạch Quan Nhật bật reo :

- Giải thích như Mạnh huynh đệ không còn gì rõ hơn. Vậy thì hay lắm chắc chắn tín vật nọ vẫn chưa bị đối phương chiếm đoạt.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Điều đó tất vị đúng như Bạch huynh nghĩ ? Sau khi hất chúng ta xuống vực đối phương có thừa thời gian lục tìm khắp người lệnh trưởng lão. Và nếu tín vật không có ở đôi hài, cho dù lệnh trưởng lão cất giữ tín vật ở đâu thì giờ đây tín vật đó đã rơi vào tay đối phương.

Bạch Quan Nhật tỏ ra thất vọng :

- Mạnh huynh đệ nói cũng phải vậy thì...

Đột nhiên Bạch Quan Nhật bỏ ngang câu nói và bất ngờ chuyển sang đề tài khác :

- Mạnh huynh, đệ phải đến Tam Điệp Cốc ?

Thái độ của Bạch Quan Nhật khiến cho Mạnh Đạt Nhân nghi ngại :

- Phải ! Sao ? Có điều gì bất ổn ?

Bạch Quan Nhật tươi cười :

- Sự việc như thế nào còn chưa rõ ta đâu thể đoán có bất ổn hay không? Có chăng ta muốn nhờ Mạnh huynh đệ một chuyện.

Mạnh Đạt Nhân có một thoáng ngần người sau đó bỗng à lên :

- Tại hạ hiểu rồi. Là Bạch huynh muốn nhờ tại hạ chăm sóc cho lệnh muội ?

Bạch Quan Nhật sững sờ :

- Ta vẫn chưa nói sao Mạnh huynh đệ lại biết ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Ngay từ đầu tại hạ đã đoán ra. Bạch huynh từng có thời gian dài âm thầm bám theo lệnh muội nhưng thủy chung vẫn không chịu hiện thân cùng lệnh muội tương phùng. Giờ tại hạ đã hiểu là Bạch huynh ngại lệnh muội đang có định kiến với Thần Môn nên vẫn phân vân chưa tìm ra cách nào để giải thích ?

Bạch Quan Nhật gật đầu thừa nhận :

- Mạnh huynh đệ đoán không sai. Đúng vậy, cũng do là bốn môn quá nôn nóng truy tìm sự thất tung của môn chủ hai đời trước, tạo nên nhiều định kiến không tốt cho giới giang hồ...

Nói đến đây do thấy Mạnh Đạt Nhân mấp máy môi như muốn nói xen vào Bạch Quan Nhật hỏi :

- Mạnh huynh đệ hình như có gì muốn nói ?

Thật lạ Mạnh Đạt Nhân lại lắc đầu :

- Không có !

Bạch Quan Nhật gặng hỏi :

- Như ta thấy Mạnh huynh đệ tuy kém niên kỷ hơn cũng kém bề lịch duyệt hơn nhưng vẫn luôn chứng tỏ là có tâm cơ hơn người, phải chăng Mạnh huynh đệ cũng có thành kiến với bốn môn ?

Mạnh Đạt Nhân lấp lửng đáp :

- Thành kiến thì không. Nhưng tại hạ thật sự không tán thành phương cách quý môn truy tìm tung tích của hai đời môn chủ. Nói tóm lại, đó cũng là nguyên nhân khiến tại hạ vẫn chưa ưng thuận được vị đại trưởng lão tuyển chọn.

Bạch Quan Nhật kinh ngạc :

- Mạnh huynh đệ vẫn chưa ưng thuận ? Vậy thì tại sao đại trưởng lão chưa gì đã trao truyền sở học Bát Quái Môn cho Mạnh huynh đệ ?

Mạnh Đạt Nhân cố ý giải thích thật rõ cho Bạch Quan Nhật hiểu :

- Cảm thông cho đại trưởng lão, là người vẫn lo ngại công phu Bát Quái Môn mãi mãi thất truyền, tại hạ chỉ đáp ứng làm người kế truyền của Bát Quái Môn. Riêng những gì còn lại, liên quan đến Thần Môn cho đến lúc này tại hạ vẫn chưa có chủ kiến.

- Vậy hóa ra nhị trưởng lão đã quá lầm lẫn khi nghi ngờ Mạnh huynh đệ vì muốn chiếm hữu lòng tin nên đã ra tay cứu nạn cho nhị trưởng lão ?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai :

- Lệnh trưởng lão là người bị hại, đương nhiên có quyền nghi ngờ. Tại hạ nghĩ lệnh trưởng lão không đáng trách.

Bạch Quan Nhật sau khi chăm chú nhìn Mạnh Đạt Nhân chợt gật đầu :

- Mạnh huynh đệ quá độ lượng. Càng tốt ! Ta càng yên tâm giao phó gia muội cho Mạnh huynh đệ chăm sóc là thế này...

Như Bạch Quan Nhật vẫn tất kể lại thì Bạch gia vì nguyên nhân bí ẩn nào đó một đêm đã bị thảm sát toàn gia. Đến nỗi, khi nhận ra bản thân may mắn sống sót Bạch Quan Nhật vẫn không hề biết tiểu muội Bạch Quan Nguyệt cũng chưa chết.

Mang nặng mối huyết hải thâm thù Bạch Quan Nhật cũng như Mạnh Đạt Nhân đã bỏn ba tìm mình sư cầu nghệ. Nhờ đó Bạch Quan Nhật tình cờ gặp được một trong thất vị chuyên sứ Thần Môn phát hiện. Sau cùng Bạch Quan Nhật kể từ khi lập thế trước linh vị tổ sư ở Thần Đàn.

Bạch Quan Nhật cười buồn tiếp :

- Cũng là tình cờ ta phát hiện gia muội là bạn đồng hành với Mạnh huynh đệ. Ta nhận ra Mạnh huynh đệ ẩn tàng sở học cao minh hơn gia muội. Từ đó ta ngờ Mạnh huynh đệ có ý đồ không tốt với gia muội. Chỉ tiếc là gia muội lại đang có thành kiến không tốt về Thần Môn, ta thật không biết cách nào hiện thân, cáo giác với gia muội về những nghi ngờ của ta đối với Mạnh huynh đệ.

Mạnh Đạt Nhân phì cười :

- Chuyện đã qua rồi Bạch huynh hà tất phải áy náy.

Bạch Quan Nhật chột nghiêm mặt :

- Ngoài nhiệm vụ đối với bốn môn cần phải hoàn thành ta còn phải truy tìm hung thủ đã thảm hại Bạch gia. Thế cho nên không thể cứ giữ mãi mãi việc ngấm ngầm theo gia muội. Mọi việc đành phải nhờ Mạnh huynh đệ.

Mạnh Đạt Nhân đáp ứng :

- Về việc này Bạch huynh cứ an tâm. Dẫu sao lệnh muội cũng góp phần tạo cơ hội cho tại hạ thoát nạn. Ngay từ đầu tại hạ đã thề hứa sẽ có cách nào đó giúp đỡ cho lệnh muội khi cần thiết.

Bạch Quan Nhật vui mừng vòng tay bái tạ :

- Gia huynh muội nếu có ngày đoàn tụ tất cả là nhờ Mạnh huynh đệ. Cũng là trễ nếu Mạnh huynh đệ muốn đến Tam Điệp Cốc. Bạch Quan Nhật thật không dám làm phiền Mạnh huynh đệ lâu hơn.

Mạnh Đạt Nhân cũng vòng tay thi lễ và tạm biệt :

- Tuy vậy Mạnh Đạt Nhân vẫn có ý nghi ngờ, vì câu nói cuối cùng của Bạch Quan Nhật dù sao vẫn là lời đuổi khéo. Chứng tỏ Bạch Quan Nhật đang muốn thực hiện việc gì đó nhưng sẽ bất tiện nếu như Mạnh Đạt Nhân cứ lưu lại.

Từ nghi ngờ này, Mạnh Đạt Nhân tuy tiếp tục đi về Tam Điệp Cốc nhưng tâm trí thì vẫn nhớ lại từng lời nói từng cử chỉ của Bạch Quan Nhật từ lúc đầu lộ diện cho đến bây giờ.

Và cũng không ít lần Mạnh Đạt Nhân thầm đắc ý vì vẫn chưa tiết lộ ý nghi ngờ của đại trưởng lão đối với vị môn chủ Thần Môn. Vả lại nội bộ của Thần Môn đang hồi phức tạp, tri nhân tri diện bất tri tâm, nào ai biết Bạch Quan Nhật có tâm như thế nào đối với Thần Môn để Mạnh Đạt Nhân tin tưởng tiết lộ ?

* * * Chờ Mạnh Đạt Nhân đi khuất Bạch Quan Nhật vẫn dùng sợi dây thừng kéo trưởng lão lên để làm phương tiện leo xuống đáy vực Tiêu Hồn.

Dưới đáy vực tuy chỉ nhờ nhờ sáng khác hẳn với bên trên miệng vực nhưng vẫn đủ cho Bạch Quan Nhật tìm thấy nơi nhĩ trưởng lão từng ẩn thân đều trị vết thương.

Sau một lúc tìm kiếm Bạch Quan Nhật rốt cuộc cũng phát hiện chỗ nhĩ trưởng lão cất giấu tín vật.

Tay vừa chạm vào tín vật một giọng nói lạnh lùng chột vang lên ngay phía sau lưng Bạch Quan Nhật :

- Muốn sống thì hãy giao tín vật đó cho lão phu.

Bạch Quan Nhật nghe lạnh khắp người đến nỗi chỉ biết lắp bắp :

- Vẫn là... vẫn là lão đó sao ?

Thanh âm nọ cười lạnh :

- Bọn ngươi thật ấu trĩ khi nghĩ lão phu đã bỏ đi. Nào ! Hãy ngoan ngoãn giao tín vật cho lão phu, kể cả tín vật của ngươi nữa. Hừ !

Bạch Quan Nhật cố trì hoãn :

- Lão cũng đã từng lập trọng thề trước linh vị của tổ sư sao lão cam tâm bội thề khiến nhị trưởng lão uổng mạng ?

Nhân vật nọ bật cười :

- Sao ngươi dám đem cái chết của nhị trưởng lão trút lên đầu lão phu ?

Chẳng phải ngươi đã nghe nhị trưởng lão thổ lộ là do tam trưởng lão hạ thủ đó sao ? Ha..ha...

Đúng lúc này mặt mũi Bạch Quan Nhật vụt tối sầm và Bạch Quan Nhật thừa hiểu bản thân đã bị kẻ phản bội hạ thủ...

* * * - Đứng lại ! Các hạ là ai ? Sao dám ngang nhiên tiến vào Tam Diệp Cốc ?

Mạnh Đạt Nhân vờ ngơ ngác nhìn vào nhân vật vừa quát hỏi :

- Chủ nhân tại hạ bảo tại hạ phải đến Tam Diệp Cốc, là kẻ dưới lễ nào tại hạ bất tuân ?

Là một gã đại hán có vẻ mặt hung tợn, nhân vật đâu dễ bị vẻ ngơ ngác của Mạnh Đạt Nhân lừa gạt. Gã hỏi :

- Chủ nhân các hạ là ai ?

Mạnh Đạt Nhân thật không ngờ việc vào Tam Diệp Cốc lại khó khăn đến vậy.

Mạnh Đạt Nhân đáp liêu :

- Tộc chủ nhân chính là Tiểu Phụng Thiên Bạch Quan Nguyệt.

Gã nọ cười hô hố :

- Các hạ bảo sao ? Tiểu Phụng Thiên Bạch Quan Nguyệt cô nương là chủ nhân của các hạ ? Đi đi ! Đây không phải là nơi cho các hạ nói đùa. Phải chi các hạ nói chủ nhân của các hạ chính là chương môn Côn Luân phái có lẽ Mã Tiền này sẽ tin ngay. Đằng này... ha... ha... ha...

Tràng cười của tên Mã Tiền làm cho một số ít người đứng cách đó không xa phải quan tâm.

Bọn họ chạy đến !

Nhác trông thấy bọn họ trong đó có một người từng quen mặt Mạnh Đạt Nhân vội cúi thấp đầu lí nhí :

- Thôi được ! Tại hạ đành quay ra ngoài chờ chủ nhân vậy.

Dứt lời Mạnh Đạt Nhân quay lưng lại bỏ đi càng lúc càng nhanh.

Có tiếng người gọi với theo :

- Này ! Huynh đài xin dừng bước.

Giả tảng xem tiếng kêu đó không dành cho mình, Mạnh Đạt Nhân vấp lằm lũi bước đi.

Lại nghe có tiếng chân người đuổi theo sau, Mạnh Đạt Nhân khi cảm thấy đi đã đủ xa bèn thi triển thân pháp.

Vút!

Người đuổi theo sau cũng vận dụng khinh công, lao theo Mạnh Đạt Nhân càng lúc càng gần. Sau cùng nhân vật nọ lại gọi :

- Nếu Dư mỗ đoán không lầm thì huynh đài đúng là Mạnh Đạt Nhân.

Mạnh huynh đài xin dừng bước, Dư Vi Hải mỗ có điều thỉnh giáo.

Mạnh Đạt Nhân quay lại với nét mặt sa sầm :

- Tại hạ chính là Mạnh Đạt Nhân. Cái Bang lại muốn xử trị tại hạ về tội mạo nhận đệ tử quý phái nữa ư ?
Dư Vi Hải với y phục nhiều mảnh vá quả đúng là nhân vật Cái Bang chợt mỉm cười.

- Gọi là xử trị thì hơi quá đáng. Vả lại lần đó Mạnh huynh đài vẫn chưa gây tổn hại gì cho bốn bang kia mà ?

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Tại hạ được biết là quý bang đã vì tại hạ mà mấy phen đến Địa Khuyết Cung để đòi người. Nếu không phải để xử tội, chớ trách tại hạ phải nói thẳng, phải chăng Cái Bang cũng vì bí kíp Vạn Lưu Quy Tông ?

Dư Vi Hải giật mình :

- Bấy lâu nay trên giang hồ đồn đãi rằng Mạnh huynh đài vô tình có trong tay quyển bí kíp Vạn Lưu Quy Tông. Hóa ra đây là sự thật ?

Mạnh Đạt Nhân cười khẩy :

- Tôn giá tuy giả vờ rất khéo, nhưng tiếc thay đã từ lâu tại hạ đã biết rõ tâm địa quý bang.

Dư Vi Hải nhăn mặt, sau đó chợt đưa đầu nhìn lại phía sau :

- Tam Điệp Cốc hiện là nơi quần long hội tụ tất cả đều vì bí kíp Vạn Lưu có liên quan đến Mạnh huynh. Sẽ bất tiện nếu chúng ta cứ ở đây đấu khẩu.

Chẳng hay Mạnh huynh đài có thể...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời :

- Chuyển đi nơi khác chứ gì ? Hừ ! Nếu mọi người đều quan tâm đến bí kíp há lẽ quý bang không quan tâm ? Vậy cho nên thiết nghĩ tôn giá chớ dùng mưu lừa tại hạ rơi vào bẫy. Nên nhớ tại hạ dám đến Tam Điệp Cốc tất không sợ mọi người tra hỏi về bí kíp Vạn Lưu Quy Tông.

Dư Vi Hải nhăn mặt :

- Mạnh huynh đài xin đừng ngộ nhận. Bốn bang có chuyện cần thỉnh giáo thật, quyết không hề lập mưu hay muốn lừa Mạnh huynh vào bẫy.

Mạnh Đạt Nhân định nói thêm một đôi lời cay cú khác, bỗng ở phía sau có một câu nói vang lên :

- Vi Hải! Tiểu tử không chịu tin thì thôi cứ để mặc y. Người hãy mau quay vào Tam Điệp Cốc. Điều bất ổn như bốn bang dự đoán đã xảy ra rồi.

Dư Vi Hải lập tức nghiêm mặt :

- Bang chủ lão nhân gia đã đến rồi ? Có Bang chủ thì hay rồi, sẽ có người đứng ra chủ xướng đối phó với Địa Khuyết Cung.

Dư Vi Hải chưa kịp chạy đi Mạnh Đạt Nhân cũng vừa quay lại nói ngay vào mặt một lão khất cái, đích thị là bang chủ Cái Bang :

- Cái Bang sợ mất phần ư ? Yên tâm đi, Địa Khuyết Cung đâu có ý đồ độc bá võ lâm cũng đâu quên phần nhị cung nhị viện ? Quý bang từ lâu đã là người của Bách Nhân Viện ít nhiều gì Địa Khuyết Cung cũng phải nể mặt chứ...

Dư Vi Hải quay phắt trở ra :

- Dựa vào đâu Mạnh huynh đài bảo bốn bang là người của Bách Nhân Viện ?

Riêng bang chủ Cái Bang thì trợn mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Người nói năng bừa bãi gì thế ? Bốn bang là bốn bang đâu thể có chuyện bốn bang đổi thành Bách Nhân Viện ?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai :

- Muốn mọi người không biết thì đừng làm. Một khi đã làm thì phải thú nhận ?

Dư Vi Hải chực hỏi nữa thì nghe bang chủ hạ lệnh :

- Ở đây đã có ta lo liệu, người hãy mau vào trong Tam Điệp Cốc. Đừng chậm trễ nữa.

Tuy miễn cưỡng nhưng Dư Vi Hải cũng bỏ người quay đi.

Nhân đó, Mạnh Đạt Nhân cũng định tháo lui.

Nào ngờ, bang chủ Cái bang vụt danh giọng :

- Nếu hôm nay người không nói rõ chuyện có liên quan đến Bách Nhân Viện, chớ trách ta xử trị người về tội ăn nói hồ đồ.

Mạnh Đạt Nhân bật cười :

- Một tay không thể che lấp trời đất. Cũng hôm nay nếu Địa Khuyết Cung thật sự bộc lộ dã tâm bang chủ tất sẽ biết lời tại hạ đúng hay sai. Còn bây giờ cáo biệt! Ha...ha...

Bang chủ Cái Bang tràn người chặn lối Mạnh Đạt Nhân :

- Người chưa giải thích rõ người đâu để đi !

Mạnh Đạt Nhân trầm giọng :

- Cuối cùng quý bang cũng bộc lộ chân tướng, đối phó với tại hạ chỉ vì bí kíp Vạn Lưu ? Thật tiếc thay tại hạ vẫn chưa hề nhìn thấy thế nào là quyển bí kíp. Nếu muốn đoạt bí kíp sao bang chủ không tự đi hỏi cung chủ Địa Khuyết Cung ?

Dĩ đã hết sức kiềm chế nhưng lời nói của Mạnh Đạt Nhân khiến cho bang chủ Cái Bang thịnh nộ :

- Người càng nói càng hồ đồ. Ta không thể không trị người. Đờ !

Vù...

Thừa biết bang chủ Cái bang thế nào cũng xuất thủ Mạnh Đạt Nhân do đã hờm sẵn chân lực nên ngay lập tức phát chiêu :

- Thật không trách võ lâm đang nghi kỵ Cái Bang. Không phân biệt thị phi chỉ biết lấy võ công hiếp người, tại hạ dù đại bại vẫn bất phục. Đờ !

Vù...

Ầm !

Mạnh Đạt Nhân đại bại thật. Công phu của bang chủ Cái Bang quá siêu quần bạt tụy, chỉ một kinh là đủ chấn lùi Mạnh Đạt Nhân đến một trượng hơn.

Nhưng thay vì tiếp tục xuất lực gọi là xử trị Mạnh Đạt Nhân như đã nói, bang chủ Cái Bang chợt tỏ ra kinh ngạc :

- Sao người am hiểu công phu Bát Quái Môn ? Phải chăng người là...

Nào bỏ cơ hội, Mạnh Đạt Nhân tung chân chạy thoát !...

Vút !

Chạy được một khoảng xa, Mạnh Đạt Nhân đang định men theo lối hậu tiến vào Tam Điệp Cốc thì nghe có tiếng người gọi :

- Thiếu hiệp xin dừng bước.

Vút !

Chỉ một lượt hoa mắt, trước mặt Mạnh Đạt Nhân xuất hiện một mỹ phụ trung niên cực kỳ xinh đẹp.

Phần thì kinh tâm vì thân pháp tuyệt phàm của mỹ phụ trung niên phần thì bàng hoàng về nhan sắc vẫn còn rực rỡ của mỹ phụ. Mạnh Đạt Nhân ấp úng:

- Nương nương...! ă, là tôn giá vừa gọi tại hạ ?

Mỹ phụ chợt mỉm cười :

- Ở đây chỉ có ta và thiếu hiệp, chẳng phải gọi thiếu hiệp thì còn ai vào đây ?

Càng thêm dao động vì nụ cười mê hồn của mỹ phụ Mạnh Đạt Nhân lúng túng:

- Nương nương gọi... là có gì chỉ giáo ?

Mỹ phụ cất giọng thỏ thẻ:

- Ta muốn biết vì sao thiếu hiệp am hiểu sở học Bát Quái Môn ?

Câu nói vô tình này làm cho Mạnh Đạt Nhân trở lại thực tại :

- Tôn giá đã mục kích cảnh bang chủ Cái Bang uy hiếp tại hạ?

Mỹ phụ lại nhoẻn miệng cười :

- Đó là điều đương nhiên ! Ta vẫn còn đang chờ câu trả lời của thiếu hiệp.

Mạnh Đạt Nhân động tâm :

- Tôn giá nhận ra sở học của Bát Quái Môn. Có thể cho tại hạ biết vì sao ?

Mỹ phụ bảo :

- Hẳn thiếu hiệp đã được chân truyền từ đại trưởng lão của bốn môn ? Hy vọng thiếu hiệp đã hiểu vì sao ta biết ?

Mạnh Đạt Nhân giật mình :

- Như vậy tôn giá cũng là người của Thần Môn ?

Mỹ phụ gật đầu :

- Cũng tốt! Vậy là thiếu hiệp đã thừa nhận việc chân truyền từ đại trưởng lão. Cho hỏi thiếu hiệp còn biết gì thêm về bốn môn ?

Có cảm nghĩ đây là lời trách khéo của mỹ phụ về việc đại trưởng lão thổ lộ nội tình về Thần Môn cho Mạnh Đạt Nhân vốn là ngoại nhân biết, Mạnh Đạt Nhân vội biện minh :

- Tôn giá xin chớ trách đại trưởng lão. Kỳ thực đại trưởng lão có ý tuyển chọn tại hạ là người được đi vào Phong Thần Liên Hoàn Động vào tết Đoan Ngọ sắp tới nên...

Mỹ phụ ngắt lời :

- Do đó những gì có liên quan tới bốn môn đều được đại trưởng lão đem nói cho thiếu hiệp biết hết?

Có cảm nhận mỹ phụ không hài lòng về hành vi của đại trưởng lão, Mạnh Đạt Nhân đáp một cách cân nhắc.

- Theo đại trưởng lão, trước sau gì tại hạ cũng là người của Thần Môn có biết rõ nội tình cũng không tai hại gì.

Và để minh bạch thân phận của mỹ phụ Mạnh Đạt Nhân chợt hỏi :

- Tôn giá quan tâm đến những hành sự của đại trưởng lão, ắt hẳn tôn giá có thân phận không kém ở Thần Môn ?

Mỹ phụ định đáp lời thì từ trong phía Tam Điệp Cốc bỗng có một loạt những tiếng huyền ảo vọng đến.

Sau một thoáng thay đổi sắc diện, mỹ phụ chợt mỉm cười :

- Thân phận của ta thế nào cho dù ta nói vì tất thiếu hiệp chịu tin. Hay là thế này , sao thiếu hiệp không cùng ta đến gặp đại trưởng lão ngay bây giờ ?

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc :

- Đại trưởng lão cũng đến đây ư ? Ở đâu ? Tại hạ đang có việc rất muốn gặp đại trưởng lão.

Mỹ phụ hất mặt về phía sau núi :

- Võ lâm các phái đang cùng Địa Khuyết Cung bàn cách đối phó với bốn môn hiện tại trưởng lão đang tìm cách lên vào Tam Điệp Cốc bằng lối hậu.

Mạnh Đạt Nhân cả mừng :

- Vậy thì hay lắm ! Tại hạ cũng đang định vào Tam Điệp Cốc đây.

Mỹ phụ lại cười :

- Ta cũng nghĩ như vậy ! Nào ! Chúng ta đi thôi.

Và cả hai lập tức thi triển khinh thân pháp lao đi Cố tình chờ cho Mạnh Đạt Nhân cùng đi mỹ phụ vừa nhìn Mạnh Đạt Nhân vừa cười :

- Bản lãnh của thiếu hiệp quả là còn kém phải chăng những gì ta nghe đều đúng, rằng thiếu hiệp chưa hề nhìn thấy bí kíp Vạn Lưu Quy Tông ?

Mạnh Đạt Nhân đỏ mặt đáp :

- Có kém đành chịu. Có trách là trách tại hạ không sớm nghĩ ra điều bí ẩn chứa ở hai lớp bì da của bí kíp.

- Là thế nào ?

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Chuyện là thế này ! Tuy thật sự tại hạ chưa hề nhìn thấy bí kíp, nhưng sau khi song thân bị hãm hại, tại hạ có tìm thấy mảnh bì da là vật duy nhất của bí kíp còn lưu lại. Mãi sau này tại hạ mới biết chính mảnh bì da đó mới là vật trọng yếu có liên quan đến quyền kinh.

- Làm sao thiếu hiệp đoán ra ?

- Muốn hiểu, tôn giá phải biết thêm chút nữa về Tôn Bằng là đại cữu của tại hạ.

Chờ khi Mạnh Đạt Nhân thuật xong mỹ phụ mới ồ lên :

- Hóa ra Tôn Bằng tuy có giữ bí kíp nhưng vẫn không thể luyện bí kíp nên thiếu hiệp phỏng đoán giữa hai lớp bì da có hàm chứa điều bí ẩn ?

Mạnh Đạt Nhân bất bình :

- Tôn giá cho tại hạ đoán không đúng ?

Mỹ phụ mỉm cười :

- Giả như là đúng, có thể nói thiếu hiệp quá thông tuệ. Tuy vậy việc thế nào hãy cứ để thời gian trả lời. ă ! Đến nơi rồi.

Nơi họ dừng lại tuy là phía sau Tam Điệp Cốc nhưng so về địa hình như Mạnh Đạt Nhân nhận định là quá cao khó có thể tìm thấy lối vào Tam Điệp Cốc.

Mạnh Đạt Nhân đem nhận định này nói cho mỹ phụ nghe.

Lần đầu tiên mỹ phụ kinh ngạc :

- Ta cũng nghĩ như người nhưng không hiểu sao đại trưởng lão lại cả quyết như vậy. Chi bằng chúng ta hãy chia nhau tìm hy vọng sẽ phát hiện những dấu vết do đại trưởng lão lưu lại.

Mạnh Đạt Nhân nghi hoặc :

- Đại trưởng lão không nói là chờ tôn giá ở đâu ?

Mỹ phụ nhìn quanh lắc đầu :

- Chúng ta chỉ hẹn thế thôi. Đâu thể có địa điểm cụ thể một khi đại trưởng lão vẫn chưa tìm thấy lối vào ?
Nào ! Tìm đi !

Triền núi này tuy không dốc lắm, nhưng vì có quá nhiều bụi cây dại mọc hoang, sinh trưởng ở những khe núi kẽ đá nơi đó có thể cho chúng tồn tại.

nên địa hình của triền núi vô tình biến thành nơi hiểm trở ẩn tàng nhiều mối nguy hiểm chực chờ.

Chính ở một nơi như thế sau khi lách qua một bụi cây dại um tùm Mạnh Đạt Nhân chợt phát hiện một khe vực.

Nghiêng đầu và đưa tai nghe ngóng một lúc sau Mạnh Đạt Nhân vụt kêu :

- Có thể đây là lối dẫn vào Tam Điệp Cốc. Tôn giá mau lại đây.

Mỹ phụ trung niên mau chóng tìm đến :

- Sao thiếu hiệp đoán đây là lối vào Tam Điệp Cốc?

Mạnh Đạt Nhân buột miệng :

- Có tiếng huyền não vọng đến. Tôn giá nghe thử xem.

Mỹ phụ cũng lập tức lắng nghe.

Một thoáng sau mỹ phụ đưa mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Có thể nghe tiếng động ở khoảng cách xa như vậy xem ra thiếu hiệp có bản lãnh đặc biệt.

Biết đã lỡ lời tiết lộ việc luyện qua bí thuật Địa Thính mà đại trưởng lão đã căn dặn là đừng bao giờ tiết lộ. Mạnh Đạt Nhân vội tìm cách khóa lấp :

- Đã tìm thấy lối vào chắc chắn đại trưởng lão...

Mỹ phụ mỉm cười :

- Đại trưởng lão không thể vào bằng lối này. Bằng chứng là ở đây không hề có dấu vết đại trưởng lão lưu lại. Ta cũng phát hiện ở đằng kia có lối tiềm nhập. Thiếu hiệp hãy đến đó xem thử.

Không chút nghi ngờ Mạnh Đạt Nhân bước theo mỹ phụ.

Địa hình của triền núi này quả nhiên tiềm tàng nhiều hiểm trở, mỹ phụ dừng chân trước một khe vực cũng bị bụi cây dại che khuất như khe vực lúc nãy.

Mạnh Đạt Nhân lách người qua người mỹ phụ để tiến vào gần khe vực:

- Đây là dấu vết do đại trưởng lão lưu lại ?

Đứng phía sau mỹ phụ bảo :

- Ta đâu có bảo là có dấu vết của đại trưởng lão lưu lại ?

Nhớ lại quả nhiên Mạnh Đạt Nhân không hề nghe mỹ phụ nói câu tương tự. Mạnh Đạt Nhân gật gù hỏi tiếp :

- Vậy dựa vào đâu tôn giá bảo có thể từ đây tiềm nhập Tam Điệp Cốc ?

Ta chỉ đoán thế thôi. Có lẽ phải nhờ thiếu hiệp thử thám thính xem sao.

Khẩu ngữ này hàm chứa lời đe dọa ngầm ngầm, Mạnh Đạt Nhân từ từ quay người lại :

- Tại hạ không nghĩ đây là lối vào. Và khe vực lúc nãy mới là lối dẫn vào Tam Điệp Cốc.

Mạnh Đạt Nhân thấy mỹ phụ mỉm cười :

- Nhưng ta vẫn mong thiếu hiệp hãy thám thính khe vực này.

Mạnh Đạt Nhân nghe lạnh khấp người :

- Cuối cùng tôn giá muốn gì ở tại hạ ?

Nụ cười của mỹ phụ liền biến mất thay vào đó là lời tán thưởng :

- Càng lúc ta càng thấy thiếu hiệp quả là người thông tuệ, chẳng trách đại trưởng lão vừa nhìn thấy đã ưng ý tuyển chọn ngay. Phải chăng đại trưởng lão cũng đã trao tín vật tuyển chọn cho thiếu hiệp ?

Như một tia chớp vụt lóe lên trong tâm trí Mạnh Đạt Nhân hỏi :

- Có nghĩa là đại trưởng lão không hề đến đây ? Tôn giá chỉ muốn lừa tại hạ thế thôi ?

Mỹ phụ thoáng nhượng mảy :

- Thiếu hiệp sớm đoán được thế này sao ? Quả là người thông tuệ khác thường.

Mạnh Đạt Nhân vận dụng chân lực :

- Tôn giá thật sự là ai ?

Ngọc thủ của mỹ phụ từ từ nâng lên :

- Hãy gọi ta là môn chủ nếu thiếu hiệp thật sự muốn biết.

Thật lạ Mạnh Đạt Nhân hầu như không nhìn thấy mỹ phụ xuất thủ vậy mà vẫn có một tia kinh khê chạm vào huyết định thân của Mạnh Đạt Nhân.

Toàn thân bất động, Mạnh Đạt Nhân chỉ biết trợn mắt nhìn mỹ phụ dùng hai tay mềm mại sờ nắn khắp người như muốn tìm kiếm tín vật mà mỹ phụ cho là đại trưởng lão thế nào cũng trao cho Mạnh Đạt Nhân.

Mỹ phụ ngay tức khắc kinh ngạc :

- Người vẫn chưa được đại trưởng lão giao cho tín vật tuyển chọn ?

Đúng là lúc mỹ phụ nêu câu hỏi cũng thật lạ là huyết đạo của Mạnh Đạt Nhân bỗng giải khai. Không bỏ lỡ cơ hội Mạnh Đạt Nhân hất mạnh song thủ giơ lên cùng một lúc :

- Xú phụ muốn chết !

Vù...! Vù...!

Và Mạnh Đạt Nhân trong khoảng cách thật gần bỗng thấy đôi mắt của mỹ phụ trợn to kinh hãi :

- Làm sao người hóa giải được Hóa Nguyên Chỉ Lực của ta ?

Diễn biến xảy ra thật nhanh một kinh lực chọt chấn vào tâm mạch Mạnh Đạt Nhân thối lùi lệt luôn vào khe vực, đến nỗi nhị kinh của Mạnh Đạt Nhân chưa kịp chạm vào mỹ phụ.

Mạnh Đạt Nhân rơi xuống...

14. Bích Tam Điệp Cốc

Khe vực đương nhiên phải sâu thật là sâu, điều này không làm Mạnh Đạt Nhân lo ngại bằng địa hình thường có ở những khe vực. Đó là mức độ hẹp của khe vực.

Hẹp không phải do hai vách bên gần sát nhau mà là những mấu đá lỏm chỏm nếu không nhô ra từ vách đá bên này thì cũng từ vách đá bên kia.

Khác với hẫng rơi vào vực Tiêu Hồn một khu vực rộng thênh chõ cho Mạnh Đạt Nhân xoay sở tùy ý vì đang nhận thức bản thân đang rơi vào khe vực và kịp nhìn thấy địa hình hiểm ác của nó, Mạnh Đạt Nhân xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh và cuối cùng phải thừa nhận sinh mạng phen này khó vẹn toàn.

Đó là vì tốc độ rơi xuống đương nhiên phải nhanh, nếu Mạnh Đạt Nhân hươ tay hươ chân, những chi này một khi va vào các mấu đá sẽ làm từng chi rời gãy. Lúc đó nếu lúc chạm đáy vực giả như may mắn Mạnh Đạt Nhân không chết thì bản thân dù sống vẫn là một phế nhân. Sống như thế phỏng có ích gì ?

Trái lại nếu vì sợ, Mạnh Đạt Nhân cố tình thu gọn tứ chi dọc theo thân không có gì chắc chắn là đầu hoặc toàn bộ thân mình Mạnh Đạt Nhân không bị va chạm vào các mấu đá để chịu phương hại nghiêm trọng. Và giả như may thật là may điều đó không xảy ra Mạnh Đạt Nhân không hề bị va chạm vào các mấu đá nào thì cuối cùng đã rơi xuống đáy vực mà tan xác.

Điều này hông được điều kia cũng không được, Mạnh Đạt Nhân càng nghĩ càng lo với kết quả bi thảm chắc chắn sẽ đến.

Tuy vậy dù nhận định của lý trí đã và đang bảo Mạnh Đạt Nhân đừng có bất kỳ động thái nào nhưng bản năng và chí cầu sinh vẫn bộc phát. Song thủ của Mạnh Đạt Nhân bỗng đưa lên cao thoát đầu chỉ để vòng tay ôm kín đầu giữ cho đầu đừng va chạm vào các mấu đá cứ loang loáng xuất hiện theo đà rơi xuống.

Nhưng chỉ sau đó một lúc, sau nhiều lần bị mô đá bất ngờ nhô ra và sượt qua thân, ở trước ngực và ở sau lưng, một ý định liều lĩnh chợt xuất hiện trong tâm trí Mạnh Đạt Nhân.

Nhận thức được rằng đó là cách thể duy nhất có thể cứu vãn được tình thế lúc này, Mạnh Đạt Nhân đành chấp nhận mạo hiểm để thực hiện.

Đưa hai tay lên cao, cao khỏi đầu đồng thời vận dụng toàn lực vào song thủ, sau đó bắt đầu dè dặt cho hai tay từ từ chạm vào vách đá.

Vụt !

Một mô đá vừa sượt qua phần ngực của Mạnh Đạt Nhân.

Lập tức, Mạnh Đạt Nhân dụng lực chộp cả song thủ vào mô đá, lúc mô đá vượt qua từ phần ngực của Mạnh Đạt Nhân lên đến đỉnh đầu.

Sọt !

Dù hai tay vừa bấu được vào mô đá nhưng do trên bề mặt của mô đá toàn là lớp rong rêu nhầy nhụa và trơn trượt hai tay của Mạnh Đạt Nhân vì thế bị vượt khỏi mô đá. Kết quả mười đầu ngón tay của Mạnh Đạt Nhân vụt rất bỗng, lực cọ xát hầu như vừa làm hỏng cả mười ngón tay.

Toàn thân vì thế mà tiếp tục rơi xuống.

Vụt ! Vụt !

Lần lượt Mạnh Đạt Nhân ngay sau đó bị hai mô đá khác va vào phần lưng cửa nát y phục.

“Khe vực đang thu hẹp lại ?” Thầm kêu như thế Mạnh Đạt Nhân biết nếu không sớm có cách làm giảm đà rơi, hoặc tốt hơn hết là giữ cho thân hình đừng rơi, có lẽ tử kỳ được Diêm Vương định đoạt có lẽ cũng sắp tới.

Đúng lúc này một mô đá khác lao ngang vào ngực Mạnh Đạt Nhân Vụt !

Nghiến chặt hai hàm răng, chờ cho đến lúc mô đá dâng lên ngang đỉnh đầu Mạnh Đạt Nhân bập thẳng mười đầu ngón tay vào mô đá.

Sọt !

Lại bị trượt vì bề mặt của mô đá quá trơn, Mạnh Đạt Nhân càng có cảm nhận mười đầu ngón tay thêm đau nhói.

Một mô đá khác lại tiếp tục cửa nát phần y phục trước ngực Mạnh Đạt Nhân. Phần ngực lập tức rất như cháy bỏng, cho Mạnh Đạt Nhân biết chỗ đó vừa bị xây xát nghiêm trọng.

Vẫn nhin đau Mạnh Đạt Nhân lại dốc toàn lực quyết chộp lấy cho bằng được, mười đầu ngón tay vào mô đá này có thể là mô đá cuối cùng.

Bộp !

Hai mắt Mạnh Đạt Nhân vụt hoa lên như vừa có hai đốm lửa lóe lên. Đó là lúc mười đầu ngón tay dù đau đớn và tê buốt nhưng vẫn chộp giữ vào mô đá. Thế nhưng với đà rơi xuống quá mạnh, ngay khi mười đầu

ngón tay chộp vào mô đá, toàn thân vẫn rơi xuống làm căng cứng hai tay. Lực căng lên làm cho các cơ tay như bị rách, sự đau nhói tột độ làm cho mắt Mạnh Đạt Nhân hoa lên.

Sọt !

Cuối cùng vì không chi trì nổi lực trì kéo này Mạnh Đạt Nhân phải buông lỏng mười đầu ngón tay vậy là toàn thân vẫn tiếp tục rơi xuống.

Tuy vậy đã rơi ví thể cũng bị suy giảm phần nào.

Mạnh Đạt Nhân cũng mừng thầm và thầm cầu mong các mô đá cứ thế tiếp tục xuất hiện, đừng đột ngột chấm dứt như Mạnh Đạt Nhân vừa nghĩ lúc này.

Dịp may vẫn chưa hết đối với Mạnh Đạt Nhân, một mô đá nữa lại khê sụt qua ngay trước ngực Vụt !

Mạnh Đạt Nhân một lần nữa bập thảng hai tay vào mô đá. Và lần này thay vì chỉ dùng mười đầu ngón tay, Mạnh Đạt Nhân mạo hiểm tột cùng, vòng cả tay ôm vào mô đá.

Rào... rào...

Toàn thân nhờ thế được giữ lại, cho dù cả hai tay lúc ôm được mô đá đã làm sự cọ xát cho cả hai chi hầu như rời gãy và da thịt như bị tuột khỏi hai chi, Mạnh Đạt Nhân vừa đau đớn đến tột cùng vừa mừng rỡ tột độ:

“Thoát !” Đó là ý niệm duy nhất còn lưu lại trong nhận thức, giúp Mạnh Đạt Nhân lưu giữ thân hình ở vị trí đó. Cho dù thần trí đang mờ dần dẫn đến hôn mê ngất lịm...

- Ha... ha... ! Sao Tiêu lão bang chủ lại nói bỗn cung có tham vọng làm minh chủ vô lâm ?

Tràng cười và lời nói đồng dục của cung chủ Địa Khuyết Cung vang xoáy vào tai giúp Mạnh Đạt Nhân lại tỉnh.

Vừa tỉnh lại nhận thức hai tay đã tê dại như hóa đá do cứ tri chĩ thân hình ở tư thế đeo lơ lửng, Mạnh Đạt Nhân định trở mình thì lời nói tiếp theo sau cung chủ Địa Khuyết Cung lại vang đến :

- Tuy là tình cờ bỗn cung chủ khám phá ra bí ẩn Tam Điệp Cốc đã tồn tại suốt trăm năm qua giúp các môn phái phát hiện ai là hung thủ đã hãm hại những vị chưởng môn độ nào, nhưng thủy chung bỗn môn chủ vẫn không có ý nghĩ sẽ được các phái cảm kích bằng cách suy tôn bỗn cung chủ lên ngôi minh chủ. Chủ trương của bỗn cung vẫn là duy trì và mãi mãi bỗn cung vẫn chỉ có một chủ trương đó, tuyệt đối không hề có suy nghĩ khác.

Nghe đến đây Mạnh Đạt Nhân hoang mang :

“Tam Điệp Cốc có bí ẩn gì liên quan đến các phái ? Và phải chăng ta đang ở trong Tam Điệp Cốc ? Lê nào khe vực ta vừa rơi xuống lại là lối xuất nhập ở phía sau Tam Điệp Cốc ?” Chưa kịp tìm hiểu rõ thực hư, Mạnh Đạt Nhân chợt nghe âm thanh của bang chủ Cái Bang vang đến :

- Nếu Địa Khuyết Cung thật không có ý đồ độc bá vô lâm, hãy giải thích đi có sao trước đây Địa Khuyết Cung không sớm giao các bí ẩn này cho các phái ? Trái lại, không sớm thì muộn đợi các phái tình cờ có mặt đông đủ ở Tam Điệp Cốc mới cố tình xuất hiện và phơi bày sự thật ?

Thanh âm của Địa Khuyết Cung chủ lại vang lên :

- Trước khi giải thích, Tiêu lão bang chủ xin cho hỏi, hôm nay vì có gì mà các phái hiện diện đông đủ ở nơi đây ?

Một tiếng niệm phật chợt vang lên, chỉ là để tranh lời đáp với bang chủ họ Tiêu :

- Vô lượng thọ phật ! Cung chủ cần gì hỏi như thế ? Ai lại không biết, phạm môn bang phái nào trăm năm trước có bậc trưởng tôn thất tung tại Tam Điệp Cốc này, theo thông lệ đến ngày này hàng năm đều đến cúng tế sau đó là dò xét sự tình ? Tốt hơn hết xin cung chủ giải thích cho để không riêng gì Cái Bang thấu suốt mà các phái còn lại cũng thông tỏ chủ ý của quý cung.

Thoạt nghe âm thanh này Mạnh Đạt Nhân ngỡ là đã từng nghe nhưng chưa kịp nhớ là đã nghe ở đâu thì một thanh âm quen tai khác lại vang lên :

- Nam mô a di đà phật ! Lời của Nhất Trần đạo trưởng bản ni cũng tán thành. Cho dù thế nào đi nữa, việc quý cung giúp tề phái Nga My giải tỏa nghi án đã tồn tại suốt trăm năm qua, tề phái vẫn nhất mực cảm kích.

Cung chủ Địa Khuyết Cung liền hắng giọng :

- Đa tạ chương môn Nga My phái đã có lời đồng cảm, càng khích lệ thêm cho bốn cung. Được, bốn cung chủ xin giải thích và điều này có lẽ toàn thể chư vị đây vẫn chưa hề nghe nói đến. Đó là tiền nhân của bốn môn cũng đã từng thất tung ở đây cùng một lúc với các trưởng tôn của các phái.

Lập tức có tiếng kêu lên kinh ngạc và lại là âm thanh quen tai thứ ba Mạnh Đạt Nhân từng nghe. Thanh âm này bảo :

- Liệu cung chủ có lầm lẫn hay không ? Vì theo Đoàn mỗ biết được trăm năm trước cùng thất tung với vô lâm thất vị trưởng môn ngoài trưởng lão tề bang như chỉ còn có thêm một nhân vật họ Từ và nhân vật này chỉ được một ít người biết đến do chỉ là một hội chủ một hội nhỏ gọi là Hồng Thương Hội. Không lẽ...

Cung chủ Địa Khuyết Cung bật cười :

- Đoàn Trưởng Thắng trưởng lão quả có kiến văn quảng bá, khiến bốn cung chủ bội phục ! Không sai, quả có một hội chủ họ Từ thất tung cùng với nhiều nhân vật hữu danh thời đó. Và bốn cung chủ chính là hậu duệ của Từ hội chủ Hồng Thương Hội. Như vậy, có lẽ chư vị đã hiểu, đâu phải ngẫu nhiên bốn cung chủ chọn hôm nay mà xuất hiện ? Nếu các bang phái cùng nhau đến cúng tiền nhân chẳng lẽ bốn cung chủ không thể đến ?

Nếu không kịp nén lòng chính là Mạnh Đạt Nhân phải kêu to lên, đây chỉ là một trong nhiều âm mưu của nhị viện và nhị cung hồng thực hiện mưu đồ độc bá vô lâm của họ.

Vì qua những thanh âm quen thuộc này Mạnh Đạt Nhân nhận ra đó là thanh âm của nhân vật Bách Nhân Viện trước kia đã từng đôi co với hình chủ Hình đường Tạ Bất Nghi về việc liên quan đến bí kíp Vạn Lưu Quy Tông và nhân vật đó chính là Cái Bang trưởng lão, thì Mạnh Đạt Nhân cũng lập tức nhận ra hai thanh âm còn lại là của những nhân vật nào.

Thứ nhất thanh âm của vị Nhất Trần đạo trưởng đúng là thanh âm của viện chủ Bách Nhân Viện, nhân vật bí ẩn từng chê bai Bạch Quan Nguyệt là kẻ khoắc lác và cũng nhân vật bí ẩn này sau đó phô diễn công phu bằng cách dùng một chương chấn võ tảng đá to nặng đến ngàn cân. Mạnh Đạt Nhân minh định như vậy.

Thứ hai thanh âm của vị sư thái chương môn Nga My phái như Mạnh Đạt Nhân vừa nhớ lại phải chi đừng có lời niệm phật ở đầu câu nói có lẽ Mạnh Đạt Nhân đã nhận ra đó là giọng nói của mục Cổ Mỹ Kỳ viện chủ Cửu U Quỷ Viện.

Như vậy nếu phụ họa theo sau câu nói của cung chủ Địa Khuyết Cung chỉ có ba người lên tiếng thì ba nhân vật này lần lượt đã được Mạnh Đạt Nhân phát hiện một là viện chủ Cửu U Quỷ Viện, một là viện chủ Bách Nhân Viện và cuối cùng cũng là người của viện Bách Nhân.

Mạnh Đạt Nhân thầm mỉa mai :

“Chỉ còn thiếu lời phụ họa của Thiên Tàn Cung là đủ bộ tứ nhị viện nhị cung tha hồ tung hứng thao túng quần hùng. Hừ ! Vậy mà bảo Địa Khuyết Cung không hề có ý đồ độc bá vô lâm ? Thật đê tiện !” Mãi nghĩ những diễn biến tiếp theo Mạnh Đạt Nhân không thể nghe.

Mạnh Đạt Nhân chỉ quan tâm trở lại khi có thanh âm của nhân vật nào đó chọt rột rít lên tiếng :

- Mọi người xin chờ nào động nữa. Như Vô Cực Lão Nhân vị trưởng bối cao niên nhất hiện giờ của vô lâm, sư bá của chương môn Côn Luân phái đương nhiên sắp có điều muốn nói. Chúng ta hãy tỏ ra tôn trọng nào.

Tiếng huyền não im dần, khiến Mạnh Đạt Nhân sinh nghi phải tự hỏi, đã có điều gì xảy ra khiến cho mọi người ở Tam Điện Cốc phải huyền não đến thế ?

Khi tĩnh lặng trở lại một lần nữa Mạnh Đạt Nhân giật mình vì nhận ra thanh âm của Vô Cực lão nhân sao lại cũng quen tai.

Vô Cực lão nhân đang nói bằng giọng trầm ổn :

- Đa tạ chư vị chịu lắng nghe ! Lão hủ tuy tuổi đã gần đất xa trời nhưng vì chuyện có liên quan tới nghi án độ nào của các phái, có cả tệt phái Côn Luân lão hủ xin mạo muội nêu chủ ý.

Vô Cực lão nhân khẽ hắng giọng :

- Qua phát hiện này của cung chủ Địa Khuyết Cung dấu vết lưu lại cho thấy tiền nhân của các phái hầu như vì đối phó với Cửu Trùng công phu - mà hầu như chúng ta đều biết đó là sở học của Thần Môn nên phải vong mạng. Huống chi Thần Môn hiện giờ lại uy hiếp các phái. Như vậy chứng tỏ chủ xướng của Từ cung chủ, toàn thể võ lâm phải xem Thần Môn là địch và phải cùng nhau hủy diệt Thần Môn, chủ xướng thật là đúng. Lão hủ nghĩ phải chăng chúng ta thật sự cần có một minh chủ đủ cả tài năng và đức độ để dẫn dắt quần hùng ? Và nếu cần thử hỏi với công lao to lớn của Từ cung chủ giúp toàn thể võ lâm giải hóa nghi án độ nào và với chủ trương duy trì chính nghĩa của Địa Khuyết Cung phải chăng Từ Cung chủ tài và đức vẫn chưa đủ để chúng ta suy tôn ? Lão hủ chỉ có ít lời giấy bày mong chư vị cặn suy.

Thanh âm của mục Cổ Mỹ Kỳ vang lên :

- Nam mô a di đà phật! Bần ni và toàn thể bốn phái Nga My tán thành suy cử Từ cung chủ làm minh chủ võ lâm.

Chúng khẩu đồng từ tiếp theo lời của chưởng môn Nga My phái, viện chủ Bách Nhân Viện và lão họ Đoàn trưởng lão Cái bang và cũng là người của Bách Nhân Viện liền lên tiếng phụ họa :

- Vô lượng thọ phật! Tệt phái Võ Đang cũng tán thành.

- Đối với hành vi của Địa Khuyết Cung tuy bốn bang vẫn còn vài điều nghi kỵ nhưng do tình thế đã đến lúc khẩn trương...

Tiêu bang chủ Cái Bang chợt quát :

- Đoàn trưởng lão! Chủ ý của bốn bang chủ chưa phải vậy... Mong Đoàn trưởng lão chớ quá mau miệng khiến bốn bang lâm vào tình thế khó xử.

Đoàn Trưởng Trưởng kêu lên :

- Bang chủ...

Đúng lúc này Mạnh Đạt Nhân chợt nghe tràng cười ngạo nghễ của mỹ phụ trung niên, nhân vật tự xưng là môn chủ Thần Môn và cũng là nhân vật đã hất Mạnh Đạt Nhân xuống khe vực, bỗng vang lên :

- Nếu toàn thể võ lâm cho hung thủ đã gây án trăm năm trước là người của Thần Môn sao không nghĩ ngược lại chính tiền nhân của các phái đã lập mưu hãm hại bốn môn độ nào ? Xem ra việc bốn môn phải đối đầu với các phái là điều không thể tránh khỏi. Ngay hôm nay Thần Môn phải hỏi tội bọn người. Môn nhân bốn môn nghe lệnh ! Đánh !

Tiếng gầm của cung chủ Địa Khuyết cung vang lên át tiếng huyền não vừa xuất hiện sau mệnh lệnh của môn chủ Thần Môn :

- Thần Môn đã xuất hiện đây là cơ hội cho võ lâm các môn bang phái báo thù. Thuộc hạ bốn cung nghe lệnh. Xuất thủ !

Từ lúc này trở đi, những thanh âm vang đến tai Mạnh Đạt Nhân chỉ còn là tiếng não động do các loại công phu sở học gây ra cho thấy giữa Thần Môn và võ lâm các môn phái đang thật sự diễn ra trận loạn chiến.

Mạnh Đạt Nhân lạnh khắp người với cảm nghĩ đang có một đại âm mưu vô tiền khoáng hậu đã được nhị viện nhị cung do Địa Khuyết Cung chủ xướng và Thần Môn cố tình tạo ra.

Mưu đồ của nhị viện nhị cung như thế nào. Mạnh Đạt Nhân đã rõ. Đó là họ muốn tận diệt Thần Môn sau sẽ là độc bá võ lâm.

Riêng đối với Thần Môn thì Mạnh Đạt Nhân càng suy nghĩ càng hoang mang. Nếu bảo Thần Môn có hành vi này chỉ để tìm ra nguyên ủy của sự mất tích của hai đời môn chủ, Mạnh Đạt Nhân thật sự nghi ngờ chủ đích này của Thần Môn. Vì đâu cần phải có hành vi cực đoan như thế này để giải thích hoặc truy nguyên sự thất tung của hai đời môn chủ ?

Có chăng Mạnh Đạt Nhân thăm đoán môn chủ Thần Môn - Mỹ phụ trung niên đang có ý đồ mờ ám.

Là ý đồ gì Mạnh Đạt Nhân tự nhủ là cần phải tìm hiểu cho thật minh bạch trước khi nhận lời đại trưởng lão Thần Môn, tự biến thành người được đại trưởng lão tuyển chọn.

Hơn nữa tuy là mơ hồ nhưng Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận toàn bộ những âm mưu này có liên quan đến quyền bí kíp Vạn Lưu Quy Tông nghĩa là trực tiếp có liên quan đến mối gia thù vô tình đổ ập lên đầu Mạnh Đạt Nhân quyết đặt mình ra ngoài vòng xoáy phải cẩn thận chi trì mạng sống để sau này bằng mọi cách phải khám phá ra âm mưu kỳ vĩ nọ.

Bằng từng động tác vừa chậm vừa kiên quyết, Mạnh Đạt Nhân dùng chân dò dẫm từng mô đá thể nào cũng có ở bên dưới để tìm chỗ đặt chân.

Sau đó chân trụ tay vịn, Mạnh Đạt Nhân tuột dần xuống đáy vực tai vẫn nghe những tiếng âm thanh huyền ảo ở Tam Điệp Cốc vang đến.

Khe vực vẫn hẹp cho dù sau cùng Mạnh Đạt Nhân cũng yên ổn đứng ngay trên bề mặt chật hẹp của đáy vực.

Thế nhưng dưới đáy vực lại có ngách đá và ngách đá như thông dẫn đến chỗ đang vang dội những âm thanh huyền ảo. Mạnh Đạt Nhân cẩn trọng nép người vào ngách đá ngồi yên và tọa công...

15. Những Thi Thể Không Đầu

Bầu không khí hoàn toàn tĩnh lặng khi Mạnh Đạt Nhân xả công, khôi phục nguyên trạng.

Sau một lúc lâu dùng bí thuật Địa Thính để ngưng thần nghe ngóng, Mạnh Đạt Nhân thận trọng bước đi theo ngách đá.

Ngách đá tương đối thẳng, nếu không kể một chỗ rẽ Mạnh Đạt Nhân vừa cố tình bỏ qua.

Và càng đi, Mạnh Đạt Nhân thấy ngách đá càng hẹp dần. Đến khi ngách đá đột ngột chấm dứt, chỉ còn là một khe đá quá hẹp, đến độ Mạnh Đạt Nhân không thể nào lách người bước qua bên ngoài khe đá, bỗng có ánh sáng leo lét xuất hiện lọt vào mục quang Mạnh Đạt Nhân. Là thứ ánh sáng chập chờn, chính là ánh sáng phát ra từ hào quang ngọn đuốc chẳng hạn, Mạnh Đạt Nhân nghĩ như thế và tin ở bên ngoài khe đá có người.

Quả nhiên là có người hiện diện, Mạnh Đạt Nhân nghe nhân vật đó lẩm bẩm từ bên ngoài khe đá :

- Quả nhiên có nhiều vết tích lưu lại cho thấy chúng đều là công phu tuyệt kỹ của các phái.

Thính lực của Mạnh Đạt Nhân chưa đủ tinh tường, từ bên ngoài khe đá bỗng vang lên một âm thanh khác cho biết có đến hai người cùng hiện diện, không phải chỉ có một như mới đầu Mạnh Đạt Nhân lẫm nghĩ.

Nhân vật này lên tiếng với những nhận định hết sức tinh tế :

- Có điều lạ, người nhận thấy không, Vi Hải ? Đây là một nơi tận cùng của Tam Điệp Cốc, một động trong hữu động mà suốt trăm năm qua vô lâm không ai ngờ là có. Điều gì các trưởng bối của các phái trăm năm trước phải vào đến tận đây ? Chuyện gì đã xảy ra cho họ ? Cứ cho là họ đồng loạt thảm tử, có sao chỉ có những vết tích này lưu lại ? Di cốt của họ ở đâu, sao không thấy ? Hừ ! Và nếu cho rằng thời gian một trăm năm đủ làm cho di cốt họ tan biến, vậy vũ khí của họ thì sao ? Thiếu Lâm có Thiên Trượng, Võ Đang, Nga My, Côn Luân thì thiện dụng kiếm, trường lão bổn bang thì có Đả Cầu Bổng, những lợi khí này đâu dễ bị hủy hoại theo thời gian ?

Mạnh Đạt Nhân giật mình.

Vậy là người của các phái dưới sự dẫn dắt của Địa Khuyết Cung sau khi hỗn chiến với Thần Môn, tất cả đều bỏ đi. Riêng vẫn còn Dư Vi Hải và một nhân vật nữa vừa nêu nhiều nghi vấn sắc sảo, đều là người của Cái Bang vẫn lưu lại để dò xét. Chứng tỏ Cái Bang đang thật sự nghi ngờ những gì gọi là bí ẩn của Tam Điệp Cốc đã được cung chủ Địa Khuyết Cung khám phá và cáo giác với quần hùng.

Đã sẵn chủ ý nghi ngờ đã tâm của nhị viện nhị cung, cho đây là một đại âm mưu, vô hình trung Mạnh Đạt Nhân đồng cảm với thái độ của Cái Bang.

Để không ai phát hiện, Mạnh Đạt Nhân cố tình bế khí, tiếp tục lắng nghe những gì Dư Vi Hải và nhân vật kia trao đổi.

Có tiếng Dư Vi Hải nghi ngờ :

- Lúc nãy sao không nghe cung chủ Địa Khuyết Cung đề cập đến nguyên do khiến y phát hiện nơi lưu giữ vết tích này ?

Nhân vật kia dè dặt đáp :

- Cũng có thể không ai hỏi đến, hoặc giả y cố tình không nhắc đến chuyện này.

Dư Vi Hải chép miệng :

- Ở tận trong cùng của Tam Điệp Cốc đâu ai ngờ lại có thêm một bí động nữa. Trường lão nghĩ sao, phải chăng di cốt của những nhân vật trước kia hiện được ẩn giấu ở một bí động nào khác, không chỉ riêng bí động được cung chủ Địa Khuyết Cung phát hiện ?

- Người nghĩ những chuyện hoang đường gì thế, Dư Vi Hải ? Ở phần ngoài bí động này, cả trăm năm qua đâu phải ít người đến đây dò xét, và không một ai phát hiện bí động này. Chứng tỏ ở Tam Điệp Cốc không hề có thêm bí động thứ hai. Vì nếu có, có lẽ đã bị người Địa Khuyết Cung phát hiện.

Dư Vi Hải vụt trầm giọng :

- Trước kia trường lão từng nhắc nhở đệ tử, đừng vội tin vào những gì Địa Khuyết Cung biểu hiện. Nhưng hôm nay, khẩu ngữ của trường lão dường như bắt đầu tin vào Địa Khuyết Cung ?

Mạnh Đạt Nhân cười thầm, vậy là thêm một trường lão Cái Bang nữa, ngoài Đoàn Thường Thắng vốn là người của Bách Nhân Viện, trà trộn vào Cái Bang với mưu đồ đen tối, trước sau đã lần lượt để lộ thái độ đồng tình với Địa Khuyết Cung.

Vị trường lão đó phì cười :

- Người đừng cho ta là hạng người quá xốc nổi như Đoàn Thường Thắng, hẳn ta đã tin tưởng Địa Khuyết Cung đâu. Có chăng sau chuyện vừa rồi, cung chủ Địa Khuyết Cung cũng đã được quần hùng suy tôn làm minh chủ, hiện tại dù muốn hay không đồng tình với chuyện này cũng không thể đi ngược lại với trào lưu của giang hồ. Trước một dòng nước đang cuộn cuộn chảy, người kháng lại là người chết. Hãy để mặc cho dòng nước chảy đi, hiểu chưa ?

Dư Vi Hải hoang mang :

- Nhưng rõ ràng trường lão vẫn có ý nghi ngờ ? Vì thế, trường lão mới có ý đưa đệ tử đến đây để dò xét. Không phải thế sao ?

Vị trường lão bật cười :

- Tin người thì nên tin nhưng phòng người vẫn cứ phòng. Nếu người muốn sau này đủ tài lực thay quyền bang chủ, thiên nghĩ, bây giờ người nên tập suy nghĩ theo cách nghĩ của ta, chỉ có lợi chứ không có hại cho người. Thôi ! Chúng ta đi.

Và Mạnh Đạt Nhân từ khe đá nhìn thấy ánh sáng chập chờn đi xa dần.

Tuy vậy, câu nói cuối cùng của Dư Vi Hải, Mạnh Đạt Nhân vẫn kịp nghe.

Dư Vi Hải bảo :

- Cũng hơn canh ba rồi, e chúng ta không kịp đến trấn thành phía trước để nghỉ ngơi.

Hơn canh ba ? Điều này giúp cho Mạnh Đạt Nhân nhận ra khoảng thời gian bị hôn mê sau khi rơi xuống khe vực, đó là gần trọn một ngày.

Thảo nào ở phía ngoài, để dò xét, Dư Vi Hải và vị trưởng lão kia phải cần đến đuốc.

Qua câu chuyện vừa nghe, Mạnh Đạt Nhân đã có hai nhận định.

Nhận định thứ nhất, có liên quan đến Cái Bang, là Dư Vi Hải với hậu thuẫn của một nhân vật trưởng lão đang có ý đồ tiến đoạt ngôi vị bang chủ. Hừ ! Cũng như Địa Nguyệt Cung thôi, Dư Vi Hải cũng có dã tâm đen tối.

Còn nhận định thứ hai là về địa hình Tam Diệp Cốc, Mạnh Đạt Nhân không thể không có ý nghĩ kỳ lạ về ngữ nghĩa của ba chữ Tam Diệp Cốc.

Liệu có là ngẫu nhiên không khi trong ba chữ đó có tồn tại chữ tam ? Như ý nghĩ của Dư Vi Hải bị vị trưởng lão cho là hoang đường, Tam Diệp Cốc đã có một động trung hữu động (một động thất trong lòng một động thất khác), vị chi là hai, chưa phải là ba như chữ tam trong ba chữ Tam Diệp Cốc. Và do nơi Mạnh Đạt Nhân đang ẩn rất gần với bí động được phát hiện ngay bên trong cốc Tam Diệp, có thể nào đây chính là phần bí động thứ hai, cũng là động thất thứ ba ở Tam Diệp Cốc ?

Mạnh Đạt Nhân chợt nghe mặt nóng bừng bừng và nghĩ, có lẽ bản thân sẽ là người đầu tiên sau một trăm năm phát hiện những bí ẩn thật sự của Tam Diệp Cốc.

Giả như Mạnh Đạt Nhân nghĩ đúng, Tam Diệp Cốc phải có ba động thất và mọi người chỉ mới phát hiện có hai, thì động thất cuối cùng phải chăng sẽ là nơi ẩn chứa toàn bộ di cốt của những ai trăm năm trước đã thất tung ?

Bồn chồn với ý nghĩ này, Mạnh Đạt Nhân thật sự nôn nao trông chờ trời sáng.

Chí ít, với ánh dương quang, dù là nhợt nhạt, vẫn dễ dàng giúp Mạnh Đạt Nhân kiểm định lại những gì đang nghĩ. Phải chờ đợi như thế này quả là điều thật khó khăn.

Ánh dương quang đã có nhưng hầu như không hữu ích như Mạnh Đạt Nhân hy vọng.

Bởi ánh sáng tràn vào động thất đã là ít, và khi xuyên qua khe đá, đến tận chỗ Mạnh Đạt Nhân đang ngồi lại còn ít hơn. Do đó, lúc Mạnh Đạt Nhân theo khe đá đi ngược trở lại, càng di chuyển xa càng mờ nhạt dần.

Đến chỗ rẽ, nơi đêm qua Mạnh Đạt Nhân bỏ qua, lúc Mạnh Đạt Nhân bắt đầu đi theo lối rẽ để tiến vào vách đá bên hữu, ánh sáng theo ánh dương quang đưa đến vậy là hoàn toàn biến mất.

Bởi mong muốn phát hiện bí ẩn thật sự Ở Tam Diệp Cốc, cũng là niềm hy vọng tìm được lối thoát thân, Mạnh Đạt Nhân một lần nữa phải chấp nhận di chuyển trong bóng đêm vĩnh hằng.

Thế nhưng, Mạnh Đạt Nhân chợt tỏ ra cẩn trọng khác thường, vì nếu Mạnh Đạt Nhân không ngờ bản thân vừa bị hoa mắt thì dường như, chỉ mới đây thôi, trong một thoáng tình cờ và nhanh thật nhanh, có một tia sáng chợt lóe lên từ đâu đó phía trước lọt vào mục quang Mạnh Đạt Nhân.

“Là mỹ phụ tự xưng là môn chủ Thần Môn ? Mụ vẫn không cam tâm nếu chưa nhìn thấy ta thật sự đã chết ? Mụ cố tình xuống đáy vực và đang tìm kiếm thi thể của ta ?” Mạnh Đạt Nhân lo lắng với ý nghĩ này, vội bế khí và di chuyển vừa chậm vừa thật nhẹ nhàng.

Trong vách đá có dấu hiệu thông thoáng, chứng tỏ hướng Mạnh Đạt Nhân đang đi có nhiều hy vọng dẫn đến sinh lộ.

Mạnh Đạt Nhân vẫn không một chút lơ lửng, tuy không còn nhìn thấy bất kỳ tia sáng nào nữa như đã một lần ngỡ là đã nhìn thấy.

Nền đất dưới chân Mạnh Đạt Nhân có vẻ như càng lúc càng ẩm ướt. Điều này giúp cho Mạnh Đạt Nhân di chuyển dễ dàng hơn do không cần phải dò dẫm và tránh việc bị vấp vào những mô đá đột ngột nhô lên khỏi mặt đất.

Nhưng thủy chung Mạnh Đạt Nhân vẫn không còn nhìn thấy một tia sáng nào lóe lên, khiến Mạnh Đạt Nhân lại đắm ra nghi ngờ chính bản thân, nghĩ bản thân đã bị hoa mắt dẫn đến việc ngỡ rằng đã nhìn thấy tia sáng.

Rồi cũng đến lúc Mạnh Đạt Nhân không cần ngưng thần nghe ngóng vẫn phát hiện ở phía trước có những chuỗi tiếng động liên tục, không hề gián đoạn, vọng đến tai.

Tách... tách... tách...

Mạnh Đạt Nhân nhẹ thở phào, đó là tiếng của những giọt nước từ trên cao rơi xuống. Và với phát hiện này, Mạnh Đạt Nhân hiểu vì sao nền đất ở dưới chân bỗng trở nên ẩm ướt.

Dựa theo chuỗi âm thanh đang là kim chỉ nam dẫn đường, Mạnh Đạt Nhân di chuyển nhanh hơn, dễ dàng hơn.

Bất ngờ...

Phụt !

Nền đất dưới chân Mạnh Đạt Nhân vụt biến mất, thay vào đó là một chỗ trống, sâu như thế nào chưa biết, chỉ biết Mạnh Đạt Nhân vừa rơi xuống.

“Không lẽ lại là một vực sâu ?” Mạnh Đạt Nhân vừa nghĩ đến đây hai chân liền chạm đất.

Phịch !

Không phải chạm đất ?

Mạnh Đạt Nhân đứng lặng người, chỉ biết rằng có đến nửa người đang chìm ngập vào lớp đất mềm nhão như bùn, hai chân Mạnh Đạt Nhân không thật sự đặt vào nền đất cứng, có lẽ Mạnh Đạt Nhân phải lo ứng phó với viễn cảnh là sẽ càng lúc càng chìm mất hút vào lớp bùn. Thật may, lớp đất mềm nhão chỉ đủ ngập đến ngang lưng mà thôi.

“Dù sao vẫn tiếp tục di chuyển !” Mạnh Đạt Nhân vừa có ý định này và chưa kịp thực hiện vì chưa biết phải di chuyển theo hướng nào, bất ngờ, có một tia sáng chợt lóe lên.

Xoạch !

Thoạt đầu chỉ là một tia sáng, quá đủ cho Mạnh Đạt Nhân kinh tâm hoảng sợ, đến độ phải vận lực sẵn vào song thủ. Nhưng sau đó tia sáng biến thành một vầng sáng, soi tỏ bóng đêm, cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy vóc dáng của một con người, là một nữ nhân tay đang đưa cao ngọn hỏa tập.

“Là mỹ phụ ?” Mạnh Đạt Nhân lập tức xô mạnh nhị kinh về nơi nữ nhân đang đứng :

- Tôn giá quyết đuổi cùng diệt tận thế sao ? Đỡ !

Vù...

Cũng lúc này, từ phía nữ nhân cũng có tiếng thét vang lên :

- Kẻ nào dám dò xét bổn cô nương ? Xem kiếm !

Dưới vầng hỏa quang từ ngọn hỏa tập chợt xuất hiện thêm một vầng kim quang chụp bỏ lên người Mạnh Đạt Nhân.

Véo...

Vầng kiếm quang và tiếng thét, hai chi tiết này lập tức thâm nhập vào nhận thức của Mạnh Đạt Nhân, khiến Mạnh Đạt Nhân có phản ứng hoàn toàn bất lợi.

Mạnh Đạt Nhân thi kinh về, đồng thời kêu lên :

- Ôi chao ! Cô nương là...

Vầng kiếm quang không gặp trở lực, cứ thế lao cuộn vào Mạnh Đạt Nhân.

Véo...

Nhưng thật may, ngay vào lúc tối hậu, nữ nhân nọ kịp dừng tay, miệng thốt lời kinh ngạc :

- Ra là thiếu hiệp ? Tiểu nữ nghĩ thiếu hiệp bị táng mạng rồi mới phải.

Nữ nhân tuy dừng kiếm nhưng vẫn để thanh kiếm lơ lửng, cách đầu Mạnh Đạt Nhân độ một gang tay.

Mục quang đã quen dần với ánh sáng, Mạnh Đạt Nhân nghi hoặc nhìn nữ nhân xa lạ :

- Cô nương nói tại hạ phải táng mạng là muốn ám chỉ điều gì ?

Nữ nhân vụt đỏ mặt, vội thu kiếm về, miệng lí nhí :

- Tiểu nữ thất lễ, quên không thu kiếm về.

Sau đó, nàng bắt đầu nhìn Mạnh Đạt Nhân bằng ánh mắt chăm chú, rất hiếu kỳ là khác :

- Tiểu nữ định nói... là thế này, ngày hôm qua tiểu nữ có nhìn thấy thiếu hiệp bị một người cổ tình xô vào khe vực....

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc :

- Cô nương đã nhìn thấy ? Và cô nương xuống tận đáy vực này là muốn tìm cách giúp tại hạ ?

Nàng lại đỏ mặt :

- Vậy thì không phải ! Mong thiếu hiệp chớ trách, một người dù có thiện ý đến đâu vẫn không thể nghĩ thiếu hiệp đã rơi xuống khe vực lại toàn mạng để tìm cách giúp đỡ. Tiểu nữ...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời :

- Cô nương nói tuy đúng nhưng...

Nàng vội lắc đầu :

- Tiểu nữ muốn nói, tiểu nữ thật sự mừng khi thấy thiếu hiệp còn sống. Và nếu cần, có lẽ tiểu nữ sẽ giúp thiếu hiệp thoát khỏi nơi đây.

Nhìn lại nàng cũng bị ngập trong bùn đến quá thất lưng, Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Tình cảnh của tại hạ và cô nương đều giống nhau, không hiểu cô nương làm thế nào để giúp tại hạ ?

Nàng lại đỏ mặt, một đặc điểm có lẽ là cá tính của nàng, như Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy. Nàng bảo :

- Ồ tiểu nữ không phải như thế. Vì tiểu nữ tuy cũng tình cờ hụt chân lọt vào chỗ này nhưng đoạn từ trên khe vực xuống tận đây, tiểu nữ có chuẩn bị sẵn dụng cụ nên chỉ cần...

Hai mắt Mạnh Đạt Nhân vụt sáng rỡ :

- Tại hạ hiểu rồi ! Là cô nương cố tình xuống thám thính đáy vực nên có chuẩn bị sẵn phương tiện ? Vậy tại hạ xin hỏi, điều gì khẩn thiết khiến cô nương phải mạo hiểm ?

Nàng nâng cao hỏa tập và nhìn quanh, sau đó nói :

- Tốt hơn hết, chúng ta hãy nghĩ cách thoát khỏi nơi này, sau đó tiểu nữ sẽ giải thích.

Không thể miễn cưỡng, nhất là đối với người lần đầu tiên gặp mặt, Mạnh Đạt Nhân tán thành :

- Nếu đã có ánh sáng, tại hạ nghĩ chúng ta sẽ dễ thoát hơn.

Nàng lập tức lắc đầu :

- Tiểu nữ e thiếu hiệp phải thất vọng thôi. Vì đây là ngọn hỏa tập dự phòng cuối cùng của tiểu nữ, chúng ta không thể phí phạm.

Mạnh Đạt Nhân lo ngại :

- Nếu vậy, ngay bây giờ cô nương phải định ngay phương hướng. Chúng ta đi tiếp hay tìm cách quay trở lại bên trên ?

Nàng ngược mặt nhìn lên, thấy chỗ Mạnh Đạt Nhân vừa rơi xuống chỉ cao hơn một trượng. Nàng bảo :

- Tiểu nữ có ý thế này. Chúng ta cứ đi tiếp, đến lúc cần, nếu vẫn không phát hiện điều gì khác lạ, chúng ta sẽ quay lại đây và nghĩ cách leo lên.

Mạnh Đạt Nhân vừa dứt lời, trước khi tắt ngọn hỏa tập, nàng đột nhiên trao thanh kiếm cho Mạnh Đạt Nhân :

- Thiếu hiệp hãy dùng kiếm để dò tìm chỗ cứng trước khi đặt chân. Lúc này tiểu nữ cũng nhờ thế mà không bước lọt vào những chỗ sâu hơn.

Cầm thanh kiếm, Mạnh Đạt Nhân vụt trầm giọng :

- Cô nương tin tưởng tại hạ thế sao ?

Nàng đáp, và qua cách nói của nàng, Mạnh Đạt Nhân hiểu, nếu nàng dừng vội tắt hỏa tập có lẽ Mạnh Đạt Nhân sẽ thấy nàng đang đổ mặt :

- Lúc này chưa gì thiếu hiệp đã dừng tay và thu ngay kinh về, thêm nữa, thiếu hiệp là người bị kẻ xấu xô xuống vực, cho thấy, tiểu nữ cần phải tin ở thiếu hiệp thì hơn.

Mạnh Đạt Nhân vừa dùng kiếm để dò nhấc từng bước chân đi vừa thở dài :

- Được một ai đó tin tưởng trong khi xung quanh mình đều là những kẻ đáng nghi, a...

Nàng lên tiếng :

- Sao thiếu hiệp không nói tiếp ?

Mạnh Đạt Nhân chợt bật cười :

- Do có điều bận tâm, suýt nữa tại hạ đã làm rầy tai cô nương, mong cô nương bỏ quá cho. Còn bây giờ...

Lần thứ hai, Mạnh Đạt Nhân chợt dừng lời. Và lần này nàng hỏi :

- Sao vậy thiếu hiệp? Có điều gì bất ổn hay thiếu hiệp đã có phát hiện?

Mạnh Đạt Nhân liền trầm giọng :

- Đổm lược của cô nương như thế nào ? Gặp cảnh tượng khủng khiếp cô nương có...

Giọng của nàng trở nên thì thào :

- Thiếu hiệp gặp phải thi thể người đã chết ? Tiểu nữ nghĩ...

- Đây không phải là người chết bình thường. Mà là một thi thể không đầu.

Giọng nàng thẳng thốt :

- Có chuyện đó sao ? Không lẽ đã có người vào đây trước chúng ta ?

Mạnh Đạt Nhân chợt thổ lộ :

- Cách đây không lâu tại hạ từng nhận định, ắt phải có rất nhiều người vào đây trước chúng ta, và đã vào rất lâu. Hy vọng điều tại hạ vừa phát hiện sẽ phù hợp với nhận định đó.

Xoạch !

Ngọn lửa hỏa tập lại bật cháy cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy ánh mắt quả quyết của nữ nhân :

- Đó là nguyên nhân khiến tiểu nữ tìm đến tận đây. Thi thể đó đâu ?

Mạnh Đạt Nhân dè dặt :

- Tại hạ vừa chạm thanh kiếm vào thân thể đó. Người này chết trong tư thế ngồi, toàn thân ngấp dưới bùn và thủ cấp có lẽ đã từng nhô lên cao và đã bị ai đó tiện ngang.

Đoạn Mạnh Đạt Nhân nhìn nàng :

- Tại hạ sẽ nhắc thi thể đó lên, liệu cô nương có cần thiết phải nhìn thấy không ?

Nàng đáp sau khi gắng gượng chế ngự một nỗi sợ hãi mơ hồ :

- Tiểu nữ muốn nhìn, thiếu hiệp bất tất lo ngại cho tiểu nữ.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Tại hạ cũng nghĩ như thế. Vì cô nương phải có đởm lược hơn người nên mới dám một mình xuống tận đây.

Mạnh Đạt Nhân dứt lời, với một tay kiếm một tay không, liền từ từ nâng lên khỏi mặt bùn một thi thể đã bị mất thủ cấp.

Bị nâng lên cao, lớp đất mềm nhão bao quanh thi thể nọ từ từ trôi tuột xuống, cho Mạnh Đạt Nhân và nữ nhân nọ nhìn thấy cách ngồi kỳ lạ của thi thể nọ. Không những thế, gác trên hai chân được xếp bằng của thi thể nọ cũng dần dần lộ rõ một thanh kiếm.

Nữ nhân nọ thận trọng dùng tay cầm lấy thanh kiếm đó.

Sau khi dùng tay lau sạch lớp bùn đất bao quanh thanh kiếm, nữ nhân có một khoảng khắc thờ người như kẻ mất hồn và mãi nhìn vào thanh kiếm.

Cũng lúc này, Mạnh Đạt Nhân tuy cũng thờ người nhưng là vì mãi nhìn vào vị thế ngồi kỳ lạ của thi thể nọ.

Phải một lúc lâu sau đó, khi vị thế ngồi của thi thể nọ tạo một cảm giác nghi hoặc cho Mạnh Đạt Nhân, cũng là lúc nữ nhân nọ lên tiếng :

- Nếu tiểu nữ không lầm, thi thể này là của một nhân vật thuộc phái Hoa Sơn. Và vị tất thi thể này đã có từ lâu như thiếu hiệp đã nghi ngờ ?

- Hoa Sơn phái ? Sao cô nương biết ?

Nàng chỉ vào đốc kiếm nàng đang cầm :

- Ở đây có tự dạng là Tử Dương và Hoa Sơn.

Nhìn quanh quất, Mạnh Đạt Nhân sau đó hỏi :

- Quanh đây không có nơi nào để an táng, có lẽ tại hạ phải vùi thi thể này trở lại vào bùn thôi.

Nàng tắt hỏa tập. Nhưng trước đó Mạnh Đạt Nhân cũng kịp nhìn thấy diện mạo tái xanh của nàng.

Và khi nàng lên tiếng, nói chưa hết câu nàng đã có dấu hiệu nôn ọe :

- Tùy thiếu hiệp thôi. Tiểu nữ... Ọe...

Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Cô nương không cần phải che dấu tâm trạng ốm lợm. Tại hạ không...

Một lần nữa Mạnh Đạt Nhân lại dừng lời. Nhưng ở lần này, không chờ nàng hỏi hoặc tỏ lộ thái độ, Mạnh Đạt Nhân chợt bảo nàng :

- Sẽ tiện hơn nếu cô nương cho tại hạ tâm mượn hỏa tập.

Trong bóng đêm đen, nàng lẳng lặng trao hỏa tập cho Mạnh Đạt Nhân.

Một lúc sau, khi phát hiện có ánh hỏa tập bật cháy lên, nàng dù đang quay đầu nhìn về phía khác nhưng vẫn gắng gượng lên tiếng :

- Lại có thêm một thi thể khác ư ?

Và nàng nghe Mạnh Đạt Nhân giải thích :

- Lúc vùi thi thể kia xuống bùn, tại hạ tình cờ chạm phải thi thể thứ hai.

Và bây giờ, tại hạ đang đặt thi thể sau lên thi thể trước. Cũng là một thi thể không đầu với khối giới tựa như ngọn phát trần của các đạo sĩ.

Nàng vẫn không dám quay đầu lại nhìn. Nàng bảo :

- Nếu ở ngón tay thi thể đó có đeo một Thiết Chỉ Hoàn, nhất định đó là người của phái Nga My.

- Tại hạ cũng vừa nhìn thấy. A ! Trên Thiết Chỉ Hoàn có khắc chữ Thiên.

Nàng giật mình :

- Đó là tín vật tổ truyền của Nga My phái, không lẽ...

- Đường như chủ đích của cô nương tìm đến đây có liên quan đến bí ẩn Tam Diệp Cốc đã tồn tại suốt trăm năm qua ?

Thấy ánh hỏa tập đã tắt, nàng đáp :

- Kỳ thực, đó là điều tiểu nữ đã nghi ngờ. Cho hỏi, vì nguyên nhân nào thiếu hiệp nghĩ hai thi thể này có liên quan đến bí ẩn cốc Tam Diệp ?

Mạnh Đạt Nhân vội thuật lại chuyện đã qua :

- Sau khi rơi xuống khe vực, tại hạ tình cờ phát hiện đây là phần phía sau của Tam Diệp Cốc. Và qua một khe đá, tại hạ có nghe hai nhân vật Cái Bang đề cập đến việc thất tung kỳ bí của nhiều nhân vật đã xảy ra trăm năm trước...

Chờ nghe Mạnh Đạt Nhân giải thích xong nguyên do, nàng thận trọng lên tiếng :

- Thiếu hiệp suy đoán không sai ! Phần tiểu nữ, nhờ sự chỉ điểm của gia gia, tiểu nữ biết ở Tam Diệp Cốc phải có thêm hai động thất bí ẩn ngoài một động thất mọi người đã biết. Không ngờ...

Mạnh Đạt Nhân nghi hoặc :

- Lệnh tổ vì sao đoán biết điều này trong khi không một ai hay biết ?

Có tiếng nàng thở dài :

- Về việc này có lẽ hãy để sau, tiểu nữ sẽ giải thích.

Có một khoảng lâu im lặng và cả hai lại bước đi.

Bất chợt, nàng đang đi phía sau bỗng bị va vào lưng Mạnh Đạt Nhân, nàng thì thào :

- Sao thiếu hiệp đứng lại ? Có phải...

- Cô nương hãy quay mặt đi !

Nàng vụt hiểu, kịp quay mặt trước khi Mạnh Đạt Nhân bật sáng hỏa tập.

Và nàng nghe Mạnh Đạt Nhân giải thích qua người gò vừa quan sát :

- Vẫn là thi thể không đầu. Và qua đạo bào khoác bên ngoài...

- Là người của phái Võ Đang ?

Mạnh Đạt Nhân chợt kêu lên :

- Bên cạnh còn hai thi thể nữa. Lần này tại hạ có thể nhận ra lai lịch, một là Thiếu Lâm, còn một là Cái Bang.

Tiếp đó, sau vài lần tắt rồi lại bật hỏa tập, Mạnh Đạt Nhân chợt thở ra:

- Có tất cả tám thi thể đều là không đầu và là đủ hạng người của thất đại phái và Cái Bang. Vẫn còn thiếu hai...

- Thiếu hai ? Thiếu hiệp muốn nói...

Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Cũng ở dưới khe vực, tại hạ từng nghe cung chủ Địa Khuyết Cung và nhiều người thừa nhận, những chương môn nhân của các phái, cùng một trưởng lão Cái Bang đã từng bị thất tung với một hội chủ Hồng Thương Hội họ Từ. Và tất cả đều tin đây là hành vi của Thần Môn. Có nghĩa là chắc chắn phải có thêm một thi thể nữa...

- Cửa họ Từ ? Như vậy chỉ có một, sao thiếu hiệp nghĩ là hai ?

- Vì tại hạ không tin đây là hành vi của Thần Môn. Do đó, nếu như chuyện xảy ra là do ai đó hạ thủ, không phải Thần Môn, nhất định phải có thêm thi thể nữa của nhân vật Thần Môn.

- Thiếu hiệp vì sao không chịu tin đây là hành vi của Thần Môn ?

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Một phần là do cảm giác. Phần khác, tại hạ từng biết Thần Môn là một danh môn chánh phái.

Sau một lúc yên lặng, không bày tỏ thái độ, nữ nhân nọ đột nhiên lên tiếng :

- Tiểu hiệp định tiếp tục tìm ?

Và nàng nghe Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Ngọn hỏa tập sắp cạn kiệt, trong khi địa hình nơi đây rộng hẹp như thế nào vẫn chưa biết, tại hạ định sau này sẽ quay lại tìm. Còn bây giờ...

Thật nhanh nhẩu, nàng đáp ứng :

- Đối với tiểu nữ, tìm hiểu bao nhiêu đó là đủ rồi. Chúng ta quay lại thôi.

Câu nói của nàng cộng với những gì nàng đã biểu lộ Ở đây, sự xuất hiện của nàng, sự đoán biết đây là nơi ẩn dấu di thể của những người đã thất tung từ lâu và kiến văn phong phú của nàng qua việc nhận định xuất xứ của các di thể, di vật, tất cả đều làm cho Mạnh Đạt Nhân không thể không có nhiều nghi vấn về nàng.

- Thiếu hiệp định đi đâu ?

Ngay khi lên khỏi miệng vực - nhờ phương tiện sẵn có đã được nữ nhân chuẩn bị trước và vẫn còn lưu lại cho lần leo lên - Mạnh Đạt Nhân đã nghe nàng hỏi như thế.

Mạnh Đạt Nhân nhìn nàng :

- Đa tạ ! Nhờ có cô nương, cuối cùng tại hạ cũng thoát hiểm. Còn việc tại hạ định đi đâu, sẽ làm gì, xin thứ lỗi, tại hạ vẫn chưa có chủ định.

Nàng cười nhẹ :

- Chưa có chủ định hay vì nguyên do nào đó thiếu hiệp không thể nói ?

Mạnh Đạt Nhân chợt có một thoáng lặng người, sau đó chậm rãi gật đầu :

- Tại hạ cũng không muốn giấu cô nương làm gì nữa. Không sai ! Tuy giữa tại hạ và cô nương vừa mới cùng nhau chia chung hoạn nạn nhưng đâu phải vì thế mà tại hạ phải bộc bạch tất cả với cô nương một khi chưa biết cô nương là ai, xuất xứ như thế nào và liệu có đáng là người để tại hạ tỏ bày tâm can hay không ?

Nàng cũng gật đầu :

- Tiểu nữ không hề trách thiếu hiệp. Hay nói cho đúng hơn, chính tiểu nữ cũng đã nghĩ như thế về thiếu hiệp và đã hơn một lần tiểu nữ chối từ lời giải thích cho câu nghi vấn thiếu hiệp đã đặt ra. Thế này vậy, tiểu nữ họ Trầm tên Bội Uyển, sau này nếu có dịp và nhất là khi đã biết rõ thiếu hiệp là ai, có lẽ tiểu nữ sẽ có lời đáp.

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Mạnh Đạt Nhân này cũng tán đồng như thế. Riêng việc lần này, nếu chỉ nói đi nói mãi mãi lời cảm kích chẳng hóa ra là quá khách sáo. Trầm cô nương ! Xin hẹn gặp lại !

- Hẹn gặp, Mạnh thiếu hiệp !

Như những kẻ bình thủy tương phùng, họ phân khai đi về hai ngã...

16. Kỳ Tích Trong Vách Động

Ở một nơi tranh tối tranh sáng như lòng động thất cốc Tam Điệp, việc Mạnh Đạt Nhân đứng yên như pho tượng, mắt nhắm nhắm nhìn vào vách động quả là hành vi khác thường. Đến nỗi, có người đến mà cả Mạnh Đạt Nhân không hay, và người này khi lên tiếng cũng để lộ tâm trạng nghi vấn khỏi động thất đã bị Tạ Bất Nghi đứng án ngữ. Do đó, Tạ Bất Nghi ung dung đáp lời :

- Không sai ! Và...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời :

- Và thật sự Địa Khuyết Cung không hề có ý giúp tại hạ duy trì công đạo, cho dù quý cung đã từng nói với tại hạ như thế ?

Tạ Bất Nghi lạnh lùng :

- Người am hiểu như thế là tốt. Ta...

Một lần nữa, Mạnh Đạt Nhân ngắt lời :

- Và lần này, tôn giá đã có ý định, quyết hỏi cho ra lẽ nơi hạ lạc của chân kinh ?

Tạ Bất Nghi gằn giọng :

- Đúng vậy ! Và ta khuyên người đừng nên bướng bỉnh. Vì đây là chỗ người táng thân, một nơi quỷ không hay, thần không biết.

Mạnh Đạt Nhân chợt mỉm cười :

- Hóa ra tôn giá vẫn chưa được quý cung chủ cho hay rằng gần một năm qua tại hạ đã bị mộ Cổ Mỹ Kỳ, viện chủ Cửu U Quỷ Viện giam giữ ?

Tạ Bất Nghi bị bất ngờ :

- Người nói thật ?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai :

- Tôn giá có thể hỏi lại quý cung chủ kia mà ? Huống chi, tại hạ vô tình đã bị tôn giá dồn vào tuyệt lộ, tại hạ nào dám đùa với sinh mạng ?

Tạ Bất Nghi thu nhỏ đôi mắt, để từ đó bắn xạ hai tia nhìn dò xét :

- Người muốn ám chỉ hiện bí kíp Vạn Lưu Quy Tông đã rơi vào tay Cổ viện chủ ?

Mạnh Đạt Nhân thẳng thừng bác bỏ :

- Vậy thì chưa ! Nhưng nơi hạ lạc của chân kinh, có lẽ chỉ có mộ họ Cổ là người am tường hơn ai hết.

Tạ Bất Nghi lại mỉm cười :

- Thì bây giờ đến lượt người nói cho ta hay nơi cất giữ chân kinh, cũng đâu phải muộn ?

Mạnh Đạt Nhân quyết chiếm chủ động nên bật cười :

- Tôn giá nghĩ như vậy là sai rồi.

- Sai ? Sai như thế nào ?

Mạnh Đạt Nhân trầm giọng :

- Vì trước kia tại hạ đã tận tay giao bí kíp cho gia đại cửu Tôn Bằng. Riêng Tôn Bằng hiện ở đâu, chỉ có mộ họ Cổ là thông tỏ.

Và thật bất ngờ, Tạ Bất Nghi chợt cười sặc sụa :

- Người bảo người giao bí kíp cho Tôn Bằng ? Người nghĩ ta chịu tin người sao ? Ha... ha...

Tuy phản ứng của Tạ Bất Nghi có phần nào đúng với dự đoán nhưng Mạnh Đạt Nhân cũng hoang mang khi nghe lão cười như vậy.

Do vậy, chờ lão dứt tiếng cười, Mạnh Đạt Nhân lập tức hỏi :

- Sao tôn giá không tin lời tại hạ nói ? Hay tôn giá nghĩ, tại hạ chưa hề giao mảnh bìa da của quyển bí kíp cho Tôn Bằng ?

Tạ Bất Nghi có một thoáng sững sốt :

- Chỉ là mảnh bìa da thôi sao ? Vậy thì... khả dĩ ta có thể tin...

Rồi ngay sau đó, như để che giấu thái độ sững sốt, Tạ Bất Nghi gật gù:

- Nói tóm lại, người đã giao mảnh bìa da cho Tôn Bằng và nơi Tôn Bằng hiện lưu ngụ chỉ có một mình Cổ viện chủ hay biết ?

Mạnh Đạt Nhân chậm rãi hít vào một hơi, sau đó cố tình khích nộ lão :

- Không sai ! Và liệu có quá muộn không nếu viện chủ Cửu U Quỷ Viện bất chấp tình giao hảo đã có bấy lâu nay giữa nhị viện nhị cung để âm thầm một mình đắc thủ chân kinh ?

Tạ Bất Nghi vờ trấn tĩnh thật khéo :

- Cho dù là ai đắc thủ đi chăng nữa, bí kíp Vạn Lưu Quy Tông vẫn là sở hữu chung của nhị viện nhị cung.

Mạnh Đạt Nhân bĩu môi :

- Thật thế sao ? Vậy tôn giá giải thích thế nào về lần đôi co giữa tôn giá và lão Đoàn Thường Thắng, đề cập đến quyền lợi giữa Địa Khuyết Cung và Bạch Nhân Viện đối với bí kíp Vạn Lưu ?

Tạ Bất Nghi giật mình :

- Sao người biết có chuyện này xảy ra ?

Mạnh Đạt Nhân mạo hiểm tung con cờ quyết định :

- Đâu phải chỉ rằng Cửu U Quỷ Viện có tiểu tâm muốn một mình chiếm đoạt chân kinh ? Đoàn Thường Thắng đã bầm báo chuyện này cho viện chủ Bạch Nhân Viện - là Nhất Trần đạo trưởng và Vô Cực Lão Nhân, cung chủ Thiên Tàn Cung. Vậy thì dựa vào đâu tôn giá cho rằng dù ai chiếm đoạt cũng vậy, bí kíp Vạn Lưu sẽ là vật sở hữu chung của nhị viện nhị cung ?

Tạ Bất Nghi không thể giấu nổi tâm trạng rung động.

Lão im lặng ngẫm nghĩ về lời nói của Mạnh Đạt Nhân.

Và sau cùng, khi lên tiếng, lão nói bằng thái độ nghi hoặc :

- Nhị viện nhị cung, ngoài bốn cung đã xuất đầu lộ diện, làm sao người biết rõ những nhân vật nhất môn chi chủ của một cung và nhị viện còn lại ?

Cười thầm vì thấy Tạ Bất Nghi đã thật sự lâm mưu, Mạnh Đạt Nhân cố tình nói mập mờ :

- Phàm ai cũng vậy, đều xem trọng thanh danh, nhất là danh đi liền với lợi. Tôn giá nghĩ họ cam tâm giữ kín tung tích mãi, để một mình quý cung tha hồ khuynh loát giang hồ sao ? Huống chi, dù sao quý cung vẫn còn thiếu phần trọng yếu nhất của bí kíp Vạn Lưu, cơ hội cho họ đứng đầu nhị viện nhị cung vẫn còn kia mà ?

Đôi mục quang của Tạ Bất Nghi một lần nữa thu nhỏ lại. Nhưng lần này, từ hai khe hở tí hí của hai mắt, Tạ Bất Nghi để lộ ra hai luồng sát khí :

- Bảo bốn cung thiếu phần trọng yếu của chân kinh, dường như người đề quyết phần lớn chân kinh đã rơi vào tay bốn cung ? Đó là người tự suy diễn hay người đã thật sự hay biết điều đó ?

Mạnh Đạt Nhân tuy thầm lo ngại với hai tia nhìn đầy sát khí của lão Tạ nhưng ngoài mặt vẫn giữ thái độ thản nhiên :

- Muốn người khác không biết thì đừng nên làm. Ngược lại,...

Tạ Bất Nghi bật quát :

- Ngược lại thì sao ? Phải chăng ngươi muốn tìm cái chết ? Kể biết nhiều thì mau tổn thọ, tiểu tử, đỡ !
Vù...

Đã lường trước tình huống này, Mạnh Đạt Nhân vội tạt bộ tránh chiêu:

- Sao tôn giá đột nhiên động nộ ? Phải chăng là để che giấu việc bí kíp Vạn Lưu đã...

Tạ Bất Nghi chuyển người bám theo Mạnh Đạt Nhân và bật lên tiếng gầm uy hiếp :

- Bí kíp gì chứ ? Giỏi cho ngươi dám dùng Bát Quái Du Hình Bộ để tránh chiêu ! Xem chừng !

Vù...

Mạnh Đạt Nhân rung động. Vậy là có quá nhiều người am hiểu nên dễ dàng nhận ra xuất xứ công phu Bát Quái Môn. Và mức độ am hiểu của Tạ Bất Nghi ngay lập tức làm cho bộ pháp Bát Quái Du Hình Bộ của Mạnh Đạt Nhân phải đương đầu với một bộ pháp khắc chế.

Mạnh Đạt Nhân nao núng nhìn chiêu chưởng của đối phương trong nháy mắt đã tiếp cận và đang thật sự uy hiếp các trọng huyết phía chính diện bản thân.

Để chi trì sinh mạng, dù biết là nguy hiểm nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn liều lĩnh phát chiêu ngăn đỡ :

- Có gì tôn giá ngay chiêu đầu đã muốn lấy mạng tại hạ ? Đỡ !

Ầm !

Mạnh Đạt Nhân chao đảo, tạo cơ hội cho Tạ Bất Nghi lừng lững lao đến :

- Đâu phải chỉ lúc này ta mới có ý định đoạt mạng ngươi ? Hãy ngoan ngoãn chấp nhận số phận ! Đỡ !

Vù...

Trước áp lực cực kỳ lợi hại của chiêu công do lão Tạ cố tình xuất thủ, theo bản năng, Mạnh Đạt Nhân đang đà chao đảo lập tức định chân chuyển vị theo Bát Quái Du Hình Bộ.

Vút !

Thấy Mạnh Đạt Nhân may mắn thoát chiêu, Tạ Bất Nghi thịnh nộ !

- Thật không ngờ đến lượt ngươi thì Bát Quái Du Hình Bộ lại có đôi chút biến đổi. Nhưng dẫu sao, đồ ngươi thoát chết phen này. Xem đây !

Tạ Bất Nghi vươn trảo và chọt nhắm vào Mạnh Đạt Nhân để chộp vào hư không vài lượt.

Theo cái chộp của lão Tạ, một lượng hấp lực chọt cuốn hút lấy Mạnh Đạt Nhân, khiến đôi chân Mạnh Đạt Nhân đang chuyển dịch bỗng đình trệ, như bị một lực lượng vô hình nào đó níu kéo lại.

Mạnh Đạt Nhân biếc sắc, thừa biết đây là công phu Cách Không Nhiếp Vật trước kia La Cảnh Thân đã từng vận dụng và tạo nguy khốn không phải ít cho Mạnh Đạt Nhân.

Và Mạnh Đạt Nhân đành vận dụng toàn bộ nội công vừa kháng cự hấp lực vừa cố bức người ra khỏi phạm vi nguy hiểm.

Cảnh giằng co xảy ra chỉ trong thoáng mắt và Mạnh Đạt Nhân bỗng nghe Tạ Bất Nghi rít lên ngạo mạn :

- Cũng với phản ứng này, trước ngươi đã có ít nhất mười mấy kẻ đã từng nạp mạng dưới tay Nhiếp Hồn Đoạt Mạng Tạ Bất Nghi ta. Mau đi !

Cùng với tiếng rít sau cùng của lão, một luồng chấn kinh cực mạnh bỗng xuất hiện, thay cho hấp lực đang hiện hữu để vỗ mạnh vào hậu tâm Mạnh Đạt Nhân. Ầm...

Khác với La Cảnh Thân độ nào, cách biến đổi từ yếu quyết chữ Hấp” mang yếu quyết chữ “Chấn” của lão Tạ lợi hại hơn bội phần. Vì thế, toàn bộ huyết đạo lẫn kinh mạch trọng yếu ở phía sau Mạnh Đạt Nhân đều lâm cảnh sắp bị chấn vỡ đến nơi.

Đúng lúc này, thật khéo, Mạnh Đạt Nhân trong tư thế của người bị dồn đuổi và là bị bức dồn vào tuyệt lộ, phần cuối của động thất cốc Tam Điệp, những dấu vết do các nhân vật trăm năm trước đã thất tung, từng lưu lại thêm trên vách động đương nhiên lọt cả vào mục quang của Mạnh Đạt Nhân.

Đó là những dấu vết vừa mới đây từng làm Mạnh Đạt Nhân nhìn đến ngây người, trước lúc Tạ Bất Nghi xuất hiện uy hiếp.

Và lúc này một trong những dấu vết đó bỗng gợi cho Mạnh Đạt Nhân một ý niệm kỳ lạ.

Tâm cơ máy động, Mạnh Đạt Nhân chợt khom người về phía trước, như đang bị chấn kinh của lão Tạ bắt Mạnh Đạt Nhân phải có tư thế như vậy.

Và khi toàn bộ thân trên đã khom đến mức tay có thể chạm đất, đầu có Mạnh Đạt Nhân chợt ngoảnh về phía sau. Với tư thế này, động thái phát kinh của lão Tạ vô tình được Mạnh Đạt Nhân nhìn bằng vị thế hoàn toàn khác so với bình thường, là nhìn từ phía dưới lên. Do đó, Mạnh Đạt Nhân hầu như phát hiện phần hạ bàn của lão Tạ hoàn toàn để hở.

Đôi mục quang vụt lóe sáng và Mạnh Đạt Nhân nghe từ tâm kinh như có câu nói thúc giục :

“hoặc ngay lúc này hoặc không bao giờ”. Lập tức Mạnh Đạt Nhân ngoặc cả hai tay về phía sau. Từ tư thế kỳ quái đó, khi Mạnh Đạt Nhân nhả kinh, chiêu công xuất hiện tạo một luồng kinh khí thổi thốc từ dưới thổi lên, quật vào chấn kinh của lão Tạ, vừa uy hiếp ngược lại phần hạ bàn của đối phương.

ão...

Chấn kinh của lão Tạ chưa kịp chạm và Mạnh Đạt Nhân liền bị chiêu công kỳ quái của Mạnh Đạt Nhân đẩy tạt lên cao. Khiến chiêu của lão từ tình trạng chực chờ đoạt mạng Mạnh Đạt Nhân biến thành vô hại lẫn vô dụng đối với Mạnh Đạt Nhân.

Vù...

Chưa hết, đến lượt lão phải hồi bộ và nhảy tạt qua một bên mới mong thoát khỏi sự uy hiếp ngược lại của Mạnh Đạt Nhân vào phần hạ bàn.

Không bỏ lỡ cơ hội, lão Tạ nhảy tránh có nghĩa là lão tự bỏ đi vị thế án ngữ có lợi cho lão, Mạnh Đạt Nhân vội bật uốn ngược người về phía sau.

Nhờ đó, với thư thức Lý Ngư Đả Đỉnh vừa thi triển, Mạnh Đạt Nhân lập tức cùng lão Tạ chuyển đổi vị trí cho nhau, đến lượt Mạnh Đạt Nhân đứng mé ngoài, nhường phần cuối động cho lão Tạ.

Vút !

Khi quay người lại, Tạ Bất Nghi thoáng sững người, nhìn Mạnh Đạt Nhân không chớp mắt :

- Người...

Thoát chết trong gang tấc và ngược lại chuyển nguy thành an, Mạnh Đạt Nhân vùng cười lên :

- Lão hà tất phải kinh ngạc ! Vậy nha ! Tại hạ đi đây ! Ha... ha...

Không dám quay lưng bỏ chạy, Mạnh Đạt Nhân vừa cười vừa thoăn thoắt bước lùi ra phía ngoài.

Tạ Bất Nghi vẫn tiếp tục ngăn người, chỉ đến khi Mạnh Đạt Nhân đã đạt khoảng cách năm trượng hơn, lão mới sực tỉnh.

Lão quát :

- Hồi Phong Tuyệt Thức của phái Côn Luân sao ngươi am hiểu ? Phải chăng giữa ngươi và lão Vô Cực...

Cũng như tiếng quát của lão phải nửa chừng ngưng lại, lão đang tung người đuổi theo Mạnh Đạt Nhân thì tiếng quát bỗng vang lên khiến lão phải khựng người lại như chạm phải bức tường vô hình.

Tiếng quát xuất phát từ phía sau lưng Mạnh Đạt Nhân, nghĩa là từ đâu đó ngoài Tam Điệp Cốc.

- Kẻ nào to gan dám gọi đích danh ngoại hiệu của lão hủ ?

Và tiếng quát đương nhiên cũng làm Mạnh Đạt Nhân rung động phải dừng lại.

Để tránh vị thế sẽ bị Tạ Bất Nghi uy hiếp ở phía trước, và còn bị chủ nhân của tiếng quát chặn đứng lối thoát ở sau, ngay khi đứng lại, Mạnh Đạt Nhân lập tức lạng người lách vào một khe đá vừa bỗng nhiên phát hiện ngay chỗ Mạnh Đạt Nhân dừng lại.

Vút !

Phát hiện sự thể, Tạ Bất Nghi vội gào lên :

- Tiểu tử chó mong chạy thoát ! Ta...

Đang gầm giữa chừng, một tiếng cười châm chọc bỗng vang lên, một lần nữa làm Tạ Bất Nghi khựng người lại :

- Địa Khuyết Cung luôn bảo sẽ không gây bất lợi gì cho Mạnh Đạt Nhân, cơ sao lần này Tạ tiền bối đường như có hành động ngược lại ?

Vút ! Vút ! Vút !

Ba bóng nhân ảnh xuất hiện, nhìn vào Tạ Bất Nghi đang bối rối.

Tạ Bất Nghi lần lượt nhìn ba nhân vật nọ :

- Côn Luân phái có ý gì khi bỗng dưng quay lại Tam Điệp Cốc ?

Trong ba nhân vật vừa xuất hiện, nhân vật có niên kỷ cao nhất, chỉ độ tam tuần, vốn là trang kiếm khách tuần tú. Y mỉm cười :

- Cung chủ quý cung đang chuẩn bị buổi lễ tiếp nhận ngôi minh chủ, giúp võ lâm duy trì chính nghĩa, Tạ tiền bối thân là đường chủ hình đường, sao không hồi cung lo việc, lại lẩn quẩn tại Tam Điệp Cốc này ?

Tạ Bất Nghi cười lạt :

- Đương nhiên ta phải lo việc của ta, do cung chủ bốn cung giao phó. Đâu can hệ gì đến Côn Luân phái các người ?

Trang kiếm khách gật gù :

- Nếu quả là vậy, tề phái thật không dám làm trễ nải công việc của Tạ tiền bối. Xin cáo biệt !

Tạ Bất Nghi lập tức quát ngăn lại :

- Chậm đã ! Người vẫn chưa giải thích nguyên nhân sự xuất hiện của bọn người ?

Dường như chỉ chờ Tạ Bất Nghi gặng hỏi câu này, trang kiếm khách nọ chợt nghiêm giọng :

- Tạ tiền bối đã hỏi, Phan Thế Anh văn bối thật không dám giấu. Chẳng là Mạnh Đạt Nhân là do bốn phái đưa đến Tam Điệp Cốc này, bởi ý định giúp quý cung và Cái Bang giải tỏa mọi hiểm khích. Nhưng do việc họ Mạnh chậm xuất hiện, khiến bốn phái nghĩ y có lẽ đã gặp chuyện không may nên đành lưu lại tìm kiếm. Giờ thì khác rồi, đa tạ tiền bối đã có cách lưu y lại, hiện y đang được người của bốn phái săn sóc.

Tạ Bất Nghi tái mặt :

- Ồ người muốn nói gần đây tiểu tử đã là người từng gần gũi với Côn Luân ?

Phan Thế Anh mỉm cười :

- Đó là sự thật ! Mà sao Tạ tiền bối bỗng lại có vẻ âu lo ?

Tạ Bất Nghi phóng mắt nhìn ra bên ngoài Tam Điệp Cốc :

- Lệnh sư bá, Vô Cực lão nhân, lúc nãy đã lên tiếng, giờ thì ở đâu, sao không thấy ?

Phan Thế An vẫn mỉm cười :

- Có lẽ lão nhân gia vẫn đứng ở bên ngoài và đang cùng Mạnh Đạt Nhân đàm đạo. Có phải Tà tiên bối muốn gặp lão nhân gia ?

Tà Bất Nghi gượng mỉm cười :

- Vậy thì không cần ! Là thôi, việc ở đây cũng đã xong, đến lúc ta phải hồi cung bẩm báo.

Vút !

Tà Bất Nghi đi nhanh như bị ma đuổi. Phan Thế Anh đưa mắt nhìn hai nhân vật đứng bên cạnh :

- Không hiểu đã có chuyện gì đã xảy ra ? Nhị sư đệ và tam sư đệ có thầy lão ta đã tỏ ra kiêng dè sư bá tổ không ?

Hai gã nọ lần lượt gật đầu :

- Cũng phải nói thêm, dường như lão không hài lòng về việc sư bá tổ xuất hiện.

Gã thứ hai bảo :

- Điều đó thì đương nhiên rồi. Sư bá tổ cũng đã nói như thế rồi sao ? Rằng chỉ cần ba người bọn ta xuất hiện, lão dù không cam tâm cũng không có bất kỳ hành động nào gây tổn hại cho bọn ta. Có thể nói, công phu Côn Luân phái chúng ta cũng có chỗ đáng để Địa Khuyết Cung kiêng nể đôi phần.

Phan Thế Anh lại nêu nghi vấn :

- Dù thế nào đi nữa ta cũng thấy lạ, không hiểu sao sư bá tổ lại tỏ ra quan tâm đến gã họ Mạnh ? Đã thế, lão nhân gia còn giao cho lục sư muội nhiệm vụ phải chiếu cố gã. Thật không sao hiểu nổi.

Hai gã kia bật cười :

- Xem đại sư huynh kia ! Sao cứ như người uống phải dấm chua vậy ?

- Đại sư huynh yên tâm ! Theo đệ, lục sư muội đã bị tư thái phong lưu anh tuấn của đại sư huynh thu hút hồn phách rồi.

- Một tiểu tử vô dụng như gã họ Mạnh đâu đáng để đại sư huynh bận tâm ?

Ha ha...

Phan thế Anh miễn cưỡng cười theo nhưng trong lòng vẫn ngấm ngầm lo ngại...

17. Vô Cực Lão Nhân

18. Thủ Đoạn Khôn Lường

Lần đầu tiên Mạnh Đạt Nhân được đối diện cùng một lúc với nhiều nhân vật Thần Môn. Không những thế, đây cũng là lần đầu tiên Mạnh Đạt Nhân biết rõ ai là tam trưởng lão, kẻ đã từng nhấn chìm hạ thủ nhị trưởng lão để chiếm đoạt tín vật tuyển chọn. Đó là người vừa xuất thủ chế ngự Mạnh Đạt Nhân.

Với ánh mắt căm phẫn Mạnh Đạt Nhân đang dành cho tam trưởng lão, một trong những nhân vật đứng đối diện với Mạnh Đạt Nhân bỗng lên tiếng :

- Nếu tiểu tử quả là người đã được Hoàng lão đại tuyển chọn, Khổng trưởng lão hãy nhìn thái độ của y kia, dường như mưu đồ của bọn ta đã bị y đoán biết. Và nếu y đã biết...

Tam trưởng lão họ Khổng của Thần Môn chợt xua tay :

- Có phả Kim nhị chuyên sứ muốn nói, cả Hoàng lão đại cũng đã nghi ngờ bọn ta ?

Nhị chuyên sứ họ Kim tỏ ý lo ngại :

- Nếu để Hoàng lão đại nghi ngờ, Kim mỗ e kế sách của môn chủ hỏng mất.

Lão Khổng cười lạt :

- Không có lão Hoàng cũng không sao. Giả như phen này môn chủ đắc thủ bí kíp Vạn Lưu, việc tiến vào Phong Thần Liên Hoàn Động để chiếm hữu công phu Cửu Trùng phần thượng tầng kể như không cần. Tuy kế sách có thay đổi nhưng Khổng mỗ vẫn tin môn chủ rồi cũng sẽ chấp thuận.

Một nhân vật khác lên tiếng :

- Nói như Khổng trưởng lão, chúng ta phải lưu lại đây chờ môn chủ đến ?

Lão Khổng gật đầu :

- May nhờ Vũ Văn tam chuyên sứ vốn am hiểu cơ quan, Khổng mỗ đã phát hiện một bí đạo, đủ kín để giam giữ tiểu tử mà không bị bất kỳ ai nghi ngờ. Hy vọng trong thời gian chờ đợi môn chủ nhận được tin và tìm đến, chúng ta sẽ có biện pháp bảo tiểu tử nói rõ cách luyện công qua những dấu vết lưu lại ở Tam Diệp Cốc.

Nói đến đây, lão Khổng nhếch môi :

- Chỉ có Hoàng lão đại quá ấu trĩ nên không tin lời tiểu tử. Riêng Khổng mỗ có đủ lý do để tin.

Với dáng vẻ là người chủ xưởng mọi việc, ngay khi dứt lời, lão Khổng chợt dùng thủ pháp cách không, giải khai á huyết cho Mạnh Đạt Nhân.

Lão Khổng bữu môi, cao ngạo :

- Những gì ta vừa nói ắt hẳn tiểu tử ngươi đã nghe. Thiết tưởng ta cũng nên cho ngươi biết một điều, ta là người kém nhẫn nại. Không những thế, về thủ đoạn thì ta có thừa. Ta hy vọng ngươi đủ thông minh để hiểu ẩn ý ta muốn nói.

Có cơ hội mở miệng, Mạnh Đạt Nhân nói ngay, không chần chừ :

- Nói về thủ đoạn, ta thừa biết thế nào là thủ đoạn của lão, một trong tam vị trưởng lão của Thần Môn.

Lão Khổng tỏ ra đắc ý :

- Ngươi cảm phần vì ta xuất kỳ bất ý chế trụ ngươi, không đường đường cùng ngươi động thủ ? Nếu là vì chuyện này, ta khuyên ngươi nên biết chấp nhận sự thật, cho dù ngươi có luyện công thêm đôi ba mươi năm nữa vẫn không là đối thủ của ta. Ngươi chớ vọng tưởng rồi sẽ có ngày cùng ta giao đấu.

Mạnh Đạt Nhân cười lạnh :

- Chuyện chưa đến không thể nói trước. Huống chi, điều ta muốn nói lại không phải chuyện này. Có lẽ lão không bao giờ ngờ, rằng ta đã biết lão hạ thủ nhị trưởng lão như thế nào. Và chỉ vì để chiếm đoạt tín vật tuyển chọn của nhị trưởng lão, thủ đoạn của lão...

Ngay khi nghe Mạnh Đạt Nhân đề cập đến chuyện này. Có lẽ như lão Khổng hoàn toàn không ngờ, đúng như lời Mạnh Đạt Nhân vừa bảo. Lão Khổng có một thoáng ngớ người và không kịp ngăn Mạnh Đạt Nhân lại.

Nhưng ngay sau đó, dọ kịp trấn tĩnh và trấn tĩnh thật mau, lão Khổng liền quát, quyết không để Mạnh Đạt Nhân nói hết lời :

- Ngươi nói năng quàng xiên gì thế, tiểu tử ? Hay ngươi muốn ám chỉ, Hoàng lão đại vì mưu đồ bất lợi cho bốn môn đã bị Đồ lão nhị phát hiện, nên Hoàng lão đại phải giết Đồ lão nhị ?

Đoạn lão Khổng vờ làm mặt phẫn nộ :

- Thảo nào bấy lâu nay bốn môn vẫn không được tin gì của Đồ lão nhị. Nếu ta đoán không lầm cái chết của Đồ lão nhị nhất định phải có phần của ngươi. Đã vậy trong lúc chờ môn chủ đến, chiếu theo môn quy xử trị ngươi, vì tình bằng hữu thâm giao cũng là tình đồng môn sư huynh đệ, ta phải vì Đồ lão nhị cho ngươi nếm chút mùi lợi hại.

Là người chủ xưởng toàn bộ sự việc ở đây, lão Khổng không những giành phần nói cho mình mà khi hành sự lão cũng không để bất kỳ ai xen vào hoặc kịp có phản ứng.

Và để thực hiện đúng như lời vừa đe dọa, lão Khổng vẫn bằng thủ pháp cách không bất ngờ vẩy xạ vài tia chỉ kình vào Mạnh Đạt Nhân.

Viu...

Huyệt định thân vẫn đang bị chế trụ, đáng lý Mạnh Đạt Nhân phải bất động, cho dù có bị đối phương làm gì bất lợi cho thể xác. Nhưng với thủ pháp lão Khổng vừa thi triển thì khác, Mạnh Đạt Nhân ngay khi bị vài tia chỉ kình xạ trúng vào, toàn thân liền mềm nhũn ra, đến nỗi hai chân phải khụy xuống, chứng tỏ đôi chân đó đến chút sức lực để chi trì thân hình cũng không thể thực hiện nổi chức năng tối thiểu đó.

Và Mạnh Đạt Nhân chỉ có thể hiểu nguyên nhân, biết rõ sự thật, khi nghe lão Khổng thản nhiên ra lệnh cho một nhân vật :

- Vũ Văn chuyên sứ mau đưa tiểu tử vào bí thất. Tiểu tử đã bị phế bỏ võ công, đỡ cho chúng ta khỏi phải ngày đêm canh giữ.

Câu nói này của lão Khổng ngay lập tức tạo nỗi kinh hoàng cho Mạnh Đạt Nhân.

Nhìn lão bằng ánh mắt căm phẫn, Mạnh Đạt Nhân càng căm phẫn hơn khi nhận ra bản thân đến chút sức lực để gào thét cũng không thể thực hiện.

Bất giác, Mạnh Đạt Nhân chỉ phát lên những âm thanh khào khào :

- Lão thật độc ác ! Mối thù này, ta...

Lão Khổng vẩy ta :

- Người nên để dành sức để đối chất với Đồ lão nhị một khi người xuống tuyền đài gặp lão. Giải y đi !

Trong cái vẩy tay, lão đã kịp thời dùng thủ pháp cách không điểm vào á huyệt của Mạnh Đạt Nhân. Vậy là hết, đến nói cũng không thể nói, cảm nhận bất an lúc này của Mạnh Đạt Nhân giờ đã biến thành sự thật.

Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn tuyệt vọng khi bị tam chuyên sứ họ Vũ Văn đưa dần theo bí đạo, đến một bí thất, nằm ẩn dấu đó dưới nền khu trang viện.

Nhưng diễn biến vẫn không dừng ở đây, ngay khi đưa Mạnh Đạt Nhân vào bí thất và lối vào bí mật cũng bị Vũ Văn tam chuyên sứ phong kín lại, Mạnh Đạt Nhân chợt lấy làm lạ khi nhận ra bản thân vẫn bị Vũ Văn tam chuyên sứ tiếp tục đưa đi.

Sau một loạt tiếng động lạ tai, bí thất này dường như chưa phải là chỗ tận cùng của bí đạo, Vũ Văn tam chuyên sứ tiếp tục đưa Mạnh Đạt Nhân đi theo nhiều lối quanh co bí hiểm để đến một nơi nào đó hoàn toàn bị bóng tối bao phủ.

Đến lúc này, lần đầu tiên Mạnh Đạt Nhân nghe vị tam chuyên sứ phát thoại, cho dù chỉ là lời lảm nhảm, cốt ý tự nói một mình và không cần Mạnh Đạt Nhân phải đáp lại :

- Người yên tâm ! Nếu những gì người vừa tiết lộ đều là sự thật, ta đoan chắc tính mạng người sẽ được bảo toàn. Chỉ cần ta nghĩ được cách phát động cơ quan cuối cùng này, chúng ta sẽ thoát. Khổng Gia Lập dù có tâm cơ đến đâu cũng không thể tưởng trước những hành động của ta. Mà cũng lạ, đây là khu trang viện bỏ hoang từ lâu, có ai ngờ bên trong lại ẩn tàng nhiều cơ quan hiểm trở. Chỉ tiếc, vậy là ta không còn cơ hội lưu lại đây lâu hơn để tìm hiểu. Bằng không, nhất định ta sẽ khám phá ai đã từng là chủ nhân nơi này.

Đối với Mạnh Đạt Nhân, lời lảm nhảm của vị tam chuyên sứ ngay lập tức đem lại tia hy vọng. Không phải tia hy vọng cho bản thân vì người bị phế võ công như Mạnh Đạt Nhân đâu thể trong một sớm một chiều tìm được cách khôi phục. Hay nói đúng hơn, đó chỉ là điều vọng tưởng xa vời, mà là niềm hy vọng cho Thần Môn, chí ít cũng có người không đồng tình với hành vi của lão Khổng Gia Lập, đệ tam trưởng lão của Thần Môn. Và nếu sự tình cứ thế chuyển biến, âm mưu của lão Khổng sẽ bị phát hiện, lão sẽ bị quả báo, đây là điều duy nhất khiến Mạnh Đạt Nhân mãn nguyện.

Mãi nghĩ, Mạnh Đạt Nhân vậy là không còn nghe vị tam chuyên sứ lảm nhảm những gì nữa. Mạnh Đạt Nhân chỉ chú tâm trở lại khi nghe vị tam chuyên sứ đột nhiên kêu lên :

- Không thể được ! Những cơ quan sau này ngoài ta ra, Khổng Gia Lập không thể nào biết. Cớ sao lão có thể phát động cơ quan và truy đuổi ta nhanh đến vậy ?

Cũng lúc này, Mạnh Đạt Nhân mơ hồ nghe thanh âm của lão Khổng vang đến :

- Vũ Văn Kính Nhượng ! Ta biết ngươi vẫn còn ở bên trong bí đạo. Không ngờ ngươi lại có tiểu tâm, vì muốn chiếm hữu bí kíp Vạn Lưu nên dám lợi dụng cơ quan thực hiện mưu đồ. Nếu ngươi hồi tâm chuyển ý, ngay lúc này giao tiểu tử lại cho ta, ta sẽ niệm tình nghĩ rằng ngươi vì mối gia thù nên để dục niệm làm mờ lý trí, sẽ không quy tội ngươi mưu phản như đã xảy ra với Hoàng lão đại.

Vũ Văn Kính Nhượng, vị tam chuyên sứ lại lẩm nhẩm :

- Vì sao Khổng Gia Lập lại am hiểu cơ quan ? Hơn hai mươi năm thân cận lão, có lẽ ngoài chuyện này ra, lão còn nhiều bí ẩn khác mà ta vì vô tâm không chịu tìm hiểu cặn kẽ. Lão am hiểu cách sắp đặt cơ quan, chuyện này lạ thật đấy.

Có tràng cười của lão Khổng Gia Lập vọng đến :

- Vũ Văn Kính Nhượng ! Kẻ thù của ngươi sau thời gian dài thất tung, có lẽ hẳn đã chết rồi cũng nên. Vậy ngươi chớ vì chút tư lợi mà làm hỏng đại sự của bốn môn. Ngươi thử nghĩ xem, nếu tin này đến tai môn chủ, bản thân ngươi đâu chỉ bị người của bốn môn truy lùng, vô lâm thất đại phái và nhất là nhị viện nhị cung cũng đâu buông tha ngươi ? Hãy cân nhắc cho kỹ ngay khi ngươi còn có cơ hội.

Mạnh Đạt Nhân lại nghe Vũ Văn Kính Nhượng lẩm nhẩm :

- Chỉ cần phát động được cơ quan cuối cùng này là thoát. Nếu lão đã dối trá trong việc phủ nhận hành vi hãm hại nhị trưởng lão thì những lời này của lão cũng là lời giả dối. Ta đừng để lời của lão ta dao động. Phải nghĩ ngay cách phát động cơ quan. Ai đã bố trí cơ quan này ? Thật lạ ! Sao không thấy sinh môn ? Quanh đây toàn là tử môn, không lẽ cơ quan chỉ dẫn đến tuyệt lộ ?

Thanh âm của Khổng Gia Lập vang đến rõ hơn :

- Hơn hai mươi năm dài Thần Môn đã phí bao tâm huyết đào luyện ngươi, ngươi cam tâm mưu phản thật sao, Vũ Văn Kính Nhượng ?

- Ôi chao ! Thêm một cơ quan nữa được lão khai thông ? Lão sắp vào tận đây rồi, ta phải làm sao đây ?

Không cần nghe Vũ Văn Kính Nhượng nói câu này, Mạnh Đạt Nhân chỉ dựa vào thanh âm của lão Khổng càng lúc càng nghe rõ cũng hiểu lão sắp sửa vào đến tận đây. Và vô tình Mạnh Đạt Nhân cũng có chung tâm trạng hốt hoảng như Vũ Văn Kính Nhượng. Phải chi Mạnh Đạt Nhân có thể lên tiếng, nhất định Mạnh Đạt Nhân phải hối thúc Vũ Văn Kính Nhượng mau mau tìm cách phát động cơ quan cuối cùng, vì tình thế đã đến lúc khẩn trương lắm rồi.

Vì không thể lên tiếng và vì biết Vũ Văn Kính Nhượng vậy là không có cách nào phát động được cơ quan cuối cùng nên Mạnh Đạt Nhân không hề oán trách khi nghe Vũ Văn Kính Nhượng một lần nữa lẩm nhẩm nói vào tai Mạnh Đạt Nhân :

- Ta bại trận rồi, tiểu tử. Đành vậy thôi, ta đành vì ta phải giao ngươi lại cho Khổng Gia Lập thôi. Ngươi đừng trách ta, một kẻ thật sự lực bất tòng tâm.

Và Mạnh Đạt Nhân nhận thấy bản thân đang bị Vũ Văn Kính Nhượng đưa đi ngược lại.

Tiếng cơ quan phát động vang lên cùng với ánh sáng từ ngọn đuốc do lão Khổng cầm trên tay cũng ủa vào, soi tỏ nụ cười đắc ý của lão Khổng.

Khổng Gia Lập càng đắc ý khi nghe Vũ Văn Kính Nhượng bối rối giải bày :

- Khổng trưởng lão xin chớ trách ! Vũ Văn Kính Nhượng mỗ vì tình cờ...

tình cờ phát hiện trong bí thất này còn nhiều cơ quan ẩn tàng. Vì sợ có người do am hiểu cơ quan sẽ theo lối hậu vào giải cứu tiểu tử nên Vũ Văn Kính Nhượng mỗ không thể không thử tìm hiểu. Cũng may bí đạo chỉ đưa đến đây là hết. Khổng trưởng lão có thể an tâm được rồi.

Khổng Gia Lập đưa cao ngọn đuốc, quan sát khắp lượt nơi mà Vũ Văn Kính Nhượng vừa bảo là chỗ tận cùng.

Đoạn lão gật gù, đưa một tay về phía Vũ Văn Kính Nhượng :

- Cẩn tắc vô ưu, Vũ Văn tam chuyên sứ càng cẩn trọng, Khổng mỗ càng yên tâm. Hóa ra lúc này Khổng mỗ đã ngờ sai cho Vũ Văn tam chuyên sứ ?

Nào, hãy giao tiểu tử cho Khổng mỗ.

Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn không tin Khổng Gia Lập lại để cho Vũ Văn Kính Nhượng dễ dàng thuyết phục như vậy. Nhưng có tin hay không, đó không phải chuyện của Mạnh Đạt Nhân. Huống chi, dù Mạnh Đạt Nhân có muốn cũng không thể lên tiếng để nói xen vào.

Và khi tay của Khổng Gia Lập vừa chạm vào Mạnh Đạt Nhân, thật kỳ quái, Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận như lão Khổng Gia Lập đang cố tình truyền nội lực vào thân thể chàng.

Cũng lúc này, ngay khi Mạnh Đạt Nhân bị bắt buộc phải tiếp nhận luồng chân khí cuộn cuộn của lão Khổng, vì Vũ Văn Kính Nhượng vẫn còn giữ Mạnh Đạt Nhân trên tay, chưa giao hẳn cho lão Khổng. Mạnh Đạt Nhân nghe Vũ Văn Kính Nhượng đột nhiên kêu học lên một tiếng thật lớn :

- Khổng trưởng lão... Hự !

Lập tức Vũ Văn Kính Nhượng bị bắn lùi. Và nếu Khổng Gia Lập không kịp chộp giữ lấy Mạnh Đạt Nhân, có lẽ Mạnh Đạt Nhân cũng bị bắn lùi cùng với Vũ Văn Kính Nhượng.

Thủ pháp của Khổng Gia Lập thật vô lượng, Mạnh Đạt Nhân nghe lão cười dài :

- Người nghĩ ta sẽ tiếp tục tin người sao ? Bây giờ người đạ bị công phu Cách Sơn Đả Ngưu của ta gây nội thương trầm trọng. Hãy ngoan ngoãn nằm đó chờ môn chủ đến trị tội người. Ha... ha...

Dứt tiếng cười, thuận tay, Khổng Gia Lập ném luôn Mạnh Đạt Nhân vào trong, nằm đè lên thân hình Vũ Văn Kính Nhượng.

Vù...

Sau đó, Khổng Gia Lập lại cười :

- Nếu nơi này đã là tuyệt lộ, càng hay, nó sẽ là nơi tạm giam cầm bọn người. Ha... ha...

Và ánh đuốc phụt tắt, cho biết Khổng Gia Lập đã bỏ đi, có lẽ cơ quan cũng bị lão phong kín từ phía ngoài.

Không thể động cựa, Mạnh Đạt Nhân nằm im, nghe Vũ Văn Kính Nhượng lại lẩm nhẩm bằng giọng thều thào của người đã thật sự bị nội thương nghiêm trọng :

- Người nói quả không sai, tiểu tử, Khổng Gia Lập quả nhiên là có thủ đoạn khó lường. Chỉ trách ta đã quá xem thường lão.

Đột nhiên Mạnh Đạt Nhân nghe Vũ Văn Kính Nhượng đổi giọng :

- Ta quên mất, người đã bị chế trụ á huyết. Thảo nào những gì ta nói vẫn không nghe có lời nào hồi đáp. Được rồi ! Hy vọng ta vẫn còn đủ chân lực để giải khai á huyết cho người.

Nằm đè lên trên Vũ Văn Kính Nhượng, Mạnh Đạt Nhân nhận biết Vũ Văn Kính Nhượng ở phía dưới đang xoay sở tìm cách với được tay đến á huyết của Mạnh Đạt Nhân.

Vũ Văn Kính Nhượng đã bị nội thương, việc xoay trở vừa khó khăn vừa gây nhiều đau đớn.

Cuối cùng, mọi cố gắng của Vũ Văn Kính Nhượng chỉ làm cho Mạnh Đạt Nhân bị lăn tròn, lăn từ người của Vũ Văn Kính Nhượng xuống nền đá.

Cạch !

Lúc va xuống nền đá, dưới thân Mạnh Đạt Nhân bỗng vang lên một thanh âm kỳ lạ.

Liền lúc đó, một chuỗi tiếng động kỳ quái vang lên, tạo sự kinh ngạc tột cùng cho Vũ Văn Kính Nhượng :

- Cơ quan đã phát động ? Tiểu tử, người đã làm như thế nào khiến cơ quan phát động ?

Nền đá bỗng nghiêng trút về một bên, Mạnh Đạt Nhân lăn theo và có cảm nhận đang rơi vào một khe vực không đáy.

Vù...

Có lẽ Vũ Văn Kính Nhượng cũng bị chung số phận. Mạnh Đạt Nhân ngoài tiếng gió thổi ù ù qua tai vẫn nghe thanh âm của Vũ Văn Kính Nhượng mơ hồ vang vọng :

- Trong tử lộ chính là sinh lộ ? Cuối cùng ta đã hiểu cách bố trí cơ quan ở đây.

Phịch.

Mạnh Đạt Nhân bị va chạm, toàn thân chưa kịp cảm nhận nỗi đau thì thần trí đã mê lịm....

Tỉnh lại, hình ảnh đầu tiên Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy là một đỉnh núi cao thật cao. Và lấp ló ngay sau đỉnh núi là ánh dương quang vẫn còn gay gắt của giờ mùi sắp tàn.

Tiếp đó, tiếng hô hấp trì trệ của Vũ Văn Kính Nhượng vang lên khiến Mạnh Đạt Nhân chuyển dần mục quang xuống dưới. Nơi Mạnh Đạt Nhân đang nằm là một khoảng sân trống, bên cạnh một ngôi từ đường hoang phế với hàng chữ đã bị rêu phong che phủ gần kín. Dẫu vậy, Mạnh Đạt Nhân vẫn đọc được hàng chữ là “Gia Miếu Vũ Văn”.

Kinh ngạc vì sự trùng hợp, Mạnh Đạt Nhân đưa mắt tìm kiếm Vũ Văn Kính Nhượng, là người rất có thể có liên quan với ngôi miếu của Vũ Văn gia.

Đến lúc phát hiện ra, Mạnh Đạt Nhân càng thêm kinh ngạc, hóa ra Vũ Văn Kính Nhượng đang nằm ngay bên dưới thân Mạnh Đạt Nhân. Ở đó, Vũ Văn Kính Nhượng vẫn tiếp tục phát ra từng nhịp hô hấp đình trệ.

Gắn gượng lăn người qua một bên, lúc ngồi ngay bên cạnh, Mạnh Đạt Nhân thật không biết nên mừng hay nên buồn cho số phận trở trêu, Vũ Văn Kính Nhượng tuy vẫn sống nhưng tứ chi cơ hồ gãy vụn.

Và Mạnh Đạt Nhân tự hiểu, lúc rơi từ trên cao xuống, do Mạnh Đạt Nhân rơi sau nên vô tình ngã đè lên Vũ Văn Kính Nhượng. Kết quả, nếu Mạnh Đạt Nhân nhờ may, vẫn còn giữ thân thể lành lặn thì Vũ Văn Kính Nhượng kém may mắn hơn, kể từ lúc này vĩnh viễn đã biến thành phế nhân.

Mạnh Đạt Nhân cố lay gọi Vũ Văn Kính Nhượng :

- Thúc thúc ! Vũ Văn thúc thúc !

Được một lúc, Vũ Văn Kính Nhượng mở mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Chúng ta... chúng ta thoát rồi ư ?

Mạnh Đạt Nhân nao lòng :

- Cũng không hẳn là thoát. Thúc thúc thử nhìn xem, nơi này có gợi chút nào sự thân thuộc cho thúc thúc không ?

Và với tình cảnh hiện giờ của thúc thúc, liệu chúng ta có cách nào vượt qua ngọn núi kia không ?

Cả hai, không ai có thể nói lớn tiếng hơn ai, một người vì kiệt lực, người còn lại thì võ công chẳng còn, cả hai chỉ có thể đối thoại bằng những thanh âm lao thảo khó nghe.

Vũ Văn Kính Nhượng gượng kêu lên khi nhìn thấy ngôi miếu từ đường :

- Sao lại là “Gia Miếu Vũ Văn” ? Nếu là vậy, người hãy vào đó xem, có phải có linh vị của gia tổ, Vũ Văn Kính Hầu ?

Nghe câu nói này, Mạnh Đạt Nhân biết, vậy là Vũ Văn Kính Nhượng đã hiểu rõ tình trạng bản thân, có nghĩa là Vũ Văn Kính Nhượng đã ít lắm là một lần tỉnh lại trước Mạnh Đạt Nhân và sau đó lại hôn mê vì kiệt lực.

Không còn võ công, di chuyển thật khó khăn. Phải mất một lúc lâu Mạnh Đạt Nhân mới có thể quay trở lại với Vũ Văn Kính Nhượng đang chờ đợi.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Đúng là có một linh vị như thế.

Vũ Văn Kính Nhượng tỏ ra nôn nóng :

- Treo phía sau linh vị ắt phải có một bức hoành phi...

Mạnh Đạt Nhân không muốn Vũ Văn Kính Nhượng phải mệt vì hỏi nhiều, vội đáp lời :

- Văn bối có nhìn thấy. Đó là bức hoành phi trên có ghi ba chữ “Thái Cực Đồ”.

Vũ Văn Kính Nhượng thở hắt ra :

- Người còn nhớ những nét vẽ trên Thái Cực Đồ ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Văn bối có nhìn. Và nếu văn bối không lầm thì đó chính là họa đồ, vẽ lại tường tận từng lối đi, cũng như cách thức phát động cơ quan của khu trang viện trên kia.

Vũ Văn Kính Nhượng kinh ngạc :

- Vì sao người đoán biết điều đó trong khi chính ta mới nghĩ ra ?

Mạnh Đạt Nhân ào ào giải thích :

- Văn bối đoán biết nhờ sự am hiểu cơ quan một cách kỳ lạ của lão Khổng Gia Lập. Có thể đoán, giữa Khổng Gia Lập và Vũ Văn gia phải có mối liên quan không tầm thường. Chưa hết, nếu chính thúc thúc chưa biết gì về ngôi trang viện trên kia, cũng không ngờ ngôi trang viện là vật sở hữu của Vũ Văn lệnh tổ, văn bối có thể đoán Khổng Gia Lập từ lâu đã biết ai là chủ nhân của ngôi trang viện. Và không biết chừng, chính Khổng Gia Lập đã cố tình chọn khu trang viện làm nơi trú thân và làm ra vẽ chỉ tình cờ phát hiện.

Vũ Văn Kính Nhượng trở mắt :

- Người đoán thật chính xác. Vậy người thử đoán xem, lão có ý gì ?

Mạnh Đạt Nhân chợt thở dài :

- Văn bối chỉ có thể đoán nếu được thúc thúc giải thích rõ hơn về mối thù của thúc thúc.

Vũ Văn Kính Nhượng chợt vỡ lẽ :

- Người có ý nghi ngờ chính Khổng Gia Lập là kẻ thù của ta ?

Mạnh Đạt Nhân không đáp.

Hiểu ý, Vũ Văn Kính Nhượng từ từ nhắm mắt lại, miệng ào ào thuật:

- Mấy mươi năm trước, Vũ Văn gia lâm họa diệt gia, ta được mẫu thân đưa mãi đến tận phương Bắc để tìm chỗ dung thân. Ngoài tính danh kẻ thù là một người ở họ Đào, ta không còn manh mối nào khác.

Mạnh Đạt Nhân nghi ngại :

- Với manh mối thế này, thúc thúc làm sao tìm được kẻ thù vì nguyên nhân nào sát hại Vũ Văn gia chứ ?

- Ta chỉ biết giữa gia tổ và kẻ thù từng có thời gian mê luyện một mỹ nhân.

- Là ai ?

- Mỹ nhân này không mấy khi xuất hiện, chỉ được giang hồ biết đến qua ngoại hiệu Thanh Thanh Tiên Tử.

- Thanh Thanh Tiên Tử ? Sau đó thì thế nào ?

Vũ Văn Kính Nhượng vụt mở mắt, nở một nụ cười gượng :

- Chuyện xảy ra đã lâu, kể từ khi gia tổ còn chưa lập gia thất. Sau đó Thanh Thanh Tiên Tử biến mất, gia tổ lại yên bề gia thất, chuyện này nhất định không phải là nguyên nhân khiến kẻ thù vì đồ kỳ tìm cách hãm hại toàn gia Vũ Văn. Người chớ phí công tìm hiểu về phương diện này.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Đã có ít manh mối thì bất kỳ manh mối nào dù nhỏ cũng không thể bỏ qua. Văn bối có giả thuyết này, thúc thúc thử nghe xem sao.

Vũ Văn Kính Nhượng gật đầu :

- Người nói thử xem.

- Trước hết hãy nói về trường hợp thúc thúc được thu nhận vào Thần Môn. Phải chăng đó là thúc thúc mang nặng mối gia cừu và tình cờ được các chuyên sứ thời đó phát hiện ?

- Đúng vậy ! Xem ra người biết khá rõ cách thu nhận môn nhân của bốn môn ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Chính đại trưởng lão đã nói cho văn bối biết. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Điều quan trọng là lúc đó Khổng Gia Lập giữ thân phận gì ở Thần Môn ?

- Là tam trưởng lão như bây giờ. Sao ?

- Vì chỉ có thất vị chuyên sứ mới có quyền đi lại trên giang hồ nên Khổng Gia Lập tuyệt nhiên không hay biết chuyện thúc thúc được thu nhận ?

- Mọi đến khi ta đến Thần Đàn lập thệ, ta và lão mới lần đầu gặp nhau.

Người vẫn đề quyết lão chính là kẻ thù của ta ?

Cổ ý bỏ qua không đáp, Mạnh Đạt Nhân lại hỏi :

- Trước khi là trưởng lão, phải chăng Khổng Gia Lập đã từng là đại chuyên sứ ?

- Không sai ! Sao người biết ?

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ :

- Bạch Quan Nhật, đệ thất chuyên sứ đã nói cho vbb biết.

Vũ Văn Kính Nhượng giật mình :

- Người cũng biết Bạch Quan Nhật ? Hiện y ở đâu ? Bấy lâu nay dường như y cố tình lẩn tránh bốn môn ?

- Chuyện đó sẽ nói. Giờ thì thúc thúc nghe đây, vì Khổng Gia Lập từng là đại chuyên sứ nghĩa là từ lâu lắm rồi lão từng qua lại trên giang hồ ?

Vũ Văn Kính Nhượng hoang mang :

- Điều đó thì đương nhiên rồi. Nhưng...

- Thúc thúc chớ quá nôn nóng, hãy thử nghĩ xem, giả như Khổng Gia Lập chính là kẻ họ Đào độ nào. Do tình cờ, sau lần cùng lệnh tổ có chung một ý trung nhân, họ Đào vì kém thế nên sinh phần hận, lão đã được thất vị chuyên sứ đó phát hiện và thu nhận. Mối hận vẫn còn, sau khi được thăng lên hàng chuyên sứ, lão lợi dụng lúc đi lại trên giang hồ để cố tìm tông tích lệnh tổ. Và khi tìm thấy...

Vũ Văn Kính Nhượng kinh hãi, cổ ngóc đầu lên :

- Nếu giả thuyết này đúng, chính Khổng Gia Lập đã hãm hại toàn gia Vũ Văn ? Và ta đã tình cờ để lộ lai lịch khi được thu nhận vào Thần Môn ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Cách sắp đặt của Thần Môn lúc thu nhận môn đồ tuy khắc khe nhưng vô tình tạo chỗ dung thân cho những ai có tâm địa độc ác. Do họ Khổng sau đó lên hàng trưởng lão, vì không còn đi lại trên giang hồ nên thúc thúc dù cố tìm cũng vô ích. Huống chi lão trước đó đã thay tên đổi họ...

- Muốn được thu nhận phải được thất vị chuyên sứ đồng tình sau thời gian dài tìm hiểu xuất xứ lai lịch. Một kẻ ở họ Đào không thể ung dung chuyển sang họ Khổng mà không bị thất vị chuyên sứ phát hiện.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Giả như thất vị chuyên sứ thời đó đều đồng lòng che dấu sự thật thì sao ?

- Không thể có chuyện này. Vì được đặc cách lên hàng chuyên sứ hay không phải có sự ưng thuận của tam vị trưởng lão, sau đó còn chờ quyết định tối hậu của môn chủ.

- Vào thời đó, phải chăng Thần Môn vẫn chưa có môn chủ ?

- Không sai ! Và...

- Và vị môn chủ hiện giờ chính là nhân vật tạm thời chấp chương quyền môn chủ lúc đó ?

Vũ Văn Kính Nhượng càng thêm kinh ngạc :

- Nội tình của bốn môn như thế nào người đều thông tỏ, phải chăng tất cả là do Hoàng Kim Hoan, đại trưởng lão của bốn môn nói cho người nghe ?

Tuy cũng là câu nói bày tỏ sự kinh ngạc như bao lần trước Vũ Văn Kính Nhượng đã kinh ngạc, nhưng ở câu nói lần này dường như có một điểm nào đó thoáng gây sự chú tâm cho Mạnh Đạt Nhân.

Điều này chỉ xuất hiện trong tâm trí Mạnh Đạt Nhân và là xuất hiện qua như tia chớp, huống chi mạch của câu chuyện vẫn đang diễn tiến thông suốt nên ngay sau đó hầu như Mạnh Đạt Nhân đã quên đi. Và mạch truyện lại tiếp tục. Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Cũng không khó hiểu đâu, thúc thúc. Vì cách đây gần một năm, chính đại trưởng lão đã có ý định tuyển chọn văn bối là người sẽ đi vào Phong Thần Liên Hoàn Động vào tiết Đoan Ngọ sắp tới đây. Muốn vậy đại trưởng lão phải cho văn bối hay biết những nội tình có liên quan đến bốn môn.

Vũ Văn Kính Nhượng thật sự quan tâm :

- Đại trưởng lão đã chọn người ?

Mạnh Đạt Nhân nhẹ lắc đầu :

- Đã chọn nhưng văn bối chưa chấp thuận ?

- Tại sao ?

Mạnh Đạt Nhân gượng cười :

- Nguyên nhân tuy có nhiều nhưng chủ yếu chỉ có một. Đó là văn bối chưa tin lắm vào điều đại trưởng lão cáo giác !

- Hoàng Kim Hoán cáo giác chuyện gì ?

Một lần nữa trong câu nói của Vũ Văn Kính Nhượng tạo một sự chú tâm kỳ lạ cho Mạnh Đạt Nhân. Và lần này, điều đó vô tình mách bảo Mạnh Đạt Nhân phải cẩn trọng.

Cẩn trọng ai và cẩn trọng về điều gì thì ngay lúc này Mạnh Đạt Nhân khó thể minh định, tuy nhiên, dẫu sao nhờ điều này đã vô tình nhắc nhở lại lời đã hứa với đại trưởng lão là sẽ không đề cập chuyện đại trưởng lão nghi ngờ vị môn chủ đương nhiệm cho bất kỳ ai khác nghe.

Nhớ đến lời đã hứa, Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng giải thích :

- Chuyện đại trưởng lão cáo giác có liên quan đến sự thất tung kỳ bí của hai đời môn chủ. Tuy vậy, thúc thúc này, điều chúng ta đang nói không có liên quan đến chuyện này. Văn bối muốn thúc thúc biết rằng đừng quá tin vào vị môn chủ đương nhiệm.

Vũ Văn Kính Nhượng bồng chớp mắt :

- Là đại trưởng lão bảo người như thế ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Đâu cần đại trưởng lão nói. Chính văn bối đã trải qua kinh nghiệm này, đó là lần môn chủ quý môn vì muốn chiếm đoạt tín vật tuyển chọn, tưởng rằng đại trưởng lão đã trao cho văn bối, nên đã xô văn bối xuống vực để hãm hại văn bối.

- Nghĩa là Hoàng lão đại chưa giao tín vật tuyển chọn cho người ?

Một ý nghĩ vừa lóe lên trong tâm trí Mạnh Đạt Nhân :

“Sao Vũ Văn thúc thúc không gặng hỏi ta về hành vi độc ác của vị môn chủ đương nhiệm, chỉ quan tâm đến ta đã được hoặc chưa được đại trưởng lão giao cho tín vật tuyển chọn ?” Từ câu nghi vấn này, Mạnh Đạt Nhân chợt nhớ lại hai lần vừa rồi đã được linh trí mách bảo và là qua hai lần đề cập đến đại trưởng lão do Vũ Văn Kính Nhượng nhắc đến.

Cảnh giác với mối nguy hiểm quá mơ hồ, Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Đó là điều kiện làm cho văn bối hài lòng.

- Nghĩa là sao ?

- Thật là may mắn vì văn bối vẫn chưa được đại trưởng lão giao cho tín vật tuyển chọn. Nếu không, với bản thân giờ đã bị Khổng Gia Lập phế bỏ võ công, tín vật đó có do văn bối cất giữ chỉ là vô ích.

Vũ Văn Kính Nhượng âm ừ :

- Người nghĩ như thế cũng phải. trở lại câu chuyện đang nói đang dở, phải chăng người nghi ngờ Khổng Gia Lập đã thay tên đổi họ và việc thay đổi đó dù môn chủ có biết nhưng vẫn có nguyên nhân khiến môn chủ bỏ qua không truy cứu ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Cứ suy nghĩ theo giả thuyết lúc này của văn bối thì rõ, Khổng Gia Lập nhờ được Thần Môn thu nhận nên có sở học thượng thừa. Lợi dụng sở học này và nhân được cơ hội được qua lại trên chốn giang hồ, Khổng Gia Lập đâu khó khăn gì trong việc hủy diệt toàn gia Vũ Văn ? Sau đó, từ khi được thăng lên hàng trưởng lão, Khổng Gia Lập không còn dịp xuất đầu lộ diện, thúc thúc đương nhiên không thể tìm thấy tung tích hần. Có thể nói...

Vũ Văn Kính Nhượng đột nhiên ngắt lời :

- Nhưng cho đến giờ người vẫn chưa đưa ra chứng cứ nào cho thấy Khổng Gia Lập đích thực là thù nhân của Vũ Văn gia ?

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Chẳng phải thúc thúc từng nghi ngờ, không rõ vì sao Khổng Gia Lập vẫn am hiểu thuật bố phòng cơ quan đó sao ?

- Phải, ta có nghi ngờ. Nhưng...

- Đây là lời giải thích. Sau khi hủy diệt Vũ Văn gia. Nhất định Khổng Gia Lập đã từng đến ngôi “Gia Miếu Vũ Văn” này. Và nếu văn bối còn phát hiện bức họa trong Thái Cực Đồ đó chính là cách di chuyển và cách phát động những cơ quan ở khu trang viện trên kia thì người có tâm cơ như Khổng Gia Lập có sao không thể phát hiện ?

Vũ Văn Kính Nhượng gật gù :

- Nói cũng phải ! Nhưng việc phát hiện và hiểu Thái Cực Đồ là một chuyện, đâu đủ để bảo Khổng Gia Lập là thù nhân của Vũ Văn gia ? Chẳng phải chính người vì tình cờ cũng vừa nhìn thấy và hiểu Thái Cực Đồ đó ư ?

Không lẽ vì thế ta lại bảo người cũng là kẻ thù đã hại toàn gia Vũ Văn ?

- Vậy thì còn một nguyên do nữa. Đó là Khổng Gia Lập cố tình lấy mạng thúc thúc. Vào lúc này, đối với Thần Môn đang là lúc cần người, trừ khi tội chứng của thúc thúc quá rõ, không thể buông tha, thì ngay lúc này Khổng Gia Lập đâu còn có lẽ nào khác ngoài việc diệt trừ mầm mống hậu họa nên mới hạ thủ thúc thúc ?

Nghe đến đây, đột nhiên Vũ Văn Kính Nhượng bật cười :

- Người chỉ quá suy diễn thôi. Vì kỳ thực, Khổng Gia Lập nào có hạ thủ ta ?

Ha... ha...

Tiếng cười của Vũ Văn Kính Nhượng, dù đó là tràng cười vô lực, nhưng vẫn gây kinh ngạc cho Mạnh Đạt Nhân.

Mạnh Đạt Nhân trở mắt :

- Thúc thúc hiện ra thân thể như thế này mà còn bảo Khổng Gia Lập không cố ý hạ thủ thúc thúc sao ?

Hai mắt Vũ Văn Kính Nhượng vụt lên quắc lên phần nộ :

- Ta muốn nói, chính người đã gây cho ta nông nỗi này, khiến khổ nhục kế do ta và lão Khổng phí công sắp đặt bỗng hóa ra sự thật, biến ta thành phế nhân thật sự.

Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng :

- Khổ nhục kế ? Ồ của thúc thúc là...

Vũ Văn Kính Nhượng vụt ngóc đầu lên thật cao :

- Là chưa hề bị Khổng Gia Lập hạ thủ. Chỉ do người và do thần xui quỷ khiến thế nào đó, đã để cho người lúc rơi xuống lại rơi sau và còn rơi đúng vào ta, làm ta phải gãy vụn tứ chi như bây giờ.

Mạnh Đạt Nhân kinh tâm, cố đứng lên và tìm cách bước lùi lại.

Và như để minh chứng đó là sự thật, rằng Vũ Văn Kính Nhượng không hề bị nội thương do Khổng Gia Lập dùng thủ pháp Cách Không Đả Ngưu kích vào, nghĩa là Vũ Văn Kính Nhượng vẫn còn đầy đủ chân lực, lão chột quát :

- Ta phải giết người để đòi lại những gì người đã gây cho ta. Xem đây!

Không thể động đậy tứ chi, nhưng Vũ Văn Kính Nhượng lại có biện pháp là dùng miệng thổi bật ra một luồng chân khí. Và luồng khí này tuy không đủ lợi hại như uy lực một chưởng kinh nhưng đối với một người đã bị phế bỏ võ công như Mạnh Đạt Nhân thì đó vẫn là một chiêu sát thủ.

Viu...

Mạnh Đạt Nhân tuy biết không thể thoát nhưng không lẽ cứ cam tâm chờ chết. Với bản năng tự nhiên, Mạnh Đạt Nhân vừa xoay ngang người vừa gắng sức bước tạt qua một bên, hy vọng như thế sẽ khiến luồng kinh khí hiểm độc kia đi chệch mục tiêu.

Mạnh Đạt Nhân tuy đã gắng sức nhưng kết quả vẫn là điều có thể đoán biết.

Bùng !

Luồng kinh khí đập vào bờ vai của Mạnh Đạt Nhân và dư kinh còn đẩy Mạnh Đạt Nhân ngã loạng choạng vào ngói “Gia Miếu Vũ Văn”.

Không còn võ công nên không thể dễ dàng ổn định cước bộ, Mạnh Đạt Nhân ngay sau đó phải ngã lộn thồm vào bên trong ngôi gia miếu.

Huych !

Tiếng quát tháo của Vũ Văn Kính Nhượng lại vang lên :

- Người chạy đâu cho thoát ! Không giết được người, ta sẽ không làm người ! Hừm !

Tuy không nhìn thấy nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn đoán biết Vũ Văn Kính Nhượng ngay khi quát xong có lẽ đang thổi một luồng kinh khí vào bên trong ngôi gia miếu.

Mạnh Đạt Nhân nghe tiếng kinh phong xé gió lao đi.

Viu...

Đúng lúc này, Mạnh Đạt Nhân chợt nghe thanh âm của lão Khổng Gia Lập bật quát :

- Mau dừng lại ! Không được giết tiểu tử !

Vậy là rõ, Mạnh Đạt Nhân nhắm mắt thở dài, Khổng Gia Lập hiện thân, quả nhiên đây là khổ nhục kế do bọn họ đồng mưu nghĩ ra.

Ầm !

Tiếng ngọn kinh chạm vào ngôi gia miếu liền vang rền vào tai Mạnh Đạt Nhân. Và qua tiếng chạm kinh cứ âm âm kéo dài, Mạnh Đạt Nhân dù đang lúc tính mạng như chỉ mảnh treo chuông nhưng vẫn phải nghĩ ngay đến một điều. Đó là ngôi gia miếu chắc chắn không được kiến tạo độc lập so với ngọn núi Mạnh Đạt Nhân đã nhìn thấy. Và rất có thể ở ngay bên trong ngôi gia miếu này phải có một chỗ rỗng nào đó, đủ để cho một tiếng động khi chạm vào ngôi gia miếu sẽ phát ra tiếng âm âm kéo dài.

Mạnh Đạt Nhân vội đưa mắt nhìn dò xét khắp nơi.

Cùng lúc này, Mạnh Đạt Nhân dù không muốn cũng phải nghe tiếng gào thét kinh hoàng của lão Vũ Văn Kính Nhượng :

- Khổng lão huynh định làm gì mõ ? Khổng lão huynh hãy dừng nhìn mõ như vậy. Dừng mà, Khổng lão huynh.

Tiếng của Khổng Gia Lập bật lên danh ác :

- Vũ Văn Kính Nhượng ! Giờ ngươi chỉ là một phế nhân, cho dù ta có muốn lưu lại cũng không còn giúp ích gì cho đại sự của môn chủ. Huống chi, ngươi là một kẻ vô dụng, không chịu tin vào những gì tiểu tử kia suy đoán. Hãy nghe đây, không sai, ta chính là kẻ đã thay tên đổi họ và ta cũng chính là kẻ đã hủy diệt toàn gia Vũ Văn của ngươi. Ngươi không ngờ ư ?

Ha... ha....

Diễn biến đã thay đổi quá nhanh, từ thái cực này sang thái cực khác khiến Mạnh Đạt Nhân dù có nghe tận tai cũng không thể tin vào những điều vừa nghe.

Và dĩ nhiên Vũ Văn Kính Nhượng phải gào thét phản hận :

- Lão bảo sao ? Lão chính là... chính là...

Không sớm cũng không muộn, ngay lúc này Mạnh Đạt Nhân sau một lúc lâu nhìn dò xét khắp lượt chợt phát hiện ở ngay tấm bài vị có đề tên Vũ Văn Kính Hầu như cũng có một bức Thái Cực Đồ thu nhỏ.

Vụt hiểu ra ở đó thế nào cũng có cơ quan ẩn tàng, Mạnh Đạt Nhân cố đứng lên, và chồm ngang người đến, chộp vào tấm bài vị.

Cử động của Mạnh Đạt Nhân làm cho tấm bài vị rời khỏi vị trí, lọt luôn vào tay Mạnh Đạt Nhân.

Lập tức khắp nền miếu đều chuyển động, khiến toàn bộ ngôi gia miếu phải rung chuyển như lâm cơn địa chấn.

Và có tiếng lão Khổng Gia Lập từ bên ngoài vang lên :

- Sao lại thế này ? Địa chấn xuất hiện ư ? Ôi chao ! Nguy mất !

Mạnh Đạt Nhân vụt hiểu. Vậy là không chỉ riêng ngôi gia miếu bị rung chuyển, khoảng sân trống ở ngoài kia do gắn liền với nền miếu nên cũng bị lay động theo, khiến lão Khổng Gia Lập phải thất kinh, nghĩ ngay đến cơn địa chấn.

Không bao lâu sau đó, ngôi gia miếu do không ngừng rung chuyển nên từ từ đổ ụp xuống, bắt đầu từ phần mái từ lâu đã mục nát, kể đến là những bức vách dựng bốn bên. Và cả nền miếu cũng bị vỡ tung, mở ra một địa huyết sâu thăm thẳm, ngồn gọn toàn bộ những gì bên trên đổ xuống, trong đó có cả Mạnh Đạt Nhân.

Ào... Ào...

19. Khôi Phục Võ Công

Môn chủ ! Thuộc hạ chỉ tìm thấy thi thể võ vụn của Vũ Văn tam chuyên sứ. Riêng tiểu tử thì như đã mất luôn cả xác.

Tiếng bầm báo làm cho Mạnh Đạt Nhân hồi tỉnh.

Và trong mơ hồ, Mạnh Đạt Nhân nghe thanh âm lạnh lạnh của mỹ phụ trung niên từng xuất hiện ở Tam Điệp Cốc vang lên :

- Vũ Văn gia bao đời nay vẫn nổi tiếng về thuật bố phòng cơ quan, hãy tiếp tục tìm cho kỳ thấy thi thể của tiểu tử mới thôi. Vì qua những gì tam trưởng lão thuật lại, tâm cơ của tiểu tử thật không thể xem thường. Có hay không có bí kíp Vạn Lưu không cần thiết, chỉ cần diệt được tiểu tử bốn môn chủ mới yên tâm.

Có tiếng người ngáp ngừng :

- Bao nhiêu đồ vật đồ nát đã được thuộc hạ dọn hết qua một bên, dưới địa huyết giờ chỉ là một nền đá liền thành khối, không lẽ thuộc hạ phải bới tung cả ngọn núi...

- Đồng tứ chuyên sứ đừng quên những gì đã thề hứa với bốn môn chủ. Nếu không tận lực, chớ trách bốn môn chủ nuốt lời.

Tứ chuyên sứ họ Đồng kêu lên lo sợ.

- Môn chủ ! Nào phải thuộc hạ không tận lực. Chỉ vì đây là việc mà một mình thuộc hạ không thể đảm đương. Mong môn chủ minh xét, gọi thêm người giúp thuộc hạ.

- Hừ ! Người tưởng ta không muốn thế sao ? Rất tiếc vẫn còn không ít người hoặc vì nghi ngờ ta hoặc vì nghe theo lời lung lạc của lão Hoàng nên cho đến giờ vẫn có thái độ kính nhi viễn chi đối với ta. Nhưng người yên tâm, Khổng Gia Lập cũng sắp đưa hỏa dược đến. Nếu cần, chúng ta cứ cho nổ tung cả ngọn núi, thử xem phen này tiểu tử có còn may mắn như lần trước không.

Mạnh Đạt Nhân nếu này giờ vẫn còn phần nào mơ hồ, thì bây giờ do quá rung động phải lai tỉnh hoàn toàn.

Và Mạnh Đạt Nhân vụt hiểu, vậy là bản thân lại thêm một lần nữa gặp may, chưa bị ngôi gia miếu đổ xuống đè nát, và cũng không chết dù đã rơi vào địa huyết. Có nghĩa là địa huyết được lập ra không phải để vùi lấp tất cả, trái lại ở dưới địa huyết lại có chỗ đào sinh. Cũng rất có thể lối đào sinh dưới địa huyết phải liên quan đến bức họa đồ Thái Cực có khắc trên bài vị được Mạnh Đạt Nhân phát hiện.

Nhớ đến chuyện này, Mạnh Đạt Nhân liền nhận ra trên tay vẫn còn cầm tấm bài vị.

Cùng một lúc với nhận thức này, Mạnh Đạt Nhân nghĩ cách để nhìn rõ tấm bài vị trong một không gian hoàn toàn tối đen, tiếng khò khè của ai đó chọt vang đến tai Mạnh Đạt Nhân.

Không thể nghĩ đến ai khác ngoài Vũ Văn Kính Nhượng, Mạnh Đạt Nhân dựa theo phương hướng phát ra tiếng thở để lần dò tìm đến :

- Vũ Văn thúc thúc ! Là thúc thúc đó ư ?

Mạnh Đạt Nhân không dám gọi lớn, vì nếu Mạnh Đạt Nhân từ chỗ này có thể nghe rõ âm thanh của người ở ngoài vang vào thì ngược lại ai cấm họ không thể nghe thanh âm từ trong vang trở ra ?

Có tiếng Vũ Văn Kính Nhượng thì ào ào :

- Vẫn là người đó ư ? Chúng ta...

Dù đó chỉ là tiếng thêu thảo, thật sự thêu thảo nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn sợ người bên ngoài phát hiện, Mạnh Đạt Nhân dùng tay mò tìm môi miệng của lão Vũ Văn.

Ngay sau đó, Mạnh Đạt Nhân ghé miệng vào tai gã :

- Bọn họ vẫn đang tìm chúng ta, họ sẽ phát hiện ngay nếu chúng ta gây tiếng động dù nhỏ. Lão còn có ý niệm hãm hại vân bối ?

Đến lượt lão Vũ Văn thêu thảo vào tai Mạnh Đạt Nhân :

- Ta đâu ngờ kẻ có niên kỷ hãy còn nhỏ như ngươi lại có thể suy đoán mọi việc như thần. Khổng Gia Lập chính là kẻ thù của ta. Việc báo phục gia thù có lẽ ta sẽ không bao giờ còn cơ hội thực hiện.

- Vân bối sẽ báo thù thay lão nếu lão nghĩ được cách giúp hai ta ngay bây giờ thoát thân.

- Hà... ! Ngôi trang viện kia, ta từng đến, gia miếu Vũ Văn, ta từng nhìn, tuy nhiên ta cũng không ngờ ngay dưới ngôi gia miếu lại có cơ quan ẩn tàng. Ta nghĩ thật khó tìm cách đi khỏi nơi đây.

- Trong người lão có mang theo hỏa tập ?

- Có ! Ngươi cứ tùy tiện tìm lấy trong bọc áo của ta.

Trong lúc sờ tìm, Mạnh Đạt Nhân phát hiện hầu như toàn bộ tứ chi của lão Vũ Văn đều không còn dính vào thân lão nữa. Và đó là lời giải thích sao lúc này Mạnh Đạt Nhân nghe có lời bẩm báo rằng đã tìm thấy phần thi thể vỡ vụn của lão Vũ Văn, trong khi ngay lúc này lão vẫn còn thoi thóp ngay bên cạnh Mạnh Đạt Nhân.

Xoạch !

Do đã đoán biết lão Vũ Văn hiện như thế nào nên khi bật hỏa tập lên Mạnh Đạt Nhân không bị bất ngờ, cũng không bật kêu lên dù nhìn thấy thảm trạng đang lưu lại trên thân hình lão.

Mạnh Đạt Nhân chỉ đưa mắt nhìn quanh, sau đó soi hỏa tập vào tấm bài vị đang cầm trên tay.

Phát hiện vật mà Mạnh Đạt Nhân đang cầm, lão Vũ Văn gượng hỏi :

- Ngươi tìm gì ở vật đó ?

Mạnh Đạt Nhân đáp :

- Phía dưới tấm bài vị có khắc một bức Thái Cực Đồ thu nhỏ. Và lúc này cơ quan bị phát động là do vân bối làm cho tấm bài vị chuyển dời vị trí. Rất có thể từ đây vân bối sẽ tìm được lối thoát thân.

- Có bức Thái Cực Đồ ư ? Ra bấy lâu nay ta đã sơ xuất, không nhìn thấy vật đáng quan tâm này.

- Có rồi ! Trên bức Thái Cực Đồ có một vệt mảnh, cho biết chỗ phát động cơ quan ở dưới địa huyệt này.

- Vậy thì tốt ! Ngươi cứ tùy tiện hành động !

Theo chỉ điểm của bức Thái Cực Đồ, Mạnh Đạt Nhân tìm thấy một mẫu đá nhỏ nằm lẫn vào nhiều mẫu đá lớn khác. Mạnh Đạt Nhân ấn vào.

Cạch !

Sau tiếng động khê, một bí môn từ từ khai mở, cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy ánh dương quang từ bên ngoài chiếu hắt vào.

Cùng với ánh sáng, Mạnh Đạt Nhân còn nhìn thấy một thạch bàn nho nhỏ, khuất lấp sau một tảng đá khá to.

Mạnh Đạt Nhân vội giải thích cho lão Vũ Văn hiểu :

- Hóa ra đây là nơi táng thân của lệnh tổ Vũ Văn Kinh Hầu. Ngay cạnh di thể của lệnh tổ còn có một vật, tựa như hộp gỗ. Lão có muốn vân bối đưa đến đó không ?

Lão thêu thảo :

- Sinh mạng ta đang mỏng mảnh như tờ, ta e không chịu nổi bất kỳ sự dịch chuyển nào. Huống chi, vị tất người có đủ lực để nâng ta đi. Người đừng phí công vì ta.

Mạnh Đạt Nhân cũng hiểu như vậy. Do đó, sau một thoáng phân vân, Mạnh Đạt Nhân liền bước qua bí môn, tiến đến nơi có thạch bàn.

Trên thạch bàn, dù chỉ là một bộ cốt khô nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn trân trọng hành lễ, sau đó mới cầm lấy hộp gỗ.

Mở hộp gỗ ra xem, Mạnh Đạt Nhân lập tức quay lại chỗ lão Vũ Văn :

- Đây rồi ! Đây là nguyên nhân khiến toàn gia Vũ Văn bị hủy diệt. Một nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô và một bức di thư của lệnh tổ.

- Thiên Niên Hà Thủ Ô ư ? Người hãy mau đưa cho ta xem nào.

Mạnh Đạt Nhân nghiêng hộp cho lão xem, sau đó nói vào tai lão :

- Thiên Niên Hà Thủ Ô, như văn bối được biết, có công năng cải tử hoàn sinh. Nếu lão muốn, văn bối sẽ cho lão dùng.

Dứt lời, Mạnh Đạt Nhân đặt ngay chiếc hộp lên người lão.

Lão Vũ Văn chợt bảo, sau một thoáng thờ người :

- Người hãy giúp ta, di thư của lệnh tổ lưu lại di ngôn gì ?

Mạnh Đạt Nhân thò tay vào hộp, lấy ra một mảnh hoa tiên.

Sau khi nhìn lướt qua, Mạnh Đạt Nhân thuật tóm tắt cho lão Vũ Văn nghe :

- Theo lệnh tổ lưu tự, giữa lệnh tổ và Đào Vi Hải ngoài việc đố kỵ nhau vì Thanh Thanh Tiên Tử, còn có hiềm khích vì nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô này. Sau đó, khi đã tự tay hiến tặng cho Thanh Thanh Tiên Tử hết nửa nhánh, lệnh tổ phát hiện Thanh Thanh Tiên Tử chỉ vì Thiên Niên Hà Thủ Ô nên mới vờ yêu lệnh tổ. Nhận ra Thanh Thanh Tiên Tử có tâm địa không tốt, lệnh tổ đã tự ý ly khai, quay về đây lập ra Vũ Văn trang viện.

Trong di thư lệnh tổ còn căn dặn, hậu nhân của Vũ Văn gia không được tự ý dùng Thiên Niên Hà Thủ Ô. Vì dương tính của thần dược sẽ làm cho toàn thân kinh mạch đứt đoạn, dẫn đến cái chết thê thảm.

Sau đó, Mạnh Đạt Nhân cố ý đưa di thư cho lão Vũ Văn xem :

- Vì sợ lão không đủ lực chi trì, văn bối đành phải tóm tắt di ý của lệnh tổ.

Nếu lão không tin, có thể tự mắt xem.

Lão nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Người không cao hứng vì rất có thể nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô này sẽ rơi vào tay người ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Vô công bất thụ lộc, đó là một, Hai nữa, do dương tính của dược vật là như vậy, văn bối dù có dùng, vị tất sẽ có kết quả tốt ? Thứ ba, văn bối xuất thân là người học chữ thánh hiền, hiểu rất rõ tài vật thường đi liền với tai ương. Chót nữa, lão đừng nghĩ ai cũng có bụng tham lam như lão Đào Vi Hải và Thanh Thanh Tiên Tử, nên...

Lão Vũ Văn vụt ngắt lời :

- Đủ rồi ! Có phải người đã hứa sẽ báo thù thay ta ?

- Văn bối có thể lập lại lần thứ hai.

- Tốt ! Người đáng được nhận lấy nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô này.

- Văn bối...

- Người chớ ngại. Do võ công người đã bị phế bỏ, được tính của được vật sẽ giúp người khôi phục võ công, có thể còn cao thâm hơn nếu người có tâm pháp thích hợp. Việc kinh mạch toàn thân bị đứt đoạn chỉ xảy ra cho người đã có nội công dương cương.

- Điều này thì...

- Hãy nghe đây ! Bây giờ sẽ đến lượt ta cũng chọn người như Hoàng trưởng lão đã chọn. Tín vật của ta hiện được cất giữ ngay bên trong ngọn hỏa tập người đang cầm. Còn nữa, có thể lão Hoàng đang gặp nguy hiểm...

Đúng lúc này, Mạnh Đạt Nhân nghe ở bên ngoài có tiếng lão Khổng Gia Lập vọng vào :

- Môn chủ ! Lão Hoàng đã được Bạch Quan Nhật và một nhân vật bí ẩn đánh tháo...

Mụ môn chủ vụt thét lên :

- Mau chôn hỏa được, phá hủy toàn bộ nơi này, sau đó theo ta truy tìm bọn Bạch Quan Nhật.

Mạnh Đạt Nhân nghe đến đây cảm thấy kinh tâm, sợ không kịp thoát.

Lão Vũ Văn lên tiếng :

- Vậy là ổn rồi. Người đi đi ! Khi tìm thấy thi thể của ta, chúng sẽ nghĩ là người. Nhớ phong bế cơ quan lại như trước. Mau đi đi.

Mạnh Đạt Nhân bồi hồi :

- Tiền bối...

Lão phều phào :

- Đừng chần chừ nữa. Ta sẽ yên tâm nhắm mắt nếu biết chúng sẽ có ngày đền tội.

Mạnh Đạt Nhân vội cúi thấp đầu :

- Đã vậy, vĩnh biệt tiền bối. Văn bối sẽ bắt chúng đền tội.

Mạnh Đạt Nhân bước qua bên kia bí môn và đóng chặt cơ quan.

Sau đó không lâu, nền đất dưới chân Mạnh Đạt Nhân rung chuyển mạnh.

Hỏa được đã phát động, hủy diệt toàn bộ những gì thuộc về Vũ Văn gia.

Vút !

Một bóng người rồi lại thêm một bóng người nữa nhanh nhẹn vượt mất hút vào vùng núi hoang sơ.

Ngồi trên một tảng đá lớn, khá cao so với nền chân núi dưới kia, mục quang của Mạnh Đạt Nhân vô tình bắt gặp hình ảnh đó.

Và ngay khi nhìn thấy, do đang miên man suy nghĩ về mối liên quan giữa những tư thế kỳ dị của những thi thể không đầu với những dấu vết được lưu ở vách động tại Tam Điệp Cốc - mà lúc này Mạnh Đạt Nhân đã biết đó là những nét phác họa đại thể đặc trưng cho những chiêu thức võ học đã tuyệt truyền của các phái - nên Mạnh Đạt Nhân hầu như không hề để tâm đến việc xuất hiện chỉ trong thoáng chốc của hai bóng nhân ảnh.

Nhưng sau đó không lâu do hai bóng nhân ảnh nọ không những không chịu chạy xa khỏi chân núi, cả hai lại cứ lớn vồn, quanh đi quẩn lại, len qua từng tảng đá một, nên mục quang của Mạnh Đạt Nhân dù muốn hay không cũng bị hình bóng nhân ảnh nọ thu hút.

Điều này làm Mạnh Đạt Nhân khó chịu.

Phải ! Mạnh Đạt Nhân đã nhờ nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô để khôi phục võ công. Và mấy ngày qua, nhân cơ hội đang một mình lưu ngụ tại một nơi có thể xem là sơn cùng thủy tận, Mạnh Đạt Nhân vẫn đang toàn tâm toàn ý tự chiêm niệm đến thấu triệt những thứ được gọi là công phu đã thất truyền của các phái. Đây

là việc đòi hỏi cần phải có sự yên tĩnh. Vậy mà giờ đây sự tĩnh tu của Mạnh Đạt Nhân đã bị hai bóng nhân ảnh nọ vô tình phá hỏng. Mạnh Đạt Nhân không thể không cảm thấy khó chịu.

Với tâm trạng này, Mạnh Đạt Nhân vội đưa mắt nhìn quanh, với ý định sẽ tìm một nơi nào khác yên tĩnh hơn. Nhưng ngay khi đưa ánh mắt nhìn, Mạnh Đạt Nhân thở dài ngao ngán vì vừa nhớ đến toàn bộ địa hình nơi đây.

Từ khi chọn ngọn núi này làm nơi tạm thời lưu ngụ chẳng phải Mạnh Đạt Nhân đã bỏ công dò xét và tìm kỹ khắp nơi rồi sao ? Mạnh Đạt Nhân đã tìm và cuối cùng đã có một nhận định, chỉ có nơi Mạnh Đạt Nhân đang ngồi là nơi có vị thế thích hợp nhất, phù hợp nhất cho việc tĩnh tu.

Do vậy, Mạnh Đạt Nhân không tìm nữa, chỉ vô ích mà thôi. Sẽ không còn nơi nào khác thích hợp hơn nơi này, một địa thế dễ dàng quan sát khắp nơi, cũng là chỗ dễ kiếm tìm vật thực chi dụng hàng ngày.

Tóm lại, nếu muốn tiếp tục lưu lại đây luyện công, Mạnh Đạt Nhân chỉ còn mỗi hy vọng. Đó là cầu mong hai nhân vật kia mau chóng rời đi, đừng nấn ná ở đây, chọn nơi khác làm nơi dựa gối bốn cột.

Và với tâm trạng vừa có này, cũng là lẽ thường tình, Mạnh Đạt Nhân buộc phải dời mắt nhìn chăm chú vào hai bóng nhân ảnh ở dưới kia.

Hai bóng nhân ảnh vẫn như hồ điệp xuyên hoa, chạy đi chạy lại giữa trùng trùng những tảng đá.

Mạnh Đạt Nhân chép miệng, hai nhân vật đó có thừa thời gian đến vậy sao, thừa đến nỗi không biết phải làm gì đành đưa đến đây để chơi trò rượt đuổi ?

Nhìn thêm một lúc nữa, Mạnh Đạt Nhân phải ngấm ngấm thở dài, cứ đà này muốn hai nhân vật nọ ngừng việc đuổi nhau có lẽ phải còn lâu. Và như vậy, hai nhân vật nọ chỉ vô tình phí phạm thời gian đang thật sự cần thiết của Mạnh Đạt Nhân.

Chán nản, Mạnh Đạt Nhân nhắm mắt lại cố dùng định lực để xua bỏ những hình ảnh vừa thấy ra khỏi tâm trí. Hãy xem như không có họ Ở đây, Mạnh Đạt Nhân tự nhủ như thế.

Bằng biện pháp này, đôi lúc Mạnh Đạt Nhân ngỡ đã đạt được mục đích.

Tuy nhiên thỉnh thoảng cảnh rượt đuổi lại lớn vồn xuất hiện trong tâm trí Mạnh Đạt Nhân, khiến mạch nghĩ của Mạnh Đạt Nhân liên quan đến những công phu thất truyền phải gián đoạn.

Cứ thế, hình ảnh của những dấu vết võ học lâu lâu cũng bị cảnh rượt đuổi xen vào làm rối tung cả lên. Điều này càng làm cho Mạnh Đạt Nhân khó chịu.

Một lần hai lần rồi năm bảy lần, càng về sau cảnh rượt đuổi càng làm cho Mạnh Đạt Nhân dễ phân tâm. Đến nỗi, dường như có một lần nào đó, Mạnh Đạt Nhân do quá phân tâm đã khiến cho hình ảnh của những dấu vết võ học tuy đã khắc sâu trong tâm khảm nhưng không hiểu sao lại nhòe đi và trộn lẫn vào nhau, không có dấu vết nào hiện ra riêng biệt so với những dấu vết còn lại.

Mức độ khó chịu tăng cao, Mạnh Đạt Nhân bực tức mở cả hai mắt ra.

Hai nhân vật nọ vẫn rượt đuổi, cứ như họ xem đây là địa điểm không người, họ muốn làm gì tùy họ.

Mạnh Đạt Nhân đứng lên, phải nghĩ cách đuổi họ đi nếu muốn tiếp tục lưu lại đây tham luyện công phu.

Tuy chưa nghĩ được cách nào khả thi nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn men theo triền núi, lần khuất giữa những khối đá chồng chất, tiến dần xuống phía hai nhân vật đang rượt đuổi giỡn cột.

Càng đi xuống dưới hình ảnh về nhân dạng hai nhân vật nọ càng rõ dần trong mục quang của Mạnh Đạt Nhân.

Họ gồm một nam một nữ. Vậy là đủ lý do để giải thích tại sao đôi nam nữ này sau một lúc lâu vẫn tỏ ra hứng thú với trò rượt đuổi. Một trò chơi quá cũ kỹ so với nhiều người nhưng vẫn là mới mẻ đối với đôi nam thanh nữ lịch đang độ tuổi huyết khí phương cương.

Mạnh Đạt Nhân cũng đang độ tuổi này, đừng làm mất nhã hứng của họ, Mạnh Đạt Nhân nghĩ như thế và dừng lại.

Chợt Mạnh Đạt Nhân nhận ra không phải nam nhân rượt đuổi nữ nhân như lẽ thường phải vậy. Mà là nữ nhân đuổi nam, một điều hiếm thấy nếu không muốn nói là kỳ lạ. Mạnh Đạt Nhân đành tìm cách xuống gần hơn.

A ! Đôi nam nữ đã cao niên, không phải độ tuổi đương xuân như Mạnh Đạt Nhân từng nghĩ.

Vậy là cuộc rượt đuổi đã mang ý nghĩa khác, không còn là đùa giỡn nữa.

Khoảng cách vẫn còn xa, ngoài năm mươi trượng đầu phải ít, khiến Mạnh Đạt Nhân nếu muốn nhìn rõ diện mạo của cả hai phải tiến xuống thêm nữa.

Khoảng cách thu ngắn dần, càng lúc càng cho Mạnh Đạt Nhân có một nhận định :

cuộc rượt đuổi dần biến thành truy đuổi.

Nữ nhân truy đuổi nam nhân.

Nam nhân tận lực bình sinh, hết lách qua lách lại, thì vòng tới vòng lui, tìm đủ cách để thoát sự truy đuổi quá ráo riết của nữ nhân.

Đến lúc này thì Mạnh Đạt Nhân mới nhìn rõ cách thức di chuyển của cả hai. Nếu nam nhân vừa lợi dụng địa hình vừa nhờ có thân pháp đủ khinh linh để bất ngờ có những di chuyển ngoặt ngoẹo lắt léo thì nữ nhân lại y trọng vào thân pháp và bộ pháp ảo diệu để cố đón đầu hoặc truy đuổi bén gót nam nhân.

Họ là hai cao thủ thượng thặng.

Mạnh Đạt Nhân gật gù, tiến xuống gần hơn.

Và khi đạt khoảng cách đủ gần, nếu diện mạo của nam nhân đối với Mạnh Đạt Nhân xa lạ thì gương mặt của nữ nhân lại quá quen thuộc, Mạnh Đạt Nhân chứng lại với tiếng kêu thẳm :

”Là muội Cổ Mỹ Kỳ ? Muội đã đến đây, liệu những nhân vật thuộc nhị viện nhị cung khác có xuất hiện ? Mà muội đuổi theo ai kìa ? Là người của các phái hay của Thần Môn ? Không được ! Ngay bây giờ nếu ta hiện thân có khác nào tự cáo tri đến mọi người, rằng Mạnh Đạt Nhân ta đang ẩn náu ở đây ?

Sẽ là bất trí nếu ta để mọi người phát hiện. Và hậu quả sẽ có rất nhiều người vì nghĩ ta đang giữ bí kíp Vạn Lưu ấn kéo cả đến. Tốt nhất, ta nên lánh mặt thì hơn.” Mạnh Đạt Nhân tìm chỗ lánh mặt thật.

Thế nhưng, lẽ thường tình là như vậy, tuy đã lánh mặt và không thể tiếp tục dõi nhìn cuộc truy đuổi, nhưng vì muốn biết muội Cổ Mỹ Kỳ đang truy đuổi ai nên Mạnh Đạt Nhân vẫn quan tâm.

Không nhìn thì nghe, Mạnh Đạt Nhân vội vận dụng bí thuật Địa Thính của Thần Môn.

Thiên Niên Hà Thủ Ô vậy là có dịp minh chứng công năng diệu dụng của loại dược vật quý hiếm.

Và hiện giờ, với khoảng cách xấp xỉ ba mươi trượng, nếu trước kia Mạnh Đạt Nhân cần phải biết rõ mạch chuyện đang diễn ra mới có thể nghe loáng thoáng một đôi lời đối thoại của nhân vật nào đó ở khoảng cách đó, thì lúc này do nội lực đã tăng cao nên Mạnh Đạt Nhân vẫn dễ dàng nghe, hiểu những gì hai nhân vật đang truy đuổi kia phát thoại.

Một câu nói trong hơi thở đứt quãng vì mệt của muội Cổ Mỹ Kỳ làm Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng :

- Người của nhị viện nhị cung đang ráo riết truy lùng ngươi, Tôn Bằng.

Ngươi phải biết thức thời chứ ? Hãy tỏ rõ thành ý của ngươi đối với ta như ta đã nói rõ thành ý. Ta và ngươi sẽ là một đôi hảo phu phụ, ngươi thích như thế mà ? Ta đã trao thân cho ngươi, đâu phải ta không muốn cùng ngươi trở thành phu phụ ?

Chỉ tại ngươi vẫn giữ kẽ với ta, không nói hết những gì ngươi đang giữ kín trong lòng cho ta biết. Nào, hãy ngoan ngoan theo ta về Hắc Thạch Đảo, chúng ta sẽ cùng nhau trao đổi những bí mật. Thôi nào !

Mạnh Đạt Nhân vội len lén đưa mắt nhìn ra.

Thật lạ, sao muội Cổ Mỹ Kỳ gọi người có diện mạo xa lạ kia là Tôn Bằng ? Là một Tôn Bằng nào khác, đâu phải là Tôn Bằng từng được Mạnh Đạt Nhân xem là đại cứu ?

Nhân vật nọ không phủ nhận danh xưng Tôn Bằng do muội Cổ Mỹ Kỳ vừa gọi. Y cười khùng khục :

- Nếu đã là hảo phu thì sao mụ cứ năm lần bảy lượt dò hỏi chuyện tư sự của ta ? Mụ đừng nghĩ ta là kẻ khờ dại. Hai mươi năm trước, nếu ta có tỏ ý thích mụ thì đó là do ta muốn khuây khỏa đôi chút để tạm quên đi nỗi phiền muộn trong lòng. Phải chỉ lúc đó mụ thực sự coi trọng ta, chịu truyền thụ một ít võ công của mụ cho ta thì bấy lâu nay ta đâu chịu cảnh vô võ một mình ? Mụ không tốt với ta, mụ đã xem thường ta. Vậy thì lúc này mụ đừng trách sao ta vẫn giữ kẽ với mụ. Ha... ha...

Mụ Cổ Mỹ Kỳ vẫn cố tìm cách bắt giữ Tôn Bằng :

- Sao ngươi không tự trách ngươi, lại quay ra trách ta ? Không phải lúc đó ngươi ở bên ta nhưng vẫn cứ tỏ vẻ ả tiện nhân thói tha đó sao ? Đã vậy, khi ta khuyên ngươi nên cùng ta tham luyện quyền di học do ta tình cờ có được, ngươi cứ nằng nặc bảo đó chỉ là việc làm phí công. Rồi lại bảo ngươi chưa có căn cơ võ học nên khó thể tham luyện. Kỳ thực, đó chỉ là cớ để ngươi bỏ ta lại một mình, tìm cách bám mãi theo ả tiện nhân vẫn luôn xem ngươi là bào huynh. Đâu phải ta không coi trọng ngươi ?

- Mụ chớ lầm lời ngụy biện ! Nếu thật sự mụ coi trọng ta thì ít nào mụ cũng phải hiểu tâm nguyện ta. Đằng này tuy mụ hiểu nhưng mụ lại cố tình làm ta tuyệt vọng. Sao mụ không lưu mạng ả lại, chỉ ít là nửa canh giờ cho ta tận hưởng ? Có phải mụ đã ghen ? Vì ghen nên mụ không muốn ta gần gũi ai ngoài mụ ? Mụ có nhớ ta đã bảo mụ bao nhiêu lần không ? Ta đã bảo, rằng ta đã từ yêu chuyển sang hận, rằng ta chỉ muốn báo hận ả đã không đoái hoài đến ta, cam tâm bỏ ta để nhận lời lấy một gã thư sinh bạc nhược.

Sao mụ không cho ta có dịp báo hận ?

- Tôn Bằng ! Ngươi đừng tưởng ta không biết những hành vi căm thù của ngươi. Ngươi vẫn có cách báo hận của ngươi. Ta nói như thế có đúng không ?

- Mụ biết gì chứ ?

- Ha... ha... ! Muốn người không biết thì đừng làm. Ta thật không ngờ ngươi lại có dâm lược để làm điều đó !

- Ta đã làm gì nào ?

- Ngươi muốn ta nói rõ ? Được, vậy thì ta nói, ngươi đừng nghĩ ta là người ngại miệng. Này nhé, đâu phải ngươi chỉ một lần làm nhục người đã chết ?

Đồng ý, ta vì cay cú nên có lỡ nặng tay với ả. Nhưng đâu bằng ngươi, đối với người đã chết như ả, ngươi đâu chịu buông tha ? Thế nào, ngươi có muốn ta nói rõ hơn không ? Ha... ha...

- Sao mụ biết ta đã... đã cương bức ả lúc thi thể ả hãy còn nóng ấm ?

- Ngươi không ngờ phải không ? Yên tâm đi, may cho ngươi là ta không chân mực sở thị. Bằng không, ta đã vì tởm lợm quyết không cùng ngươi thân cận. Có người nhìn thấy và người đó nói cho ta biết.

- Có người nhìn thấy ư ? Ai ?

- Ha.. ha... ! Ngươi sợ tin này truyền ra ngoài chỗ gì ? Vậy thì dễ thôi ! Tuy người đã chết nhưng vẫn có ta là người biết chuyện. Nếu ngươi không ngoan ngoãn quay trở lại Hắc Thạch Đảo cùng ta, đừng trách ta đem chuyện này nói cho mọi người biết.

Lời hăm dọa của mụ Cổ Mỹ Kỳ lập tức kiến hiệu. Nhân vật cũng có tính danh là Tôn Bằng đành dừng lại.

Y đưa tay vuốt dài theo mặt, chủ ý là lau những giọt mồ hôi đã xuất hiện quá nhiều sau một lúc lâu chi trì cuộc rượt đuổi. Và y nài nỉ mụ Cổ Mỹ Kỳ :

- Ta biết mụ sẽ không để lộ chuyện này ra. Nhưng ta sẽ yên tâm hơn nếu mụ cho ta biết ai đã nhìn thấy hành vi... hành vi tội tệ của ta ?

Mụ Cổ Mỹ Kỳ đắc ý :

- Vì ngươi đã cản dận ta phải nhẹ tay nên thật không may, trượng phu của ả lúc đó vẫn còn sống. Chính gã đã nhìn thấy. Sau đó, nhờ bất ngờ quay lại, ta nghe gã gào khóc bên thi thể phu nhân gã, vậy là ta biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

- Và mụ đã hạ thủ gã ?

Mụ lắc đầu :

- Không phải ta ! Mà là một nhân vật che kín diện mạo. Chính nhân vật này sau khi hạ thủ đã mò tìm vật gì đó trong người gã.

Nhân vật nọ sưng sốt, lại dùng ống tay áo lau thật kỹ diện mạo :

- Vậy thì đúng rồi ! Địch thì đã kịp lấy đi quyển cổ thư trước ta.

Mạnh Đạt Nhân thập phần bàng hoàng. Nếu hai chữ cổ thì là chưa đủ lý do cho Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng thì sau hai lượt lau mặt của nhân vật kia, lần sau kỹ hơn lần trước, một diện mạo cực kỳ quen thuộc liền hiện ngay trong mắt Mạnh Đạt Nhân.

Mạnh Đạt Nhân đứng bật dậy từ chỗ nấp, miệng kêu lên thật to :

- Lão... thật vô sỉ ! Uổng cho ta bao năm dài vẫn gọi lão là đại cứu !

Nhân vật có tên là Tôn Bằng, với diện mạo thật sự của một Tôn Bằng mà Mạnh Đạt Nhân từng biết cũng tỏ ra sưng sốt :

- Mạnh Đạt Nhân ! Người vẫn chưa chết ?

Riêng mụ Cổ Mỹ Kỳ bỗng cười sằng sặc.

20. Những Công Phu Thất Truyền

Mụ Cổ Mỹ Kỳ lao đến với tiếng thét uy hiếp :

- Quỷ môn quan vô nể người lại tự ý tìm vào, càng giúp ta đỡ phải tìm kiếm ! Hãy mau theo ta về Hắc Thạch Đảo !

Vù !

Mạnh Đạt Nhân hiểu rõ ý đồ của mụ. Vậy là thêm một nhân vật nữa đã biết việc Mạnh Đạt Nhân am hiểu võ học thất truyền của các phái và muốn Mạnh Đạt Nhân cung xưng tiết lộ.

Mạnh Đạt Nhân xoay người hất tay :

- Muốn bắt ta theo mụ ư ? Không dễ đâu !

Vù...

Ầm !

Mụ ngây người nhìn Mạnh Đạt Nhân chỉ khẽ lão đảo rồi thôi :

- Người đã có nội công khác xưa ? Phải chăng là nhờ bí kíp Vạn Lưu Quy Tông ?

Mạnh Đạt Nhân không để phí thời gian, vụt chuyển người, dùng Bát Quái Du Hình Bộ dịch chuyển về phía sau Tôn Bằng :

- Người có tâm địa bằng loài cầm thú như lão phải chết ! Đỡ !

Vút ! Vù...

Tôn Bằng cũng xoay người và bằng bộ pháp biến ảo hơn bộ pháp của Mạnh Đạt Nhân :

- Nếu biết trước có ngày nay, năm xưa ta thà giết người như đã giết Mạnh nhị thúc của người thì hơn ! Đỡ !

Vù... Ầm !

Tôn Bằng lão đảo thối lui, đủ cho Mạnh Đạt Nhân cơ hội lao đến :

- Hóa ra Mạnh nhị thúc cũng đã bị lão sát hại ? Lão càng đáng chết ! Đỡ !

Vù...

Mụ Cổ Mỹ Kỳ kịp xen vào :

- Tiểu tử chó ngông cuồng ! Xem chiêu !

Vù...

Ầm !

Và lần này mụ đắc ý nhìn Mạnh Đạt Nhân phải thất thủ :

- Công phu của bốn viện Cửu U Quỷ đầu để ngươi có cơ hội tung hoành ?

Đỡ !

Vù...

Mạnh Đạt Nhân nghiêng răng ken kết hất mạnh hữu thủ :

- Chớ khoa trương quá đáng. Hãy xem tuyệt kỹ này của ta. Ào... Ào...

Mụ Cổ Mỹ Kỳ bắt giắc kêu lên :

- Quả nhiên là Hồi Phong Tuyệt Thức của phái Côn Luân !

Ầm !

Dù đã tận lực bình sinh nhưng vẫn chưa đạt mức bình thủ, Mạnh Đạt Nhân hiểu bản thân nội lực dù đã có Thiên Niên Hà Thủ Ô tiếp trợ vẫn chưa thể so với mụ Cổ Mỹ Kỳ đã ngoài hai mươi năm tham luyện công phu Cửu U Quỷ Viện. Nương theo đà chao mình, Mạnh Đạt Nhân vận dụng Bát Quái Du Hình Bộ tìm cách tiếp cận Tôn Bằng.

Vút !

Tôn Bằng đã một lần mục kích thân thủ của Mạnh Đạt Nhân, sự dịch chuyển của Mạnh Đạt Nhân ngay lập tức bị Tôn Bằng phát hiện :

- Ta là đại cửu của ngươi, đừng bao giờ ngươi quên điều đó và có hành động mạo phạm bậc trưởng thượng.

Vút !

Tôn Bằng kịp tránh thoát trước khi Mạnh Đạt Nhân phát kinh.

Chợt lúc này có tiếng mụ Cổ Mỹ Kỳ gầm gừ ngay phía sau :

- Tiểu tử sao không biết tự lượng sức ? Vậy đừng trách ta phải nặng tay.

Vù...

Hai chữ nặng tay của mụ làm Mạnh Đạt Nhân phẫn nộ.

Mạnh Đạt Nhân đang vận sẵn chưởng kinh, liền quay ngược lại :

- Là mụ đã sát hại gia mẫu ? Đáng chết !

Ào... Ào...

Ầm !

Đang cơn phẫn hận, Mạnh Đạt Nhân liền lĩnh xông bừa vào mụ :

- Nạp mạng !

Vù...

Mụ Cổ Mỹ Kỳ cười lạnh :

- Muốn ta nạp mạng, rõ ràng ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày. Đỡ !

Ào...

Mạnh Đạt Nhân đột nhiên thu kinh, rùn thấp người và từ dưới hất lên một chiêu vô lực.

Viu...

Mụ phát hiện hành vi khả nghi của Mạnh Đạt Nhân :

- Người...

Mụ chợt đổi giọng :

- Là Nhu Công Vô Đang ? Kỳ thực, người am hiểu bao nhiêu tuyệt kỹ thất truyền ?

Và mụ đổi bộ tránh chiêu.

Vút !

Có cơ hội chiếm giữ tiên cơ, Mạnh Đạt Nhân vận dụng bộ pháp, lén tiến về bên tả mụ :

- Vẫn không nhiều hơn những gì mụ đã biết ! Đỡ !

Ào... Ào...

Nhìn kinh khí được Mạnh Đạt Nhân tuôn ra ào ạt, uy hiếp nhị mạch bên mé tả của mụ, miệng mụ bật tiếng kêu kinh nghi :

- Thần Long Bái Vỹ, tuyệt học Cái Bang ? Người... ! Đỡ !

Mụ hươ loạn hai tay, để từ đó phát ra lớp nhu kinh mềm mại, định hóa giải chiêu công của Mạnh Đạt Nhân.

Vù...

Cảm nhận nếu để chưởng kinh chạm nhau, tiên cơ không những mất đi mà còn dễ bị mụ uy hiếp, Mạnh Đạt Nhân bất ngờ thoái người hồi bộ và xuất kỳ bất ý phát xạ trở lại một tia chỉ kinh.

Vụt...

Song thủ lữ phát ra nhu kinh, mụ liền điều động để ngăn đỡ chỉ kinh do Mạnh Đạt Nhân phát xạ :

- Người...

Nhưng một lần nữa mụ phải thu kinh và đổi giọng :

- Nhất Xạ Chỉ Hoàn, công phu Nga Mỹ ? Thì ra toàn bộ bí kíp Vạn Lưu đã vào tay người ?

Chưa thể đả bại mụ, Mạnh Đạt Nhân thịnh nộ lao đến :

- Chớ nhiều lời ! Đỡ !

Lần này đến lượt Mạnh Đạt Nhân hươ loạn hai tay, tả thủ nâng lên thì hữu thủ hạ xuống, song thủ bắt giắc vạch thành hình thái cực tạo một nhu kinh cùng xô ập vào mụ Cổ Mỹ Kỳ.

Ào...

Vù...

Mục quang mụ lập tức loang loáng, bắn ra những tia nhìn vừa kinh ngạc vừa giận dữ :

- Có vẻ như càng lưu người lại càng tự lưu họa sau này ! Hãy xem Cửu U Quỷ Vô Thường tam thức của ta.

Tả thủ mụ chợt khoằm lại và từ tâm chưởng lập tức xuất hiện một đốm đen. Đốm đen to dần, sau đó lan nhanh theo kinh lực, quật thẳng vào nhị chiêu nhị thức cương nhu của Mạnh Đạt Nhân.

Ào...

Ầm ! Ầm !

Mạnh Đạt Nhân rung động toàn thân.

Mụ Cổ Mỹ Kỳ mím miệng cười độc ác :

- Để xem thêm một chiêu nữa người có bị độc phát thân vong hay không.

Xem đây !

Lần này mụ dùng hữu thủ để vẩy xạ chuông kinh Cửu U Quỷ Vô Thường với một đốm đen mang theo khí độc.

Ào...

Nghe đến độc, Mạnh Đạt Nhân thật sự nao núng.

Vừa định xoay người tìm cách tránh chiêu, Mạnh Đạt Nhân chợt nghe giữa không trung vang lên tiếng một nữ nhân đề tỉnh :

- Mạnh thiếu hiệp chớ xem thường độc khí Cửu U của mụ. Mau lùi lại, nhường mụ cho tiểu nữ đối phó.

Và một bóng nhân ảnh chợt xuất hiện xen vào giữa Mạnh Đạt Nhân và mụ Cổ Mỹ Kỳ.

Mạnh Đạt Nhân kịp nhận ra nữ nhân nọ :

- Là Trầm cô nương đó sao ? Mụ chính là viện chủ...

Nữ nhân họ Trầm vừa xuất hiện liền lên tiếng hô hoán :

- Tiểu nữ đã biết mụ là ai rồi. Mạnh thiếu hiệp chớ quá lo cho tiểu nữ. Xem chuông !

Vù...

Ầm !

Vẫn còn lo lắng cho Trầm Bội Uyển, người đã từng gặp Mạnh Đạt Nhân dưới đáy vực tại Tam Diệp Cốc, nên Mạnh Đạt Nhân cứ đứng yên chờ nhìn kết quả một chiêu so tài giữa nàng và mụ Cổ Mỹ Kỳ.

Nàng bình thủ với mụ, điều này làm cho Mạnh Đạt Nhân thất kinh.

Mụ Cổ Mỹ Kỳ cũng kinh tâm :

- Tiểu liễu đầu, người là ai ? Sao tự ý xen vào việc của bốn viện chủ ?

Trầm Bội Uyển cũng đắc ý sau lần bình thủ này nên cười nhẹ :

- Bốn cô nương ở họ Trầm, còn nói rõ hơn vị tất mụ đã...

Hai mắt mụ Cổ Mỹ Kỳ quắc lên :

- Vậy sao ? Đỡ !

Vù... ! Vù... !

Mạnh Đạt Nhân thất sắc, vì nhận ra mụ hỏi chỉ là cố để Trầm Bội Uyển phân tâm. Và khi Trầm Bội Uyển chưa kịp nói hết lời, mụ đã xuất kỳ bất ý hạ thủ với nhị kinh mang độc của Cửu U Quỷ Vô Thường.

Mạnh Đạt Nhân do lo lắng nàng nên không còn nhớ gì đến độc khí, lạng người lao đến :

- Thủ đoạn thật đê tiện ! Mụ...

Đúng lúc này, ngay hậu tâm của Mạnh Đạt Nhân bỗng có một kinh quật chạm vào :

- Nghiệt chủng họ Mạnh mau nạp mạng ! Ha... ha...

Toàn thân lạnh giá, Mạnh Đạt Nhân hiểu đó là hành vi ám toán của Tôn Bằng sau một lúc khá lâu bị Mạnh Đạt Nhân sơ tâm bỏ qua.

Cũng lúc này, Trầm Bội Uyển như nhìn thấy hành vi định tiếp trợ của Mạnh Đạt Nhân, nàng lập tức kêu ngăn lại :

- Đó là độc chuông, Mạnh thiếu hiệp chớ liều lĩnh. Tiểu nữ đối phó được.

Xem chiêu !

Ầm ! Ầm !

Bùng !

Bị mụ Cổ Mỹ Kỳ chiếm mất thượng phong, Trầm Bội Uyển vì xuất chiêu chậm hơn nên bị chấn kinh của mụ bức lùi.

Ngược lại, một kinh tập kích của Tôn Bằng tuy không đủ lấy mạng Mạnh Đạt Nhân, do trước đó Mạnh Đạt Nhân đã cố tình lướt người về phía trước nên ngẫu nhiên làm cho một kích của Tôn Bằng phải giảm thiểu uy lực, nhưng vô tình lại đẩy Mạnh Đạt Nhân về phía trước, suýt phải lao thẳng vào mụ Cổ Mỹ Kỳ.

Đã lỡ vận kinh, Mạnh Đạt Nhân liền nhân cơ hội này toàn lực quất vào người mụ họ Cổ :

- Xem chiêu !

Vù...

Mụ Cổ Mỹ Kỳ cũng nhìn thấy và cũng hiểu vì sao Mạnh Đạt Nhân lao đến.

Mụ cười lạnh với nhị kinh độc chưởng cùng xuất hiện :

- Người tự ý tìm chết ! Hừ !

Ầo... Ầo...

Đang bị chấn lùi, nguyên khí chưa kịp ổn định, Trầm Bội Uyển nhác thấy Mạnh Đạt Nhân lâm vòng nguy hiểm vì độc chưởng vội dịch bấn người lao đến :

- Đừng quên đó là độc chưởng. Hãy mau tránh !

Nàng cũng xuất kinh dù muộn.

Vù...

Ầm !

Ầm ! Ầm !

Thoạt tiên tiếng chấp kinh làm Mạnh Đạt Nhân lảo đảo, sau đó do chạm phải một kinh kịp ập đến của Trầm Bội Uyển, đến lượt Cổ Mỹ Kỳ cũng bị chấn lùi. Cũng lúc này, không hiểu vì sao Trầm Bội Uyển bỗng khụy xuống, ngay trước mắt Mạnh Đạt Nhân.

Cố ổn định cước bộ, Mạnh Đạt Nhân đưa tay ra, định đỡ lấy thân hình Trầm Bội Uyển.

Bất ngờ, từ phía sau có tiếng cười hăng hắc của Tôn Bằng vang lên :

- Mạnh tiểu tử, hãy mau nhận lấy số phận dành sẵn cho ngươi. Ha... ha...

Và một luồng kinh ập vào hậu tâm Mạnh Đạt Nhân.

Vù...

Mạnh Đạt Nhân thật sự rung động. Nếu bị kích trúng thêm một kinh nữa, dù Mạnh Đạt Nhân không chết thì trước sau gì cũng bị mụ Cổ Mỹ Kỳ chớp lấy cơ hội lao đến đả tử.

Nhưng thật lạ, có lẽ theo bản tính thường tình của nam nhi đại trượng phu, ngay lúc này Mạnh Đạt Nhân không hiểu sao không mấy may lo sợ cho bản thân. Trái lại, Mạnh Đạt Nhân vẫn cố tình vươn tay để đón đỡ thân hình Trầm Bội Uyển sắp khụy xuống chạm đất.

Ngọn kinh của Tôn Bằng từ phía sau vẫn lạnh lùng ập đến.

Vù...

Chợt tình thế bỗng có biến chuyển, một tiếng quát thịnh nộ đã bất ngờ vang lên :

- Dừng thủ đoạn ám toán người, thật vô sỉ ! Đỡ chiêu !

Vù...

Ầm !

Mạnh Đạt Nhân hiểu ra ngay tình thế, vậy là vừa có người xuất hiện, giúp Mạnh Đạt Nhân hóa giải chiêu công tập kích của Tôn Bằng.

Mạnh Đạt Nhân định quay lại xem nhân vật đó là ai, bỗng nghe mục Cổ Mỹ Kỳ gầm phẫn nộ :

- Lại là bọn Thần Môn ? Người đến thật đúng lúc. Hãy đỡ !

Và mục bắt lao qua đầu Mạnh Đạt Nhân để quật một kinh vào nhân vật vừa xuất hiện.

Vút !

Ồ...

Lần thứ hai, Mạnh Đạt Nhân định quay đầu nhìn nhân vật đó thì lại nghe tiếng Trần Bội Uyển gượng kêu lên :

- Người của Thần Môn đã đến, Mạnh thiếu hiệp, hãy mau giúp tiểu nữ rời bỏ nơi này. Nhanh lên, đừng chần chờ nữa !

Mạnh Đạt Nhân chợt hít vào một hơi thật dài và vận toàn lực đưa Trần Bội Uyển lao đi.

Vút !

Nào ngờ, nhân vật Thần Môn đó tuy phải giao chiến với mục Cổ Mỹ Kỳ vẫn cất tiếng gọi Mạnh Đạt Nhân :

- Mạnh huynh đệ ! Là ta đây ! Hãy chạy đến cách nơi này năm dặm chờ ta.

Ta có chuyện cần thương lượng với Mạnh huynh đệ.

Mạnh Đạt Nhân giật mình, là Bạch Quan Nhật, bào huynh của Bạch Quan Nguyệt.

Cũng muốn gặp lại Bạch Quan Nhật, Mạnh Đạt Nhân liền tăng cước lực, quyết chạy đến và chờ Bạch Quan Nhật ở chỗ hẹn.

Vút !

Nhưng khi vừa vượt qua khỏi chân núi, Mạnh Đạt Nhân vô tình nhìn xuống và thấy Trần Bội Uyển đã hôn mê.

Lo lắng, Mạnh Đạt Nhân tìm chỗ dừng lại và đặt nàng nằm xuống.

Nhờ có thời gian là môn nhân của Tuyết Nhân Môn, Mạnh Đạt Nhân biết cách làm cho Trần Bội Uyển nhất thời tỉnh lại.

Dùng một ngón tay khẽ day day vào huyệt nhân trung của nàng, Mạnh Đạt Nhân gọi :

- Trần cô nương ! Trần cô nương...

Biện pháp tuy đơn giản nhưng tỏ ra kiến hiệu, Trần Bội Uyển tỉnh lại, giương ánh mắt thất thần nhìn quanh :

- Chúng ta đi vẫn chưa xa ?

Mạnh Đạt Nhân thật sự bồn chồn :

- Cô nương bị trúng thương ? Liệu có cách nào giúp cô nương mau bình phục ?

Trần Bội Uyển vẫn chưa có dấu hiệu khởi sắc, chứng tỏ đối với câu hỏi của Mạnh Đạt Nhân nàng hầu như không thể đáp lời, hoặc kịp nghĩ ra biện pháp nào khả thi.

Nàng vụt thở hắt ra :

- Tiểu nữ cần phải hồi sơn ngay, chỉ có gia gia mới có thể giúp tiểu nữ.

Mạnh thiếu hiệp có thể...

Mạnh Đạt Nhân nói ngay :

- Tại sẽ đưa cô nương đi. Lệnh tổ ở nơi nào ?

Trầm Bội Uyển khép dần đôi mắt, đã quá mệt mỏi :

- Hãy đến Thủy Bạch Cốc, cạnh Mã Bình Sơn.

Mạnh Đạt Nhân cố lập lại :

- Mã Bình Sơn ư ?

Trầm Bội Uyển đang chấp chờn cạnh ngưỡng cửa hôn mê :

- Phải rồi... Phải đi thật nhanh... kéo... không... kịp...

Mạnh Đạt Nhân bất lực nhìn Trầm Bội Uyển lả dần với một nỗi lo lắng mơ hồ chợt đến :

“Bạch Quan Nhật đang chờ gặp ta, làm sao bây giờ ?” Nhưng chỉ sau một thoáng suy nghĩ, lấy việc cứu người làm trọng. Mạnh Đạt Nhân đành thất hẹn với Bạch Quan Nhật.

Nâng nhẹ Trầm Bội Uyển trên tay, Mạnh Đạt Nhân vội vã kiên trì.

Vút !

Hướng đã hẹn với Bạch Quan Nhật là hướng Bắc, và để đưa Trầm Bội Uyển đến Mã Bình Sơn, Mạnh Đạt Nhân lại phải xuôi Nam. Vậy mà không bao lâu sau đó Mạnh Đạt Nhân lại nghe thanh âm của Bạch Quan Nhật chạy đuổi theo :

- Mạnh huynh đệ đang có việc gì vội đến nỗi không kịp chờ gặp ta ?

Thầm mừng vì đã có cơ hội gặp Bạch Quan Nhật, Mạnh Đạt Nhân liền lên tiếng trong khi chân vẫn không chậm cước trình :

- Trầm cô nương, bằng hữu của tại hạ, bị chứng thương nghiêm trọng, cần phải điều trị ngay. Thế cho nên...

Vút !

Bạch Quan Nhật đuổi kịp Mạnh Đạt Nhân. Y vừa chạy song đôi vừa đưa mắt nhìn qua Trầm Bội Uyển :

- Nếu là chứng thương, ta sẽ đưa ngươi đến gặp một người. Người này có phần nào tinh thông y thuật, nhất định sẽ có cách cứu nàng.

Mạnh Đạt Nhân cả mừng :

- Vậy thì hay quá, tại hạ đỡ phải đến Mã Bình Sơn xa xôi. Nhân vật Bạch huynh vừa nói, hiện ở đâu ?

Bạch Quan Nhật liền chuyển hướng di chuyển :

- Ở cách chỗ ta hẹn gặp Mạnh huynh đệ không xa. Đi nào...

Mạnh Đạt Nhân dừng lại :

- Phải quay lại một đổi đường ư ? Việc này...

Bạch Quan Nhật cũng dừng lại khi phát hiện Mạnh Đạt Nhân không chạy theo :

- Chỉ quay lại một đổi đường, đó đâu phải là lý do khiến Mạnh huynh đệ ngần ngại ?

Mạnh Đạt Nhân nhăn nhó :

- Tại hạ chỉ ngại nếu nhân vật đó không đủ y thuật để chữa trị cho Trầm cô nương, hành trình để tại hạ đưa nàng đến Mã Bình Sơn vậy là phải kéo dài.

Tại hạ thật khó mạo hiểm.

Thái độ của Bạch Quan Nhật chợt thay đổi, y cười nửa miệng :

- Mạnh huynh đệ thật tâm lo lắng cho Trầm cô nương hay đó chỉ là cách Mạnh huynh đệ thoái thác, không muốn gặp lại ta ?

Mạnh Đạt Nhân cau mày :

- Không muốn gặp lại Bạch huynh ? Tại sao chứ ?

Bạch Quan Nhật vẫn giữ nụ cười nửa miệng :

- Nguyên nhân thế nào, Mạnh huynh đệ hãy tự hiểu lấy. Còn bây giờ...

Mạnh Đạt Nhân chợt động tâm :

- Đường như Bạch huynh có ý trách tại hạ ? Phải chăng lệnh muội Bạch Quan Nguyệt, đã gặp chuyện gì bất ổn ?

Bạch Quan Nhật sa sầm nét mặt :

- Tuyệt đối không có chuyện liên quan đến gia muội ở đây. Muốn biết rõ sự thật, phiền Mạnh huynh đệ theo ta đến chỗ đã nói.

Mạnh Đạt Nhân vụt nghiêm mặt :

- Bạch huynh mau nói thật đi. Nhân vật đang chờ tại hạ Ở đó liệu có hay không có năng lực chữa trị thương thế cho trâm cô nương ?

Bạch Quan Nhật không hề che dấu ý định :

- Việc đó thật khó nói một khi người đó vẫn chưa biết nàng ta bị loại chứng thương gì.

Mạnh Đạt Nhân chợt gật gù :

- Nói tóm lại, ý Bạch huynh chỉ muốn tại hạ đến đó, còn chữa trị cho Trâm cô nương được hay không Bạch huynh hoàn toàn không quan tâm ?

Bạch Quan Nhật đáp lại thẳng thừng :

- Việc Mạnh huynh đệ đi theo ta, nói không sợ quá đáng thì đó là việc có liên quan đến sinh mạng của không ít người. Còn việc nàng kia có được chữa hay không, bất quá chỉ là một sinh mạng, không đáng kể.

Mạnh Đạt Nhân liền ném cho Bạch Quan Nhật cái nhìn phẫn nộ :

- Bạch huynh đã thay đổi hay từ lâu sinh mạng của bất kỳ ai không quan hệ với Bạch huynh đều không đáng kể ?

Bạch Quan Nhật lẩn tránh cái nhìn của Mạnh Đạt Nhân :

- Ta không có thì giờ nói lý lẽ với Mạnh huynh đệ. Nếu Mạnh huynh đệ thật sự quan tâm đến sinh mạng của nàng ta, đừng để phí thời giờ nữa, hãy mau theo ta đến gặp một người.

Mạnh Đạt Nhân chợt hít vào một hơi thật dài :

- Tại hạ đành để Bạch huynh thất vọng thôi. Hẹn sau này gặp lại vậy.

Dứt lời, Mạnh Đạt Nhân tiếp tục đưa Trâm Bội Uyển theo phương hướng đã đi.

Vút !

Bạch Quan Nhật tung người cản lại :

- Nếu Mạnh huynh đệ thật sự chưa làm điều gì sai quấy, có sao không dám theo ta đến gặp một người như ta vừa đề cập ?

Mạnh Đạt Nhân đoán biết trước thái độ của Bạch Quan Nhật nên kịp thời dùng Bát Quái Du Hình Bộ vòng thoát khỏi Bạch Quan Nhật :

- Không phải tại hạ không dám. Nhưng việc cứu người là trọng, tại hạ đã bảo lần sau sẽ gặp.

Vút !

Lần thứ hai Bạch Quan Nhật xuất hiện ngăn lối :

- Có thấy bộ pháp của Mạnh huynh đệ ta mới nhớ, người này chính là ân nhân đã giúp ta giải nguy cho đại trưởng lão. Mạnh huynh đệ đến gặp ân nhân của ân nhân, không lẽ vẫn chưa đủ lý do ?

Mạnh Đạt Nhân tiếp tục vòng tránh :

- Việc đại trưởng lão gặp nguy, sau đó được Bạch huynh vì tình đồng môn giải cứu, tại hạ có nghe và thật lòng cảm kích. Nhưng lúc này tại hạ không thể gặp bất kỳ ai, trừ phi nhân vật đó thật sự tinh thông y thuật, có thể chữa trị thương thế cho Trầm cô nương. Nếu không thể đoán chắc, Bạch huynh xin đừng ngăn lối tại hạ nữa.

Vút !

Lần thứ ba Bạch Quan Nhật xuất hiện với nét mặt sa sầm :

- Mạnh huynh đệ vẫn tam phen từ chối, phải chăng sự nghi ngờ của đại trưởng lão là đúng, rằng Mạnh huynh đệ vẫn lưu giữ và luyện theo bí kíp Vạn Lưu, tự biến thành kẻ đối đầu với bốn môn ?

Mạnh Đạt Nhân vỡ lẽ, vừa vòng tránh, vừa giải thích :

- Tại hạ vẫn minh định bí kíp Vạn Lưu gì đó tại hạ chưa hề nhìn thấy. Còn việc tại hạ có hay không có luyện qua công phu của các phái đã thất truyền nào có liên quan gì đến chuyện đối đầu hay không đối đầu Thần Môn ?

Nếu có cơ hội gặp lại, đích thân tại hạ sẽ giải thích cho đại trưởng lão rõ.

Cáo biệt !

Sau lần vòng tránh này, với quyết tâm phải đưa Trầm Bội Uyển về Mã Bình Sơn, Mạnh Đạt Nhân bất ngờ bật cao lên không trung, để từ đó lảng không hai lượt, bật lao đi vun vút.

Vút ! Vút !

Bạch Quan Nhật do bất ngờ nên để Mạnh Đạt Nhân vụt xa hơn mười trượng.

Y giận dữ đuổi theo :

- Là thuật Phi Mã Thượng Hành, khinh thân pháp đã thất truyền của phái Hoa Sơn, Mạnh Đạt Nhân ! Người không đi theo ta không được !

Vút !

Nghe thế, Mạnh Đạt Nhân vỡ lẽ. Hóa ra những công phu gần đây Mạnh Đạt Nhân luyện được, dù chưa đủ thập thành, đều là công phu thất truyền của các phái. Tóm lại, những dấu vết có lưu lại ở vách động Tam Diệp Cốc nếu được Mạnh Đạt Nhân chiêm niệm và phối hợp đúng với từng tư thế của từng thi thể không đầu bị vùi dưới lớp bùn, sẽ cho Mạnh Đạt Nhân phân biệt từng loại công phu của từng phái.

Đã có Hồi Phong Tuyệt Thức của phái Côn Luân, có Nhu Công trong Lương Nghi Nhị Nguyên của phái Võ Đang, mới đây lại được Nhất Xạ Chỉ Hoàn của Nga My do mục Cổ Mỹ Kỳ cáo giác, giờ lại có thuật Phi Mã Thượng Hành của Hoa Sơn như Bạch Quan Nhật vừa hô hoán, Mạnh Đạt Nhân có cảm nghĩ bản thân như vừa đạt điều gì đó ngoài ý nguyện.

Bảo đó là nhờ bí kíp Vạn Lưu thì hoàn toàn không đúng, nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn cảm thấy công phu sở học hiện có lại hoàn toàn phù hợp với bốn chữ Vạn Lưu Quy Tông, một người kiêm luyện võ công của muôn nhà. Và điều này, thật khó nói, có sao người của Thần Môn hề thấy ai có liên quan đến bí kíp Vạn Lưu đều tỏ ra có địch ý ? Hay là trong công phu của Vạn Lưu Quy Tông không bao gồm võ học của Thần Môn, đó là nguyên nhân khiến họ đổ kỵ ?

Mạch nghĩ của Mạnh Đạt Nhân bị cắt đứt bởi tiếng quát lúc đuổi kịp của Bạch Quan Nhật :

- Do ngươi chọn thái cực đối đầu, đừng trách Bạch Quan Nhật ta trở mặt.

Tiếp chiêu !

Vù !

Với mặc cảm bản thân không là đối thủ của Bạch Quan Nhật, và điều cần yếu là phải bảo toàn tính mạng cho cả hai - Mạnh Đạt Nhân và Trầm Bội Uyển - Mạnh Đạt Nhân đành chọn lối tránh chiêu làm đối sách ứng phó.

Vút !

Bạch Quan Nhật đoán ý đồ của Mạnh Đạt Nhân, gầm vang :

- Người liệu lần tránh được bao lâu ? Đỡ !

Vù...

Cũng giống lần ở Hắc Thạch Đảo, Mạnh Đạt Nhân cần bảo toàn nguyên khí nên thủy chung không đáp lời. Và Mạnh Đạt Nhân dốc toàn lực vào bộ pháp Bát Quái Du Hình Bộ, vừa lo tránh chiêu, vừa tháo chạy mỗi khi có dịp.

Vút !

Đối sách của Mạnh Đạt Nhân tỏ ra thích hợp, Bạch Quan Nhật tuy vẫn bám theo như hình với bóng và vẫn tìm cách quấy phá ý định của Mạnh Đạt Nhân nhưng dù sao y cũng nhận ra y đã bị Mạnh Đạt Nhân dẫn đi một khoảng khá xa.

Y phát cuồng nộ :

- Người đừng buộc ta phải tuyệt tình, làm mất hòa khí đã có giữa ta và người. Xem chừng !

Vù...

Nhìn cung cách xuất thủ lần này của Bạch Quan Nhật - không khác gì những chiêu công phu Cửu Trùng mà Mạnh Đạt Nhân đã từng nhìn thấy đại trưởng lão Hoàng Kim Hoán vận dụng để đối phó với Vô Cực Lão Nhân Côn Kuân phái - Mạnh Đạt Nhân biết Bạch Quan Nhật đã tới hồi quyết liệt.

Có phần nào lo sợ, Mạnh Đạt Nhân bật lên câu oán trách :

- Bạch huynh quyết dùng công phu Cửu Trùng để ngăn cản tại hạ sao ? Tại hạ đã đắc tội gì với Bạch huynh ?

Mạnh Đạt Nhân cố lần tránh.

Câu oán trách quá lớn của Mạnh Đạt Nhân vô tình làm Trầm Bội Uyển giật mình hồi tỉnh, vừa nhìn thấy Bạch Quan Nhật, nàng gượng kêu :

- Lại là người Thần Môn với công phu Cửu Trùng ? Mạnh thiếu hiệp, tả nhị hữu tam, hãy lấy thoái làm tiến, mau.

Biết Trầm Bội Uyển tỉnh lại đã là điều đáng mừng, nghe nàng chỉ điểm có phần đúng với tình thế đang bị chiêu công của Bạch Quan Nhật dồn ép, Mạnh Đạt Nhân càng mừng hơn.

Mạnh Đạt Nhân lập tức chuyển dịch theo như Trầm Bội Uyển chỉ điểm.

Ào...

Thật may, Mạnh Đạt Nhân kịp đưa Trầm Bội Uyển thoát chiêu do Bạch Quan Nhật đánh ra trong gang tấc.

Bạch Quan Nhật phần nộ bám theo :

- Tiếp chừng !

Vù...

Dù không chủ tâm Mạnh Đạt Nhân vẫn nghe Trầm Bội Uyển thầm thì:

- Đó là Cửu Trùng đệ nhị thức. Lần này thì ngược lại, tả tam, hữu nhị, sau đó tiến qua tả để thoát đi.

Mạnh Đạt Nhân lấy làm lạ, Trầm Bội Uyển như rất am hiểu công phu Thần Môn ?

Mạnh Đạt Nhân làm theo.

Ào...

Lại thoát, có cơ hội, Mạnh Đạt Nhân vội hỏi nàng :

- Thương thế của cô nương đã đỡ được mấy phần ?

Nàng đáp, làm cho Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng :

- Tiểu nữ không bị chướng thương. Là độc khí của mù họ Cổ gây nên.

Trúng độc ? Mạnh Đạt Nhân định hỏi nàng, không phải nàng từng căn dặn Mạnh Đạt Nhân đừng khinh suất, có sao nàng lại khinh xuất để vương độc ? Hoặc không phải nàng đã tỏ ra không ngại độc đó sao ? Vậy tại sao...

Tiếng quát của Bạch Quan Nhật làm Mạnh Đạt Nhân không có cơ hội hỏi những câu như thế :

- Mạnh Đạt Nhân ! Đỡ !

Vù...

Vẫn như hai lần vừa rồi, Trần Bội Uyển lại kịp lên tiếng chỉ điểm cho Mạnh Đạt Nhân cách tránh chiêu.

Ào...

Nghĩ đến việc không thể chậm trễ giúp Trần Bội Uyển giải độc, sau lần tránh thoát này, Mạnh Đạt Nhân tận lực bỏ đi.

Vút !

Bạch Quan Nhật vẫn dai dẳng bám theo. Tuy nhiên, mỗi khi y đuổi kịp và phát kinh, nếu là những chiêu y từng vận dụng thì Mạnh Đạt Nhân cứ y cách đã biết để lẩn tránh. Chỉ khi nào dùng chiêu khác lạ, may sao Trần Bội Uyển vẫn còn tỉnh, nàng lại chỉ điểm cách tránh chiêu cho Mạnh Đạt Nhân.

Ào...

Cứ thế, vừa đuổi theo vừa đánh, Bạch Quan Nhật thì dần kiệt lực, ngược lại, Mạnh Đạt Nhân như có nguồn chân khí vô tận, vẫn ung dung bỏ đi với khinh thân pháp và bộ pháp linh hoạt.

Vút !

Sau đó thật lâu, khi biết Bạch Quan Nhật đã bỏ cuộc, Mạnh Đạt Nhân lên tiếng nói với Trần Bội Uyển :

- Cách tránh chiêu do cô nương điểm chỉ quả lợi hại ! Tại hạ có cảm nghĩ đó phải là bộ pháp thượng thừa, chúng tổ lệnh sư phải là...

Và Mạnh Đạt Nhân chợt dừng lời. Vì Trần Bội Uyển lúc này đã hôn mê với sắc diện có phần nào u ám.

Kinh nghi, không lẽ độc chất sớm đến kỳ phát tác, Mạnh Đạt Nhân càng thêm hồi hải lao đi.

Vút !

21. Mã Bình Sơn

Thủy Bạc Cốc theo sự mừng tượng của Mạnh Đạt Nhân thì đó phải là nơi có nguồn nước. Và ở Mã Bình Sơn này nếu muốn tìm nơi có nguồn nước đương nhiên Mạnh Đạt Nhân phải để tâm đến những con suối bất luận là lớn hay nhỏ.

Với ý niệm này ngay khi đặt chân đến Mã Bình Sơn, do Trần Bội Uyển vẫn trong tình trạng hôn mê nên điều đầu tiên Mạnh Đạt Nhân phải thực hiện là dùng bí thuật Địa Thính để nghe ngóng hy vọng sẽ phát hiện nơi có tiếng nước chảy.

Nhưng khi vừa vận dụng bí thuật Địa Thính sắc mặt Mạnh Đạt Nhân chợt biến đổi.

Cẩn tắc vô ưu, Mạnh Đạt Nhân lập tức đưa mắt nhìn khắp lượt.

Ở bên tả có một động thất tương đối kín đáo. Nhưng do ngay bên ngoài động khẩu có bụi cây lớn che kín, không để cho Mạnh Đạt Nhân có cơ hội nhìn rõ bên trong, động thất này, theo nhận định của Mạnh Đạt Nhân dù có là nơi an toàn nhưng nhờ bên trong động không còn bất kỳ lối thông nào khác thì chui vào trong đó khác gì chui vào tuyệt lộ ? Mạnh Đạt Nhân đành bỏ qua điểm này.

Chếch về hướng bên hữu một ít thì có một sơn đạo ngoằn ngoèo. Là một sơn đạo do có quá nhiều người thường lui tới khiến bao nhiêu cỏ dại mọc ở hai bên rìa cứ mỗi lần mọc lẫn hẳn vào trong đều bị những bước chân người giẫm đạp hủy diệt. Như vậy, nếu thật sự có người đang nấp quanh đây để chờ sẵn Mạnh Đạt Nhân chắc chắn sơn đạo này sẽ là vị trí đầu tiên được kẻ đó quan tâm phong tỏa. Bước vào đó là bước vào tử địa, lành ít dữ nhiều.

Chỉ ở bên hữu, hơi chếch về phía hậu, như Mạnh Đạt Nhân đang nhìn, địa hình tương đối phù hợp với hoàn cảnh hiện tại Mạnh Đạt Nhân đang cần.

Đó là nơi có nhiều khối đá chông chênh nằm chồng lên nhau tạo thành nhiều khe hở, nhiều lối đi, mà khi cần Mạnh Đạt Nhân có thể lợi dụng địa hình để vòng tránh bất kỳ sự truy đuổi nào. Tuy nhiên với địa hình này vẫn có một nhược điểm mà Mạnh Đạt Nhân vừa nhìn thấy đã nghĩ đến ngay. Là nếu địch nhân có đông nhân số, nếu địch nhân vì lý do nào đó đã phục sẵn và không để Mạnh Đạt Nhân phát hiện, giả như Mạnh Đạt Nhân chui vào và giả như địch nhân muốn hủy diệt Mạnh Đạt Nhân thì chỉ cần một ít hỏa dược là đủ cho địch nhân thực hiện ý đồ. Các khối đá nằm chồng lên nhau khi bị chấn động sẽ phải đổ ụp xuống và Mạnh Đạt Nhân lúc đó dù có chấp cánh cũng không thể nào thoát chết dưới thiên la địa võng tự nhiên này.

Lợi và hại, ưu điểm và khuyết điểm luôn luôn song song tồn tại là hai mặt của bất kỳ giải pháp nào. Và đã là người, bất luận là ai cũng vậy, đâu thể cầu toàn và nuôi hy vọng sẽ tìm thấy một giải pháp nào đó chỉ toàn là ưu điểm không có bất kỳ nhược điểm nào dù nhỏ ? Lợi bất cập hại, đừng thấy lợi mà nghĩ là vô hại. Họa vô đơn chí, khi liên tiếp gặp phải nhiều phen hoạn họa đừng vội nghĩ là sẽ không còn gặp họa nữa.

Mạnh Đạt Nhân ngấm ngấm thở dài và hy vọng những gì đang xảy ra cho bản thân đang lo toan chỉ là do quá đa nghi mà ra. Vì kỳ thực, đâu phải ai ai cũng thông minh biết rõ Mạnh Đạt Nhân tìm đến Mã Bình Sơn này mà chờ sẵn với bao mưu đồ bất lợi ?

Mạnh Đạt Nhân lại ngừng thần nghe ngóng.

Và lần này do tin chắc bản thân đã nắm vững địa hình, Mạnh Đạt Nhân chợt nghiêm mặt, hướng về khối đá nằm cao trên triền núi, chỉ cách Mạnh Đạt Nhân không đến mười lăm trượng. Mạnh Đạt Nhân lên tiếng bằng giọng hoàn toàn trấn tĩnh :

- Trong tay tại hạ là Trầm Bội Uyển cô nương, một người hiện trúng độc đang được tại hạ đưa đến đây cầu y. Nếu tôn giá có quan tâm đến điều này, lời tại hạ giải thích vậy là đủ, mong tôn giá hiện thân cho.

Hoàn toàn ngoài dự đoán của Mạnh Đạt Nhân, ở phía sau tảng đá khác không phải là khối đá Mạnh Đạt Nhân đang nhìn một thanh âm vang lên cùng với bóng người từ đó lách ra :

- Mạnh Đạt Nhân ! Là lão phu đây.

Mạnh Đạt Nhân thoáng sửng sốt ngậy người nhìn nhân vật đó.

Nhân vật đó bước đến miệng túm tím cười :

- Đường như ngươi không nhận ra lão phu ? Là do ngươi kém trí nhớ hay do lão phu đã có dáng vẻ bên ngoài thay đổi ?

Mạnh Đạt Nhân vụt chớp mắt vài lượt :

- Lão...! Hóa ra lần đó từ Tiềm Thủy Động rơi xuống sông Hoàng Hà tôn giá đã may mắn sống sót ?

Lão nhân nọ cười tươi :

- Đến lão phu còn không ngờ hươg hồ là ngươi ? Nào, sau gần một năm không gặp mặt xem ra ngươi cũng không ít lần gặp kỳ tích ? Có lẽ sở học của ngươi hiện nay không chỉ có Bát Quái Môn như lão phu từng biết ?

Hãy tạm ngồi xuống đây, nói cho lão phu nghe nào.

Lão nhân quả nhiên đã có nhiều biến đổi. Không kể nhân dạng lão đã bị thay đổi nhờ không còn bị mụ Cổ Mỹ Kỳ cầm sanh và bỏ đói nhiều ngày trên Hắc Thạch Đảo như lúc Mạnh Đạt Nhân gặp. Mà đến tính khí của lão cũng thay đổi. Lão không còn dễ nổi giận như thuở nào.

Mạnh Đạt Nhân có thể hiểu điều này vì bất kỳ ai một khi bị kẻ khác sanh cầm lại không sinh ra cái gắt và phần nộ ?

Nhưng tươi cười hòa nhã như lão nhân hiện giờ đó là điều Mạnh Đạt Nhân không hề nghĩ là có nên bắt giác lưu tâm.

Mạnh Đạt Nhân vờ cười gượng :

- Sở học của tại hạ dù thăng tiến tới đâu cũng không thể so với tôn giá.

Lão nhân xua tay :

- Người chớ quá tự khiêm. Đối với lão phu, thời gian bắt buộc phải lưu ngụ tại Hắc Thạch Đảo là khoảng thời gian lão phu không bao giờ quên. Do vậy, từ khi nhờ may mắn thoát hiểm lão phu vẫn luôn lưu tâm ghi nhận từng động tĩnh có liên quan đến người. Và lão phu được biết thời gian gần đây người nhờ bí kíp Vạn Lưu Quy Tông mà vang danh thiên hạ. Chẳng phải....

Mạnh Đạt Nhân chợt ngắt lời :

- Chậm đã nào tôn giá ! Tại hạ thật sự muốn biết tôn giá một mình đi đến đây hay còn đi chung với ai khác ?

Lão nhân nheo mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Đã nhiều năm rồi lão phu luôn độc lai độc vãng. Có chi người nghi lão phu đi đến đây với một nhân vật nào đó ?

- Vậy không hiểu tại sao tôn giá lại biết tại hạ đến đây để bây giờ tình cờ gặp mặt ?

- À! Thì người cứ xem lão phu tình cờ gặp người nên lập tức bám theo.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Tôn giá bảo thời gian ở Hắc Thạch Đảo là thời gian đáng nhớ nhất ? Vậy thì theo lẽ thường vừa nhìn thấy tại hạ tôn giá phải hiện thân và gọi ngay.

Đâu lý do gì để tôn giá đủ nhẫn nại chờ đến lúc tại hạ dừng chân tại Mã Bình Sơn này và hiện thân đúng lúc ?

Lão nhân hết cả tươi cười :

- Tóm lại người nghi ngờ cả lão phu ?

Mạnh Đạt Nhân không đáp, lại hướng mặt về khối đá lúc nãy đã nhìn và lần này lên tiếng đề quyết hơn :

- Người ẩn sau khối đá kia không lẽ còn Mạnh Đạt Nhân này lên tiếng mời mới chịu xuất đầu lộ diện ?

Khó thể biết phản ứng của lão nhân này là giả hay là thật, Mạnh Đạt Nhân chỉ nhìn thấy lão nhân lộ vẻ sùng sốt nhìn vào khối đá Mạnh Đạt Nhân đang nhìn :

- Không phải người đến đây cầu y và người ẩn đó là người người cần gặp ?

Từ sau khối đá có một bóng người xuất hiện :

- Lôi lão huynh ! Không ngờ Lôi lão huynh lúc nào cũng nhanh chân hơn Khổng mỗ.

Người nấp sau khối đá là đệ tam trưởng lão Thần Môn, là Khổng Gia Lập ?

Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận khắp người đều nổi gai.

Gương mặt tuy biến sắc dần nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn xạ ánh mắt phần nộ nhìn lão nhân họ Lôi, như Khổng Gia Lập vừa gọi.

Mạnh Đạt Nhân quát lớn :

- Hay lắm ! Người của Thần Môn quả nhiên luôn có những hành tung kỳ bí khó lường, khiến tại hạ không thể không khâm phục. Nhưng nếu muốn dồn Mạnh Đạt Nhân này vào tuyệt địa, hừ, Thần Môn các người đắc ý quá sớm đấy.

Dứt lời Mạnh Đạt Nhân lập tức dịch người về phía động khẩu đã bị lớp cây đại che kín mà trước đó Mạnh Đạt Nhân đã có dịp quan sát.

Vút !

Khổng Gia Lập từ trên cao bung người lao xuống :

- Giết chết Vũ Văn Kinh Nhượng một hung thù như ngươi đâu dễ được bốn môn buông tha. Hãy mau nộp mạng !

Vù...

Riêng lão nhân họ Lôi không biết là thật hay giả vờ lão có phần bàng hoàng nhìn sững vào Mạnh Đạt Nhân :

- Ngươi đã giết Vũ Văn Kinh Nhượng thật sao ? Lão phu....

Lão Lôi không có cơ hội nói hết những gì định nói, Khổng Gia Lập bất ngờ găm lên hô hoán gọi lão Lôi :

- Lời của Khổng mỗ Lôi lão huynh hà tất phải nghi ngờ. Nếu muốn người đã chết yên tâm nhắm mắt, Lôi lão huynh hãy mau giúp Khổng mỗ lấy mạng tiểu tử. Nhanh nào !

Lôi lão vẫn có ý chần chừ, vậy là đủ cho Mạnh Đạt Nhân thực hiện ý định.

Vừa chạy đến bụi cây che khuất động khẩu, thay vì chui tọt vào, Mạnh Đạt Nhân bất ngờ quay người dịch bộ, vận dụng Bát Quái Du Hình Bộ để lướt qua người lão Lôi và nhanh chóng tiến vào lối đi được tạo ra từ những khối đá chồng chất.

Vút !

Lão Lôi có phản ứng hơi muộn. Vừa đuổi theo Mạnh Đạt Nhân lão Lôi vừa quát bảo :

- Ngừng lại nào tiểu tử ! Lão phu cần biết rõ sự thật quanh cái chết của Vũ Văn Kinh Nhượng tiểu huynh đệ của lão phu.

Để thực hiện ý đồ như đã dự định trước, Mạnh Đạt Nhân vừa chạy vào chỗ có địa hình phức tạp hiểm trở lập tức đảo người ngoặt qua ngoặt lại vào bất kỳ ngách đá nào chợt thấy.

Đúng lúc này Trầm Bội Uyển chợt tỉnh lại và cả nàng cũng phải nghe tiếng quát giận dữ của Khổng Gia Lập gào đuổi theo sau :

- Hãy nhanh lên, đừng để tiểu tử chạy thoát.

Thanh âm ào ào của Trầm Bội Uyển vang lên làm Mạnh Đạt Nhân cảm thấy nhẹ cả người. Nàng hỏi :

- Mạnh thiếu hiệp vẫn chưa thoát khỏi sự truy đuổi của Thần Môn ?

Mạnh Đạt Nhân lên tiếng khi đôi chân vẫn thoăn thoắt :

- Với Bạch Quan Nhật thì tại hạ đã thoát từ lâu. Hiện chúng ta đang ở Mã Bình Sơn. Điều làm tại hạ ngạc nhiên là không hiểu sao người của Thần Môn lại sớm có mặt ở nơi đây.

Diện mạo của Trầm Bội Uyển vốn đã nhợt nhạt giờ lại càng nhợt nhạt hơn :

- Họ cũng đến Mã Bình Sơn ư ? Vậy thì nguy mất, Mạnh thiếu hiệp hãy...

Địa hình Mạnh Đạt Nhân chọn quả nhiên có nhiều điều lợi. Tuy nhiên, nếu Khổng Gia Lập và lão Lôi hai người thật khó nhìn thấy hoặc đoán biết trước phương hướng Mạnh Đạt Nhân sắp chạy vào thì ngược lại Mạnh Đạt Nhân cũng khó phát hiện nơi nào có và nơi nào không có người ẩn nấp chờ sẵn.

Đang khi lắng nghe Trầm Bội Uyển nói có vẻ như nàng sắp chỉ điểm cách di chuyển và phương hướng giúp Mạnh Đạt Nhân dễ thoát thân, chợt từ một khe đá kín đáo ngay trước mặt Mạnh Đạt Nhân bỗng có người chập chờn ẩn hiện.

Không dám chần chừ, hữu thủ của Mạnh Đạt Nhân lập tức phát kinh :

- Khá lắm ! Đỡ !

Chợt bóng người phía trước lên tiếng :

- Dừng hồ đồ ! Ta đây ! Mau theo ta !

Và bóng người đó lùi mất hút vào khe đá.

Mạnh Đạt Nhân có một thoáng ngần người :

“Là đại trưởng lão Hoàng Kim Hoán ? Liệu đây là mưu kế của lão hay lão thật sự muốn giúp ta ?” Tiếng quát tháo của Khổng Gia Lập ở phía sau vẫn vang lên không ngừng :

- Sao Lôi huynh còn đứng đó ? Mau đuổi bắt tiểu tử !

Mạnh Đạt Nhân lập tức có quyết định đưa Trầm Bội Uyển chạy theo đại trưởng lão của Thần Môn.

Vút !

Vị đại trưởng lão quả thông thuộc địa hình, lão tuy di chuyển ngoắc ngoéo khó lường nhưng hầu như có chủ đích hẳn hoi, khiến Mạnh Đạt Nhân dù phải bám theo vẫn dễ dạ kinh nghi.

Và sự thông thuộc địa hình của vị đại trưởng lão ngay sau đó đã được chứng minh, lão dừng lại trước một cốc núi hoàn toàn hoang vắng, đồng thời hai nhân vật đang truy đuổi Mạnh Đạt Nhân đã bị bỏ mất đằng sau.

Lão quay lại xạ mắt nhìn Trầm Bội Uyển lúc này vẫn còn hồi tĩnh :

- Vị cô nương đây họ Trầm ? Đó là câu hỏi dành cho Mạnh Đạt Nhân, chân bước lùi, Mạnh Đạt Nhân động dung nhìn lão:

- Tại hạ hiểu rồi ! Chính Bạch Quan Nhật ngay khi không thể đuổi kịp tại hạ đã cho tiền bối biết rõ nơi tại hạ sẽ đến. Vì không ai ngoài y biết rõ nàng ở họ Trầm ?

Trầm Bội Uyển chợt nắm tay Mạnh Đạt Nhân :

- Không thể để bất kỳ ai biết rõ nơi gia gia tiểu nữ ẩn thân. Mạnh thiếu hiệp...

Hoàng Kim Hoán nghe rõ câu này chợt cau mày :

- Cô nương gọi ai là gia gia ? Có phải là Trầm Quân...

Bàn tay của Trầm Bội Uyển đang nắm vào tay Mạnh Đạt Nhân vụt trắng bệch:

- Ở bên tả có lối đi ! Mạnh thiếu hiệp hãy mau mau...

Hoàng Kim Hoán bước lên hai bước :

- Trầm cô nương, xin chớ ngộ nhận ! Giữa Trầm Quân và lão phu...

Toàn thân Trầm Bội Uyển chợt run bắn lên :

- Chạy mau !

Mạnh Đạt Nhân hít vào một hơi thật dài, nhìn lão Hoàng :

- Tại hạ đành thất lễ !

Vút !

Mạnh Đạt Nhân vừa mới chạy về phía tả chưa được một trượng, Hoàng Kim Hoán với thân pháp vô thượng vụt xuất hiện chặn lối :

- Được rồi ! Ta sẽ không hỏi gì về Trầm Quân nữa. Giờ đến lượt Mạnh Đạt Nhân ngươi hãy cho ta hỏi về...

Mạnh Đạt Nhân cười lạnh :

- Lại nói về bí kíp Vạn Lưu Quy Tông ? Xin lượng thứ, Trầm cô nương đã bị trúng độc, đây chưa là lúc tại hạ giải thích điều không cần giải thích.

Thất lễ !

Mạnh Đạt Nhân vận dụng Bát Quái Du Hình Bộ lướt qua người lão Hoàng.

Lão cười khẩy :

- Ngươi đừng quên dù sao ta cũng là người truyền thụ công phu Bát Quái Môn cho ngươi. Nếu muốn đi hãy giải thích đã.

Rồi lão cũng dịch người dùng chính Bát Quái Du Hình Bộ ngăn cản Mạnh Đạt Nhân.

Vút !

Mạnh Đạt Nhân đánh giọng :

- Tiếp nhận công phu là có điều kiện. Tiền bối nghĩ sao nếu sự thật cho thấy Bát Quái Du Hình Bộ của tại hạ thi triển đã đạt mức cao minh hơn ?

Xem đây !

Vút !

Bước dịch chuyển của Mạnh Đạt Nhân có phần cao minh hơn lão Hoàng dù chính lão là người truyền thụ và đang thi triển bộ pháp đó. Lão đã bị Mạnh Đạt Nhân vượt qua.

Lão động nộ đuổi theo.

Vút !

Với loại khinh thân pháp khác thượng thừa hơn, có lẽ khinh thân pháp của Thần Môn công phu, lão Hoàng lại xuất hiện trước mặt Mạnh Đạt Nhân :

- Sao ngươi dám dùng khẩu quyết Vạn Lưu làm cho Bát Quái Du Hình Bộ biến đổi ? Ngươi có biết đó là điều làm ta cảm phẫn nhất không ? Ta không trừng trị ngươi không được ! Đỡ !

Vù...

Với nét mặt như băng Mạnh Đạt Nhân lại dùng Bát Quái Du Hình Bộ để tránh chiêu đồng thời xô mạnh hữu kinh :

- Tiền bối thật sự không biết lý lẽ ? Thử hỏi bí kíp Vạn Lưu có gì xấu khiến tiền bối như luôn có ác cảm ?

Vù...

Ầm !

Hoàng Kim Hoán lạnh giọng :

- Khá lắm! Nội lực ngươi tăng lên bội phần có lẽ cũng nhờ bí kíp Vạn Lưu ?

Nghe đây phạm kẻ nào luyện bí kíp Vạn Lưu đều là kẻ thù của bốn môn.

Ngươi chớ trách ta sao lại trở mặt. Đỡ!

Vù...

Giận dữ Mạnh Đạt Nhân quát tháo :

- Bí kíp Vạn Lưu có gì không tốt ? Và Thần Môn liệu tốt cả sao ? Nghe đây bao nhiêu tin tưởng trước đây tại hạ dành cho quý môn giờ không còn nữa rồi. Tại hạ đã thức ngộ, rốt cuộc Thần Môn cũng có những hành vi không khác gì Địa Khuyết Cung. Nếu tiền bối còn ngăn cản đừng trách tại hạ phải đắc tội.

Và một lần nữa Mạnh Đạt Nhân nhờ Bát Quái Du Hình Bộ để tránh khỏi chiêu công của lão Hoàng.

Vút !

Lão Hoàng thêm thịnh nộ :

- Điều tốt không muốn, lại muốn điều xấu. Người có tư cách gì để phê phán bốn môn, đòi đắ tội với ta ?
Đỡ !

Ào...

Nhận ra chiêu chưởng lần này của lão Hoàng chính là công phu Cửu Trùng của Thần Môn từng được Bạch Quan Nhật vận dụng, Mạnh Đạt Nhân đắc ý, y theo cách đã được Trầm Bội Uyên chỉ điểm để vừa tránh chiêu vừa tiếp tục bỏ đi.

Vút !

Lão Hoàng giật mình :

- Không lẽ Bạch Quan Nhật nói đúng ? Người cố tình luyện bộ pháp khắc chế công phu bốn môn ? Ta...

Mạnh Đạt Nhân tiếp tục lao đi và có phần kinh ngạc khi nghe ở phía sau lão Hoàng chợt đổi giọng vừa quát vừa bỏ đi :

- Lôi Đồng! Đừng để tên Khổng Gia Lập dối lừa. Y chính là thủ hạ thân tín của ác phụ Thượng Quan. Mau quay lại đây !

Qua khẩu ngữ này của Hoàng Kim Hoán, Mạnh Đạt Nhân kể như biết thêm hai điều. Thứ nhất lão nhân họ Lôi từng bị giam cầm ở Hắc Thạch Đảo thật sự có tính danh Lôi Đồng, thứ hai Lôi Đồng đang bị Khổng Gia Lập dối lừa điều gì đó, chứng tỏ Lôi Đồng chưa hề biết nội tình của Thần Môn đang bị phân hóa nghiêm trọng với một phe là mộ môn chủ và một phe là do lão Hoàng làm người chủ xướng.

Từ hiểu biết này Mạnh Đạt Nhân chợt có thêm nghi vấn :

“Lôi Đồng là người của Thần Môn nếu không ở phe này thì phải ở phe kia có sao lão không hề biết Khổng Gia Lập là hạng người thế nào, phải cần Hoàng Kim Hoán nhắc nhở ? Như vậy, Lôi Đồng từng là người thuộc phe mộ môn chủ và do Khổng Gia Lập khéo che đậy những hành vi tàn ác của mình như việc thảm sát nhị trưởng lão chẳng hạn, nên Lôi Đồng lúc này dù đã ngã theo về phía lão Hoàng nhưng vẫn chưa biết rõ thực hư về con người Khổng Gia Lập ?” Đang miên man suy nghĩ chợt Mạnh Đạt Nhân nghe Trầm Bội Uyên thì thào hỏi :

- Không còn ai đuổi theo chứ ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Có thể nói chúng ta may mắn ! Để đề phòng vẫn còn người lén bám theo, Mạnh thiếu hiệp có cách nào bất ngờ chuyển về hướng Tây nhưng không lưu lại bất kỳ dấu vết nào ?

Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn quanh :

- Lại ngoặt về phía phải một lần nữa ? Rời khỏi Mã Bình Sơn chạy vào khu rừng đó ư ?

- Mạnh thiếu hiệp làm được không ?

Mạnh Đạt Nhân thâm hiểu, đó là điều không thật sự cần thiết thì Trầm Bội Uyên không có lời khẩn cầu như thế này.

Nhận thấy khoảng cách giữa chân núi và khu rừng có đến năm mươi trượng hơn nếu cứ ngang nhiên chạy băng vào khu rừng, giả như có người ẩn nấp đâu đó ở chân núi dò xét, người dù có sơ suất đến đâu vẫn dễ dàng nhìn thấy.

Mạnh Đạt Nhân cau mày :

- Trừ phi có tài thăng thiên hay độn thổ, tại hạ thật không có cách nào chuyển hướng chạy vào khu rừng mà không bị người phát hiện.

Nàng vẫn khẳng khẳng :

- Phải nghĩ được cách. Tiểu nữ không muốn họ sớm phát hiện chúng ta chạy vào khu rừng.

Mạnh Đạt Nhân ngăn người :

- Nếu là vậy Thủy Bạc Cốc là ở trong khu rừng kia ?

Nàng gật đầu :

- Trong lúc đó lối xuất nhập dẫn vào Thủy Bạc Cốc.

Mạnh Đạt Nhân thở ra nhẹ nhẹ :

- Là cô nương sợ ai đó phát hiện lối xuất nhập này ?

- Phải !

Mạnh Đạt Nhân chợt mỉm cười :

- Muốn vậy sao ta không làm ngược lại ?

- Ngược lại ?

- Không sai ! Thực hư, hư thực. Hãy giả vờ như Thủy Bạc Cốc là ở chân núi phía trước chúng ta cứ ung dung chạy vào khu rừng nhưng đồng thời vẫn có thái độ làm ra vẻ muốn chạy vòng qua chân núi...

- Cách này có được không ? Nhờ có người nhìn thấy họ đâu thể tin chúng ta đang muốn chạy vòng qua chân núi trong khi chúng ta đột nhiên bỏ đường núi chạy vào rừng ?

Mạnh Đạt Nhân lại cười :

- Thói thường vẫn thế ! Kẻ quá đa nghi sẽ có cách nghĩ phức tạp trong khi sự thật lại quá đơn giản như họ nhìn thấy. Khổng Gia Lập hoặc bất kỳ ai thuộc phe y đều là người như thế. Tại hạ tự tin đây là kế sách khả thi.

Trầm Bội Uyển nửa tin nửa ngờ :

- Thật khó tin những gì Mạnh thiếu hiệp nhận định là đúng ! Nhưng biết làm sao bây giờ khi tiểu nữ đang là một người bất lực chỉ trông cậy vào thiếu hiệp.

Mạnh Đạt Nhân trấn an :

- Tại hạ chưa phải đối thủ của bọn họ nhưng đương nhiên tại hạ càng không muốn phải chạm trán với họ. Yên tâm đi ! Rồi chúng ta sẽ đến Thủy Bạc Cốc an toàn.

Dứt lời Mạnh Đạt Nhân đột nhiên tung người lên một tảng đá thật cao.

Sau khi vờ đưa mắt nhìn quanh Mạnh Đạt Nhân liền hồi hải ly khai chân núi chạy thật nhanh vào khu rừng ở mãi về phía tả.

Để thực hiện mưu đồ, vừa chạy đến khu rừng thay vì chui mắt hút vào trong, Mạnh Đạt Nhân lại lợi dụng nhiều thân cây mọc ven bờ rừng để vừa nấp vừa bỏ chạy dọc theo khu rừng.

Cứ như thế khi đến chỗ có thể nhìn thấy nơi chân núi bất ngờ ngoặt vòng qua phía bên kia, Mạnh Đạt Nhân một lần nữa nép vào thân cây to và vờ đưa mắt nhìn đến chỗ vòng của chân núi.

Không thật sự tin vào biện pháp của Mạnh Đạt Nhân, Trầm Bội Uyển lên tiếng :

- Liệu Mạnh thiếu hiệp...

Đặt một ngón tay lên môi, Mạnh Đạt Nhân thì thào :

- Suyt ! Từ đây đến đó tuy ngoài ba mươi trượng nhưng với thuật Địa Thính thượng thừa của bọn người họ Khổng, họ vẫn dễ dàng nghe tiếng chúng ta đối thoại.

Đoạn, Mạnh Đạt Nhân cố tình căn dặn nàng :

- Thật may, tại hạ cũng được luyện qua thuật Địa Thính này. Hãy chờ thêm một lúc nữa nếu tại hạ không phát hiện điều gì khả nghi, chúng ta có thể ung dung đến nơi cô nương cần đến.

Nói dứt lời, Mạnh Đạt Nhân cúi đầu nhìn xuống cố ý cho Trần Bội Uyển thấy hai mắt chàng đang nhấp nháy cho nàng biết đó chỉ là kế nghi binh mà thôi.

Nàng nhìn thấy và cười gượng, hàm ý vẫn không tin rằng kế của Mạnh Đạt Nhân sẽ đắc dụng.

Không một lời giải thích Mạnh Đạt Nhân lại lợi dụng những thân cây rừng len lén lúi lũi mãi vào trong sâu.

Năm trượng - mười trượng... rồi mười lăm trượng.

Khi đã bị lớp cây dày ở bên ngoài che khuất Mạnh Đạt Nhân thì thảo vào tai nàng :

- Đây là lúc có thể biết mưu kế thành hay bại. Cô nương mau chỉ tại hạ rõ chỗ xuất nhập Thủy Bạc Cốc. Nhanh lên !

Thái độ của Mạnh Đạt Nhân không hiểu sao làm Trần Bội Uyển tin tưởng.

Nàng bảo :

- Ở giữa rừng có ba thân cây vừa to vừa cao mọc theo hình chữ phẩm. Đó là...

Đủ rồi ! Đi !

Mạnh Đạt Nhân quay mặt vào giữa khu rừng vừa chạy vừa tìm kiếm vị trí của ba thân cây như Trần Bội Uyển vừa nói.

Cũng lúc này Mạnh Đạt Nhân mơ hồ nghe ở mãi phía chân núi có tiếng người hô hoán :

- Tiểu tử ! Bốn môn chủ đã đến đây ! Cho dù ngươi có ẩn mãi trong rừng phen này vẫn không thoát thiên la địa võng của bốn môn.

Mạnh Đạt Nhân cười thầm. Mục môn chủ có đến cũng vô dụng. Mục sẽ phải chờ lâu lắm mới có thể biết rằng Mạnh Đạt Nhân đã không chấp cánh vẫn mất dạng khỏi khu rừng. Đến chỗ có ba thân cây, Trần Bội Uyển thở ra nhẹ nhẹ:

- Ở cây cao nhất có chỗ rộng. Hãy lên đó chui vào.

Vút !

Mạnh Đạt Nhân tung người lên cao và chỉ trong chớp mắt đã chui mất hút vào trong chỗ rộng, nơi dẫn đến một chỗ có địa hình hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của bất kỳ ai lần đầu lọt vào....

22. Thủy Bạc Cốc

Một thân cây rộng ruột, bị mục ở giữa từ bên trong nhưng mọi dáng vẻ và bên ngoài cho thấy cây vẫn sống, vẫn sinh sôi phát triển, quả là điều kỳ lạ hiếm thấy. Nhưng kỳ lạ hơn là phần rộng thân cây sau khi thông tận đất thì tại đó lại xuất hiện địa đạo.

Vì là địa đạo ngầm dưới nền đất và chạy xuyên qua cánh rừng dẫn đến tận chân núi, nên từ bên trên và từ tứ phía có những rễ cây xuất hiện lơ lơ, ngoằn ngoèo và chằng chịt ngay trong địa đạo là điều không tránh khỏi.

Như vậy, chính những rễ cây này vô tình gia cố, làm vững cho địa đạo, không để địa đạo bị đổ ụp xuống, chứng tỏ ai là chủ nhân của địa đạo đã lường trước được mọi việc, biết lợi dụng địa hình tự nhiên và am hiểu khá nhiều về thuật kiến tạo mới dám lập địa đạo ngay dưới khu rừng. Một người có tâm cơ đáng phục ! Và do biết chắc địa đạo sẽ tồn tại lâu dài hầu, như là vĩnh viễn, chủ nhân nơi này đã tỏ ra hào phóng khi thi thoảng đính một viên dạ minh châu vào phần vòm bằng rễ cây, đôi ba trượng một viên, đủ để tạo ánh sáng huyền ảo giúp việc đi lại được dễ dàng.

Đây chính là điều mà Mạnh Đạt Nhân dù có giàu sự mừng tượng đến đâu cũng không thể nào ngờ đến.

Ánh sáng phát ra từ những viên dạ minh châu đã là huyền ảo, thế mà khi lớp ánh sáng mờ mờ tỏ tỏ này hoặc rơi trực tiếp hoặc hắt bóng của những rễ cây này vào những tầng rễ cây kế cận, hình dạng do mức độ tương phản của ánh sáng tạo thành đã khiến lớp rễ cây ngoằn ngoèo chẳng chịt thành những hình ảnh thiên hình vạn trạng. Và những hình ảnh này sẽ tùy theo mục quang của mỗi người mà có dáng vẻ khác nhau.

Chính Trầm Bội Uyển đang thì thào như là để trấn an Mạnh Đạt Nhân:

- Người nào lần đầu tiên đi vào địa đạo này cũng vậy, hình ảnh của những rễ cây rất dễ tạo cảm giác người đó đang đột nhập vào nơi lưu ngụ của đủ loại quái xà. Mạnh thiếu hiệp có dũng lược hơn người ắt không phải vì thế mà sợ ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu, mỉm cười :

- Cô nương đã không sợ, có chi tại hạ sợ ? Mà này lệnh tôn có ý gì khi kiến tạo ra địa đạo này ?

Nàng bảo :

- Gia gia không hề kiến tạo ra địa đạo này. Nó đã có sẵn, gia gia chỉ là người phát hiện.

- Là địa đạo dẫn từ Thủy Bạc Cốc, nơi lệnh tổ lưu ngụ đến tận khu rừng ư ?

Nàng ngập ngừng giải thích :

- Chọn Thủy Bạc Cốc nơi ẩn thân, gia gia tiểu nữ có ẩn tình khó thổ lộ. Để rồi sau đó, lo sợ sẽ có ngày địch nhân phát hiện và truy sát, gia gia đã bỏ công nghiên cứu địa hình quyết tìm một nơi để đào thoát nếu ngày mà gia gia lo sợ sẽ xảy ra thật sự sẽ đến, và người đã tìm thấy địa đạo này. Đối với gia gia, cả địa đạo lẫn người đã tạo ra địa đạo đều kỳ bí như nhau. Đến nỗi có lần gia gia nhận định những rễ cây xuất hiện trong địa đạo cũng có thể là pho võ học thượng thừa, được chủ nhân cố tình lưu lại.

Mạnh Đạt Nhân chợt hít vào một hơi :

- Lệnh tổ là cao nhân ẩn thế, nếu lệnh tổ nhận định như vậy nhất định đó phải là pho võ học thượng thừa. Chỉ tiếc, có điều lệnh tổ vẫn chưa biết pho võ học ấy là gì và chủ nhân, người đã lưu lại là ai.

Trầm Bội Uyển bắt giác nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Gia gia là người rất kỳ lạ, bản thân không biết võ công, nhưng lại am hiểu rất nhiều về những đạo lý võ công. Và chưa bao giờ tiểu nữ tán đồng với nhận định này của gia gia. Không lẽ Mạnh thiếu hiệp cũng nhận ra những hình dạng thiên hình vạn trạng của những nhánh rễ kỳ quặc này là chiêu thức võ học ?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Cô nương nói thế nào cũng được, cho tại hạ là người có tâm thần bất ổn cũng không sao. Kỳ thực không hiểu sao vừa nhìn thấy những hình dạng kỳ quái này, một là tại hạ cảm thấy quen quen, hai là tại hạ nghĩ có lẽ chúng có hình dạng giống những chiêu thức võ học.

- Quen ? Ồ của Mạnh thiếu hiệp là gì ?

Mạnh Đạt Nhân chợt hỏi thay vì giải thích như Trầm Bội Uyển đang chờ đợi :

- Cô nương cũng đã đến Tam Điệp Cốc, vậy cô nương có nhìn thấy những dấu vết võ học có lưu lại ở đó ?

Lúc gặp Mạnh thiếu hiệp ở đáy vực, tiểu nữ có nghe thiếu hiệp đề cập đến chuyện này. Và đó là nguyên nhân khiến Địa Khuyết Cung đề quyết người của các phái trăm năm trước bị thất tung là do Thần Môn hạ thủ. Còn nhìn thấy ư ? Vậy thì chưa. Sao ?

Mạnh Đạt Nhân lại cười gượng :

- Ồ tại hạ muốn nói, nếu những dấu vết đó đối với mọi người chỉ là dấu vết còn lưu lại sau một trận loạn chiến thì không hiểu sao đối với tại hạ đó là những tuyệt thức võ học.

Nàng kinh ngạc :

- Những chiêu thức của các phái đã thất truyền ? Mạnh thiếu hiệp muốn ám chỉ những chiêu thức gần đây thiếu hiệp vận dụng, lần lượt bị nhiều người cho đó là công phu từ bí kíp Vạn Lưu, kỳ thực là do thiếu hiệp thức ngộ từ những dấu vết đó ?

Tuy gật đầu nhưng Mạnh Đạt Nhân lại hỏi :

- Cô nương còn nhớ những thi thể không đầu mà chúng ta phát hiện dưới vũng bùn hay không ?

Nàng rùng mình :

- Nhớ. Sao ?

- Mỗi thi thể có mỗi tư thế chết khác nhau, điều này không là khác thường ư ?

Nàng tỏ ra kinh ngạc :

- Những tư thế khác nhau ư ? Lần đó, do không dám nhìn nên tiểu nữ không hề biết.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Đúng là những tư thế khác nhau. Và những tư thế này sẽ là ngẫu nhiên hoặc hoàn toàn bình thường đối với mọi người, cũng như những dấu vết có lưu ở Tam Điệp Cốc. Nhưng đối với tại hạ...

- Lại là những chiêu thức võ học ? Mạnh thiếu hiệp ắt phải là người rất đam mê võ học nên mới có thể nhìn vào dấu cũng cho đó là chiêu thức võ học ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu và thở dài :

- Tại hạ tuy không đam mê võ học nhưng do cần phải có võ học hơn người nên tại hạ phải chú trọng. Còn về việc nhìn vào dấu cũng nghĩ là chiêu thức, nói thật, chuyện này là có nguyên nhân.

- Nguyên nhân gì ?

- Cô nương còn nhớ, khi chỉ phát hiện những thi thể không đầu tại hạ có nói thiếu mất hai ?

- Có !

- Vì cung chủ Địa Khuyết Cung có bảo, tôn trưởng của lão cũng đã mất tích ở đó, vậy là chỉ ít thiếu đi thi thể của người này.

- Đúng vậy !

- Kế nữa, cung chủ Địa Khuyết Cung còn khẳng khẳng bảo đó là hành vi của Thần Môn, là do Thần Môn hạ thủ hãm hại các phái...

- Hung thủ sau khi hãm hại ắt phải bỏ đi, đương nhiên không thể có thi thể lưu lại.

- Nhưng rất tiếc cũng như số thi thể bị vùi dưới bùn, những dấu vết được tại hạ xem là dấu vết võ học cũng chỉ có tám loại.

- Ồ thiếu hiệp nói là người của Thần Môn lần ấy không có người xuất hiện ? Và nhân vật họ Từ, tôn trưởng cung chủ Địa Khuyết Cung cũng không hiện diện ?

- Không phải như vậy! Cô nương hãy nghe và phân biệt cho rõ. Dấu vết tuy lưu lại nhiều nhưng chỉ có tám loại là được tại hạ nhìn ra như chiêu thức võ học lưu lại. Và đến đây, tại hạ chợt có ý nghĩ người của thất đại môn phái và Cái Bang phải chăng đến Tam Điệp Cốc là để hợp lực sáng lập ra một loại công phu chung cho các phái, sau được hiểu đó là Vạn Lưu Quy Tông ?

- Đã có bí kíp Vạn Lưu xuất hiện điều này hãy cứ cho là chắc chắn. Sao nữa ?

Mạnh Đạt Nhân nghiêm giọng:

- Họ làm như thế ắt phải có ý đồ. Là ý đồ gì ? Độc bá võ lâm hay để đối phó chung với một kẻ thù ?

- Họ là tám người thuộc tám môn bang phái khác nhau, bảo họ có ý đồ độc bá là không thể chấp nhận được.

- Không sai ! Vậy là họ muốn chống đối với ai đó ! Là ai ? Thần Môn hay người họ Từ ?

- Điều này thì...! Thiếu hiệp nghĩ sao ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Tại hạ thật không dám đoán bừa nếu người của các phái đó trước khi chết vẫn không cố lưu lại những tuyệt kỹ của họ.

Ngừng một lúc Mạnh Đạt Nhân chợt tiết lộ:

- Họ bị thăm sát nên không thể lưu khẩu quyết. Trong tình thế cấp bách họ đành vận dụng tuyệt kỹ, cố ý lưu lại dấu vết võ học vào vách đá. Bởi đó, tư thế của họ lúc bị hạ sát chính là những tư thế có liên quan đến những chiêu thức tuyệt kỹ. Và đối phương do không nhận ra điều này nên sau khi đoạt mất thủ cấp của họ đã ném tất cả những thi thể không đầu vào bùn. Thật may, nhờ có lớp bùn bao bọc và gìn giữ, những thi thể này sau một trăm năm vẫn tồn tại.

- Và Mạnh thiếu hiệp do đã nhìn thấy những tư thế chết của từng người, liên tưởng đến với từng cụm dấu vết có lưu ở Tam Diệp Cốc, thấu triệt ra những chiêu thức tuyệt kỹ ?

Mạnh Đạt Nhân thừa nhận :

- Đúng vậy! Và từ đó tại hạ có thử suy diễn thế này. Người của các phái vì muốn đối phó với kẻ thù chung đã hiệp lực tạo ra bí kíp Vạn Lưu. Kẻ thù được tin đã xuất hiện thăm sát họ và đoạt luôn bí kíp. Người của Thần Môn sau đó tuy có đến nhưng là đến để đối phó với tên ác nhân này. Có thể do cuộc chiến diễn ra rất khốc liệt, kéo dài thời gian, đủ cho cả hai vừa đánh vừa chạy đuổi nhau khắp nơi. Kết quả, cả hai dù đã chết hay sau đó mỗi người bỏ một nẻo, thi thể của hai nhân vật này không hề có ở Tam Diệp Cốc.

Do vừa di chuyển vừa đối đáp nên ngay khi Mạnh Đạt Nhân dứt lời liền có thanh âm vang lên tán dương :

- Dám suy diễn như người tuy có hơi liều lĩnh nhưng lại có sức thuyết phục, người có trí thông tuệ như người bình sinh lão phu đây chưa hề gặp.

Mạnh Đạt Nhân mới vỡ lẽ khi nghe Trầm Bội Uyển bật kêu :

- Gia gia ! Gia gia lại đến đây để nghiên ngẫm võ học, vô tình đã nghe cả rồi sao ?

Địa đạo vẫn còn kéo dài và ngay khi Trầm Bội Uyển dứt lời thì từ sau một chùm rễ cây chẳng chịt có một lão nhân xuất hiện.

Lão nhân nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Nếu lão phu nghe không lầm, người nhờ ngẫu nhiên am hiểu tuyệt kỹ các phái, như ở bí kíp Vạn Lưu Quy Tông cũng đã ghi ?

Mạnh Đạt Nhân chưa kịp đáp lời, Trầm Bội Uyển bỗng tự thoát ra khỏi tay Mạnh Đạt Nhân và chạy đến chỗ lão nhân :

- Gia gia có vẻ không hài lòng khi thấy Uyển Nhi tự động đưa Mạnh thiếu hiệp đến đây ? Gia gia nên hiểu cho, do bất cẩn Uyển Nhi đã vướng độc khí của viện chủ Cửu U Quỷ Viện, đành phải nhờ Mạnh thiếu hiệp đưa về.

Lão nhân tỏ vẻ kinh ngạc :

- Hài tử đã vướng phải độc khí Cửu U Quỷ Vô Thường ? Bao lâu rồi ?

Mạnh Đạt Nhân có dịp lên tiếng :

- Tiền bối ! Dù văn bối đã vất vả kiêm trình nhưng vẫn để lệnh diệt tôn chi trì tình trạng nay đến ba ngày.

- Ba ngày ? Thật sao ?

Trầm Bội Uyển kêu lên :

- Dường như gia gia không tin ? Gia gia vốn tinh thông y lý, không thể không tự xem ra điều đó ?

Phát hiện ra lão nhân chợt có nụ cười nửa miệng, Mạnh Đạt Nhân trong một thoáng mơ hồ chợt nhận ra một điều kỳ lạ. Mạnh Đạt Nhân vội nhìn Trầm Bội Uyển :

- Trầm cô nương ! Có điều này tại hạ không thể không hỏi, chẳng phải cô nương đã biết trước trong chương Cửu U Quỷ Vô Thường của mục Cổ Mỹ Kỳ là có khí độc sao ? Cớ sao cô nương...

Nàng tươi cười giải thích :

- Tiểu nữ đã biết và đã đề phòng. Nhưng do phát hiện Mạnh thiếu hiệp đang cơn nguy cấp, tiểu nữ lại vội phát chiêu giải nguy lúc nguyên khí chưa đủ phục hồi, vậy là độc khí có cơ hội xâm nhập.

Mạnh Đạt Nhân lại hỏi :

- Vậy thì lạ quá ! Đã trúng độc lại luôn bị hôn mê nhưng sao từ lúc chui vào địa đạo cho đến giờ tại hạ có cảm nhận cô nương càng lúc càng như được phục hồi ?

Chợt nhận ra điều kỳ lạ này, Trầm Bội Uyển cũng tỏ ra kinh ngạc :

- Đúng là như vậy ! Mãi lo chuyện trò cùng thiếu hiệp, tiểu nữ cũng không nhận ra bản thân càng lúc càng tỉnh táo dần. Sao lạ vậy gia gia ?

Câu cuối cùng vì muốn hỏi lão nhân nên nàng đưa mắt nhìn lão nhân. Và khi nàng thấy lão nhân không hiểu sao cứ mãi nhìn Mạnh Đạt Nhân với ánh mắt ngờ vực thật khó lăm lăm, để lão nhân tạm khuây khỏa và chờ lúc được nghe nàng giải thích tường tận, nàng chợt kêu lên và chuyển đổi đề tài :

- Gia gia vẫn thích ngắm nhìn hình thù của bộ rễ kỳ lạ này ? Vậy là từ đây gia gia sẽ không phải ngắm nhìn một mình rồi. Mạnh thiếu hiệp đây, có thể nói là tri âm tri kỷ với gia gia. Vì thoạt nhìn qua đủ loại hình thù của các nhánh rễ Mạnh thiếu hiệp cũng có cảm nhận đó là những chiêu thức võ học như gia gia vậy.

Đoạn nàng quay nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Ở khắp địa đạo chỉ có bộ rễ cây gia gia đang ngắm là có hình thù kỳ lạ nhất, được gia gia của tiểu nữ quan tâm nhiều nhất. Thiếu hiệp hãy mau lại đây và thử nhìn coi. Biết đâu có thêm thiếu hiệp, gia gia sẽ nhận ra đây có phải là chiêu thức võ học hay không và là chiêu thức gì ?

Mạnh Đạt Nhân do nhận ra thái độ thiếu thiện cảm của lão nhân nên không dám đáp ứng lời gọi niềm nở của nàng :

- Đã có lệnh tổ ở đây, tại hạ nào dám...

Nhưng lão nhân bỗng gạt đầu:

- Người cũng cho chúng có hình thù võ học ? Vậy thì thử xem người nhận thấy gì ở bộ rễ cây kỳ lạ nhất này ?

Sau một thoáng phân vân Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng tiến lại gần chỗ lão nhân đang đứng.

Vậy mà khi quan sát bộ rễ cây khắp lượt, thái độ miễn cưỡng của Mạnh Đạt Nhân biến đi.

Thay vào đó Mạnh Đạt Nhân vừa chú mục vừa đi vòng vòng quanh chùm rễ.

Chùm rễ ăn thông từ trên xuống xoắn lấy nhau và len lõi đan xen vào nhau, tạo thành một chùm rễ hầu như thống nhất, vừa to vừa kỳ lạ.

Thái độ của lão nhân chợt thay đổi :

- Người phát hiện điều gì ?

Mạnh Đạt Nhân nói qua hơi thở có phần nào hụt hẫng :

- Nếu ở những nhánh rễ cây khác được mang ý nghĩa là những chiêu thức võ công thì cụm rễ to lớn này phải được xem là tâm pháp luyện công.

Giọng lão nhân chùng lại :

- Người có thể nhận ra đó là tâm pháp, tại sao ?

Mạnh Đạt Nhân ngập ngừng :

- Thật là khó lý giải trong vài lời ngắn gọn, chỉ biết rằng văn bối cảm thấy quen, cứ như đã từng nhìn thấy ở đâu rồi thì phải.

- Ở đâu ?

Mạnh Đạt Nhân do cũng muốn giải thích rõ hơn nên định trầm tư suy nghĩ. Nào ngờ, Trầm Bội Uyển bỗng bật cười :

- Thật không khác nào tri âm phùng tri kỷ. Xem gia gia kia, dù có quan tâm đến đâu cũng đừng quên thái độ đối với khách, huống chi khách đây còn là ân nhân của Uyển Nhi. Gia gia không định mời Mạnh thiếu hiệp vào thăm Thủy Bạc Cốc của chúng ta sao ?

Nghe thế lão nhân thoáng nhăn mặt. Nhưng sau đó lão nhân chợt mỉm cười bảo Trầm Bội Uyển :

- Hải tử nói cũng phải. Nào ! Hải tử mau quay về chuẩn bị đầy đủ các thứ nội tử và thiếu hiệp đây sẽ từ từ về sau, sau khi đi thăm thú khắp nơi.

Tươi cười nàng nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Đã có gia gia đưa đường nhất định thiếu hiệp sẽ có dịp nhìn ngắm khắp nơi, quanh Thủy Bạc Cốc này. Thay vì làm phiền nhị vị, tiểu nữ xin được về trước, chuẩn bị sẵn bữa tiệc tẩy trần, mừng thiếu hiệp đến Thủy Bạc Cốc. Hẹn gặp lại !

Nàng nhanh nhẹn đi cứ như chưa hề trúng độc.

Nhìn theo lão nhân chợt lăm bắm :

- Độc khí của Cửu U Quỷ Viện thật không thể giải trừ. Tiểu liễu đầu có vẻ như không có hiện tượng trúng độc. Thiếu hiệp giải thích thế nào ?

Dứt lời lão nhân vừa thả chân bước đi vừa cố ý chờ nghe Mạnh Đạt Nhân giải thích.

Mạnh Đạt Nhân đương nhiên phải theo bước lão nhân :

- Người tinh thông y lý như tiền bối ắt phải có điểm nào đó nghi ngờ ?

Hoặc giả lệnh diệt tôn chỉ bị vương độc nhẹ, sau đó chân lực bản thân tự vận hành khu trục ?

- Người có nói Uyển Nhi từng hôn mê và có thể đã kéo dài đến tận lúc mới đây ?

Mạnh Đạt Nhân nhớ lại :

- Tuy vậy thỉnh thoảng lệnh diệt tôn được hồi tỉnh.

- Thường vào lúc nào ?

- Nếu văn bối nhớ không lầm thì thường vào những lúc văn bối bắt buộc phải đối địch.

- Có kẻ địch truy đuổi ư ?

- Có ! Đều là người của Thần Môn.

Lão nhân biến sắc :

- Và chúng cũng đến đây ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Đúng vậy ! Và là do đích thân môn chủ Thần Môn lãnh xuất.

- Môn chủ Thần Môn ? Là ai ?

- Một mỹ phụ, văn bối chưa hân hạnh được biết tên.

- Gọi là mỹ phụ ả phải đẹp lắm phải không ?

- Đẹp ! Và có phần ma mỵ.

- Thế nào là ma mỵ ?

- Mụ có cái cười mê hồn và có cái nhìn như thu hồn nhiếp phách.

Lão nhân chợt trầm giọng :

- Người gặp ả rồi ?

- Đã gặp và suýt bị hại bằng một công phu gọi là Hóa Nguyên Chỉ Lực.

Lão nhân bỗng rúng động :

- Hóa Nguyên Chỉ Lực ? Lẽ nào... chính là ả ?

Mạnh Đạt Nhân động tâm :

- Là ai tiến bối ? Lão nhân không hồi đáp, chỉ di chuyển nhanh hơn :

- Mau theo lão phu !

Lão nhân di chuyển tuy nhanh nhưng dưới mắt Mạnh Đạt Nhân thì lão nhân rõ ràng là người không biết võ công như Trầm Bội Uyển từng nói.

“Người không biết võ công nhưng lại am hiểu võ học và say mê nghiên cứu võ học kể cũng lạ ? Vậy thì ai đã chỉ điểm võ học cho Trầm Bội Uyển mà còn là thứ võ học khắc chế võ công của Thần Môn ? Là một người không biết võ công như gia gia nàng ư ?” Quan tâm đến lão nhân Mạnh Đạt Nhân cũng quan tâm đến địa hình nơi đang được lão nhân đưa đến.

Địa đạo tuy đột ngột chấm dứt nhưng do quang cảnh vẫn âm u nên nếu không để ý có lẽ Mạnh Đạt Nhân không nhận ra.

Cả hai đang xuyên qua xuyên lại giữa nhiều khe đá, chứng tỏ họ đang ở ngay chân núi Mã Bình.

Thay cho những rễ cây xù xì luôn xuất hiện ở trong địa đạo thì vào lúc này đây những loại dây leo hoang dại đã thi nhau buông xuống từ trần đá bên trên.

Không khí ẩm ướt dần vô tình nhắc Mạnh Đạt Nhân nhớ đến địa danh Thủy Bạc Cốc.

Mạnh Đạt Nhân phá vỡ sự im lặng :

- Sao gọi là Thủy Bạc Cốc, tiền bối ?

Lão nhân đưa mắt liếc xéo Mạnh Đạt Nhân :

- Nơi lão phu ẩn là dưới chân một ngọn thác ngầm. Bụi nước bay tung tóe và không có chỗ thoát nên cảnh quang như được phủ một lớp bạc. Thủy Bạc Cốc là do lão phu tự đặt. Còn tên thật của nó là Nại Hà Cốc, ý muốn nói ai đặt chân đến cũng như người sắp bước qua cầu Nại Hà, chuẩn bị vào Quỷ Môn Quan.

Mạnh Đạt Nhân lăm lăm :

- Nại Hà Cốc? Một địa danh xưng mang hơi hướng cõi u minh.

Đoạn Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn quanh :

- Chừng nào chúng ta sẽ đến ? Tiếng thác đổ nghe vẫn còn xa, chừng như tiền bối đang đưa vãn bối vòng về phía hậu ?

Lão nhân có phần miễn cưỡng khi đưa tay chỉ bằng quơ :

- Vượt qua chỗ khuất kia đi thêm một đoạn ngắn nữa là đến.

Nghe vậy, biết vậy, Mạnh Đạt Nhân chân bước đi lòng háo hức chờ mong nhìn thấy một khung cảnh được phủ lớp hơi nước mờ trắng.

Nhưng thay vì nhìn thấy khung cảnh đang tưởng tượng đó thì Mạnh Đạt Nhân chợt nghe lão nhân bảo :

- Thiếu hiệp nhận định không sai ! Đây là lối đi vòng dẫn đến phía sau nơi lão phu lưu ngụ. Thiếu hiệp chỉ cần đi xuyên qua động khẩu đó là đến.

Mạnh Đạt Nhân hoài nghi :

- Tiền bối sẽ không đi cùng ?

Lão nhân lắc đầu :

- Không ! Ngay khi biết bọn Thần Môn tìm đến, lão phu hiện là gia chủ đương nhiên phải nghĩ tìm cách đối phó. Sẽ bất tiện nếu để thiếu hiệp biết lão phu định đối phó bằng cách nào. Tốt hơn hết thiếu hiệp cứ đến Thủy Bạc Cốc trước, Uyển Nhi có hỏi, thiếu hiệp chỉ cần đáp vậy là đủ.

Đã từng thấy lão nhân có ý nghi ngờ, Mạnh Đạt Nhân dù là người đa nghi đến đâu cũng đâu dám để lộ cho lão nhân biết.

Mạnh Đạt Nhân đành đưa chân bước vào động khẩu lão nhân vừa chỉ.

Sắp bước lọt vào động khẩu, Mạnh Đạt Nhân bỗng quay lại với một câu hỏi chợt bật ra :

- Văn bối chợt nhớ ra một điều có phải tiền bối là Trầm Quân ?

Không hiểu do câu Mạnh Đạt Nhân hỏi hay do chân sắp bước vào động khẩu quay lại, Mạnh Đạt Nhân thấy lão nhân biến sắc.

Và để che dấu, lão nhân cười gượng :

- Những nghi vấn của thiếu hiệp rồi sẽ được lão phu giải thích. Hẹn gặp lại.

Không chút nghi ngờ Mạnh Đạt Nhân cũng cáo từ và bước vào động khẩu.

Một bước, hai bước...

Một trượng, hai trượng...

Cảnh quang xung quanh Mạnh Đạt Nhân chợt biến đổi.

Và Mạnh Đạt Nhân nhìn đâu cũng thấy những hình trạng kỳ quái...

Há miệng ra định kêu, hy vọng sẽ được lão nhân giải thích sao lại có hiện tượng này. Mạnh Đạt Nhân chợt giật mình khi nghe rõ thanh âm của lão nhân vang lên với tràng cười đắc ý :

- Không phải ta sẽ giải thích những nghi vấn của ngươi mà chính ngươi sẽ phải đáp lại những nghi vấn của Trầm Quân lão phu. Ha...ha...

Mạnh Đạt Nhân hoang mang.

23. Quỷ Công

- Trước tiên, hãy cho lão phu biết, sao ngươi có thể là người của Cửu U Quỷ Viện lại còn là thuộc hạ của Thần Môn ?

Mạnh Đạt Nhân chưa kịp đáp lời thì thanh âm của Trầm Quân lão nhân lại từ nơi nào đó mơ hồ vọng đến :

- Ngươi đừng mong bày điều dối gạt lão phu, cũng đừng mong thoát khỏi quái trận đã mấy mươi năm qua đến lão phu cũng phải bó tay. Hay ngươi nghĩ, vì là người của Cửu U Quỷ Viện nên ngươi có thể hiểu thông suốt quái trận có lẽ do Cửu U Bà Bà một thời kiến tạo ?

Mạnh Đạt Nhân càng nghe càng hoang mang :

- Cửu U Bà Bà nào ? Sao tiền bối bỗng dưng đề quyết tại hạ là người của Cửu U Quỷ Viện ?

- Vậy ngươi giải thích làm sao hiện tượng trùng độc của Uyển Nhi bỗng dưng như không trùng độc ?

- Chẳng phải tại hạ đã giải thích rồi sao ? Đó là...

- Là Uyển Nhi có công lực bản thân tự khử trừ chất độc ? Hừ ! Ngươi đừng tưởng lão phu không biết gì về độc khí của Cửu U Quỷ Vô Thường. Ba ngày ủ độc, nếu không phải ngươi lén cho Uyển Nhi dùng giải dược, ba ngày là đủ cho Uyển Nhi hóa thành người thiên cổ rồi.

- Là nguyên nhân thế nào, tại hạ không cần biết. Tại hạ chỉ biết tại hạ không là người của Cửu U Quỷ Viện.

- Vẫn chối ư ? Vậy tại sao vừa nhìn thấy những công phu võ học có xuất xứ liên quan đến sở học của Cửu U Ma Bà độ nào, người liền bảo là nhìn thấy quen ?

Mạnh Đạt Nhân kinh nghi khôn xiết :

- Là những công phu võ học nào ?

Trầm Quân lão nhân lại một phen giải thích :

- Chính là những công phu hàm chứa dưới hình dạng những nhánh rẽ ở địa đạo. Có lẽ người chưa biết, sau thời gian dài nghiền ngẫm, lão phu đã từ ngờ ngợ đi đến chỗ minh định rằng, đó chính là sở học từng tạo nên danh Cửu U Quỷ Viện trăm năm trước.

Mạnh Đạt Nhân vỡ lẽ :

- Không lẽ vì tại hạ thoát nhìn bảo thấy quen, tiền bối liền cho tại hạ là người của...

- Không sai ! Như lão phu vừa bảo, lão phu chỉ cảm thấy ngờ ngợ và chưa tin chắc. Nhưng khi biết người là người của Cửu U Quỷ Viện và do người bảo người cảm thấy quen, lão phu lập tức nhận chân sự thật. Giờ thì đã rõ, chính đó là công phu từng được Cửu U Ma Bà lộng hành thuở nào và cũng là công phu lão phu đã từng nghe nói đến.

- Không thể suy diễn như vậy ! Tiền bối đâu có thể thoát đầu vì nghĩ tại hạ là người của Cửu U Quỷ Viện để nhận ra đây là sở học của Cửu U, cho tại hạ nhìn thấy quen nên đề quyết ngược lại điều trước đó chính tiền bối đã tin ? Đây là lập luận phi lý, ngụy biện, mâu thuẫn và cường từ đoạt lý !

- Hừ ! Người muốn nói thế nào cũng được nhưng đừng mong chối cãi người không phải là người của Cửu U Quỷ Viện. Tốt hơn hết, người hãy tự giải thích, tại sao người bảo thứ công phu lưu ở đây đối người là quen thuộc ? Và sẽ không có lời giải thích nào đúng hơn ngoài việc người chỉ là người của Cửu U Quỷ Viện mới có cảm nhận quen thuộc với loại công phu này. Ha... ha...

Lập luận của lão nhân vô tình gợi nhớ cho Mạnh Đạt Nhân một điều.

Vì chưa tin lắm vào điều vừa nhớ, Mạnh Đạt Nhân cố gắng suy nghĩ thêm.

Suy nghĩ về điều vừa nhớ, kết hợp với đủ hình dạng các nhánh rẽ xù xì, nhất là liên tưởng đến chùm rẽ kỳ lạ mà Mạnh Đạt Nhân từng cho đó là tâm pháp luyện công, Mạnh Đạt Nhân suy nghĩ thật lao lung.

Mãi một lúc thật lâu sau đó, do đã thức ngộ, đã hiểu và đã vỡ lẽ, Mạnh Đạt Nhân mừng rỡ kêu lên thật to :

- Tại hạ hiểu rồi, tại hạ có thể giải thích được rồi. Có một lần tại hạ tình cờ tìm thấy mảnh hoa tiên ghi kinh văn võ học được ẩn giấu bên trong một thanh trủy thủ, tại hạ có luyện qua. Nhờ vậy, những hình dạng của những nhánh rẽ vì có liên quan đoạn kinh văn này, chắc chắn đó là vật của mục Cổ Mỹ Kỳ, hiện là viện chủ Cửu U Quỷ Viện. Tiền bối...

Thông thường, chỉ cần Mạnh Đạt Nhân kêu lên là đã hiểu, là có thể giải thích, thì lão nhân Trầm Quân nguyên là người đang chờ đợi điều đó ắt phải lên tiếng hỏi dồn.

Đang này, Mạnh Đạt Nhân lại được dịp nói luôn một thôi dài và toàn là những lời chỉ có Mạnh Đạt Nhân hiểu, không nghe lão nhân ngắt lời, dù chỉ một lần, Mạnh Đạt Nhân do kinh nghi nên tự ý dừng lại.

Quả nhiên, Mạnh Đạt Nhân ngờ không sai, sau một lúc lâu dừng lời, thật lạ, Mạnh Đạt Nhân vẫn không nghe lão nhân lên tiếng.

“Lão bỏ đi rồi ư ? Là do Trầm Bội Uyển vì chờ mãi không thấy ta, buộc lão phải bỏ đi để tránh sự nghi ngờ cho nàng ?” Có phần hy vọng, Mạnh Đạt Nhân cố gọi :

- Trầm cô nương ! Trầm tiền bối ! Trầm cô nương có nghe tại hạ gọi không ? Trầm cô nương ?

Không thanh âm nào hồi đáp và quanh Mạnh Đạt Nhân chỉ còn là lớp sáng mờ mờ, dễ tạo cho Mạnh Đạt Nhân nhiều ảo giác, rằng nơi này là một quái trận thật sự do nhân vật nào đó trước đây đã lâu, từng là chủ nhân của địa đạo lập ra, cũng là người lưu lại sở học Cửu U qua hình dạng của các nhánh rẽ.

Không dám manh động, cũng không dám nghĩ là bản thân có thể phá trận xông ra, Mạnh Đạt Nhân đành cam tâm với số phận bị quái trận sanh cầm.

Để tránh sự phiền não tất yếu sẽ phát sinh, Mạnh Đạt Nhân chợt cho tay vào bọc áo, lấy thanh trủy thủ ra.

Chạm phần chốt, tách phần thân khỏi phần chuôi, Mạnh Đạt Nhân lại có trong tay mảnh hoa tiên có ghi kinh văn võ học được ẩn giấu trong thanh trủy thủ.

Đọc lại kinh văn dưới ánh sáng mờ mờ trong quái trận, Mạnh Đạt Nhân càng đọc càng dễ nhớ lại những hình dạng của những nhánh rẽ kỳ quái, nhất là đến cụm rẽ từng được lão nhân Trầm Quân quan tâm.

Ánh sáng tắt dần.

Màn đêm của ngày đầu tiên tại Thủy Bạc Cốc đối với Mạnh Đạt Nhân đã buông xuống.

Lợi dụng đêm đen thanh vắng, Mạnh Đạt Nhân vận lực gọi to :

- Trầm cô nương ! Trầm Quân tiền bối...

....

Ánh sáng mờ mờ lại xuất hiện.

Ngày thứ hai của Mạnh Đạt Nhân tại Thủy Bạc Cốc bắt đầu với sự xuất hiện của cơn đói khát.

Không có vật thực, Mạnh Đạt Nhân đành tìm quên ở công phu Cửu U...

Cứ thế cho đến lúc ánh sáng của ngày thứ ba tàn dần, Mạnh Đạt Nhân chợt nghe ở bên ngoài quái trận có tiếng người rên rỉ :

- U... ư...! Mạnh... Mạnh... thiếu hiệp...

Mạnh Đạt Nhân giật mình kinh hãi :

- Trầm cô nương ? Ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì ?

Ngay khi dứt lời, chợt nhớ đến quái trận, Mạnh Đạt Nhân có phần khẩn trương :

- Tại hạ đang bị một quái trận giam giữ, trừ phi cô nương am hiểu, bằng không chớ vào đây.

Tiếng Trầm Bội Uyển rên rỉ càng lúc càng gần :

- Mạnh thiếu hiệp ! Tiểu nữ... tiểu nữ...

Trầm Bội Uyển vẫn tiến vào quái trận, Mạnh Đạt Nhân lo sợ nhiều hơn là mừng vui. Vì nếu Mạnh Đạt Nhân nhớ không lầm thì chính Trầm Quân lão nhân từng thổ lộ, đến lão cũng không đủ am hiểu để phá trận, vậy Trầm Bội Uyển càng không thể.

Tuy nhiên, nếu vẫn không thể giải phá quái trận mà nàng vẫn liều lĩnh tiến vào, đủ chứng tỏ đã có chuyện xảy ra cho Thủy Bạc Cốc.

Cuối cùng, với chút ánh sáng mờ mờ của ngày thứ ba sắp tan biến, Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy bóng dáng lão đảo của Trầm Bội Uyển xuất hiện.

Thoạt nhìn thấy dáng đi xiêu vẹo của nàng, biết ngay nàng đang lâm thương thế nghiêm trọng, Mạnh Đạt Nhân dù muốn hay không cũng đưa tay đón đỡ.

Không sớm cũng không muộn, đúng lúc này Trầm Bội Uyển lại hôn mê, miệng vẫn tiếp tục lẩm nhảm gọi :

- Mạnh... thiếu... hiệp...

Chưa bao giờ Mạnh Đạt Nhân cảm thấy bất lực như lúc này. Không thể phá trận xông ra, muốn có chút ánh sáng để xem qua thương tích cho Trầm Bội Uyển cũng không có, đến việc đón đỡ Trầm Bội Uyển, Mạnh Đạt Nhân cũng thực hiện một cách khó khăn. Sau ba ngày nhịn đói, nhịn khát, kết quả, bản thân Mạnh Đạt Nhân cũng khuỵu ngã dưới sức nặng mọi khi chỉ bình thường của nàng.

Gắng gượng lăm Mạnh Đạt Nhân chỉ có thể ngồi dậy, đặt nàng tựa đầu vào vai, và Mạnh Đạt Nhân tọa công chi trì cực diện đến lúc trời hừng sáng.

...

Trầm Bội Uyển chợt cựa mình lai tỉnh :

- Mạnh thiếu hiệp ? Vậy là Mạnh thiếu hiệp đã cứu mạng tiểu nữ ? Mạnh Đạt Nhân kinh nghi nhìn nàng :
- Đã xảy ra chuyện gì ? Sắc diện của cô nương tuy còn nhợt nhạt nhưng thanh âm nghe đã đỡ hơn, thương thế của cô nương hiện như thế nào ?

Nàng đưa mắt ngơ ngác nhìn quanh :

- Đây là đâu ? Khẩu ngữ của Mạnh thiếu hiệp như muốn nói chúng ta vẫn đang ở Thủy Bạc Cốc ?

Mạnh Đạt Nhân giữ ý, đỡ nàng ngồi xa ra :

- Đêm qua, trước lúc cô nương tiến vào đây, tại hạ có lớn tiếng đề tỉnh, bảo cô nương đừng mạo hiểm tiến vào quái trận...

Nàng giật mình :

- Quái trận ? Tiểu nữ nhớ rồi. Đâu như hôm trước, tiểu nữ có tình cờ nghe tiếng Mạnh thiếu hiệp gọi, khác với lời gia gia bảo là thuộc hạ đã bỏ đi. Tiểu nữ định tâm đi tìm thì gia gia giải thích, rằng thiếu hiệp do tự ý di loạn nên chẳng may lọt vào quái trận Hóa ra là chỗ này.

Mạnh Đạt Nhân có phần ngờ vực :

- Sau đó cô nương không còn bận tâm, không muốn giúp tại hạ thoát trận ?

Nàng lắc đầu, vẫn cứ đỏ mặt mỗi khi bất ý :

- Mạnh thiếu hiệp xin chờ ngộ nhận. Tiểu nữ đã chẳng thay đổi ý định nếu lúc đó không có người của Thần Môn xuất hiện.
- Họ đến bằng cách nào ? Giữa họ và lệnh tổ có oán thù gì ?
- Cách họ đến không liên quan đến lối xuất nhập bí ẩn chúng ta đã vào. Có lẽ giữa họ và gia gia có cừ thù sâu nặng, họ lùng kiếm khắp nơi, cuối cùng vẫn phát hiện Thủy Bạc Cốc.
- Là nhân vật nào chủ xướng ? Lão họ Hoàng tên Kim Hoán hay Khổng Gia Lập ?
- Có mặt lão họ Khổng. Nhưng nhân vật được gia gia quan tâm lại là một mỹ phụ, rất giống người lần đó đã xô Mạnh thiếu hiệp xuống vực ở sau Tam Điệp Cốc.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Là môn chủ Thần Môn ! Hiện tình lệnh tổ như thế nào ?

Nàng lắc đầu :

- Ngay hôm Mạnh thiếu hiệp không từ mà biệt, đó là theo lời gia gia giải thích, do phát hiện có bọn Thần Môn xâm nhập, tiểu nữ cùng gia gia liền tìm chỗ ẩn thân. Sau đó không lâu, độc chất lại tái phát, tiểu nữ cứ nửa tỉnh nửa mê, phó mặc cho gia gia xử trí.

Ngưng lời một chút, nàng nói tiếp :

- Trong đôi ba lần hồi tỉnh lại, có một lần tiểu nữ nghe tiếng thiếu hiệp gọi như đã kể, tiểu nữ định tâm đi tìm và nghe gia gia giải thích khác đi. Đến lần tỉnh lại gần đây nhất, tiểu nữ phát hiện chỉ còn lại một mình. Không thấy gia gia đâu. Vì lo lắng cho gia gia nên tiểu nữ có đi tìm. Kết quả tiểu nữ tình cờ lạc bước đến đây.

Mạnh Đạt Nhân cau mày :

- Người của Thần Môn không phát hiện ra cô nương ?

Nàng bảo :

- Chính tiểu nữ không phát hiện họ thì có. Đường như họ đã bỏ đi trong lúc tiểu nữ vẫn hôn mê.
- Nói như vậy, không lẽ lệnh tổ đã lọt vào tay họ ?

Nàng thở dài :

- Tiểu nữ cũng lo ngại điều này. Chỉ tiếc, vẫn không hiểu giữa họ và gia gia có oán thù gì ?

Mạnh Đạt Nhân chợt hỏi :

- Về phần thương thế của cô nương, chỉ là do độc chất phác tác thôi sao ?

Nàng tỏ ra kinh ngạc :

- Bản thân tiểu nữ hiện đang cảm thấy hồi phục, có phải Mạnh thiếu hiệp đã cho tiểu nữ dùng giải dược ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Cô nương đang nghĩ gì, tại hạ thừa biết. Có phải lệnh tổ đã khuyên bảo cô nương, cho rằng chỉ có tại hạ mới có giải dược, giúp cô nương hóa giải độc chất ?

Nàng đỏ mặt :

- Mạnh thiếu hiệp chớ quá đa nghi, gia gia không hề...

Mạnh Đạt Nhân xua tay :

- Câu chuyện cô nương kể tuy rất khéo, nhưng tiếc thay sắc diện của cô nương đã phản lại cô nương.

Nàng ngớ người :

- Mạnh thiếu hiệp muốn ám chỉ điều gì ?
- Cô nương thường hay đỏ mặt, cô nương có nhận biết điều đó ?

Nàng ngắc ngứ :

- Nhưng đâu phải đỏ mặt là nói dối ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Không sai ! Đối với người khác, họ lần đầu nói dối thường đỏ mặt. Riêng cô nương vẫn hay đỏ mặt nên khi nói dối sắc diện lại nhợt nhạt đi.

Dứt lời, Mạnh Đạt Nhân lại xua tay khi thấy nàng định biện bạch.

- Chậm đã ! Tại hạ không định nói những gì cô nương vừa thuật lại là nói dối. Tại hạ tin cô nương đang thật sự bị độc chất công phạt. Suốt đêm qua cô nương vẫn hôn mê, đó là bằng chứng khó thể phủ nhận. Và như tại hạ từng biết, cô nương cứ hôn mê rồi lại tỉnh, tỉnh xong rồi lại hôn mê, việc gì đã xảy ra cho lệnh tổ cô nương bảo không biết cũng là sự thật. Nhưng khi cô nương có ý nghi ngờ tại hạ đã cho cô nương dùng giải dược, sau lại bảo là do lệnh tổ đề xuất, đây là lời nói dối.

Nàng càng thêm đỏ mặt :

- Tiểu nữ biết nói thế nào bây giờ, khi...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời :

- Vậy là cô nương và lệnh tổ từng đề cập đến tại hạ ? Cô nương khỏi phải chối quanh, để tại hạ đoán thử xem. Này nhé, khi thấy cô nương lại bị độc chất công phạt, lại nhằm lúc lệnh tổ phải đối phó với Thần Môn, lệnh tổ đương nhiên không còn thời gian tìm cách giải độc cho cô nương.

Nàng bảo :

- Gia gia phải đối phó với Thần Môn, đó là một sự thật.

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ :

- Tại hạ cũng đâu nói khác ? Chỉ có điều, vì lệnh tổ đã nghĩ tại hạ là người của Cửu U Quỷ Viện, do không thể phân thân, vừa lo đối phó với Thần Môn, vừa giúp cô nương giải độc, chính lệnh tổ đã bảo cô nương đến đây và tìm tại hạ. Đúng không ?

Nàng thở dài :

- Vậy thiếu hiệp nói đi, thiếu hiệp phải hay không phải là người của Cửu U Quỷ Viện ?

Mạnh Đạt Nhân cân nhắc :

- Tại hạ sẽ thật tâm nếu sau đó cô nương cũng thật tâm với tại hạ.

- Về chuyện gì ?

- Về lệnh tổ, về nguyên nhân khiến Thần Môn có oán cừu với lệnh tổ.

Nàng ngập ngừng :

- Điều này, có lẽ... tiểu nữ chỉ đáp ứng phần nào.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Chỉ một phần nhỏ thôi là đủ. Còn bây giờ,, cô nương hãy xem đây.

Nàng nhìn thanh trủy thủ đang được Mạnh Đạt Nhân trao cho :

- Chỉ là thanh trủy thủ. Sao ?

- Ở phần tiếp giáp giữa chuôi và thân có một chỗ như bị nứt, cô nương có nhìn thấy ?

Nàng gật đầu :

- Thấy rồi !

- Đây là vật tại hạ tình cờ nhặt được ở Hắc Thạch Đảo, nơi mộ Cổ Mỹ Kỳ dùng để giam người. Cô nương hãy bấm mạnh vào vết nứt.

Nàng làm theo.

Cạch !

Và nàng kêu :

- Có cơ quan điều động ?

Mạnh Đạt Nhân lại bảo :

- Từ đó có thể tách rời phần thân ra khỏi chuôi. Cô nương thử xem.

- Rồi ! Tách được rồi !

- Vậy hãy nhìn lòng rỗng của phần chuôi.

Nàng lại kêu :

- Có một mảnh hoa tiên được cuộn lại.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu, khích lệ :

- Hãy mở ra xem !

Nàng mở mảnh hoa tiên ra :

- Là kinh văn võ học ?

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Tại hạ cũng từng kinh ngạc như cô nương. Và vì lúc đó trong tình trạng bị mộ Cổ Mỹ Kỳ giam giữ, tại hạ có thừa thời gian nên đã thử luyện theo kinh văn này.

- Kết quả thế nào ?

- Quả là thứ tâm pháp thượng thừa hiếm có. Và nếu cô nương có thời gian thử luyện như tại hạ, cô nương sẽ thấy lạ vì phát hiện từ kinh văn này có thể dễ dàng nhận ra hình dạng của những nhánh rễ ở địa đạo chính là chiêu thức võ học.

Nàng lập tức buông rơi mảnh hoa tiên :

- Mạnh thiếu hiệp muốn ám chỉ đây là kinh văn sở học của Cửu U Quỷ Viện ?

- Không sai ! Và nếu ngay lúc đầu tại hạ nhận ra có lẽ đã có cách giải thích cho lệnh tổ hiểu. Đâu đến nỗi bị lệnh tổ nghi ngờ, lừa tại hạ đến đây và bị giam vào quái trận thập phần nguy hiểm này ?

Nàng giật mình :

- Là do gia gia cố ý lừa Mạnh thiếu hiệp sao ?

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Đương nhiên lệnh tổ không thể nói hết sự thật với cô nương. Theo tại hạ suy đoán, trong lần cô nương tỉnh lại và tỉnh cờ nghe tiếng tại hạ gọi, có lẽ khi cô nương đặt nghi vấn lệnh tổ thay vì nghe theo lời giải thích của cô nương, vẫn khẳng định xem tại hạ là người của Cửu U Quỷ Viện ?

Nàng đành thú nhận :

- Gia gia luôn đề quyết như vậy. Còn bảo trước sau gì thiếu hiệp cũng có cách thoát trận, đó là bằng chứng thuyết phục nhất cho thấy thiếu hiệp chính là người của Cửu U Quỷ Viện.

- Do đó, khi không thể lo lắng cho cô nương, trước lúc lệnh tổ bỏ đi, cô nương từng được lệnh tổ khuyên phải đến đây tìm tại hạ ? Vừa tạo cơ hội cho cô nương được giải độc vừa là kế hay nhất giúp cô nương thoát khỏi tay Thần Môn ?

Nàng lắc đầu :

- Lần này thiếu hiệp đoán sai rồi. Gia gia tuy có nói dối rằng thiếu hiệp tự ý đi vào đây, nhưng người không hề có ý khuyên tiểu nữ đi tìm thiếu hiệp.

- Thật ư ?

- Hoàn toàn sự thật. Như tiểu nữ đã nói, lúc tỉnh lại đã thấy gia gia thất tung, tiểu nữ sau khi tìm khắp nơi không thấy bèn nảy ý đi tìm thiếu hiệp.

- Cô nương hồ nghi tại hạ là người đã gây bất lợi cho lệnh tổ ?

Nàng đỏ mặt :

- Đường như tiểu nữ đã ngờ sai ?

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Quá sai là đằng khác. Rồi cô nương sẽ rõ, khi chính cô nương phải chịu chung cảnh ngộ như tại hạ, không thức ăn, không nước uống. Quái trận này là nơi hai ta táng thân.

Nàng thất kinh :

- Ồ thiếu hiệp muốn nói, đã ba ngày qua...

Mạnh Đạt Nhân cười buồn :

- Đến việc tự đứng lên đi lại vào lúc này đối với tại hạ cũng là điều khó khăn.

Nàng hoang mang :

- Nếu vậy, dù tiểu nữ có được giải độc cũng vô ích ?

Mạnh Đạt Nhân nghiêm giọng :

- Một lần nữa tại hạ minh định tại hạ không hề có giải dược, cũng chưa có bất kỳ hành động nào gọi là để giúp cô nương giải độc.

Nàng cau mày :

- Nếu là vậy, phải giải thích làm sao mỗi khi tiểu nữ ở gần thiếu hiệp lại cảm thấy chất độc như không còn phát tác ?

Chàng hoài nghi :

- Có chuyện ày ư ?

Nàng gật đầu :

- Theo gia gia kể lại, người từng hỏi và từng nghe thiếu hiệp đáp rằng, tiểu nữ hay tỉnh lại và tỉnh lại lâu mỗi khi thiếu hiệp cùng người động thủ. Và lần này cũng vậy, suốt ba ngày qua đâu có lần nào tiểu nữ tỉnh lại lâu như lần này ?

Mạnh Đạt Nhân hoang mang :

- Nhưng tại hạ đâu có hành động gì khác, cũng đâu có giải dược cho cô nương dùng ?

Nàng trầm ngâm :

- Gia gia cũng thử nghĩ đến chuyện này. Và người bảo, trừ phi trong người thiếu hiệp có mang theo loại dược vật quý hiếm. Bằng không, nhất định thiếu hiệp phải mà người của Cửu U Quỷ Viện, và đã lên cho tiểu nữ dùng một ít giải dược, đủ để cứu tỉnh nhưng không đủ để hóa giải hoàn toàn.

Mạnh Đạt Nhân chợt nhìn nàng :

- Cô nương dám cùng tại hạ thực hiện một cuộc thử nghiệm ?

- Thử nghiệm gì ?

Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Nhân nói về dược vật quý hiếm, quả nhiên gần đây tại hạ có dùng một nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô. Chỉ cần một giọt máu của tại hạ nếu có thể giúp cô nương giải trừ độc chất, mọi nghi ngờ giữa chúng ta vậy là giải tỏa.

Sao ?

Nàng hồ nghi :

- Liệu có được không ?

- Cần phải thử mới biết. Chỉ mong cô nương hãy một lần tin lời tại hạ.

Nàng ưng thuận :

- Không như gia gia, tiểu nữ vẫn luôn tin ở thiếu hiệp.

Mạnh Đạt Nhân vội nhét lại mảnh hoa tiên vào phần chuôi, lắp trở lại thanh trủy thủ, sau đó dùng thanh trủy thủ trích ra vài giọt máu từ cổ tay.

Trầm Bội Uyển sau khi nhìn kỹ từng động tác của Mạnh Đạt Nhân, thấy không có gì khác lạ bèn ngửa cổ đón nhận những giọt huyết được Mạnh Đạt Nhân nhiều vào.

Chờ một lúc đủ lâu, Mạnh Đạt Nhân thận trọng hỏi :

- Thế nào ?

Thay vì đáp, nàng bảo :

- Gia gia đã quá đa nghi, nghĩ thiếu hiệp chỉ muốn hại người.

Mạnh Đạt Nhân thở phào :

- Lệnh tổ có nghi cũng đúng. Chỉ trách tại hạ thiếu may mắn nên không có dịp giải thích; Đoạn Mạnh Đạt Nhân nhìn nàng :

- Không phải ngẫu nhiên lệnh tổ kết oán cừu với Thần Môn, trong khi lệnh tổ từng am hiểu võ học của Thần Môn. Huống chi vừa nghe đến tính danh của cô nương, lão Hoàng Kim Hoán liền nghĩ ngay lệnh tổ là Trầm Quân. Cô nương liệu có lời nào giải thích ?

Nàng có phần lưỡng lự :

- Về việc này, tiểu nữ chỉ có thể nói rõ một điều, xấp xỉ năm mươi năm về trước, gia gia từng là người của Thần Môn.

Mạnh Đạt Nhân sững sờ một lúc lâu, khiến Trầm Bội Uyển sinh nghi :

- Sao thiếu hiệp bàng hoàng ?

Mạnh Đạt Nhân sực tỉnh hạ thấp giọng và hỏi nàng :

- Vậy điều gì khiến lệnh tổ mất hết võ công ?

- Bị người ám toán lúc đang luyện công, gia gia giải thích như thế.

- Sau đó thì sao ?

- Để lần tránh bị truy sát trong lúc vô phương hoàn thủ, gia gia tìm đến đây.

- Còn lệnh song thân thì sao ?

- Do gia gia vô phương báo phục, nên khi lập gia thất người đề dồn mọi kỳ vọng vào gia phụ. Chuyện không thể cưỡng cầu, gia phụ mãi luyện công, quên câu dục tốc bất đạt, dẫn tới yếu mạng. Sự phiền muộn sau đó cũng đã khiến gia mẫu mệnh chung. Từ đó đến nay dù rất muốn, gia gia vẫn không dám thúc ép tiểu nữ luyện công. Trái lại, người chọn con đường khác, là...

- Là tự nghĩ ra công phu khắc chế, hy vọng cô nương sẽ thay lệnh tổ báo thù ?

Nàng gật đầu :

- Đúng vậy ! Thiếu hiệp vẫn chưa nói tại sao lúc này thiếu hiệp có vẻ bàng hoàng ?

Mạnh Đạt Nhân chợt xua tay :

- Tại hạ tuy chưa dám chắc nhưng ít ra cũng đã thức ngộ nhiều điều. Tuy vậy, nếu nói ra lúc này e quá sớm, hãy đợi đến lúc chúng ta tìm được cách phá trận đã.

Nàng kinh nghi :

- Mạnh thiếu hiệp có thể phá trận sao ?

Mạnh Đạt Nhân lộ vẻ quả quyết :

- Giờ đã rõ, đây là nơi có lưu lại võ học của Cửu U Quỷ Viện, tại hạ tự tin quái trận này sẽ được giải phá nếu tại hạ biết tận dụng mọi hiểu biết có liên quan đến sở học Cửu U.

Nàng động tâm :

- Ồ thiếu hiệp muốn nói, mọi võ học được lưu lại ở đây đã được thiếu hiệp hiểu thấu triệt ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Có chịu đói chịu khát ít ra cũng có phương diện nào đó hữu ích. Qua ba ngày chiêm niệm, tại hạ có thể tự phụ thấu hiểu được bảy tám thành. Và như vậy, nếu tại hạ suy đoán không lầm, quái trận này cũng phần nào đó có liên quan đến sở học Cửu U, nghĩa là tại hạ sẽ có cách thoát thân.

Đoạn Mạnh Đạt Nhân đứng lên :

- Để tránh những bất lợi không cần thiết, ngay từ lúc này có lẽ cô nương nên đi sát theo tại hạ.

Nàng cũng đứng lên :

- Có vẻ độc chất đã được giải trừ hoàn toàn. Sẽ tốt hơn nếu thiếu hiệp để tiểu nữ đi trước. Còn đi như thế nào thì tùy theo sự chỉ điểm của thiếu hiệp.

Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng chấp nhận :

- Có lẽ phải như thế thôi. Tại hạ thật đi không muốn nổi.

Không chút tỵ hiềm, Trầm Bội Uyển đưa tay dìu đỡ Mạnh Đạt Nhân :

- Đi như thế nào ?

Mạnh Đạt Nhân cố che dấu tâm trạng ngại ngùng, bảo :

- Đầu tiên hãy cứ đi bừa. Chờ xem trận thế phát động như thế nào đã.

Nàng nghi ngại :

- Liệu có ổn không ?

- Ổn hay bất ổn, vẫn hơn là chúng ta cứ bị giam giữ mãi mãi.

Nàng tán thành :

- Được ! Vậy thì đi ! Một bước ! Hai bước ! Đủ chưa ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Trận thế quả nhiên có phát động. Hãy bước thêm một bước nữa.

Nàng vừa nhích chân, chưa đầy một bước, liền nghe Mạnh Đạt Nhân kêu:

- Dừng lại ! Cô nương thử nhìn xung quanh xem.

Nàng biến sắc :

- Đều là những ảo giác với đủ hình dáng kỳ quái. Là những hồn ma ư ?

Mạnh Đạt Nhân đáp khẽ :

- Là bóng quỷ thì đúng hơn. Nhưng đây là những bóng cố tình được biến hóa theo một phương thức nhất định.

- Là phương thức gì ?

- Khó có thể nói ngay lúc này. Nào, tại hạ đã ghi nhớ cả rồi, hãy thử bước thêm một bước nữa. Một bước dịch chuyển là một lần quái trận biến hóa ảo giác, tạo nên thật nhiều hình bóng thâm u chập chờn được Mạnh Đạt Nhân gọi là bóng quỷ.

Tiếp theo đó, Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Rất có thể tại hạ suy đoán không sai. Lại là những chiêu thức võ học ?

Bước tiếp nào !

Nàng vừa nhích động :

- Chậm đã ! Tại hạ nhận ra rồi. Đây là hình thức để lưu lại một bộ pháp biến ảo. Chỉ cần hiểu bộ pháp tất có cách thoát trận.

Nghe Mạnh Đạt Nhân hô hoán như thế, nàng bán tín bán nghi :

- Dừng bộ pháp có thể thoát trận được sao ?

Mạnh Đạt Nhân sau đó tuy tiếp tục cùng nàng bước đi nhưng vừa đi để nhận định những phương vị gọi là bộ pháp, Mạnh Đạt Nhân vẫn có thời gian để giải thích cho nàng hiểu sự việc.

Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Cổ Mỹ Kỳ tuy đang là viện chủ Cửu U Quỷ Viện nhưng đó là do mụ tình cờ tìm thấy di học Cửu U. Mụ chưa từng đến đây, cũng không hề biết lại có một nơi như thế này, là nơi có thể gọi là thánh địa của Cửu U Quỷ Viện.

Trầm Bội Uyển nghi hoặc :

- Sao Mạnh thiếu hiệp biết chắc điều này ?

- Rất dễ ! Vì nếu mụ đã biết có một nơi thế này, thử hỏi lệnh tổ làm gì có cơ hội lưu ngụ Ở đây thời gian lâu mà không bị mụ bất ngờ tìm đến quấy rầy ?

Huống chi, tại hạ đã mấy lần cùng mụ giao đấu hoặc mụ kích cảnh mụ giao đấu với người khác, chưa bao giờ tại hạ nhìn thấy mụ thi triển bộ pháp tương tự như bộ pháp tại hạ đang nhìn thấy ở đây.

- Từ đó, Mạnh thiếu hiệp nhận định đây là phương cách duy nhất để thoát trận ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu tự tin :

- Tại hạ nghĩ thế này, võ học Cửu U được lưu tại thánh địa này mới chính thật là toàn bộ sở học Cửu U. Cũng như nhân vật Cửu U Bà Bà trăm năm trước đã xuất hiện, công phu của mụ Cổ Mỹ Kỳ hiện giờ cũng chỉ là phần nào sở học Cửu U không hiểu vì sao bỗng lưu lạc giang hồ. Nếu ý nghĩ này là đúng, tại hạ tin rằng có lẽ tại hạ là người đầu tiên được tiếp nhận toàn bộ di học Cửu U. Và sẽ không có gì ngạc nhiên nếu một lúc nữa đây, tại hạ nhờ bộ pháp thoát khỏi nơi này, quái trận sẽ tự tan biến, do nhiệm vụ lưu truyền bộ pháp đã có người tiếp nhận.

Nói đến đây, cũng là lúc Mạnh Đạt Nhân nhờ những kiến thức sẵn có về sở học Cửu U đã nhận định rõ toàn bộ những phương vị do muôn ngàn bóng quỷ ảnh luân phiên xuất hiện khi quái trận biến động, Mạnh Đạt Nhân chợt trầm giọng bảo Trầm Bội Uyển :

- Đây là lúc chúng ta có thể biết sự thể đúng sai thế nào. Cô nương hãy cẩn trọng và di chuyển phải nhanh. Nào, tả tứ hữu ngũ, thoái tam tiến lục, sau đó tả thất hữu nhị và thoái nhất tiến bát. Thoát !

Vẫn không quên Mạnh Đạt Nhân vì đuổi sức không thể đi nhanh, Trầm Bội Uyển nửa dìu nửa nâng Mạnh Đạt Nhân lên và di chuyển nhanh theo phương vị được chỉ điểm.

Ầm !

Rào... rào...

Cùng với ánh dương quang chợt vỡ òa tràn ngập, động thất mà cả hai vừa nhanh chân thoát ra bỗng bật phát lên tiếng chấn động kinh hoàng. Cả hai vội quay đầu nhìn lại và không thể không rúng động khi tận mắt nhìn thấy toàn bộ động thất đang từ từ đổ xuống phá hủy tất cả những gì từng được biết đến như một quái trận suốt thời gian dài chưa có người giải phá.

Trầm Bội Uyển lên tiếng với thần thái nghiêm trọng khác thường :

- Quái trận đã tự phá hủy. Lẽ nào Mạnh thiếu hiệp chính là nhân vật đầu tiên tiếp nhận toàn bộ di học Cửu U ?

Mạnh Đạt Nhân cũng lên tiếng với giọng khàn đi vì xúc cảm chợt dâng lên tràn ngập :

- Vẫn chưa phải là tất cả đâu. Cô nương hãy nhìn sang bên hữu thì rõ.

Trầm Bội Uyển vừa đưa mắt nhìn đã cảm khái kêu lên :

- Đây là nơi nào ? Không còn là Thủy Bạc Cốc như tiểu nữ từng biết ? Hai chữ Quỷ Cung kia hàm ý gì ?

- Ha... ha... ! Muốn biết rõ Quỷ Cung là gì, sao hai người không hỏi bản nhân ? Ha... ha...

Tràng cười vang lên quá bất ngờ. Và càng bất ngờ hơn khi chủ nhân của tràng cười xuất hiện với khá đông nhân thủ theo chân...

24. Ẩn Tình Thân Môn

Mạnh Đạt Nhân biến sắc kêu khẽ :

- Cung chủ Địa Khuyết Cung và thất đại phái ? Họ đến đây làm gì ?

Gọi là thất đại phái vì bảy nhân vật cùng xuất hiện với cung chủ Địa Khuyết Cung - Nhân vật vẫn luôn che kín chân diện đều là những nhân vật thuộc đủ hạng người và họ xuất hiện với diện mạo thật vốn có. Kỳ thực Mạnh Đạt Nhân thừa biết nhị phái trong thất đại phái đang có cùng một lúc đến hai đại danh xưng. Thứ nhất đạo trưởng Nhất Trần vừa là chưởng môn Võ Đang vừa là viện chủ Bách Nhân Viện. Kể đến chưởng môn Côn Luân có một vị sư bá tuy được mọi người biết đến qua danh xưng Vô Cực Lão Nhân nhưng thân phận thật sự lại là cung chủ Thiên Tàn Cung.

Sự xuất hiện cùng lúc với từng ấy người khiến Mạnh Đạt Nhân vừa kinh nghi vừa lo sợ. Và Mạnh Đạt Nhân sợ nhất vẫn là mưu đồ cùng dã tâm khôn lường của cung chủ Địa Khuyết Cung một nhân vật đang có bối phận tương tự mình chủ võ lâm.

Và ngay câu đầu tiên cung chủ Địa Khuyết Cung đã để lộ ý đồ :

- Võ lâm thất phái từng có những công phu thất truyền. Hãy hỏi tiểu tử kia phải chăng y là người của Thần Môn và hiện giờ y chính là người duy nhất am hiểu võ học thất truyền của các phái ?

Đã có người xướng ắt phải có người phụ họa một kiếm khách với độ tuổi trung niên ngay lập tức tiến ra chỉ ngay vào mặt Mạnh Đạt Nhân :

- Tệ sư bá từng mục kích tiểu tử thi triển sở học từng thất truyền của tệ phái chính là Hồi Phong Tuyệt Thức. Nay thất đại phái đều hiện diện đông đủ, hãy để Thượng Quan mỗ làm chủ việc này thực hư ắt rõ.

Kinh tâm và lo sợ cho Mạnh Đạt Nhân không đủ sức đối địch vào lúc này Trầm Bội Uyển vội hô hoán :

- Chư vị chậm đã !

Vị Thượng Quan kiếm khách kinh nghi nhìn nàng :

- Cô nương là ai ? Nếu là bằng hữu của tiểu tử hử cô nương cũng là người Thần Môn ?

Trầm Bội Uyển thở ra nhẹ nhõm, nàng vẫn còn cơ hội giải thích. Nàng đáp :

- Tiểu nữ họ Trầm, tên Bội Uyển vô môn vô phái dĩ nhiên không liên quan đến Thần Môn.

Cung chủ Địa Khuyết Cung háng giọng :

- Khẩu quyết vô bằng. Nếu cô nương không phải là người của Thần Môn, hà cớ gì cô nương ngăn cản quần hùng tra hỏi tiểu tử kia về sở học của các phái đã bị thất truyền ?

Nàng nghiêm giọng :

- Chính vì việc này tiểu nữ phải lên tiếng. Công phu của các phái đều phải hoàn toàn thất truyền ? Kỳ thực chính những nhân vật trước khi thất tung có lưu lại...

Mạnh Đạt Nhân thoáng biến sắc :

- Đâu phải lúc cô nương đề cập đến chuyện này ? Không khéo giang hồ sinh biến loạn.

Thượng Quan kiếm khách cau mặt :

- Cô nương sao không nói tiếp ? Còn tiểu tử ngươi có ý gì khi bảo giang hồ sẽ sinh biến loạn ? Biến loạn đã có rồi và có từ lúc sư bá ta phát hiện công phu Côn Luân xuất hiện ở người.

Trầm Bội Uyển quay qua trách Mạnh Đạt Nhân :

- Thiếu hiệp phải để tiểu nữ nói. Có nhiều người hợp lực vẫn hơn một mình thiếu hiệp tự tìm cái chết bất minh của bao nhiêu thi thể không đầu ở Tam Điện Cốc.

Cung chủ Địa Khuyết Cung chợt rung động :

- Hoang đường ! Ở Tam Điệp Cốc làm gì có những thi thể không đầu ? Nếu cô nương định đem một câu chuyện hoang đường hẫu chạy tội cho Mạnh tiểu tử thì đừng trách bổn cung chủ phải xem cô nương như đồng bọn của y.

Trầm Bội Uyển nhưng không màng đến lời đe dọa của cung chủ Địa Khuyết Cung nàng vẫn tiếp tục thuyết phục Mạnh Đạt Nhân :

- Đã có nhiều người hiện giờ vẫn cho rằng thiếu hiệp cất giữ bí kíp Vạn Lưu. Thiếu hiệp phải cho họ biết sự thật. Từ đó sẽ minh bạch kẻ nào mới thật sự là người đắc thủ chân kinh, còn cố tình dùng thiếu hiệp làm bình phong che đậy mưu đồ bất lợi đối với võ lâm của y.

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Nhưng làm thế sẽ lợi bất cập hại. Ai dám cam đoan thất phái sẽ không vì chuyện này gây ra tranh giành hỗn loạn ?

Đạo trưởng Nhất Trần vụt tiến ra :

- Vô lượng thọ phật ! Bí kíp Vạn Lưu chỉ có một, người nào giữ ắt có điều kiện am hiểu võ học của các phái thất truyền. Cô nương hàm ý gì khi bảo đang cố tình dùng tiểu tử làm bình phong che đậy ?

Vốn có ác cảm nhất với Nhất Trần, Mạnh Đạt Nhân chột bĩu môi:

- Người của các phái nếu ai ai cũng quan tam muốn thu hồi công phu đã thất truyền có lẽ riêng đạo trưởng là không muốn ?

Nhất Trần sảng giọng :

- Lương Nghi Nhị Nguyên của tệ phái vẫn luôn cần có đủ cương nhu nhị công. Sao bản đạo lại không muốn thu hồi ?

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Thôi nào, viện chủ Bách Nhân Viện, chẳng phải nhị viện nhị cung đã chiếm hữu đa phần võ học từ bí kíp Vạn Lưu rồi sao ?

Người của các phái nghe nói thể đều động tâm :

- Nói thể là ý gì ? Chưởng môn Võ Đang phái sao lại là viện chủ Bách Nhân Viện ?

Nhất Trần biến sắc quát to :

- Nhảm nhí ! Tiểu tử ngươi sao dám bảo bản đạo là....

Với tính khí trầm tĩnh và tâm cơ hơn người cung chủ Địa Khuyết Cung bỗng bật cười:

- Tiểu tử ngươi đừng hòng dùng kế ly gián thất đại phái. Lời đạo trưởng Nhất Trần nói không sai. Người giữ bí kíp Vạn Lưu chính là người am hiểu sở học của thất truyền của các phái. Hôm nay bổn cung sẽ có cách buộc người phải cung xưng tất cả nhất là về hung thủ đã gây ra nghi án trăm năm trước. Ha...ha....

Đoán biết thể nào cung chủ Địa Khuyết Cung sắp ra tay, Mạnh Đạt Nhân mãi nghĩ cách đối phó nên không kịp ngăn cản Trầm Bội Uyển đang oang oang nói rõ sự tình.

Nàng nhìn mọi người :

- Mọi dấu vết lưu lại Tam Điệp Cốc chính là đồ hình võ học. Chư vị nghĩ sao không thử tìm đến phía sau Tam Điệp Cốc một địa điểm hoàn toàn là bùn ở dưới đáy vực ? Chính nơi đó đang là nơi lưu giữ tám thi thể không đầu đều là người của Cái bang và thất đại phái.

Mạnh Đạt Nhân càng thêm lo ngại khi nhìn thấy Trầm Bội Uyển đang đưa cao một vật và giải thích với mọi người :

- Từ một thi thể như vậy tiểu nữ có phát hiện vật này. Chẳng phải là Thiết Chỉ Hoàn tín vật của chưởng môn Nga My hay sao?

Vút ! Vút ! Vút !

Ngay khi Trầm Bội Uyển dứt lời từ trên cao bỗng có ba nhân vật đồng loạt lao xuống. Lo sợ tín vật Thiết Chỉ Hoàn sắp bị ba nhân vật nọ cướp đoạt Trầm Bội Uyển liền ném Thiết Chỉ Hoàn về phía tả nơi có một vị sư thái cứ nhìn chú mục vào Thiết Chỉ Hoàn.

Nàng còn hô hoán :

- Có lẽ sư thái đang là chưởng môn phái Nga My ? Hãy tiếp lấy tín vật.

Vụt...

Cung chủ Địa Khuyết Cung nhanh tay hơn bỗng thi triển một luồng hấp kinh tác động vào Thiết Chỉ Hoàn, làm Thiết Chỉ Hoàn đổi hướng bay về phía lão...

Vù...

Hoàn toàn ngoài ý nghĩ của Trầm Bội Uyển một trong ba nhân vật mới xuất hiện bỗng chớp động thân hình vừa lao về phía cung chủ Địa Khuyết Cung vừa quát tháo ầm ỹ :

- Cung chủ có ý gì khi cố tình không cho Định Tâm sư thái được tận mắt nhìn thấy di vật tổ truyền của phái Nga My ? Hành vi của cung chủ khiến Tiêu mỡ không thể không can thiệp ! Đờ !

Ầm !

Cùng với hành vi phát xạ hấp kinh để thu đoạt Thiết Chỉ Hoàn cung chủ Địa Khuyết Cung vẫn có phản ứng nhanh nhạy trong khi tung tả kinh Vô Minh hoá giải chiêu công của nhân vật vừa tự xưng họ Tiêu.

Mạnh Đạt Nhân lúc này mới có phản ứng dù đã muộn màng. Thột tiên Mạnh Đạt Nhân hô hoán :

- Tiêu bang chủ xin đừng để Thiết Chỉ Hoàn rơi vào tay mù sư thái giả dạng, cũng chớ để lão cung chủ đắc thủ.

Đoạn Mạnh Đạt Nhân quay qua trách cứ Trầm Bội Uyển :

- Sao cô nương cứ tùy tiện hành động ? Cô nương thử nhớ lại xem, chẳng phải nhân dạng của mù Cổ Mỹ Kỳ hoàn toàn giống nhân dạng của mù sư thái kia sao ?

Câu nói của Mạnh Đạt Nhân làm vị sư thái tức giận :

- Nam mô a di đà phật ! Tiểu thí chủ bảo nhân dạng của bản ni giống nhân dạng một kẻ khác ?

Rốt cuộc cung chủ Địa Khuyết Cung vẫn lấy được Thiết Chỉ Hoàn. Lão bật cười khanh khách :

- Định Tâm sư thái. Chẳng phải bỗng cung chủ đã nói rồi sao, tiểu tử chỉ định dùng kế ly gián thất đại phái mà thôi. Còn vật này sư thái yên tâm lẽ nào bỗng cung chủ không giao lại cho sư thái ? Ha...ha...

Vừa cười lão vừa ném trả Thiết Chỉ Hoàn lại cho Định Tâm sư thái.

Vụt...

Có cảm nhận lão cung chủ Địa Khuyết Cung vừa có thủ đoạn mờ ám, không nói không rằng Mạnh Đạt Nhân bất ngờ dịch chuyển thân hình.

Vút !

Với bộ pháp vừa thi triển Mạnh Đạt Nhân đã làm cho toàn thể những ai đương hiện diện đều phải sửng sốt khi nghiễm nhiên thu lại tín vật ngay trước mặt Định Tâm sư thái.

Vút !

Và thật lạ mắt Mạnh Đạt Nhân nhìn ngay vào bề mặt của Thiết Chỉ Hoàn để rồi lêu lêu thất thanh :

- Sao không còn chữ Thiên vốn có trên Thiết Chỉ Hoàn?

Mạnh Đạt Nhân quắc mắt nhìn lão cung chủ :

- Phải chăng lão vừa dùng nội lực để kịp xoá đi...

Cung chủ Địa Khuyết Cung không hiểu sao chợt để lộ ra tia mắt nhìn khiếp hãi. Và bất chấp Mạnh Đạt Nhân đang nói gì, lão bật kêu lên :

- Vạn Quỷ Ân ? Tiểu tử ngươi chính là hậu nhân của Cửu U Quỷ ? Người vừa thi triển Vạn Quỷ Ân công phu ?

Vừa kêu lên lão vừa dịch chân bước lùi.

Cùng lúc đó nhân vật họ Tiêu chính là Tiêu bang chủ của Cái Bang cũng dịch chân thoái bộ :

- Quả nhiên là Vạn Quỷ Ân ! Công phu từ lâu nay đã thất truyền của Vạn Biến Cửu U Quỷ ?

Quần hùng đều tái mặt kể cả Nhất Trần cũng chung tâm trạng. Họ nhón nháo kêu lên :

- Vạn Biến Cửu U Quỷ tái sinh ?

Cạnh đấy có hai chữ Quỷ Cung không lẽ đó là nơi Vạn Biến Cửu U Quỷ tạ thế và di lưu quỷ công tà độc ?

Tình thế vụt biến đổi càng bất lợi hơn khi nghe có tiếng người hô hoán gọi Trần Bội Uyển :

- Uyển nhi mau lại đây với nội tổ.

Mạnh Đạt Nhân giật mình đưa mắt nhìn về phía vừa phát tiếng gọi. Và Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc kêu lên :

- Là tiền bối ư ?

Trần Bội Uyển lập tức bật tung người về phía nhân vật đó :

- Gia gia ! Hoá ra gia gia vẫn còn ở quanh đây.

Vút !

Trần Bội Uyển vừa lao đến thì cạnh gia gia nàng, chính là Trần Quân lão nhân chợt có thêm nhân vật thứ hai xuất hiện.

Nhân vật này cười lạnh với Mạnh Đạt Nhân :

- Tiểu tử ngươi vậy là hết phen này đến phen khác lừa dối lão phu. Việc ngươi là hậu nhân của Vạn Biến Cửu U Quỷ bốn môn nhất định sẽ không bỏ qua.

Sự xuất hiện của nhân vật này làm cho không ít người cảm phẫn. Họ gầm thét vang dội :

- Người của Thần Môn đến rồi.

- Lão kia chính là người của Thần Môn. Chúng ta đừng quên ai là kẻ thù đã làm người các phái chúng ta trăm năm trước bị thất tung.

Thái độ của lão cung chủ Địa Khuyết Cung thay đổi hoàn toàn. Lão cười đắc ý :

- Chư vị đã sai rồi ! Hoàng Kim Hoán vừa tỏ ý địch với tiểu tử đủ thấy Thần Môn không hề xem tiểu tử là người của họ. Ha...ha.... Bốn cung chủ giờ đã rõ kẻ chủ mưu gây ra nghi án trăm năm trước có liên quan đến tiểu tử.

Hướng chi tiểu tử này là hậu nhân của Vạn Biến Cửu U Quỷ. Bao nhiêu tai họa đều xuất phát từ tiểu tử. Chính tiểu tử mới là công địch vô lâm.

Định Tâm sư thái là người đầu tiên hưởng ứng. Sư thái khoa nhẹ trường kiếm :

- Tiểu thí chủ nếu không mau giao hoàn toàn võ công bốn phái thất truyền chớ trách bản ni buộc phải xuống tay hạ thủ.

Nhất Trần đạo trưởng lao đến :

- Tiểu tử đã là công địch vô lâm, sư thái cần gì phải phí lời với tiểu tử ? Tiểu tử mau tiếp chiêu.

Vù...

Cùng một lúc vị Thượng Quan kiểm khách cũng vẩy xạ trường kiếm :

- Người còn không mau giao hoàn võ học Hồi Phong cho tề phái ? Đỡ kiếm !

Véo...

Hai nhân vật này cùng xuất hiện với bang chủ Cái Bang, một người là Đoàn Trường Thắng trưởng lão Cái Bang từng được Mạnh Đạt Nhân biết đến trong thân phận một nhân vật thuộc Bách Nhân Viện.

Đoàn Trường Thắng cũng xuất thủ :

- Có lẽ công phu của bốn bang cũng lọt vào tay người ? Xem chiêu...

Vù...

Mạnh Đạt Nhân sau một lúc đi từ ngõ ngang này đến ngõ ngang khác giờ lại bị nhiều người liên thủ vây công. Mạnh Đạt Nhân động nộ :

- Một Côn Luân với thân phận thứ hai là Thiên Tàn, một Nga My có liên quan đến Cửu U thêm một Võ Đang và một Cái Bang nguyên là người Bách Nhân Viện. Tất cả chuyện này xảy ra đều do bọn nhĩ cung nhĩ viện các người sắp đặt. Đã đến lúc Mạnh Đạt Nhân ta phải báo phục gia thù.

Xem chiêu !

Mạnh Đạt Nhân vừa ra tay phát kinh liền nhận ra bản thân như vô lực sau ba đêm ngày đói khát.

Có nhận ra thì đã muộn nếu Mạnh Đạt Nhân chỉ có thể phát ra một kinh yếu đuối thì trái lại, chưởng và kiếm của bốn nhân vật nọ cứ hung hăng cuộn đến.

Ầo...

Vù...

Mãi đến lúc tối hậu Mạnh Đạt Nhân mới nghe Trầm Bội Uyển đứng ở xa hô hoán :

- Chạy đi ! Mạnh thiếu hiệp đang kiệt lực đâu có là đối thủ của bọn họ ?

Hãy mau mau....

Tiếng hô hoán của nàng bị tiếng quát nạt của Trầm Quân lão nhân cắt ngang :

- Uyển nhi ! Ai cho ngươi lảm lời ?

Tuy vậy tiếng hô hoán của nàng vẫn kịp thời nhắc nhở Mạnh Đạt Nhân.

Không thể chậm hơn Mạnh Đạt Nhân đành vận dụng bộ pháp vừa thấu triệt ngay bên trong quái trận.

Vút !

Những chiêu thức cuộn cuộn đều trượt vào khoảng không, khiến chủ nhân của những chiêu thức đều kêu lên kinh hoảng :

- Quả nhiên là Vạn Quỷ Án nh ?

Chợt họ nghe cung chủ Địa Khuyết Cung gầm thét :

- Chạy đâu tiểu tử ? Hãy đỡ một chiêu Vô Minh của bổn cung chủ.

Viu...

Họ đưa mắt nhìn và chỉ thấy một luồng kinh nhu lực của cung chủ Địa Khuyết Cung rót cuộc chỉ quật vào một trong vô vàn bóng quỷ mờ ảo do Mạnh Đạt Nhân tạo ra.

Vút !

Tất cả cùng động tâm khi nghe cung chủ Địa Khuyết Cung lại quát tháo :

- Tất cả hãy mau đuổi theo ! Để tiểu tử thoát hôm nay, vô lâm tất sẽ mang họa sau này. Đuổi !

Vút !

Vút !

Họ lần lượt đuổi theo phương hướng Mạnh Đạt Nhân vừa bỏ chạy.

Tuy nhiên ngay lúc này hành vi tưởng chừng là nhất quán của họ có vấn đề lộ ra mối hiểm nghi ngấm ngầm. Vì ngoại trừ Đoàn Trường Thắng đang cùng Nhất Trần đạo trưởng sống vai lao đi, bao nhiêu nhân vật còn lại đều cố tình lánh xa vị Thượng Quan kiểm khách và Định Tâm sư thái. Chính lời tố cáo của Mạnh Đạt Nhân vừa rồi đã gây ra mối hiểm nghi này.

Kể cả Thượng Quan kiểm khách dù đang đuổi theo Mạnh Đạt Nhân vẫn tìm cách không đi gần Định Tâm sư thái.

Từ một nơi ẩn nấp thật kín đáo Mạnh Đạt Nhân nửa đắc ý nửa hoang mang khi mục kích cảnh tượng này.

Bọn người đuổi theo Mạnh Đạt Nhân vì cảm thấy vô vọng nên đang từ từ bỏ cuộc. Đầu tiên là Định Tâm sư thái.

Định Tâm sư thái thở dài nhìn theo cung chủ Địa Khuyết Cung đang cùng Đoàn Trường Thắng và Nhất Trần đạo trưởng tiếp tục đuổi theo Mạnh Đạt Nhân :

- Nam mô a di đà phật ! Không biết chuyện tiểu tử nói về những thi thể không đầu ở phía sau Tam Diệp Cốc thực hư thế nào? Bần ni...

Định tâm sư thái phải dừng lời khi nhận ra những nhân vật còn lại tuy cũng đã bỏ cuộc nhưng vẫn cố tình đứng cách xa sư thái.

Sư thái biến sắc :

- Không lẽ chư vị tin vào lời tiểu tử ngỗ bần ni là người của Cửu U Quỷ Viện ? Bần ni...

Lần thứ hai Định Tâm sư thái phải dừng lời. Lần này do hành động của vị kiểm khách Thượng Quan.

Thượng Quan kiểm khách sa sầm nét mặt bức bội lên tiếng :

- Bổng đứng lại bảo Thượng Quan Chiêu này là người của Thiên Tàn Cung, hạng người như tiểu tử thật đáng hận! Hừ!

Dứt lời Thượng Quan Chiêu lăm lăm bỏ đi không để ý đến ánh mắt nhìn dò xét của những nhân vật còn lại.

Định Tâm sư thái cũng cảm thấy phải lên tiếng :

- Nam mô a di đà phật ! Nước chảy càng ngày càng tới. Rồi sẽ có lúc bần ni buộc tiểu tử phải có lời giao phó rõ ràng. Hư thực thế nào rồi sẽ phân minh. Cáo biệt !

Họ đi rồi Mạnh Đạt Nhân mới cảm thấy kinh nghi về hành vi bỏ đi không một lần quay lại của cung chủ Địa Khuyết Cung và hai nhân vật Đoàn Trường Thắng, Nhất Trần.

Càng nghĩ càng thêm lo ngại, Mạnh Đạt Nhân vội từ chỗ ẩn thân lao ra.

Đúng lúc này một chuỗi thanh âm quen tai chợt vang lên từ ngay phía sau Mạnh Đạt Nhân :

- Người vẫn muốn quay lại tìm Trầm Bội Uyển ?

Mạnh Đạt Nhân định quay người lại thì thanh âm đó lập tức buông lời cảnh cáo :

- Chớ làm điều ngu xuẩn ! Hãy đứng yên thế sẽ tốt hơn. Nên nhớ vào tình thế này cho dù ngươi vận dụng Vạn Quỷ Âm hay Bát Quái Du Hình Bộ vẫn không thoát khỏi một kinh đang được ta chờ sẵn để lấy mạng ngươi.

Mạnh Đạt Nhân rung động toàn thân và thừa hiểu lời này của Hoàng Kim Hoán hoàn toàn là sự thật.

Khẽ hít một hơi dài, Mạnh Đạt Nhân lên tiếng :

- Tiền bối vẫn có thái độ đối phó với tại hạ như kẻ thù sao ?

Hoàng Kim Hoán nhân vật phía sau đang uy hiếp Mạnh Đạt Nhân lên tiếng :

- Người đầu cần ta đáp lời phải không ? Người thừa hiểu tại sao mà đúng chứ ?

Mạnh Đạt Nhân hắng giọng :

- Về chuyện bí kíp Vạn Lưu ư ?

- Cứ tạm nói về bí kíp Vạn lưu trước cũng được. Sao ? Người định giải thích như thế nào ?

Sẽ không còn cơ hội nếu Mạnh Đạt Nhân bỏ lỡ dịp này :

Mạnh Đạt Nhân hỏi :

- Chuyện xảy ra vừa rồi tiền bối đã xuất hiện ngay từ đầu hay là về sau tiền bối mới xuất hiện ?

- Người tưởng ta sẽ tin vào những lời nhảm nhí của người, rằng ở Tam Điệp Cốc hiện vẫn còn lưu giữ những thi thể của những nhân vật trăm năm trước đã thất tung ?

Mạnh Đạt Nhân há miệng định nói thì ở phía sau Hoàng Kim Hoán buông tiếng cười khẩy :

- Muốn bịa chuyện chỉ ít người cũng phải bịa một chuyện nào đó để nghe hơn. Đừng nghĩ lão phu đã ngoài bảy mươi nhưng dễ bị gạt như trẻ lên bảy.

Mạnh Đạt Nhân tức giận :

- Đầu phải một mình tại hạ nhìn thấy những thi thể đó? Sao lão không thử hỏi Trầm cô nương ?

- Trầm Bội Uyển cũng nhìn thấy ư ?

Sau một thoáng yên lặng có lẽ để ngẫm nghĩ, Hoàng Kim Hoán chợt có lời lẽ hòa hoãn hơn :

- Được rồi ! Ta tạm tin điều này là có thật. Nhưng liệu có liên quan gì đến bí kíp Vạn Lưu ?

Mạnh Đạt Nhân thở ra nhẹ nhẹ :

- Ở vách động tại Tam Điệp Cốc có những dấu vết võ học, lão biết chưa ?

- Sao ?

Mạnh Đạt Nhân tự giận thân khi phải giải thích cặn kẽ điều mình không muốn giải thích :

- Nếu là lão giả như lão nhìn thấy tư thế luyện công của ai đó sau đó lại phát hiện vị thế phát chiêu của họ, có lưu lại rành rành trên vách đá người có bản lãnh cao minh như lão liệu lão có thể từ đó tự luyện lại hoàn toàn chiêu thức đó ?

- Sẽ được nếu ta tình cờ biết được về khẩu quyết của chiêu thức đó.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Lão không thể tự ngộ ra khẩu quyết hay sao ? Giả như lão tình cờ biết thêm bảy tư thế khác kèm với bảy vị thế phát chiêu của bảy nhân vật khác ?

Hoàng Kim Hoán hừ lạnh :

- Dù có bao nhiêu tư thế có bao nhiêu vị thế phát chiêu cũng vô ích. Vì rõ ràng người vẫn phải cần có khẩu quyết.

Mạnh Đạt Nhân càng thêm tức giận buộc phải bật lời mai mỉa :

- Theo lời lão nói mọi nhân vật được chọn vào Thần Môn đều thông tuệ hơn người. Vậy sao một chuyện dễ hiểu như thế này lão cũng không thể hiểu ? Có phải lão đã quá già nên thần trí bỗng kém minh mẫn ?

Hoàng Kim Hoán động nộ :

- Người đừng nghĩ ta không dám thả kình giết người. Nếu còn một lần như thế nữa chớ trách ta tuyệt tình.

Mạnh Đạt Nhân trong tư thế bị uy hiếp thở ra ngán ngẩm :

- Lão nghĩ gì về bốn chữ Vạn Lưu Quy Tông ?

- Người hãy nói xem.

- Có phải bốn chữ này hàm ý sở học muôn nhà vẫn có thể quy về một nơi, một cội nguồn và chỉ ít có một điểm chung ?

- Rồi sao ?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai :

- Không sao cả, trừ việc tại hạ đã dựa vào đó tự nghiền ngẫm cả tám tư thế lẫn tám vị thế phát chiêu của tám thi thể không đầu để sau cùng nghiệm ra một khẩu quyết có thể dùng chung cho tám chiêu thức tuyệt học.

Hoàng Kim Hoán có vẻ thẳng thốt :

- Người làm được ?

- Tiền bối tin hay không là tùy, nhưng đừng bảo tại hạ phải nói ra khẩu quyết đó. Vì tại hạ thà chết quyết không thể nói.

- Người không quên sinh mạng người đang do ai uy hiếp chứ ?

- Tiền bối hà tất phải đe dọa. Cứ thử xem, Mạnh Đạt Nhân này vì cô thân cô thích nên từ lâu đã định sẵn cho bản thân một quan niệm có gọi là một chủ trương cũng được.

- Chủ trương thế nào ?

- Là ngoài chuyện xử sự ân oán phân minh thì bất kỳ kẻ nào chỉ một lần làm tại hạ mất đi lòng tin kẻ đó sẽ mãi mãi bị tại hạ xem như bất tín nhiệm.

- Người muốn ám chỉ ta ?

- Không sai ! Kể cả Thần Môn cũng vậy. Từ nay về sau ngoài Khổng Gia Lập sẽ bị tại hạ xem như kẻ thù, vị đó là để thực hiện lời tại hạ đã hứa với Vũ Văn Kính Nhượng, thì bất kỳ ai có liên quan đến Thần Môn cũng sẽ được tại hạ đối xử như nhĩ viện nhĩ cung.

- Nghĩa là...

- Tại hạ không xúc phạm người thì người cũng đừng xúc phạm tại hạ.

Bằng như ngược lại, một phải trả một, ai gây tổn hại cho tại hạ ắt phải đón nhận điều mà kẻ đó gây ra.

Thanh âm của lão Hoàng có một thoáng ngập ngừng :

- Vũ Văn Kính Nhượng có ân với người ?

- Cũng có ân và cũng có oán. Nhưng ân nhiều hơn oán. Dầu sao Vũ Văn Kính Nhượng nhắm mắt tại hạ đã có hứa lời báo thù, vậy là tại hạ tự mình định phải liệt Khổng Gia Lập và Đào Vi Hải vào hàng thù nhân không đội trời chung.

Mạnh Đạt Nhân trong tình thế suy kiệt sau ba ngày chưa có ăn gì, đó là lý do để giải thích tại sao Mạnh Đạt Nhân không còn đủ thính lực chỉ ít để nhận biết ở phía sau không chỉ có một mình Hoàng Kim Hoán.

Và thanh âm của lão Lôi Đồng vang lên :

- Người muốn nói là Vũ Văn đệ là do Khổng Gia Lập sát hại ? Vậy còn Đào Vi Hải nào nữa ?

Mạnh Đạt Nhân kịp trấn tĩnh sau một thoáng giật mình:

- Qua khẩu ngữ này dường như giữa lão và Vũ Văn Kính Nhượng có tình bằng hữu sâu đậm ?

Lôi Đồng lên tiếng :

- Là ta đang hỏi người chứ đâu phải ngược lại ?

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Ồ tại hạ muốn hỏi tư sự của Vũ Văn Kính Nhượng như thế nào lão có biết chưa ? Kể cả mối thù của Vũ Văn gia nếu lão biết thì biết được bao nhiêu phần ?

- Người có nhắc ta mới nhớ. Đào Vi Hải chính là kẻ thù đã hãm hại toàn bộ Vũ Văn gia ?

- Không sai ! Và Đào Vi Hải chẳng phải ai khác ngoài Khổng Gia Lập.

- Không thể được !

Thanh âm của lão Hoàng Kim Hoán vang lên :

- Thất vị chuyên sứ của bốn môn trước khi cùng chọn một người đã dò xét kỹ thân phận và lai lịch của người đó. Không thể nào có chuyện họ không phát hiện Khổng Gia Lập thay đổi họ tên ?

Mạnh Đạt Nhân hừ nhẹ :

- Khổng Gia Lập đã tự miệng thú nhận, Còn tại sao lại xảy ra chuyện thay đổi tên họ này, có lẽ nhị vị nên xem xét lại cách thức chọn người của Thần Môn.

Lôi Đồng vụt lên tiếng :

- Đương nhiên bọn ta không bỏ qua chuyện này. Phần Vũ Văn Kính Nhượng y đã chết như thế nào ?

Trong tình thế chẳng đành đành Mạnh Đạt Nhân đành thuật lại tất cả kể cả việc được Vũ Văn Kính Nhượng di tặng cho một nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô.

Câu chuyện của Mạnh Đạt Nhân lần lượt làm cho Hoàng Kim Hoán và Lôi Đồng vỡ lẽ nhiều điều khác.

Thọat tiên Lôi Đồng kêu lên :

- Nếu Khổng Gia Lập đích thực là Đào Vi Hải lẽ nào người từng chọn y vào Thần Môn là người đã từng quen biết y ?

Mạnh Đạt Nhân buột miệng hỏi :

- Là nhân vật nào đã chọn họ Khổng ?

Lôi Đồng đáp một cách dè dặt :

- Là môn chủ hiện giờ của bốn môn.

Mạnh Đạt Nhân động tâm :

- Vào thời điểm đó môn chủ hiện nay đang giữ cương vị gì ?

- Đại chuyên sứ !

Mạnh Đạt Nhân vụt kêu:

- Không lẽ đó chính là Thanh Thanh Tiên Tử người từng được tổ phụ của Vũ Văn Kính Nhượng tặng cho nửa nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô ?

- Sao người nghĩ vậy ?

- Thuật trụ nhan ! Thiên Niên Hà Thủ Ô do được tánh hợp với âm chất của nữ nhân ngoài việc giúp Thanh Thanh Tiên Tử có thêm nội công thâm hậu còn gìn giữ nhan sắc không bị phai tàn. Vậy là rõ rồi vì Thanh Thanh Tiên Tử muốn tạo lập vây cánh dù biết Khổng Gia Lập là Đào Vi Hải mạo danh vẫn tìm cách thu nhận.

Đến lượt Hoàng Kim Hoán lên tiếng biểu lộ sự kinh ngạc :

- Trở lại nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô có phải đó là nguyên nhân khiến cho người không bị độc khí của Cổ Mỹ Kỳ gây hại và sau này còn nhờ đó để giúp Trầm Bội Uyển hoá giải chất độc ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Không sai ! Và nhân đây tại hạ cũng hiểu thêm một điều. Chính được lực của Thiên Niên Hà Thủ Ô đã phát tán mỗi lần tại hạ vận dụng công phu đối địch. Đó là lý do cứ mỗi lần như vậy Trầm cô nương dù

không có giải được cũng hồi tỉnh sau thời gian dài hôn mê. Nếu như tại hạ không nâng giữ Trầm cô nương trên tay có lẽ không xảy ra nhiều lần kỳ tích này.

Hoàng Kim Hoán vụt chép miệng :

- Thôi được ! Giờ này nói về công phu sở học của Cửu U, nguyên là kẻ thù từng gây họa cho bốn môn từ đời môn chủ thứ nhất.

Mạnh Đạt Nhân nghe lạnh khắp mình :

- Nói sao ? Vạn Biến Cửu U Quỷ gì đó từng là kẻ thù của quý môn ? Ở đời môn chủ thứ nhất có nghĩ là cách đây xấp xỉ hai trăm năm ?

- Chính xác là ba lần hoa giáp, một trăm tám mươi năm. Đó là lý do khiến bốn môn luôn luôn cùng Cửu U Quỷ Viện đối đầu. Sau vì nhị viện nhị cung cùng liên thủ bốn môn phải một mình chống chọi bọn họ.

Mạnh Đạt Nhân vội kêu lên :

- Nhưng việc tại hạ luyện được di học Cửu U chỉ là tình cờ đâu thể trách tại hạ ?

- Bọn ta cần biết rõ sự việc xảy ra như thế nào.

- Lão Lôi ! Lão từng bị Cổ Mỹ Kỳ giam tại Hắc Thạch Đảo...

Lôi Đồng lớn tiếng nạt :

- Người từng biết ta có quan hệ với mục ác phụ, giờ biết ta chính là người của Thần môn có phải người định tố cáo ta có âm mưu phản lại bốn môn ?

Mạnh Đạt Nhân ngắc ngứ :

- Tại hạ...

Hoàng Kim Hoán lên tiếng :

- Họ từng là phu thê bốn môn đã biết ngay từ đầu. Việc Lôi Đồng sau này nhân lúc bọn tẩu giang hồ có gặp lại thê tử cũng không có gì đáng trách.

Chỉ trách là Lôi Đồng quá tin người, không ngờ trong thời gian Lôi Đồng tham gia luyện công phu ở bốn môn thì ở bên ngoài, thê tử của y đã hóa thành viện chủ Cửu U Quỷ Viện. Do không biết nên Lôi Đồng bị thê tử khống chế. Đó là lý do khiến Lôi Đồng bị thất tung một thời gian dài. Bù lại Lôi Đồng cũng gây không ít khó khăn cho Cổ Mỹ Kỳ đó là lên lấy đi một phần kinh văn võ học Cửu U khiến Cổ Mỹ Kỳ cho đến giờ vẫn chưa đủ lợi hại như Cửu U Ma Bà trăm năm trước.

Mạnh Đạt Nhân nghe thế giật mình :

- Phần kinh văn bị lấy đi phải chăng được lão cất giữ trong một thanh trủy thủ ?

Lôi Đồng chợt từ phía sau chuyển đến nhanh trước mặt Mạnh Đạt Nhân :

- Nói vậy thanh trủy thủ đó là do người cất giữ ? Nó đâu ?

Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Trong người tại hạ.

Lôi Đồng nôn nóng lấy ra và tách thanh trủy thủ ra thành hai phần như Mạnh Đạt Nhân từng làm.

Nhìn vào chuôi Lôi Đồng nghi ngại :

- Người đã xem và luyện qua kinh văn này ?

Mạnh Đạt Nhân thản nhiên :

- Còn lại một mình trên Hắc Thạch Đảo nếu không luyện để báo phục gia thù thì ít ra cũng để thoát thân. Tại hạ đâu phải hạng người cam tâm chịu chết ?

Có tiếng của Hoàng Kim Hoán vang lên từ phía sau :

- Ta hiểu rồi. Do ngươi đã luyện qua kinh văn đó, là kinh văn võ học Cửu U nên với trí thông tuệ của ngươi, như đối với công phu thất truyền của các phái, tự ngươi đã nghiền ngẫm và thấu hiểu toàn bộ di học của Vạn Biến Cửu U Quỷ có lưu tại Nại Hà Cốc này ?

Mạnh Đạt Nhân chợt cau mày. Và do không thể biểu lộ phản ứng với Hoàng Kim Hoán người vẫn cứ đứng phía sau nên Mạnh Đạt Nhân đành tỏ lộ phản ứng với Lôi Đồng.

Mạnh Đạt Nhân chú mục nhìn lão Lôi :

- Nếu tại hạ đoán không lầm Trầm cô nương cũng đang ở đây ? Và cùng hiện diện với Trầm cô nương hẳn phải có Trầm Quân lão môn chủ của quý môn đời thứ bảy ?

Ngay sau câu hỏi của Mạnh Đạt Nhân phản ứng của Lôi Đồng và Hoàng Kim Hoán hoàn toàn trái ngược.

Ở phía sau thanh âm của Hoàng Kim Hoán vang lên nghi hoặc :

- Với thân thủ hiện giờ của ngươi, đâu lý nào ngươi nhận biết sự hiện diện của Bội Uyển ? Hay là ngươi...

Ở trước mặt Mạnh Đạt Nhân Lôi Đồng cả tiếng kêu át mất câu nghi vấn dở chừng của lão Hoàng:

- Vì sao ngươi biết Trầm lão chính là...

Mạnh Đạt Nhân bật cười :

- Vì sao tại hạ biết phiền nhị vị tự nghĩ lại coi sẽ rõ. Còn riêng chuyện tại hạ những gì có liên quan đến Thần Môn, đến đây là quá đủ rồi. Nếu trước kia tại hạ đã lắm xem Thần Môn là cứu cánh để có thể đặt hết hy vọng vào thì kể từ nay việc của Thần Môn là của Thần Môn, còn việc của tại hạ là của tại hạ, miễn phải xen vào. Ha...ha...

Thanh âm Trầm Quân lão nhân chợt lên tiếng :

- Hoàng lão hữu ! Y cười như vậy phải chăng nội lực thật sự đã cạn kiệt ?

Trầm Bội Uyển như cố nén bất nhẫn khi lên tiếng nửa hờn nửa trách :

- Mọi sự việc như thế nào Uyển nhi đã nói cả cho gia gia nghe rồi cơ sao gia gia vẫn còn hồ nghi lại còn nhăn tâm để ý nhìn dõi nhìn khất những ba ngày ? Nếu chẳng phải nhờ y thông tuệ, tự thấu triệt bộ pháp Vạn Quỷ Ản, suốt đời này gia gia còn mong gặp mặt Uyển nhi sao ?

Trầm Quân từ từ lộ diện trước mặt Mạnh Đạt Nhân sắc mặt phiền não vì lời trách cứ của Bội Uyển :

- Đã bao lâu rồi gia gia lúc nào cũng nơm nớp lo sợ mọi bất trắc. Hài tử đâu thể trách gia gia một khi gia gia chưa thể hiểu tiểu tử là hạng người như thế nào. Huống chi giờ đã hiểu rõ tiểu tử là người quá thông tuệ, gia gia thật sự không ngờ đấy.

Đoạn Trầm Quân nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Dựa vào đâu ngươi đoán biết lão phu là môn chủ Thần Môn, còn biết đích xác là môn chủ đời thứ bảy ?

Mạnh Đạt Nhân nhìn lại lão :

- Tiên bối phải hứa ngay khi tại hạ giải thích xong và lời giải thích hợp lý tiên bối phải trả lại tự do cho tại hạ ?

Trầm Quân nhếch môi cười lạt :

- Để ngươi sống hay không lão phu còn chưa quyết định, vội gì ngươi lại nghĩ đến chuyện được thả tự do trước ?

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ :

- Được thôi ! Tại hạ cũng phán đoán biết chư vị vì hiểu biết nông cạn thế nào cũng có thái độ này. Không sao ! Tại hạ sẽ chống mắt chờ coi rồi đây chư vị làm thế nào đối phó nổi một nhân vật thật sự sẽ là Vạn Biến Cửu U Quỷ tái sinh. Trong khi đó chư vị lại phải còn chật vật đối phó nhị viện nhị cung những kẻ đã đắc thủ toàn bộ bí kíp Vạn Lưu.

Trầm Quân phần nộ nói với nét mặt sa sầm :

- Thật là nông cuồng. Một tiểu tử như ngươi máu đầu còn chưa ráo, có tư cách gì phê phán bọn lão phu, đều có niên kỷ hơn ngươi bội phần, là những người hiểu biết nông cạn ?

Lôi Đồng cũng có thái độ giận dữ :

- Vạn Biến Cửu U Quỷ có tái sinh hay không chỉ có ngươi là kẻ duy nhất tiếp nhận di học của lão quỷ. Bọn ta giết ngươi rồi còn lo gì chuyện sau này phải đối phó ?

Mạnh Đạt Nhân quay mặt nhìn nơi khác và nói một câu băng quơ :

- Có giải thích đến mấy chữ vị cũng không tin. Tại hạ mong gì ngay lúc này chữ vị được nhìn thấy những gì đang xảy ra ngay bên ngoài Quỷ Cung.

Trầm Quân nghi ngại :

- Ngươi nói như thế muốn ám chỉ điều gì ?

Mạnh Đạt Nhân không đáp.

Vút !

Thật nhanh, Trầm Bội Uyển xuất hiện ngay trước mặt Mạnh Đạt Nhân:

- Mạnh thiếu hiệp ! Tiểu nữ đã bằng đủ cách cố làm gia gia và mọi người tin Mạnh thiếu hiệp, nhưng cho đến lúc này kết quả vẫn vô ích, vẫn chỉ có một mình tiểu nữ tin thiếu hiệp. Mong thiếu hiệp hãy nhẫn nại hơn, tiểu nữ khẩn thiết cầu xin thiếu hiệp.

Trầm Quân lão nhân háng giọng :

- Uyển nhi ! Đâu việc gì khiến hài tử phải hạ mình cầu xin y ? Những ẩn tình trước đây của bốn môn do môn quy nghiêm ngặt nên gia gia không tiện cho hài tử tỏ tường, bốn môn đâu thể chấp nhận tồn tại cùng với hậu nhân của kẻ thù ?

Trầm Bội Uyển lập tức có phản ứng quyết liệt :

- Gia gia ! Hài nhi không phải là người của Thần Môn càng không thể để hai chữ Thần Môn làm sai lệch nhận định. Huống chi gia gia rồi đến lượt song thân hài nhi lâm cảnh khốn cùng đều do hai chữ Thần Môn ban cho.

Hài nhi chỉ biết trước sau hài nhi đã được Mạnh huynh cứu tử hai lần. Một lần là nhờ máu huyết của Mạnh huynh đã trả lại cho gia gia sinh mạng bé bỏng của hài nhi đây. Lần thứ hai cũng nhờ có Mạnh huynh hài nhi may mắn được sống sót không bị táng thân trong quái trận. Hài nhi phải tự có chủ kiến của hài nhi và chủ kiến đó không vì bốn chữ Vạn Biến Lão Quỷ làm thay đổi.

Dứt lời Trầm Bội Uyển còn cố tình kéo dịch Mạnh Đạt Nhân qua một bên và dùng thân mình che chắn cho Mạnh Đạt Nhân tránh khỏi những ánh mắt nhìn kinh ngạc, sững sờ của gia gia Trầm Quân và hai lão Lôi, Hoàng.

Nàng cao giọng minh định :

- Hài nhi nợ Mạnh huynh hai lần sinh mạng này bất luận là ai nếu muốn gây tổn hại cho Mạnh huynh trước hết hãy chế ngự hài nhi.

Trầm lão nhân biến sắc :

- Hài tử, ngươi sao lại dễ để cho tên tiểu tử lung lạc ? Gia gia...

Trầm Bội Uyển nói bằng giọng chột ghen lại :

- Gia gia muốn nói thế nào cũng được. Muốn nghĩ hài nhi bị Mạnh huynh lung lạc hay nghĩ máu huyết của Mạnh huynh đang lưu thông trong huyết quản hài nhi khiến hài nhi thần trí đắm ra mê muội cũng không sao. Hài nhi chỉ biết làm theo lời giáo huấn của gia gia thôi, thọ ân phải báo đáp huống chi đây lại là ân

cứu tử. Gia gia ! Hải nhi cam... bất hiếu. Mạnh huynh sẽ gặp nguy nếu với sức lực hiện giờ lại gặp phải đại địch. Mong gia gia lượng thứ hải nhi phải đưa Mạnh huynh cùng đi. Gia gia bảo trọng.

Cáo biệt !

- Chậm đã...

Cùng một lúc có hai người đồng loạt gọi như thế khiến Trầm Bội Uyển đình lại việc thực hiện ý định.

Nàng đưa mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Mạnh huynh vừa bảo tiểu nữ chậm lại ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu và đưa mắt nhìn Hoàng Kim Hoán :

- Tại hạ sẽ giải thích lý do nhưng trước hết hãy nghe Hoàng tiên bối có cao kiến gì ?

Lão thở dài :

- Trước diễn biến này ta và Lôi lão đệ cùng với Trầm môn chủ đã có một chủ ý. Nếu người lập thế không tiếp tục luyện và vận dụng công phu Cửu U, chỉ còn vài ngày nữa là đến tiết Đoan Ngọ bọn ta nhất loạt đồng cử người như người được chọn. Hy vọng người nghĩ lại không để bọn ta thất vọng ?

Trầm Bội Uyển nghi hoặc :

- Tuyển chọn để làm gì ? Người được tuyển chọn là sao ?

Hoàng Kim Hoán chép miệng :

- Bội Uyển ! Người chớ lo ! Tiểu tử hiểu rõ ta nói gì.

Nàng quay nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Giữa Mạnh huynh và Hoàng lão bá dường như đã có bàn chuyện gì từ trước ? Về chuyện gì ?

Mạnh Đạt Nhân chợt cho tay vào bọc áo lấy ra một ngọn hỏa tập.

Sau khi xoay một vòng và rút bỏ những chất dẫn hoa? bên trong, Mạnh Đạt Nhân lấy từ chỗ tận cùng bên trong ngọn hỏa tập ra một vật nhỏ bằng đầu ngón tay.

Mạnh Đạt Nhân trao vật đó cho Trầm Bội Uyển miệng thì nói với Hoàng Kim Hoán :

- Tín vật tuyển chọn này là do của Vũ Văn Kính Nhượng thúc thúc giao cho tại hạ. Lần này tại hạ xin được hoàn trả cho quý môn.

Trầm Bội Uyển xăm soi vật nhỏ bé trên tay :

- Tín vật tuyển chọn ? Nghĩa là gì ?

Hoàng Kim Hoán thì thất sắc :

- Người không chấp nhận ?

Lôi Đồng cũng lấy ra từ trong người những năm vật nho nhỏ, tương tự vật được Trầm Bội Uyển cầm giữ.

Lão nói bằng giọng có phần lạc đi :

- Ta đã có ý định giao năm tín vật này cho người, là tín vật của Đồ nhị trưởng lão, của Hoàng lão đại, của Bạch Quan Nhật và hai nhân vật nữa có lẽ người chưa từng được biết. Ồ ta muốn nói rằng tất cả chúng ta đều tán thành đồng ý đề cử người là nhân vật được tuyển chọn. Lẽ nào...

Mạnh Đạt Nhân xua tay :

- Đối với tại hạ Thần Môn không còn làm tại hạ hứng thú. Huống chi...

Bị Mạnh Đạt Nhân ngắt lời và còn nói lời không chút nể nang, Lôi Đồng động nộ định quát tác.

Thật kịp đúng lúc Hoàng Kim Hoán dùng tay ra hiệu :

- Chớ nóng vội, Lôi lão đệ. Lão huynh vẫn muốn nghe tiểu tử nói tiếp.

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Tại hạ cũng không có gì nhiều để nói ngoại trừ việc cho rằng chư vị có chọn tại hạ cũng không đi đến kết quả gì.

Hoàng Kim Hoán nhượng mảy :

- Sao lại không có kết quả ?

Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn qua Trầm lão nhân :

- Chư vị thử hỏi Trầm tiên bối thì biết. Phải chăng tại hạ có vượt qua đệ thất quan có lọt vào đến đệ bát động và đệ cửu động thì tình thế vẫn không thay đổi ?

Trầm Bội Uyển thâm hoang mang :

- Đệ thất quan ? Đệ bát động ? Đệ cửu...

Hoàng Kim Hoán chợt nhìn Trầm Quân :

- Tiểu tử muốn ám chỉ điều gì ?

Trầm Quân thật sự bất động. Sau đó một lúc lâu lão vừa nhìn Mạnh Đạt Nhân vừa thở dài :

- Người từng duy nhất vượt qua đệ bát, đệ cửu quan đến nay vẫn còn sống chỉ có một mình lão phu. Qua sự việc này ta thật sự ngưỡng mộ người là người hết sức thông tuệ. Duy ta không hiểu vì sao người lại đoán ra ở nhị quan cuối cùng tổ sư bốn môn không lưu lại kinh văn võ học của công phu Cửu Trùng ?

Hoàng Kim Hoán giật nảy mình :

- Có chuyện này ư ? Tại sao ở hai quan ải cuối cùng lại không có để lại kinh văn võ học ?

Riêng Lôi Đồng vì mất tự chủ phải lùi bước :

- Nếu đây là sự thật thì tiểu tử người... tiểu tử người bằng cách nào tự đoán ra ? Phải chăng cũng như Trầm lão môn chủ người ngẫu nhiên phát hiện tung tích của môn chủ đời kế tiếp của bốn môn và đã được...

Hoàng Kim Hoán chợt có đôi mắt vụt lóe sáng :

- Lôi lão đệ nói không sai ! Mạnh Đạt Nhân ! Phải chăng người đã có cơ duyên hội ngộ tể môn chủ Tư Đồ Bình ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu và giọng nói có phần tự phụ :

- Tại hạ không cần gặp cũng có thể đoán biết. Vả chăng theo tại hạ nghĩ có lẽ Trầm tiên bối cũng biết phần nào nguyên nhân.

Trầm Quân ngạc nhiên :

- Người muốn nói người đã đoán ra sự thể vì có lần đã nghe ta lỡ lời đề cập đến ả Thanh Thanh Tiên Tử ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Không sai ! Công thêm vào đó là tâm trạng thấp thỏm lo sợ của tiên bối mỗi khi nghe nói đến tên Thần Môn. Từ đó tại hạ có thể suy ra từ lâu tiên bối đã đoán biết Thần Môn đang có thể lực ngấm ngầm hình thành. Và thể lực này chính là nguyên nhân khiến tiên bối dù vẫn còn tại thế vẫn cam tâm chịu mọi người cho là thất tung. Thần là môn chủ nhưng vẫn không đủ bản lãnh tiêu trừ thể lực này, điều đó chứng tỏ một môn chủ như tiên bối chỉ có hư danh không hề có thực lực. Vì sao ? Vì ở hai quan ải cuối cùng không hề có võ học di lưu. Và tiên bối mấy mươi năm qua cam tâm ẩn thân chỉ vì muốn minh bạch điều bí ẩn này tại sao tổ sư quý môn không lưu lại phần di học Cửu Trùng cuối cùng ?

Với dáng tuyệt vọng toàn thân lão nhân họ Trầm chợt còng xuống, già nua và mệt mỏi :

- Người nói không sai một mảy may. Tuy ta phát hiện ra thế lực kia là do ả Thanh Thanh Tiên Tử chủ xướng nhưng vẫn vô phương thế xử trị ả. Đã thế ả còn nhanh tay hơn ta suýt lấy mạng ta nhân lúc ta đang luyện công.

Ta không cam tâm nhìn ả hủy hoại dần thanh danh hai trăm năm được tổ sư bốn môn gây dựng. Ta phải khám phá điều bí ẩn đó. Thật đáng tiếc tâm lực đã thiếu, cho đến giờ ta vẫn lực bất tòng tâm.

Hoàng Kim Hoán nghe mà bàng hoàng :

- Chúng ta phải làm gì bây giờ ?

Họ nhìn nhau và đồng kinh ngạc khi nghe Mạnh Đạt Nhân lên tiếng :

- Trước hết chư vị hãy tìm hiểu thử xem Thanh Thanh Tiên Tử làm điều đó để làm gì. Và muốn như vậy tại hạ mạo muội có một lời khuyên chư vị hãy đến ngay Quỷ Cung, đừng bỏ lỡ cơ hội.

Hoàng Kim Hoán giật mình :

- Đến đó để làm gì ?

Riêng Trầm Bội Uyển là có phần quyết đoán hơn :

- Mạnh huynh đã nói như vậy tất phải có lý do. Được ! Tiểu nữ xin đưa Mạnh huynh đi.

Thấy vậy tất cả cùng lao đi...

25. Thù Nhân Lộ Diện

Quá kinh ngạc trước cảnh đang nhìn thấy Trầm Bội Uyển định lên tiếng thì ngay ở phía sau, thanh âm Hoàng Kim Hoán lao ào vang lên :

- Công phu của cung chủ Địa Khuyết Cung không thể xem thường. Tốt hơn hết chúng ta đừng gây bất kỳ tiếng động nào.

Không có cách này thì có cách khác Trầm Bội Uyển lập tức nghiêng đầu phụ nhĩ thì ào vào tai Mạnh Đạt Nhân :

- Như họ đang đợi ai quay ra từ Quỷ Cung ?

Mạnh Đạt Nhân dù đang muốn được yên tĩnh để ngẫm nghĩ nhưng vẫn phải giải thích vào tai nàng :

- Nhị viện nhị cung, bốn nhân vật đứng đầu vẫn còn ở bên ngoài đủ hiểu họ không dám tùy tiện xông vào. Nguyên nhân tại sao, có thể là hai. Thứ nhất Quỷ Cung không phải là nơi ai muốn vào thì vào muốn ra thì ra. Từ đó dẫn đến điều thứ hai, trong lúc họ chân chừ thì có người nào đó lọt luôn vào trong. Họ chờ kết quả bí hiểm sẽ xảy ra cho người đó, vừa hy vọng kẻ đó quay lại an toàn để họ đồng loạt hạ thủ.

- Hạ thủ ? Để làm gì ?

- Ai cũng phải nghĩ bên trong Quỷ Cung tất phải tàng ẩn nhiều kinh thư võ học. Nhị viện nhị cung nào muốn có người phỗng tay trên ?

- Mạnh huynh đoán thử xem kẻ đó là ai ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Chúng ta đến quá muộn, không mục kích ngay từ đầu muốn đoán cũng khó.

Trầm Bội Uyển cứ nằng nặc :

- Nhưng tiểu nữ lại muốn nghe huynh đoán. Còn sai đúng thế nào cứ để hạ hồi phân giải.

Mạnh Đạt Nhân cười gượng :

- Tại hạ đang mất tự tin đây. Đã một lần đoán sai, khiến tại hạ sau này phải dè dặt hơn.

- Huynh đoán sai điều gì ?

- Cô nương cứ nhìn thử xem mụ Cổ Mỹ Kỳ. Quả nhiên nhân dạng của mụ có phần giống Định Tâm sư thái, nhưng mụ cao hơn và nhất là có đôi mắt tinh quái hơn. Tại hạ đã lắm khi đề quyết mụ chính là Định Tâm sư thái giả dạng.

Trầm Bội Uyển trấn an:

- Ai chẳng phải một lần lầm lẫn. Mạnh huynh đừng vì việc này để mất đi dũng khí.

Mạnh Đạt Nhân cười buồn :

- Không muốn mất cũng phải mất. Cảnh ngộ hiện giờ của tại hạ quả thê thảm.

Nàng xịu mặt :

- Chỉ tại gia gia quá đa nghi khiến Mạnh huynh chịu đủ điều cơ cực.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Lệnh tổ không đáng trách. Chim đã bị tên đương nhiên lần sau thấy cành cong là sợ.

Và Mạnh Đạt Nhân thở dài.

Nao lòng khi nghe tiếng thở dài của Mạnh Đạt Nhân, Trầm Bội Uyển chợt trầm thì :

- Nếu Mạnh huynh thật sự không trách gia gia muội... muội thật là cảm kích.

Nàng thay đổi lối xưng hô khiến Mạnh Đạt Nhân ngỡ ngàng :

- Cô nương... Cô nương sao lại xưng hô như vậy ?

Nàng đỏ mặt :

- Không kể ân cứu tử hai lần của Mạnh huynh trong người muội giờ có chung một giòng máu như Mạnh huynh, muội không xứng đáng là muội muội của huynh sao ?

Mạnh Đạt Nhân thần thờ :

- Toàn bộ thân nhân của tại hạ đều bị sát hại, nếu có được một hảo muội như cô nương đây tại hạ còn ước mong gì hơn ?

- Đã vậy sao huynh không gọi một tiếng muội muội cho ấm lòng ?

- Muội... Ta...

Trầm Bội Uyển vẫn kề sát miệng vào tai Mạnh Đạt Nhân :

- Muội sẽ là hảo muội muội của huynh. Và từ lâu rồi muội nghĩ muội đã là người của huynh rồi.

Mạnh Đạt Nhân đỏ mặt :

- Muội...

Nàng thì thào :

- Không là người của huynh sao muội được huynh nâng trên tay cho tựa vào người, lại còn vì muội chịu nhẫn nhục và tha thứ cho gia gia ? Hay huynh không muốn muội trở thành người của huynh ?

- Muội muội... Ta...

Nữ nhân nào cũng vậy hễ được dịp là lấn tới. Huống chi đã thổ lộ tâm can đến mức độ này, Trầm Bội Uyển đâu còn ngần ngại gì không thổ lộ thêm.

Nàng thì thầm :

- Suốt kiếp này muội đâu còn dám nghĩ tới ai khác ngoài huynh. Nam cô nữ quả, đâu phải chỉ có một lần muội cùng huynh thân cận ở nơi không người nhìn thấy ? Huống chi suốt ba ngày ba đêm muội luôn được huynh nâng trên tay, câu nam nữ hữu biệt đâu còn nghĩa gì đối với muội ? Huynh là người đầu tiên và mãi mãi sẽ là người duy nhất thân cận với muội.

- Ta...! Ta thật sự có lỗi. Ta....ta....

- Huynh yên tâm ! Huynh không phải là người có lỗi. Lỗi là ở trời cao khéo chi bày ra chuyện cho muội và huynh tương hội ? Huynh bảo đúng hay sai nào ?

Mạnh Đạt Nhân chậm rãi hít vào một hơi thật dài :

- Cao xanh không có lỗi. Trái lại muội và huynh hai ta còn phải cảm kích sự sắp đặt của trời xanh nữa là khác.

Nàng đỏ bừng mặt :

- Mạnh huynh....

Chàng thì thào :

- Trầm muội...

Đúng lúc này chợt có tiếng Trầm Quân hắng giọng :

- Có người quay ra từ Quỷ Cung kia.

Và Hoàng Kim Hoán thẳng thốt :

- Lại là Vạn Quỷ Ân công phu. Lời đề tỉnh của tiểu tử quả là không sai.

Thêm một nhân vật nữa am hiểu sở học của Vạn Biến lão quỷ.

Mạnh Đạt Nhân như người từ tiên cảnh trở về thực tại.

Chàng nhìn lên và thấy chỉ có bốn nhân vật đứng đầu nhị viện nhị cung đang nhón nháo, nào có ai thi triển công phu Vạn Quỷ Ân như Hoàng Kim Hoán vừa thì thào kêu lên.

Cũng may thanh âm của cung chủ Địa Khuyết Cung vang lên đủ giải thích cho chàng hiểu.

- Lúc vào thì không có lúc quay ra thì lại có bộ pháp thượng thừa ? Cổ tỷ tỷ nói gì đi chứ ? Sao Cổ tỷ tỷ cứ chần chừ không chịu xông vào Quỷ Cung ?

Mụ Cổ Mỹ Kỳ bối rối với nét mặt ngượng ngùng :

- Không phải ta đã giải thích rồi sao ? Kinh văn Cửu U của ta đã đánh mất một phần. Thiếu phần đó ta có vào Quỷ Cung chỉ để nạp mạng.

Vô Cực lão nhân hắng giọng :

- Từ lão đệ đừng vội oán trách nhị tỷ. Ta cũng nghĩ rất nhiều về điều này.

Có trách là trách lúc chúng ta tiếp nhận di học của bốn vị tiên sư, họ đâu có lời nào đề cập tới nơi tọa lạc của Quỷ Cung. Thiển nghĩ, có lẽ Cửu U Ma Bà trăm năm trước cũng không thể biết Quỷ Cung ở đâu.

Nhất Trần đạo trưởng cũng tiếp lời khuyên giải lão cung chủ Địa Khuyết Cung họ Từ :

- Đồng thời tiếp nhận di học của bốn vị tiên sư rõ ràng bốn chúng ta chỉ tiếp nhận di lệnh là thu hồi bí kíp Vạn Lưu trăm năm trước đã bị môn chủ Thần Môn vô tình làm cho thất lạc. Việc có phát hiện Quỷ Cung hay không có đắc thủ thêm võ học nào nữa của Vạn Biến Cửu U Quỷ đâu phải trách nhiệm của chúng ta ?

Cung chủ Địa Khuyết Cung bật cao giọng vì bức tức :

- Trong bốn người chúng ta tuy Từ mỗ là người có bối phận nhỏ nhất nhưng trong chúng ta có ai chịu vất vả lo toan đủ điều như Từ mỗ không?

Cổ Mỹ Kỳ cười lạt :

- Lại thế nữa rồi. Phải ta biết Từ cung chủ là người có công phát hiện ra bí kíp Vạn Lưu cũng là người dày công sắp đặt bày mưu tính kế để có thể đắc thủ chân kinh đến quỷ không hay thần không biết.

Cung chủ Địa Khuyết Cung quắc mắt :

- Cổ tỷ tỷ muốn ám chỉ điều gì ?

Nhất Trần đạo trưởng vội lên tiếng khuyên ngăn :

- Đủ rồi ! Chuyện bí kíp Vạn Lưu hãy tạm gác lại. Điều chúng ta cần phải lo cách đối phó ngay bây giờ là phải lo đối phó với nhân vật vừa chiếm đoạt di học Cửu U.

Cung chủ Địa Khuyết Cung chợt tỏ ra gay gắt :

- Nếu muốn đối phó, Từ mẫu vẫn giữ nguyên ý định ban đầu. Và muốn vậy Cổ tỷ tỷ phải đưa bốn người chúng ta một lần vào Quỷ Cung.

Cổ Mỹ Kỳ cau mặt :

- Ta đã bảo ta không đủ bản lĩnh để xâm nhập Quỷ Cung Vô Cực lão nhân xen vào :

- Thôi đừng gay gắt nhau nữa. Hay là Cổ muội thử một lần nữa xem sao ?

Chưa thử vào sao không biết là không được ?

Cổ Mỹ Kỳ tái mặt :

- Không lẽ nào huynh cũng không tin Cổ Mỹ Kỳ này ? Phải chăng lão huynh cũng suy nghĩ tuy ngay lúc này ta không thể vào nhưng sau đó khi chẳng còn ai ta sẽ lên đi một mình ?

Cung chủ Địa Khuyết Cung hừ lạnh :

- Việc chưa đến thật khó nói trước. Phải chi lần đó Từ mẫu có may mắn chọn đúng phần di học của Cửu U Ma Bà thì bây giờ mẫu sẽ ung dung đưa tất cả vào Quỷ Cung.

Cổ Mỹ Kỳ bật lời :

- Từ Nhất Đông người khời phải nói khích ta. Được ta sẽ đưa tất cả vào.

Nhưng ta vẫn nói trước là nếu có gì bất ổn xảy ra đó là tại người miễn cưỡng ta. Đi !

Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn bọn họ lần lượt biến mất sau động khẩu dẫn vào Quỷ Cung, người dẫn đầu chính là mục Cổ Mỹ Kỳ viện chủ Cửu U Quỷ Viện.

Trầm Bội Uyển cảm thấy có cơ hội lên tiếng, vội hỏi mọi người :

- Gia gia ! Bọn họ vừa đề cập đến chuyện gì liên quan đến Thần Môn trăm năm trước ?

Trầm Quân hắng giọng :

- Sự thật cũng không khác gì mấy so với lời suy đoán của tên tiểu tử mấy hôm trước. Vô lâm thất đại phái vì muốn đối phó với Cửu U Ma Bà, cạnh mục này còn có nhị cung nhị viện nên cố tình đến Tam Điện Cốc bàn kế.

Rồi đúng lúc họ nghĩ ra bí kíp Vạn Lưu, bọn nhị viện nhị cung bỗng xuất hiện định chiếm đoạt. Môn chủ bốn môn lần đó đã xuất hiện kịp thời giải nguy cho thất đại phái. Mãi sau này theo lời môn chủ thời đó di ngôn trong lúc giao tranh chẳng hiểu ai trong bọn ác ma đã lên giấu đi chân kinh khiến cho cả bọn nghi kỵ lẫn nhau. Phần người của các phái trong khi môn chủ bốn môn nghĩ họ đã an toàn thì sau này vỡ lẽ tất cả đã một đi không trở về.

Mạnh Đạt Nhân buột miệng hỏi :

- Nếu không phải là người của nhị viện nhị cung thăm sát họ không lẽ còn có thêm nhân vật khác ?

Trầm lão nhân thở dài :

- Vào thời điểm đó thật khó nghĩ còn có ai có bản lĩnh xuất quỷ nhập thần để cùng một lúc có thể thăm sát tất cả.

Bội Uyển cau mặt :

- Ngoài bản lãnh xuất thần ra có lẽ người đó còn có một mối thâm thù với toàn thể võ lâm mới thần nhiên vùi từng thi thể xuống bùn sau khi tiện bỏ thủ cấp của từng nhân vật.

Hoàng Kim Hoán bảo :

- Điểm lại sự biến xảy ra trên giang hồ vài trăm năm nay trở lại đây, có lẽ chỉ có Vạn Biến lão quỷ là đại ma đầu duy nhất bị các quần hùng võ lâm đại phái phải liên hiệp thủ vây hãm. Có khi nào hung thủ đã gây ra trận thảm sát ở Tam Điệp Cốc là người có liên quan đến Vạn Biến lão quỷ ?

Trầm lão nhân lắc đầu bác bỏ :

- Hãy nhìn Quỷ Cung phía trước thì biết, Vạn Biến đại ác ma đầu nếu thật sự còn hậu nhân thì Quỷ Cung đầy bí ẩn thế kia đâu thể tồn tại đến tận bây giờ ? Hậu nhân của lão quỷ ắt đã tìm đến từ lâu và võ lâm đâu được hưởng thái bình suốt thời gian dài vậy ?

Mạnh Đạt Nhân chợt quay đầu nhìn hoàng Kim Hoán :

- Có phải vì nghĩ bí kíp Vạn Lưu lần đó là do một trong nhị viện nhị cung bày trò với mưu đồ độc bá võ lâm nên quý môn luôn có định kiến với ai đó vô tình có thân thủ sở học liên quan đến võ học Vạn Lưu ?

Hoàng Kim Hoán chưa kịp trả lời thì Trầm lão nhân đã nhanh miệng giải thích :

- Cẩn tắc vô ưu. Sau khi xảy ra câu chuyện ở Tam Điệp Cốc những môn chủ đời sau của Thần môn phải tuân thủ nghiêm theo một nghiêm lệnh :

hoặc tìm và hủy bỏ bí kíp Vạn Lưu tránh việc ác nhân dùng sở học đó đối phó lại bốn môn, hoặc tìm cách trao trả cho cách phái nếu người các phái không hề đối địch với bốn môn.

Hoàng Kim hoán gật đầu nói thêm với Mạnh Đạt Nhân :

- Nghiêm lệnh của bốn môn là như vậy người đừng trách ta sao ta bỗng thay đổi thái độ từ khi biết người am hiểu võ học thất truyền của các phái.

Mạnh Đạt Nhân thoáng lặng người trầm ngâm :

- Qua những gì bọn họ vừa cay cú nói với nhau dường như bọn người Cửu U Ma Bà sau đó lần lượt đều bị thiệt mạng và di học của họ gần đây mới lọt vào tay bốn người Cổ Mỹ Kỳ. Cụ thể lúc Cổ Mỹ Kỳ còn là nguyên phối của Lô lão, mẹ vẫn chưa có được di học này.

Lôi Đồng miễn cưỡng đáp lời :

- Kỳ thực cho đến tận bây giờ ta vẫn chưa thể hiểu vì sao mẹ lại thay đổi tâm tánh. Trước kia mẹ đâu có như vậy ? Và ta nghĩ có lẽ là do võ học Cửu U gây ra. Vì khi ta tình cờ gặp lại mẹ chỉ ít mẹ đã luyện võ công Cửu U hơn mười năm.

Mạnh Đạt Nhân buột miệng hỏi :

- Tính đến nay thì được bao nhiêu năm ?

Lôi Đồng đáp :

- Xấp xỉ hai mươi năm !

Mạnh Đạt Nhân nhú mày:

- Vậy là khoảng thời gian mẹ có giao tình với Tôn Bằng.

Lôi Đồng giật mình :

- Tôn Bằng ? Người muốn nói đại cửu của người ?

Chàng thở ra :

- Không sai ! Câu chuyện đã được tại hạ thuật cho lão nghe khi còn ở Hắc Thạch Đảo, vẫn còn thiếu một phần mãi sau này tại hạ tình cờ mới biết.

Đó là giữa họ Cổ và Tôn Bằng cũng có một thời ân ái mặn nồng, mà theo lời chì chiết của họ thì đó là để Tôn Bằng tạm quên đi mối tình tuyệt vọng giữa họ và gia mẫu.

Hoàng Kim Hoán trở mặt :

- Tôn Bằng là đại cừu của người, sao họ lại có mối tình vụng trộm với mẫu thân của người được ?

Mạnh Đạt Nhân gượng cười:

- Tại họ nghĩ rằng chỉ có một cách lý giải là giữa gia mẫu và Tôn Bằng không thật sự có tình huynh muội. Một trong hai người có người từng được Tôn gia nhận làm dưỡng tử có thể là gia mẫu cũng nên.

Lôi Đồng bỗng có phần dè dặt :

- Nếu thật sự có chuyện này ta nghĩ ta có thể giúp người một manh mối.

Mạnh Đạt Nhân động tâm :

- Về chuyện gì ?

Lão đáp :

- Có liên quan đến cái chết của song thân người.

Mạnh Đạt Nhân giật mình :

- Họ Cổ Mỹ Kỳ để lộ điều gì ?

Lôi Đồng tỏ vẻ khó khăn :

- Sau khi gặp lại và cố khuyên bảo họ tình cờ ta biết được họ có một thời gian dúi với một gã tên là Tôn Bằng. Có thể nói ta đã ghen tuông nên tìm cách dò xét. Và ta vô tình bắt gặp cả hai đang lén lút bày tỏ...

Mạnh Đạt Nhân vội hỏi lảng sang chuyện khác, tránh cho việc Lôi Đồng khó xử :

- Họ bàn định mưu mô gì ?

- Chúng nhắc đến quyển cổ thư Vạn Vật Quy Nguyên Kinh.

- Đó là quyển Vạn Lưu do gia phụ tình cờ mua về.

Lôi Đồng giật mình :

- Thảo nào...! Vì lúc đó ta chưa biết quyển cổ thư lại có tầm quan trọng như vậy nên chẳng để tâm. Còn họ ác phụ có lẽ họ cũng chỉ mới nghi ngờ nên có bảo Tôn Bằng phải cố gắng tìm hiểu. Bây giờ nghĩ lại ta đoán chắc Tôn Bằng có liên quan đến cái chết của song thân người.

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Về chuyện này tại họ đã rõ rồi. Nhưng hung thủ không chỉ có một người.

Như mọi người vừa nghe, phát hiện bí kíp và lập mưu là lão Từ Nhất Đông, thi hành kế mưu và làm gia mẫu mất mạng là họ Cổ Mỹ Kỳ và Tôn Bằng.

Riêng gia phụ thì bị một người che kín mặt họ thủ, họ Cổ Mỹ Kỳ tuy có mục đích nhưng vẫn không biết đó là ai.

Nghe thế, Trầm Bội Uyển cảm thấy mũi lòng :

- Muội thật không ngờ tình cảnh của huynh lại bị thương đến vậy. Và muội hoàn toàn thông cảm hiểu rõ vì sao huynh chợt có nỗi đam mê võ học kỳ lạ dù là loại võ học nào. Kẻ thù của huynh quả nhiên không phải hạng dễ đối phó.

Lần đầu tiên Trầm Bội Uyển có cách xưng hô quá thân mật với Mạnh Đạt Nhân, ba lão nhân Trầm Quân, Hoàng Kim Hoán và Lôi Đồng nhìn nhau đầy e ngại.

Họ chỉ tạm quên khi nghe Mạnh Đạt Nhân vọt kêu lên :

- Có biến rồi !

Dĩ nhiên ai cũng hiểu là Mạnh Đạt Nhân đang đề cập đến Quỷ Cung. Họ đưa mắt nhìn và chỉ thấy ba nhân vật đang hoảng hốt lao ra từ Quỷ Cung.

Không thấy mặt Cổ Mỹ Kỳ xuất hiện, Mạnh Đạt Nhân đang kinh nghi thì nghe Nhất Trần đạo trưởng vừa bỏ chạy thục mạng vừa hô hoán :

- Có lẽ chúng ta đã nghi cho Cổ nhị tỷ. Phen này Cổ nhị tỷ e rằng khó toàn mạng...

Vút !

Nghe tiếng động Mạnh Đạt Nhân quay lại thì chỉ kịp nghe Hoàng Kim Hoán cố gọi theo Lôi Đồng :

- Lôi lão đệ mau quay lại ! Đừng hành động hồ đồ vậy !

Mạnh Đạt Nhân thờ dài, vậy là Lôi Đồng vẫn lo cho Cổ Mỹ Kỳ đang cố đuổi theo Nhất Trần đạo trưởng để hỏi cho minh bạch điều gì đã xảy ra cho mặt.

Vô Cực lão nhân và cung chủ Địa Khuyết Cung cũng phân khai ai nấy chạy có vẻ như điều gì trong Quỷ Cung vẫn còn làm cho cả hai kinh tâm bạt vía.

Cung chủ Địa Khuyết Cung chạy đâu không chạy lại chạy về phía bọn người Mạnh Đạt Nhân đang ẩn thân.

Vì ngờ không có người dò xét lão bỗng mở khăn che mặt ra để lau qua khuôn mặt vẫn còn ướt đầm mồ hôi lạnh.

Mạnh Đạt Nhân đứng bật dậy và bất ngờ lao ra khiến Hoàng Kim Hoán và Bội Uyển dù có thấy cũng vô phương phản ứng.

Phát hiện Mạnh Đạt Nhân lão cung chủ giật nảy người :

- Hoá ra là người...

Mạnh Đạt Nhân phần nộ gầm vang :

- Hà Tử Giang ! Thì ra cung chủ Địa Khuyết Cung là lão. Cũng chính lão đã sát hại phụ thân ta. Từ Nhất Đông ! Hà Tử Giang ! Dù lão có tính danh như thế nào cũng phải đền mạng cho gia phụ. Đỡ !

Vù...

Nhìn chường kinh do Mạnh Đạt Nhân quật ra trong cơn giận dữ không khác nào công phu của người lần đầu tiên tập võ, Trầm Bội Uyển đứng phắt dậy và định lao ra tếp trợ.

Nhưng Hoàng Kim Hoán nhanh tay ngăn nằng lại kèm theo cái lắc đầu tuyệt vọng :

- Quá muộn rồi !

Cùng một lúc với câu nói này của lão Hoàng lão cung chủ Địa Khuyết Cung được Mạnh Đạt Nhân nhận diện là Hà Tử Giang cũng bật lên tiếng gầm nộ khí xung thiên :

- Là người tự tìm chết !

Và lão tung một lực đạo nhu hòa về phía Mạnh Đạt Nhân.

Viu....

Đã quá muộn cho Mạnh Đạt Nhân nhận ra nội lực của bản thân lúc này chỉ như con thiêu thân tự lao đầu vào lửa đỏ khi phải đối phó với chưởng lực Vô Minh của thù nhân.

Hai mắt Mạnh Đạt Nhân vụt tối sầm với cảm nhận đường vào Quỷ Môn Quan đang rộng mở.

Và đúng vào lúc này chí cầu sinh bỗng giúp Mạnh Đạt Nhân kịp có một phản ứng vi diệu. Mạnh Đạt Nhân vụt chuyển dịch thân hình.

Vút !

Bùng ! Tuy thoát chết nhưng dư kinh vẫn làm Mạnh Đạt Nhân lão đảo.

Hà Tử Giang bỗng lướt đến :

- Giờ đây Vạn Quỷ Á@nh cũng không giúp gì được cho ngươi. Hãy mau nạp mạng !

Viu...

Một ngọn kinh Vô Minh nhu hòa liền bao trùm toàn thân Mạnh Đạt Nhân Mạnh Đạt Nhân biến sắc và rúng động tâm can.

Chợt hoàng Kim Hoán xuất hiện với tiếng gầm long trời lở đất :

- Chớ vội đắc ý ! Đờ !

Ào... Ào...

Sự xuất hiện của Hoàng Kim Hoán làm cho Hà Tử Giang phải một phen nao núng.

Tuy nhiên đôi mắt của lão vụt lóe lên tia nhìn ác độc. Và lão ngoài việc giữ nguyên chiêu chưởng Vô Minh quyết hạ thủ Mạnh Đạt Nhân thì tả kinh của lão còn bật ra một chiêu công đặc dị tận lực ngăn đỡ chưởng kinh vừa xen vào của lão Hoàng :

- Lại là Thần Môn ? Đờ !

Ào... Ào...

Mạnh Đạt Nhân dù đang bối rối cố tránh thoát phạm vi uy lực của chiêu chưởng Vô Minh nhưng vẫn bật lên tiếng kêu thẳng thốt khi nhìn thấy chiêu công đặc dị do Hà Tử Giang vừa vận dụng để đối phó lão Hoàng :

- Quả nhiên lão đã đắc thủ bí kíp Vạn Lưu. Công phu Thần Long Bái Vỹ của Cái Bang này...

Lớp nhu kinh Vô Minh đã đến hồi trối buộc bóp nghẹn toàn bộ những gì Mạnh Đạt Nhân định nói và sinh mạng của Mạnh Đạt Nhân cũng đã đến lúc bị hít chặt vào trong vòng tay tử thần.

Trầm Bội Uyển xuất hiện thật đúng lúc với tiếng thét đầy khẩn trương:

- Mạnh huynh mau cố lùi lại ! Muội đến đây.

Nàng lập tức hiện thân đứng án ngữ trước mặt Mạnh Đạt Nhân với một chiêu công hoàn toàn liễu lĩnh.

Vù...

Một tia linh cảm chợt đến với Mạnh Đạt Nhân, Trầm Bội Uyển tuy không là đối thủ nhưng vẫn quyết đem sinh mạng bản thân hầu chi trì sinh mạng cho chàng.

Và nỗi niềm ân hận cũng chợt đến với Mạnh Đạt Nhân. Chỉ một lúc hồ đồ Mạnh Đạt Nhân thiếu bản lãnh kiêu chể sắp đem đến hệ lụy thảm khốc cho Trầm Bội Uyển.

Không thể để cho nàng uống mạng. Mạnh Đạt Nhân nghĩ như thế và lập tức dùng chút thân lực còn sót lại đẩy Trầm Bội Uyển ra phía ngoài :

- Trầm muội, ta...

Đó là hành động quá ư muộn màng của Mạnh Đạt Nhân.

Ầm!

Toàn thân kinh mạch như bị vỡ vụn và Mạnh Đạt Nhân thật sự kinh tâm khi nhìn thấy Trầm Bội Uyển cũng đang như thuyền say sóng, vừa thổ huyết vừa lão đảo không ngừng.

Trầm Quân lão nhân tất bật chạy đến vừa đón đỡ Bội Uyển vừa gào :

- Uyển nhi ! Uyển nhi !

Đúng lúc này chưởng kinh giữa Hoàng Kim Hoán và Hà Tử Giang cũng chạm nhau tạo thành tiếng chấn kinh thiên động địa.

Ầm !

Như hổ dữ quyết không để xổng con mồi Hà Tử Giang nhân đà chấn kinh đưa đẩy chột như cơn lốc lao về phía Mạnh Đạt Nhân :

Nạp mạng !

Ào...

Thù nhân xuất hiện trong bộ dạng hung thần ác sát mạnh Đạt Nhân kể như bị du vào tử lộ.

Một ý nghĩ chột đến Mạnh Đạt Nhân vội phục người xuống và lăn dài theo nền đất nghiêng.

Ào...

Chưởng đoạt mạng của Hà Tử Giang vậy chỉ quật vào nền đất.

Ào..

Dư kính tác động khiến cho Mạnh Đạt Nhân lăn nhanh thêm.

Đang lăn nhanh Mạnh Đạt Nhân bỗng nghe Hoàng Kim Hoán bật lên tiếng hô hoán kinh hoàng :

- Khổng Gia Lập ? Người cũng đến nữa sao ?

Tâm trí Mạnh Đạt Nhân chột quay cuồng khi nghe tràng cười ngạo mạn của Khổng Gia lập ngang nhiên vang lên :

- Hoàng Kim Hoán ! Chưa bắt được người về xử trị môn chủ nào có lệnh triệt thoái. Phên này đến sinh mạng Hoàng lão nhi người cũng khó bảo toàn, còn mong gì bảo vệ cho Trầm lão tặc. Hãy mau theo Khổng mỗ hồi sơn... Ha... ha...

Trong khi đó nếu ở phía Hoàng Kim Hoán và Trầm lão nhân đang lâm vào thế hiểm nghèo thì ở phía này Hà Tử Giang vẫn hùng hổ quật kinh liên tục vào Mạnh Đạt Nhân :

- Tiểu tử chạy đâu cho thoát ! Đỡ ! Đỡ !

Ào... Âm !

Vù... Âm !

Lúc sinh mạng đang như chỉ mảnh treo chuông Mạnh Đạt Nhân chột có cảm nhận toàn thân như vừa bị ai đó chộp vào và nhấc bổng lên cao.

Sự thật đã minh chứng điều này Mạnh Đạt Nhân bỗng nghe Hà Tử Giang bật rống phẫn nộ :

- Môn chủ Thần Môn ? Tiện nhân người còn dám đương trường xuất hiện đối địch cùng bổn cung chủ ư ?

Và nhân vật vừa bất kỳ xuất hiện liền bật cười lạnh lạnh :

- Hà Tử Giang ! Người tưởng đến bây giờ bản nhân mới biết người là Hà Tử Giang từng đội lốt Từ Nhất Đông sao ? Người còn quá ngạo mạn, tưởng bản nhân khiếp sợ bí kíp Vạn Lưu giả mạo ? Ha... ha... tất cả đều không ngoài sự sắp xếp của bản nhân. Đâu phải ngẫu nhiên gã đồ gàn họ Mạnh lưu ngụ ngay bên cạnh người tình cờ có được quyển cổ thư kỳ bí ? Nào người hãy mau tỉnh ngộ lại đi nào. Và bản nhân đang cần những người nội thủ như người để...

Mạnh Đạt Nhân càng nghe càng lạnh khắp người.

Và câu nói của mục môn chủ Thần Môn đột ngột chấm dứt bởi một tiếng quát như sấm động chột vang lên từ phía sau mục :

- Xú phụ yêu ma đáng chết ! Lôi mỗ quyết trừ diệt người.

Ào...

Mục môn chủ quay phắt lại :

- Lôi Đồng ! Người là kẻ thứ hai sau Đỗ lão nhị phải trả lại công bằng cho bản nhân. Xem đây !

Mục bất ngờ ném Mạnh Đạt Nhân vào ngọn kinh đầy uy lực được Lôi Đồng quật đến.

Vụt...

Vậy là hết. Mạnh Đạt Nhân vừa có ý nghĩ này bỗng thấy Lôi Đồng chợt có phản ứng vi diệu.

Lão đang lạnh lẽo quật kinh ra khi thấy mục môn chủ dùng Mạnh Đạt Nhân như vật thể mạng lão chợt uốn cong cổ tay biến kinh đó thành lực đạo đủ để hất bổng Mạnh Đạt Nhân lên cao và còn chênh chếch bay ngược về phía sau lão.

Bung !

Mạnh Đạt Nhân nhờ đó mà thoát thân tuy toàn mạng nhưng toàn thân bị chấn động khiến thần trí lập tức chìm vào cõi vô thức.

Trong cơn mơ hồ cuối cùng Mạnh Đạt Nhân chỉ còn nghe mỗi một tiếng quát ác độc của mục môn chủ Thần Môn :

- Lão Lôi người trúng kế của bản nhân rồi. Nạp mạng ! Ha...ha...

Ầm !

26. Vạn Niên Tuyệt Liên Tử

Ầm !

Ầm !

Những tiếng chấn động ầm ầm cứ tiếp tục vang vọng mãi, tồn tại mãi trong tiềm thức Mạnh Đạt Nhân.

Giống những tiếng chuông mõ công phu của những nơi thờ tự có tác dụng làm thức tỉnh lòng người mê muội thì những tiếng chấn động ầm vang cũng làm cho nhận thức của Mạnh Đạt Nhân dần dần hồi phục.

Toàn thân đau nhức, hai bên thái dương đau buốt như bị ai bóp nghẹt khiến đầu cũng đau như sắp vỡ tung, nhưng sự tồn tại của những thanh âm chấn động bắt buộc Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng tự đặt một câu nghi vấn :

"Sao mục vẫn chưa hạ sát ta ? Mục định hành hạ ta, đe dọa ta sợ đến chết khiếp bằng những loạt kinh sát ngay bên người thế sao ? Mục quả ác độc !

Hãy giết ta đi. Hãy mau hạ thủ ta đi. Bằng không, nếu phen này ta thoát mạng, mục sẽ bị ta hành hạ gấp trăm gấp ngàn lần như thế này. Hãy giết ta đi..." Nghi vấn trùng trùng, phần nộ cực độ, hai thái cực này vậy là càng giúp Mạnh Đạt Nhân mau thu hồi nhận thức.

- Sao ngươi không tỉnh lại ? Hãy tỉnh lại đi. Mạnh Đạt Nhân ! Bằng không, ta e sẽ không chi trì lâu hơn nữa. a... a...

Là thanh âm của lão Lôi Đồng ? Mạnh Đạt Nhân liền rơi vào trạng thái kinh ngạc tột độ.

"Vậy là ta chưa chết ? Lão Lôi đang ở cạnh ta ? Ta thoát nạn thật sự rồi ư ?

Ồi chào ! Hãy buông ra ! Đừng làm ta đau như thế" Với phản ứng tự nhiên, Mạnh Đạt Nhân cố lúc lắc đầu để tránh thoát lực nào đó đang làm cho hai bên đầu càng lúc càng đau.

Nhờ đó, Mạnh Đạt Nhân hồi tỉnh và nghe rõ hơn tiếng gọi khẩn trương của lão Lôi Đồng :

- Tiểu tử, ngươi không chịu tỉnh lại thật sao ? Đừng như vậy, đừng để bao nhiêu kỳ vọng ta dành cho ngươi phải trở nên vô vọng. Hãy tỉnh lại đi !

Tỉnh lại đi !

Mạnh Đạt Nhân nhấp nháy đôi mắt, cổ mở to, mở to lên dần.

Vật đầu tiên được Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy càng lúc càng rõ là một khối đá thật to đang sừng sững ngay cạnh thân. Không thấy lão Lôi Đồng đâu, Mạnh Đạt Nhân đành nghĩ bản thân đang cơn mộng mị.

Tuy nhiên, cái đau ở đầu là điều có thật, cả tiếng kêu khẩn thiết của Lôi Đồng cũng là sự thật.

Thanh âm của Lôi Đồng lại vang lên, lần này cho Mạnh Đạt Nhân biết rõ phương vị phát lên tiếng gọi :

- Người tỉnh lại rồi ư ? May quá ! Ta đây, hãy nhìn ta nào.

Mạnh Đạt Nhân ngược mắt nhìn lên, rồi nhìn ngược về phía sau.

Đầu của Mạnh Đạt Nhân đang nằm lọt thỏm giữa hai cánh tay bóp chặt của lão lắc đầu. Hay nói cho chính xác hơn, như Mạnh Đạt Nhân tạm thời nhận định, lắc đầu đang nằm trên một tảng đá, một tảng đá cũng to lớn như tảng đá lúc nãy Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy. Và tảng đá này cũng sừng sững ngay bên cạnh Mạnh Đạt Nhân nhưng là ở phía sau - lão gần như đưa cả nửa người ra ngoài và thò hai tay xuống để giữ chặt hai bên đầu Mạnh Đạt Nhân. Đây là tư thế chỉ để cứu người, và vì người đang được cứu là Mạnh Đạt Nhân nên Mạnh Đạt Nhân lập tức hiểu bản thân phải lâm vào tình cảnh hết sức nguy ngập mới cần có người cứu.

" Vậy là mối nguy hiểm này chắc chắn chỉ xuất hiện đầu đó ở phía dưới ?

Một vực thăm chẳng hạn ? Không lẽ ta sắp sửa rơi vào vực thăm và tình cờ được lão Lôi Đồng kịp dùng tay giữ lại ?" Kinh nghi, Mạnh Đạt Nhân định đưa mắt nhìn xuống dưới chân, bỗng nghe lão Lôi Đồng khẩn trương hô hoán :

- Đứng ! Đứng động đây cũng đừng phí công nhìn xuống. Ta kiệt lực lắm rồi, không thể theo giữ người lâu hơn. Hãy nghĩ cách, đừng quá vội cũng đừng quá chậm, leo thoát khỏi hiểm cảnh này.

Chỉ còn nhìn thấy sắc mặt hoàn toàn trắng bệch của lão hiện giờ, Mạnh Đạt Nhân cũng đủ biết lão đã kiệt lực đến thế nào.

Mạnh Đạt Nhân gấn gượng phát thoại và quả nhiên việc phát thoại thật khó khăn :

- Với hai tảng đá ở phía trước và phía sau, tại hạ sẽ tỳ chân vào, giúp tiền bối đỡ hao tổn chân lực ?

Lôi Đồng trợn mắt kinh hãi :

- Không được ! Đó là hai tảng đá vừa lăn xuống, bên trên chúng vẫn còn rất nhiều tảng đá như vậy cũng chực chờ lăn xuống nghiền nát ta và người. Chỉ cần một cử động nhỏ của người, nếu làm chúng mất đi vị thế cân bằng hiện thời, cả ta và người đừng mong toàn mạng. Hãy nghĩ cách khác đi. Người vốn thông minh tột đỉnh mà ?

- Lão có thể kéo tại hạ lên thêm một ít nữa ?

- Cũng không được ! Nửa thân dưới của ta đã bị một tảng đá đè phải. Một cử động nhỏ nhất định sẽ làm khối đá đó nhích động, hậu quả cũng sẽ thảm hại như nhau.

- Phía dưới tại hạ là một vực thăm ?

- Không khác mấy so với vực thăm. Đó là một địa huyết và đã có nhiều tảng đá vừa lăn vào đó.

- Tiền bối có nhìn thấy đấy ?

- Máu huyết vẫn tiếp tục tuôn chảy khỏi thân thể ta. Hai mắt ta đã bị hoa, không sao có thể nhìn rõ.

- Theo tiền bối, đáy huyết sâu bao nhiêu ?

- Người định làm gì ?

- Nếu đáy huyết không sâu lắm, phạm vi phía dưới tất phải rộng, đủ chỗ cho tại hạ và tiền bối kịp ẩn thân trước khi bị những tảng đá trên này lăn xuống đè phải.

- Vô ích ! Người bị nội thương, ta bị kiệt lực, ta và người không thể hành động nhanh như người dự định.

- Chuyện xảy ra như thế nào ?

- Ta và người, sau loạt kinh cuối cùng của mục xú phụ, đều bị chấn bay vào Quỷ Cung. Trong Quỷ Cung không ngờ lại có quá nhiều cơ quan tiềm phục, bẫy giăng điệp trùng. Cách ta và người lọt vào làm cho địa huyết tự khai mở. Lúc người sắp rơi xuống địa huyết cũng là lúc ta bị một khối đá lăn vào, đè lên nửa thân sau. Ta chỉ kịp giữ người lại như thế này.

- Nếu vậy, trước lúc loạn thạch lặn xuống, địa hình ở trong này, tiền bối có kịp nhìn thấy ?
- Có ! Chỉ toàn là ảo ảnh. Nếu ta đoán không lầm thì đây là một trận đồ.
- Còn tung tích của mục Cổ Mỹ Kỳ thì sao ?
- Không thấy mục, một dấu vết nhỏ cũng không.
- Rõ rồi ! Đây là một loại ảo trận, ngược lại hoàn toàn với quái trận tại hạ và Trầm Bội Uyển đã lâm vào.
- Người có cách thoát ?
- Lấy thực làm ảo, ngược lại, lấy ảo làm thực. Đây là mấu chốt của khẩu quyết Vạn Quỷ Ân. Địa huyệt này chính là lối dẫn vào một nơi có thể gọi là Quỷ Cung thật sự.
- Vạn Quỷ Cung nào là giả ?
- Là nơi có hắc hai chữ Quỷ Cung như đã nhìn thấy. Tưởng là thật, ai xông bừa vào tất phải thảm tử. Chỉ có những ai am hiểu võ học Cửu U, nhất là bộ pháp Vạn Quỷ Ân mới có thể đột nhập an toàn.
- Người sai rồi ! Chẳng phải trước bọn nhị viện nhị cung đã có người đột nhập vào an toàn và nhân vật này mãi đến lúc quay trở ra mới am hiểu Vạn Quỷ Ân đó sao ? Chứng tỏ...
- Tại hạ có thể giải thích. Tiền bối định nói nhân vật đó không cần am hiểu Vạn Quỷ Ân cũng có thể vào Quỷ Cung ? Ngược lại, mục Cổ Mỹ Kỳ tuy am hiểu sở học Cửu U nhưng vẫn cứ gặp bất trắc ?
- Không sai ! Người giải thích thế nào ?
- Trước hết, tại hạ muốn biết tiền bối luyện được bao nhiêu phần võ học Cửu Trùng ?
- Sáu ! Sao ?
- Còn mục môn chủ ?
- Bảy !
- Không kém hơn Trầm môn chủ tiền nhiệm ?
- Qua những gì ta vừa biết, công phu môn không có lưu lại ở đệ bát và đệ cửu động, thì cũng đúng như vậy.
- Tốt rồi ! Vậy tiền bối nghĩ sao khi Vạn Biến Quỷ và Thần Môn đều dùng chữ Cửu làm yếu quyết cho cách biến hóa công phu ?
- Ta không thể biết. Có thể chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên ?
- Không phải ngẫu nhiên đâu. Tóm lại, cứ chờ sau khi thoát nạn, tại hạ sẽ giải thích.
- Người vẫn vẫn giữ ý định dùng địa huyệt làm phương cách thoát hiểm ?
- Tiền bối e bất thành ?
- Đương nhiên ! Vì chỉ cần một toan tính sai lầm, ta thì bị loạn thạch nghiền nát, còn người thì mãi mãi vùi thây dưới địa huyệt...
- Tại hạ cảm thấy rất tự tin.
- Đó là việc của người. Phần ta, vì không cam tâm nhìn môn bị xú phụ hủy diệt nên ta không muốn mạo hiểm. Trừ khi...
- Sao ?
- Người phải hứa với ta một điều.
- Tiền bối nói đi.

- Ta có cách không để loạn thạch lăn xuống, nghĩ là người sẽ được an toàn cho dù người bảo người rất tự tin vào dự tính của người. Để thực hiện điều đó, có lẽ ta chẳng còn cơ may nào toàn mạng, vậy người hứa phải giúp ta trùng chấn Thần Môn.
- Việc của quý môn...
- Chỉ còn hai ngày nữa là đến tiết Đoan Ngọ, trong người ta hiện có tất cả sáu tín vật tuyển chọn, kể cả tín vật của Vũ Văn lão đệ do người giao hoàn...
- Tại hạ có nói rồi. có vào được nhị quan cuối cùng cũng vô ích. Vì...
- Vào lúc này, ta không hề đề cập đến phương diện vô công. Trái lại, chỉ khi vượt qua nhị quan cuối cùng người mới danh chính ngôn thuận tiếp nhận ngôi vị môn chủ. Sẽ hợp lý hơn nếu người dùng tư cách này để thay bốn môn thanh lý môn hộ, chấn chỉnh môn quy, trừng trị phản đồ. Sao ?
- Được ! Tại hạ chấp thuận. Dẫu sao tại hạ cũng chuộc lỗi, đã đẩy tiền bối vào tình thế này.
- Người ưng thuận là tốt rồi. Còn việc ta cứu giúp người lần này chỉ là đáp lại lần người đã lo lắng cho ta ở Hắc Thạch Đảo. Giờ thì...
- Chậm đã ! Nếu chúng ta buông tay, không kể tiền bối phải chết, sáu tín vật kia vị tất còn toàn vẹn.
- Người có ý gì ?
- Vẫn không thay đổi. Vẫn muốn tiền bối cùng tại hạ mạo hiểm một phen.
- Rất có thể tiền bối vẫn sống.
- Ta chấp nhận ! Không phải vì mong toàn mạng mà vì muốn những tín vật kia thật sự đến được tay người.
- Mạnh Đạt Nhân từ từ hít vào một hơi thật dài :
- Tiền bối hãy bằng mọi cách cùng rơi xuống địa huyết với tại hạ. Hãy nhớ, lúc rơi xuống phải lăn ngay về bên tả, càng xa càng tốt. Đó là sinh môn duy nhất ở ảo trận này.
- Lôi Đồng nở một nụ cười nhợt nhạt :
- Ta sẽ cố ! Chỉ e đá sẽ lăn nhanh hơn dự tính của người.
- Mạnh Đạt Nhân quả quyết :
- Nào ! Hãy gắng tìm sinh lộ trong tử lộ.
- Với ánh mắt nhìn cuối cùng, Mạnh Đạt Nhân thấy lão Lôi Đồng nghiêng chặt hai hàm răng vào nhau để bật ra tiếng rít.
- Đi !
- Liền lúc đó, Mạnh Đạt Nhân vừa rơi xuống vừa nghe đủ loại âm thanh đua nhau vang lên.
- Rào... Rào...
- Ầm...! Ầm...!
- A... A...
- Tiếng loạn thạch lăn ầm ầm vẫn không át nổi tiếng kêu đau đớn cùng cực của lão Lôi Đồng.
- Ầm...! Ầm... !
- Rào... Rào...
- Một cú va thật mạnh làm Mạnh Đạt Nhân bất tỉnh.
- Đã muộn lắm rồi, sao người không đến Thần Minh Sơn mà còn dừng lại ?
- Mạnh Đạt Nhân tìm chỗ ghé lưng vào và nhanh nhẹn đặt lão Lôi Đồng ngồi xuống :
- Tại hạ sẽ không để muộn. Tiền bối cứ tạm thời ngồi chờ đây, tại hạ sẽ quay lại ngay.

Lão Lôi Đồng nôn nóng :

- Người đi đâu ?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng :

- Tại hạ vừa nghe tiếng người kêu cứu, quen lắm, có lẽ là Bạch Quan Nguyệt.

Lão Lôi Đồng cau có :

- Là nữ nhân ? Không phải người đã có tình ý với Trầm Bội Uyển rồi sao ?

Hành vi này của người...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời :

- Bạch Quan Nguyệt là bào muội của Bạch Quan Nhật. Trước đây, tại hạ từng hứa, sẽ quan tâm đến Bạch Quan Nguyệt thay cho Bạch Quan Nhật.

Tại hạ không thể thất tín.

Lão Lôi Đồng sững người :

- Có chuyện này ư ? Tốt ! Người có nghĩa khí cũng hay, bọn ta đã không chọn lầm người.

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Quan Nguyệt vốn có định kiến với Thần Môn, tại hạ vẫn chưa có cách nào giúp huynh đệ họ trùng phùng. Hy vọng lần này sẽ có cơ hội. Tiền bối chờ lo, tại hạ sẽ quay lại ngay.

Dứt lời, Mạnh Đạt Nhân thần tốc lao đi mất dạng.

Vút !

Chờ đến lúc Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn khuất dạng, lão Lôi Đồng mới giật mình tự trách :

- Sao ta không nghĩ ra sớm hơn ? Chắc chắn tiểu tử lại bày trò nữa rồi.

Là lời lầm nhầm tự trách, đương nhiên bất luận là ai, không riêng gì Lôi Đồng, cũng không hề chờ đợi sẽ có người đáp lại.

Thế nhưng, từ một nơi lẫn khuất cạnh đó, có một thanh âm phát ra ngoài sự mong đợi của lão Lôi Đồng :

- Lôi lão nhi không nghĩ sớm hơn điều gì ? Không lẽ lão đoán biết từ trước, rằng sẽ có Khổng mỗ chờ đợi ở đây ?

Khổng Gia Lập xuất hiện với nụ cười danh ác đọng trên môi.

Và Lôi Đồng chưa kịp lên tiếng, hoặc có phản ứng, Khổng Gia Lập lại phát thoại :

- Mạng của lão và của Mạnh tiểu tử không ngờ lớn đến vậy. Một Quỷ Cung mỗi bước đi là mỗi lần nguy hiểm, vậy mà lão và Mạnh tiểu tử vẫn toàn mạng quay trở ra, thật đáng khâm phục !

Lôi Đồng quắc mắt :

- Sao người biết Quỷ Cung trùng trùng nguy hiểm, trừ phi người đã từng vào đó ?

Khổng Gia Lập bĩu môi :

- Vào đó ư ? Vậy thì chưa ! Nhưng có lẽ không còn bao lâu nữa Quỷ Cung sẽ biến thành Thánh Địa Vô Lâm, nơi người người sẽ trông chờ có lần được kính viếng, ngay khi đầu lâu của bọn người lần lượt được đặt hai bên lối ra vào.

Lôi Đồng biếc sắc :

- Người nói như thế là có ý gì ?

Khổng Gia Lập bật cười khanh khách :

- Rồi người sẽ biết ! Còn bây giờ, người nên ngoan ngoãn đón nhận số phận như Trầm Quân, Hoàn Kim Hoán, Trầm Bội Uyển và một ít người nữa đã ngoan ngoãn đón nhận. Ha... ha...

Lôi Đồng vội chống hai tay xuống đất, định dịch người về phía sau. Nào ngờ, không những đằng sau đã hết đất lùi, vì lúc này Mạnh Đạt Nhân đã đặt lão ngồi ghé vào một vách đá, mà hành vi của lão còn làm cho Khổng Gia Lập nhận biết một sự thật. Khổng Gia Lập bĩu môi, trố mắt :

- Hai chi dưới của người đã không còn ? Điều gì đã xảy ra cho người vậy ?

Mà thôi, người không cần giải thích, ta đoán ra rồi. Phải chăng những cạm bẫy ở Quỷ Cung đã khiến người phải lưu lại một phần thân thể ?

Lôi Đồng kinh ngạc tột cùng :

- Làm sao người đoán ra ? Hay người muốn nói người là hậu nhân của Vạn Biến lão quỷ và gần đây người là người đầu tiên đi vào Quỷ Cung ?

Khổng Gia Lập lắc đầu chép miệng :

- Người đoán chỉ gần đúng thôi. Tiếc thật, người chỉ là một phế nhân như thế này làm sao ta có thể đưa người đến tận nơi giam giữ bọn Trầm Quân ?

Hy vọng người sẽ không phiền trách nếu ta phải tạm mượn thủ cấp của người đưa về một nơi đang cần.

Lôi Đồng bật lóe lên những tia hung quang nhìn Khổng Gia Lập :

- Khổng Gia Lập ! Người đã lấy thủ cấp như vậy của bao nhiêu người rồi ?

Phải chăng Vũ Văn lão đệ cũng do người sát hại ?

Khổng Gia Lập gật đầu :

- Vũ Văn Kinh Nhượng ? Phải, phải ! Là ta đã gia hại y. Chỉ tiếc lúc đó chưa có lệnh, bằng không, ta đâu dễ để y tan xương nát thịt, mất cơ hội thu thập một thủ cấp. Ha... ha...

Lôi Đồng giận đến tái người :

- Chưa có lệnh ? Của mụ xú phụ môn chủ ư ?

Khổng Gia Lập chột lắc đầu tỏ ra thương hại :

- Ta cũng muốn cho người biết sự thật để lúc chết người không hóa thành ma hồ đồ. Tuy nhiên, lệnh là lệnh, người chỉ cần biết Khổng Gia Lập ta phải tạm mượn thủ cấp của người là đủ. Nào, đã mượn lắm rồi, ta không thể để chậm hơn giờ nhân vật tuyển chọn sắp được công cử. Ha... ha...

Và Khổng Gia Lập xòe bàn tay trắng như một thanh cương đao, lập tức lao vào Lôi Đồng.

Vút !

Lôi Đồng với hai chi dưới thật sự đã bị hủy, định hất chưởng quật vào Khổng Gia Lập.

Nhưng thật bất ngờ, toàn thân lão bỗng được nâng lên cao, bay về phía trước và bay vượt qua luân đầu của Khổng Gia Lập.

Về...

Khổng Gia Lập do bất ngờ, nếu không kịp thu kinh về có lẽ sẽ va luôn vào vách đá. Và theo bản năng, Khổng Gia Lập vội vàng quay người lại, để phòng Lôi Đồng tập kích.

Đứng trước mặt lão, Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Đừng vội vàng như vậy ! Tại hạ vẫn chưa quen lắm thủ đoạn nhân lúc bất phòng để hạ thủ. Huống chi, còn vài điều chưa rõ, tại hạ muốn được tôn giá chỉ giáo.

Khổng Gia Lập chớp mắt. Để sau đó, khi vẫn thấy Lôi Đồng vừa an toàn ngồi ngay bên cạnh Mạnh Đạt Nhân vừa giương cặp mắt ngơ ngác nhìn chàng. Khổng Gia Lập lúc bấy giờ mới nhìn Mạnh Đạt Nhân như một quái nhân.

Lão kêu :

- Là người vừa dùng thủ pháp cách không giải nguy cho Lôi Đồng ?

Mạnh Đạt Nhân chợt nghiêm mặt :

- Tại hạ cần được tôn giá chỉ giáo, đâu đến lượt tôn giá nêu nghi vấn cho tại hạ ?

Khổng Gia Lập lại liếc nhìn Lôi Đồng. Thấy Lôi Đồng vẫn ngơ ngác, Khổng Gia Lập bèn quắc mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Thật ngông cuồng ! Người có tư cách gì để nói với ta những lời như vậy ?

Ta...

Hai mắt lão vụt hoa lên và...

Bốp ! Bốp !

Hai bên mặt vụt đau rát, Khổng Gia Lập phải ngó người thật sự khi nghe Mạnh Đạt Nhân trầm giọng hỏi :

- Bằng vào Vạn Quỷ ảnh như vừa thi triển, liệu tại hạ có đủ tư cách chưa ?

Vậy là rõ, chính Mạnh Đạt Nhân vừa bắt ngờ tát tai lão.

Khổng Gia Lập gầm vang :

- Tiểu tử muốn chết !

Lão bật lao đến với sát khí ngập tràn.

Ào...

Mạnh Đạt Nhân điềm nhiên tọa thị, chỉ lấy tay hất nhẹ ra một nhu kinh:

- Tại hạ nào muốn chết ? Tôn giá chó vội nghĩ sai như vậy. Quay lại nguyên vị đi.

Viu...

Ầm !

Vị thế đã thay đổi, nếu lúc này Khổng Gia Lập đứng mé ngoài để bức dồn Lôi Đồng vào vị trí không còn đất lùi thì từ khi Mạnh Đạt Nhân bằng cách thế nào đó đã đưa Lôi Đồng ra chỗ an toàn, đến lượt Khổng Gia Lập phải đứng tựa lưng vào vách đá. Và khi nhị kinh của song phương chạm vào nhau, dù muốn hay không, khi bị chấn kinh bức lùi, Khổng Gia Lập đương nhiên chỉ có thể lùi đến sát vách đá là hết. Có nghĩa là Khổng Gia Lập phải ngoan ngoãn quay lại nguyên vị như Mạnh Đạt Nhân trước lúc xuất thủ đã bảo.

Mạnh Đạt Nhân phì cười khi thấy lão Khổng cứ kinh nghi nhìn chàng như nhìn phải quái vật :

- Tôn giá kinh ngạc lắm phải không ? Đến tại hạ cũng không ngờ đấy ! Nào là một lần nhờ tôn giá giở thủ đoạn quá độc ác khiến Vũ Văn Kính Nhượng trước lúc lâm chung phải ủy thác cho tại hạ một vật mà bấy lâu nay tôn giá vẫn thèm muốn...

Khổng Gia Lập giật mình :

- Là Thiên Niên Hà Thủ Ô ư ? Làm sao Kính Nhượng có thể tìm thấy và giao cho người ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Chuyện đó hãy để sau này tự miệng Kính Nhượng giải thích cho tôn giá vậy. Điều tại hạ đang nói là nhờ lần thứ hai, không hiểu nhân vật ngu xuẩn nào tuy đã vào Quỷ Cung trước tại hạ nhưng lại sơ ý bỏ qua lời di ngôn của Vạn Biến Cửu U Quỷ. Khiến tại hạ vô tình nhận được hai hạt Tuyệt Liên Tử Vạn Niên. Quá bất ngờ phải không ? Tại hạ cũng vậy. Đang lúc đói khát, tại hạ đâu hề nghĩ đó là Tuyệt Liên Tử hay ăn vào rồi tử” ?

Quả là không may cho tôn giá, giờ phải đối phó với tại hạ, một kẻ bất ngờ có đến gần hàng trăm năm công phu tu vi.

Lôi Đồng ngồi ngay bên cạnh Mạnh Đạt Nhân phải kêu lên :

- Ta luôn ở cùng chỗ với người, làm gì có di ngôn nào của lão Quỷ Vạn Biến, cũng đâu thấy người đắc thủ Vạn Niên Tuyết Liên Tử ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười, mắt vẫn nhìn Khổng Gia Lập đang nhợt nhạt dần sắc diện :

- Tiền bối không biết cũng phải ! Di ngôn nằm ngay trên nền đá, chỗ tại hạ ngã vào. Còn Tuyết Liên Tử chỉ là hai hạt khô quắt queo, có lẽ do kẻ đã vào trước bất cẩn đánh rơi, vô tình xuất hiện ngay bên cạnh tại hạ. Mãi đến khi đã ăn vào, lại đọc thấy hàng chữ di ngôn, tại hạ mới biết đó là Tuyết Liên Tử. Không phải vậy, tại sao tại hạ bỗng có chân lực, vừa trút vào cho tiền bối để chi trì sinh mạng, sau đó vừa có thể đưa tiền bối thoát ra Quỷ Cung.

Khổng Gia Lập nhân lúc Mạnh Đạt Nhân đang nói chợt dịch người lao đi.

Vút !

Mạnh Đạt Nhân đâu để Khổng Gia Lập thực hiện ý đồ tháo chạy.

Vút !

Chàng lại xuất hiện ngay trước mặt họ Khổng :

- Vạn Quỷ Ân đâu phải là thứ bộ pháp cho các hạ đùa ? Nào, hãy ngoan ngoãn cho tại hạ biết phải tìm nơi giam giữ Trầm lão nhân ở đâu ?

Lôi Đồng vụt kêu lên :

- Chuyện đó không cần hỏi vội. Hãy hỏi y đang nhận lệnh của ai ? Nhân vật nào đang muốn biến Quỷ Cung thành Thánh Địa Vô Lâm ? Tại sao kẻ đó muốn lấy thủ cấp bọn ta ?

Khổng Gia Lập bất ngờ phát kinh :

- Bọn người đừng mong hỏi ta bất kỳ điều gì. Xem chừng !

Ào... ! Ào...!

Mạnh Đạt Nhân ung dung dịch chuyển thân hình :

- Tôn giá lại không may rồi. Trầm lão nhân sau nhiều năm dài ôm hận đã kịp nghĩ ra bộ pháp này khắc chế công phu Cửu Trùng. Ớn của Trầm lão nhân đối với tại hạ quá lớn, tại hạ không thể không quan tâm đến nơi giam giữ lão nhân.

Vút !

Bị Mạnh Đạt Nhân đôi ba lần dọa chết khiếp, nào là nội lực ngoài trăm năm công phu, nào là Vạn Quỷ Ân thân pháp vi diệu, và giờ lại còn một bộ pháp khắc chế công phu Cửu Trùng, Khổng Gia Lập không thể không rung động.

Lão đảo mắt nhìn quanh, định tìm kế thoát.

Mạnh Đạt Nhân vụt thở ra :

- Tại hạ nào có hỏi điều gì nhiều ở tôn giá ? Thọ ân phải báo ân, tại hạ chỉ muốn biết nơi giam giữ Trầm lão nhân thôi. Nếu tôn giá đáp ứng, hãy nghe đây, tại hạ hứa tha tôn giá phen này. Mọi oán thù, đợi lần sau gặp tôn giá tại hạ mới nhắc đến. Thế nào ?

Khổng Gia Lập động tâm :

- Người nói thật ?

Lôi Đồng phẫn nộ :

- Người không thể tha y. Nếu không vì ta, vì Đồ lão nhị đã bị y sát hại, chí ít người cũng thực hiện lời đã hứa với Vũ Văn Kính Nhượng. Người không thể tha y.

Mạnh Đạt Nhân nhần mặt, nhìn lão Lôi Đồng :

- Tại hạ đã hứa rồi ! Sao tiên bối không chịu nhắc sớm hơn ?

Đoạn chàng quay sang lão Khổng :

- Tại hạ không phải hạng người bội tín. Cơ hội cho tôn giá tuy vẫn còn nhưng không thể vượt quá sự nhẫn nại của tại hạ. Hay mau mau đáp ứng trước khi tại hạ đổi ý vì bị Lôi tiên bối đây thúc bách.

Khổng Gia Lập cười nghi hoặc :

- Ta tin người được sao ?

Mạnh Đạt Nhân nhíu mày và bất ngờ phát xạ một chỉ kinh vào vách đá lúc này lão Khổng từng đứng.

Soẹt !

Nhìn vào lỗ thủng sâu hoắm vừa tạo ra, Mạnh Đạt Nhân gay gắt hỏi lão Khổng :

- Tôn giá không tin điều gì ? Không tin rằng tại hạ thừa năng lực lấy mạng tôn giá ? Vậy ngọn chỉ kinh Nhất Xạ Chỉ Hoàn kia có đủ cho tôn giá tin chưa ?

Khổng Gia Lập nuốt nước bọt khan :

- Không phải ta không tin năng lực của người. Là ta không tin người chịu buông tha ta.

Mạnh Đạt Nhân hất mặt :

- Quân tử nhất ngôn. Bằng chứng là này giờ tại hạ vẫn chưa dùng bản lĩnh cao minh để gây bất kỳ phương hại gì cho tôn giá. Chưa đủ sao ?

Khổng Gia Lập dao động :

- Nhưng Lôi lão nhi...

Chàng thở dài :

- Biết làm sao một khi tại hạ đã lỡ hứa ? Nhưng nếu tôn giá không chịu nắm lấy cơ hội, sự thất bại sẽ là...

Khổng Gia Lập hốt hoảng :

- Khoan đã ! Nhưng ta sẽ không đáp ứng gì thêm nữa đâu.

Chàng gạt đầu :

- Tại hạ cũng đâu hỏi gì nhiều. Thế nào ?

Khổng Gia Lập lại nuốt nước bọt :

- Ở ngoại thành Nghi Xương có một khu cổ viện đã hoang phế. Bọn họ bị giam ở chân núi cạnh đó.

Mạnh Đạt Nhân nhẹ thở phào :

- Hy vọng đây là lời nói thật.

Khổng Gia Lập liền huyền thuyên :

- Ta hoàn toàn nói thật ! Đó là nơi tự tay ta bố trí cơ quan, dựa theo những gì ta đã am hiểu ở Vũ Văn gia. Và cách khai mở cơ quan có lẽ người đã từng biết ? Ta đi được chưa ?

Mạnh Đạt Nhân gạt đầu :

- Tôn giá có thể đi được rồi !

Không thấy Lôi Đồng phản ứng quyết liệt như từng phản ứng, Khổng Gia Lập tuy bước đi nhưng thi thoảng vẫn quay lại nhìn. Và một lần như vậy, Khổng Gia Lập chợt kinh tâm khi nghe Mạnh Đạt Nhân đưa tay vẫy gọi :

- Chậm đã !

Và chàng đã dùng thân pháp thần tốc lao đến chặn lối lão.

Lão Khổng thất kinh :

- Người nuốt lời ?

Mạnh Đạt Nhân vội lắc đầu :

- Không hề ! Nhưng còn một việc nhỏ này...

Khổng Gia Lập thủ thế lùi lại :

- Là chuyện gì ?

Mạnh Đạt Nhân xòe tay :

- Tín vật tuyển chọn của tôn giá. Để gọi là bù lại tổn thất tôn giá đã gây cho Đồ nhị trưởng lão.

Biết rõ là bị uy hiếp nhưng Khổng Gia Lập vẫn hậm hực lấy ra :

- Cầm lấy ! Còn gì nữa không ?

Mạnh Đạt Nhân phi thân quay về, miệng cười vang :

- Tôn giá đi được rồi ! Không cần phải khẩn trương đâu. Ha... ha...

Sau đó, chàng lại nhắc Lôi Đồng đặt lên lưng và lao đi...

27. Đại Họa Côn Luân

- Tiền bối không hỏi điều gì sao ?

Được Mạnh Đạt Nhân cõng trên lưng, Lão Lôi Đồng thở dài :

- Ta biết hỏi gì bây giờ khi hiểu rằng mọi việc người làm điều có chủ ý ?

Huống chi, người quá thông tuệ, lại luôn quang minh lỗi lạc, ta biết, dù người có bất kỳ hành động gì kỳ lạ đi nữa cũng không gây phương hại cho Thần Môn. Ta tin người.

Mạnh Đạt Nhân trầm giọng :

- Tiền bối thấu hiểu như thế là tốt. Tại hạ đang phải đối đầu với một đối thủ tinh ma quỷ quyết khôn lường, tâm cơ thì thiên biến vạn hóa, chỉ sợ tại hạ chưa đủ trí lực để dồn đối thủ vào bước đường cùng, phải thú nhận sự thật.

Lôi Đồng hoang mang :

- Sự thật gì ?

Chàng chép miệng :

- Có nói ra bây giờ vị tất tiền bối chịu tin. Chi bằng cứ để đến lúc kết thúc thì hơn. Còn điều này nữa khiến tại hạ nghĩ mãi vẫn không thông suốt.

Lôi Đồng lo ngại :

- Chuyện đến cả người cũng nghĩ không thông ?

Chàng đáp :

- Bạch Quan Nguyệt ! Tại hạ vẫn không tìm thấy nàng cho dù tại hạ có mơ hồ nghe tiếng nàng kêu.

Không sớm cũng không muộn, đúng lúc Mạnh Đạt Nhân vừa dứt lời, hàng loạt những bóng nhân ảnh liền từ hai bên chân núi Thần Minh Sơn xuất hiện.

Vút ! Vút !...

Mạnh Đạt Nhân dừng lại, và như chỉ nhìn thấy duy nhất một bóng hình tiều tụy của Bạch Quan Nguyệt như người sắp chết, tương phản với những nhân vật xung quanh có sắc mặt đàng đàng sát khí.

Cười cao ngạo, Vô Cực Lão Nhân nói ngay lời phủ đầu :

- Thần Môn đã tạo nghiệt quá nhiều ! Tiểu tử, lão phu khuyên ngươi hãy lưu lại Lôi lão đầu cho bốn phái xử trị.

Thượng Quan Chiêu, cường môn Côn Luân phái và là sư diệt của Vô Cực Lão Nhân khẽ đẩy Bạch Quan Nguyệt về phía trước :

- Thần Môn quả là có lắm thủ đoạn. Nếu Vô Cực sư bá không sớm phát hiện có lẽ ta không bao giờ ngờ rằng Bạch Quan Nguyệt lại có một bào huynh là môn hạ Thần Môn. Và ngày mà bốn phái bị Thần Môn hủy diệt ắt sẽ xảy đến không bao lâu.

Bạch Quan Nguyệt chợt nhìn Mạnh Đạt Nhân bằng ánh mắt cầu khẩn :

- Mạnh Đạt Nhân ! Ngươi hãy giải thích cho ta biết đi, phải chăng gia huynh còn sống và đang là thuộc hạ Thần Môn ?

Mạnh Đạt Nhân cẩn trọng buông lời :

- Sao cô nương lại hỏi tại hạ câu này ? Lệnh huynh là nhân vật nào ?

Vô Cực Lão Nhân bật cười :

- Tiểu tử ngươi thật khéo buông lời dối trá. Ngươi bảo không biết Bạch Quan Nhật ư ? Chẳng phải Bạch Quan Nhật đã từng mấy phen tiếp trợ ngươi sao ?

Mạnh Đạt Nhân xạ mắt tinh quái nhìn lão :

- Lão cũng biết chuyện Bạch Quan Nhật tiếp trợ tại hạ ? Vậy thì lạ thật đấy ! Vì lúc họ Bạch hiện thân tiếp trợ, nếu tại hạ nhớ không lầm, thì đó là lúc tại hạ phải đối phó với viện chủ Cửu U Quỷ Viện Cổ Mỹ Kỳ, không hề có mặt lão. Trừ phi sau này, vì là hảo bằng hữu, vì là người chung hội chung thuyền, Cổ Mỹ Kỳ đã nói cho lão nghe. Lão nói đi, Côn Luân phái sao lại có giao hảo với Cửu U Quỷ Viện ? Hay lão chính là...

Đoán biết Mạnh Đạt Nhân sắp nói ra điều gì, Vô Cực Lão Nhân hét toáng lên :

- Muốn người không biết thì đừng làm ! Cho ngươi hay, không những hôm nay ngươi phải nói rõ hư thực về chuyện gã họ Bạch mà lão phu còn buộc ngươi phải có giao phó về sở học bốn phái đã thất truyền. Ngươi có chạy đằng trời cũng không thoát.

Đúng lúc này, Lôi Đồng chợt phụ nhĩ đề tỉnh Mạnh Đạt Nhân :

- Chúng xuất hiện quá tình cờ ? Phải chăng chúng muốn ngăn ngươi đến đỉnh Thần Minh kịp lúc ?

Mạnh Đạt Nhân vỡ lẽ, quắc mắt nhìn Vô Cực Lão Nhân :

- Cung chủ Thiên Tàn Cung ! Bạch Quan Nhật có là người của Thần Môn thì đã sao ? Hà có gì lão phải có thái độ này đối với Bạch Quan Nguyệt, người đã từ lâu không được tin bào huynh ? Bạch gia từng có mối thù diệt môn, đó là lý do khiến huynh đệ họ ly tán. Phải chăng việc thu Bạch Quan Nguyệt làm đệ tử, Côn Luân phái có ý đồ ám muội ?

Thượng Quan Chiêu giận dữ vung kiếm lao đến :

- Ngươi chớ ngậm máu phun người. Có ý đồ hay không, đó là Thần Môn muốn đưa nha đầu họ Bạch tiềm phục vào bốn phái, dùng làm nội ứng cho chúng. Mau tiếp kiếm của ta !

Véo...

Mạnh Đạt Nhân với chủ ý có sẵn, vụt chuyển người, thân tốc lao về phía Vô Cực Lão Nhân :

- Cung chủ Thiên Tàn Cung ! Đỡ !

Vù...

Có phần bất ngờ vì hành vi quá ư liều lĩnh của Mạnh Đạt Nhân, lão Vô Cực bật gầm vang dội :

- Người thật to gan, còn dám dùng Hồi Phong Tuyệt Thức để đối phó với lão phu ! Đỡ !

Lão phát kinh đầy uy lực.

Ào...

Mạnh Đạt Nhân chợt dịch chuyển thân hình, bỏ dở chiêu công và bất ngờ xuất hiện bên tả lão Vô Cực :

- Nào chỉ có thế ! Hãy xem chiêu pháp Nga Mỵ của ta !

Viu...

Lưng vẫn công theo một người nhưng bộ pháp không vì thế mà kém linh hoạt, bản lãnh của Mạnh Đạt Nhân khiến lão Vô Cực vừa kinh ngạc vừa giận dữ. Lão xoay người phát chiêu :

- Quả nhiên người không thể chối là bí kíp Vạn Lưu đang ở trong tay người. Tiếp chiêu !

Ào...

Thượng Quan Chiêu ở bên ngoài tìm cách phóng kiếm đâm vào :

- Tiểu tử quá giảo hoạt, dám bảo những gì có khắc ghi ở Tam Điệp Cốc là dấu vết võ học. Chớ trách bốn phái ý chúng hiệp cô. Xem chiêu !

Vèo...

Mạnh Đạt Nhân vẫn với đấu pháp cũ, mới phát chiêu ra đã thu chiêu về và dịch chuyển thân hình càng lúc càng nhanh.

Chàng bật cười :

- Sao chưởng môn trách tại hạ mà không tự trách bản thân ngộ tánh không cao ? Hãy nhìn cách phát chiêu của lệnh sư bá kia. Chẳng phải lão đang phô diễn công phu tuyệt học đã thất truyền của quý phái sao ? Ha...

ha...

Lão Vô Cực cả tiếng gầm vang :

- Vạn Quỷ Ân ? Người đừng nghĩ với chút di học của Vạn Biến lão quỷ người có thể ngông cuồng ! Đỡ !

Ào...

Ào...

Thượng Quan Chiêu cũng thịnh nộ hô hoán :

- Người định gạt ai, tiểu tử ? Người đâu thể tiếp tục ly gián bốn phái như lần trước đã làm ? Tất cả mau tiến lên bao vây tiểu tử !

Hơn mười nhân vật còn lại liền ùn ùn tiến lên, chuẩn bị dồn Mạnh Đạt Nhân vào giữa.

Lôi Đồng hiểu rõ ý đồ của Mạnh Đạt Nhân, đột ngột phát chiêu, quật một kinh bất ngờ vào lão Vô Cực :

- Lão thất phu, người có muốn ném thử công phu Cửu Trùng của bốn môn không ? Xem đây !

Hành vi của Lôi Đồng cũng làm cho Mạnh Đạt Nhân bất ngờ, vì chàng thừa rõ Lôi Đồng giờ chỉ còn đủ chân lực để bảo vệ ngươn mạch không bị tổn thương thêm mà thôi, việc phát chiêu đối địch chỉ là hành vi tự tìm chết. Do đó, chàng định dịch người, đưa Lôi Đồng lùi lại, không để Lôi Đồng gặp thảm họa.

Nào ngờ Vô Cực Lão Nhân theo bản năng chợt mau miệng bật kêu :

- Cửu Trùng công phu ? Lão phu sợ người sao ?

Và lão thần nhiên xô ra một luồng lực đạo thâm hậu.

Ào...

Ào...

Chính lúc này, Lôi Đồng bật cười :

- Hay lắm ! Lão thất phu người vậy là giấu đầu lòi đuôi. Đây nào phải công phu sở học Côn Luân ? Chúng ta đi được rồi tiểu tử. Ha... ha...

Thán phục kế mưu của Lôi Đồng, Mạnh Đạt Nhân kịp thì triển bộ pháp ngay khi nghe Thượng Quan Chiêu biểu lộ sự kinh ngạc tột cùng :

- Sư bá ! Công phu của sư bá...

Lão Vô Cực thịnh nộ lôi đình, bật lao thật nhanh về phía Mạnh Đạt Nhân :

- Tiểu tử chạy đi đâu ? Hãy lưu mạng lại !

Vút !

Ồ...

Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận lão Vô Cực đã đến lúc không còn gì để giữ ý và sát cơ cũng được lão bộc lộ trọn vẹn. Chàng quay ngược lại xuất chiêu đối kinh :

- Thiên Tàn cung chủ ! Giờ đến lúc ta phải đòi lại mối gia thù. Tiếp chiêu !

Vù...

Ầm !

Lão Vô Cực chột khựng lại, nhận ra nội lực của Mạnh Đạt Nhân chỉ ít cũng đạt mức ngang bằng lão. Lão có phần bàng hoàng :

- Nội lực của người...

Mạnh Đạt Nhân lạnh lẽo đến :

- Phải chăng lão đang ân hận vì trước kia không chịu trăm thảo trừ căn ?

Nhị viện nhị cung bọn người đều là phường vô sỉ đê tiện. Gia phụ có tội gì chứ ? Đỡ ?

Ồ...

Ồ...

Lão Vô Cực vội vận lực phát chiêu :

- Người chớ lắm lời ! Mau nạp mạng cho lão phu !

Vù...

Một lần nữa Thượng Quan Chiêu phải bật kêu vì quá kinh ngạc :

- Hồi Phong Tuyệt Thức ? Sư bá cũng am hiểu tuyệt kỹ đã thất truyền của bốn phái ư ?

Tiếng hô hoán của Thượng Quan Chiêu làm Vô Cực Lão Nhân phải phân tâm vì vô tình để lộ sự gian dối.

Ngọn kinh của Mạnh Đạt Nhân vẫn bằng bằng lao đến, chạm vào kinh vừa sút giảm uy lực của lão Vô Cực.

Bùng !

Lão Vô Cực lão đảo, chực quay người bỏ chạy. Chợt giữa đường trường bật vang lên nhiều loạt cười vang dội. Trong đó có tràng cười của cung chủ Địa Khuyết Cung vang lên rõ nhất :

- Lão đại ! Chuyện đã ra thế này, lão đại cần gì giữ kín thân phận ? Đừng quên lời căn dặn của chủ nhân. Đã đến lúc lão đại đòi lại những gì vốn thuộc phần lão đại. Hãy giao tiểu tử cho Hà mỗ. Ha... ha...

Và Hà Tử Giang, cung chủ Địa Khuyết Cung ngay khi hiện thân liền quật một kinh mãnh liệt vào Mạnh Đạt Nhân :

- Tiểu tử phen này đừng mong thoát ! Đỡ !

Ào...

Cũng lúc này, thanh âm của Tôn Bằng chợt vang lên ngay phía sau Mạnh Đạt Nhân :

- Lôi Đồng ! Cổ Mỹ Kỳ đã vì ngươi mà uống mạng. Hôm nay Tôn Bằng ta phải đòi lại món nợ này. Nạp mạng !

Vù...

Tiền hậu đều bị giáp công, sự xuất hiện của Tôn Bằng làm cho Mạnh Đạt Nhân cuồng nộ. Chàng dịch người, vừa tránh chiêu của Hà Tử Giang, vừa tìm cách đoạt mạng Tôn Bằng :

- Lão dê hèn ! Sao lão nhẩn tâm hảm hại mẫu thân ta, không nghĩ đến tình huynh muội cốt nhục giữa lão và gia mẫu ? Ta phải giết lão !

Vù...

Tôn Bằng cười hềnh hếch :

- Ai bảo với ngươi giữa ta và tiện nhân là huynh muội cốt nhục ? Một cô nhi như ả được phụ thân ta cưu mang là tốt cho ả lắm rồi. Vậy mà ả lấy oán báo ân, cố tình chối bỏ mối tình ta dành cho ả. Ầ@ đáng chết ! Ha... ha...

Thật ra, có lẽ Tôn Bằng biết bản lãnh không là đối thủ của Mạnh Đạt Nhân, nên tuy châm chọc nhưng lão lại lẩn tránh, không chịu chạm chiêu cùng chàng.

Đúng lúc này, từ phía bên kia chợt có tiếng Thượng Quan Chiêu hô hoán lọt đến tai chàng :

- Sao sư bá lại xuất thủ vào tiểu đệ ? Chúng ta là người đồng môn kia mà ?

Vô Cực Lão Nhân gầm vang :

- Súc sinh, không lẽ ngươi vẫn chưa có ý nghi ngờ ta ? Không sai, ta chính là cung chủ Thiên Tàn Cung. Chính sư phụ ngươi đẩy ta đến chỗ phải tuyệt tình sau lần sư phụ ngươi đoạt mất ngôi vị chủ môn của ta. Ngươi hãy ngoan ngoãn đón nhận số phận. Đỡ !

Vù...

Hà Tử Giang thì cười lên vang động :

- Lão đại nói rất hay. Hôm nay là ngày chúng ta đại khai sát giới. Tiểu tử !

Đỡ ! Ha... ha...

Vù...

Việc bộc lộ thân phận của bọn nhị viện nhị cung lúc này quả là đều khác thường.

Một lần nữa, Lôi Đồng lên tiếng đề tỉnh Mạnh Đạt Nhân :

- Ta vẫn nghĩ bọn chúng cố tình ngăn cản ngươi đến đỉnh Thần Minh Sơn.

Sắp đến giờ Ngọ rồi còn gì ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu, vừa tìm cách tránh chiêu Hà Tử Giang, vừa khe khẽ đáp lời Lôi Đồng :

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy. Nhưng có điều lạ là tại sao chúng đoán biết sự xuất hiện của tại hạ nhanh đến vậy ? Vì nếu đây là do Khổng Gia Lập bày ra, không lẽ đã có sắp đặt từ trước ? Tiền bối nên nhớ, tin chúng ta còn sống Khổng Gia Lập chỉ mới biết đây thôi.

Lôi Đồng lộ vẻ khẩn trương :

- Bất kể là vì nguyên nhân gì, ngươi không thể để lỡ cơ hội ở đỉnh Thần Minh. Mau chạy đi !

Hà Tử Giang đương nhiên đã nghe và đột nhiên bật cười :

- Trước khi nghĩ đến việc tháo chạy, ta thành thật khuyên ngươi hãy nhìn quanh xem sao. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn và phát hiện ở tứ phía không hiểu từ lúc nào đã có sự hiện diện của bọn thập nhị sứ giả Địa Khuyết Cung, trong đó đương nhiên phải có mặt của Hà Tử Kiên.

Chưa hết, những nhân vật có thân phận khá cao ở Địa Khuyết Cung cũng xuất hiện, có cả Tạ Bất Nghi, Chu Nghiêm, những nhân vật Mạnh Đạt Nhân từng biết và từng bị họ làm cho thất điên bát đảo.

Hà Tử Giang lại cười, nụ cười đầy vẻ ngạo mạn :

- Mạnh Đạt Nhân ! Ta không ngại cho người biết một sự thật ! Đồng ý rằng vì quyền bí kíp Vạn Lưu bọn ta có lập mưu để chiếm đoạt, khiến toàn gia người phải một phen kinh hoàng. Nhưng bọn ta không hề sát hại song thân phụ mẫu người. Nếu người tin và thật lòng hợp tác, bọn ta sẽ cho người biết ai là hung thủ thật sự và bọn ta sẽ giúp người báo thù.

Đoạn y đưa tay chỉ khắp lượt :

- Người đừng nghĩ bọn ta vì sợ người nên mới có lời đề xuất này. Hãy nhìn xem, người của bốn cung đều đến đông đủ, chỉ một khẩu lệnh của ta là người sẽ vô phương thoát thiên la địa võng, bất kể người có hay không có Vạn Quỷ Ân công phụ. Ta khuyên người hãy cân nhắc và đừng quá ngu muội.

Mạnh Đạt Nhân hoang mang :

- Không phải là lão là kẻ che kín chân diện đã sát hại gia phụ, sau đó đoạt luôn quyền cổ thư sao ?

Hà Tử Giang hất mặt về phía Hà Tử Kiên và bảo :

- Kiên nhi cũng từng nghĩ về ta như vậy. Nhưng tất cả đều là lầm lẫn.

Người nghĩ người thông tuệ và chính sự thông tuệ của người đã gây lầm lẫn cho người. Hãy nhớ lại đi, Thanh Thanh Tiên Tử nói như thế nào ? Mụ đã sắp đặt tất cả, và ý của mụ là muốn gây một trận hạo kiếp trên giang hồ.

Nếu ta đoán không lầm, kẻ thực sự hạ thủ phụ thân người chính là tâm phúc thân tín của mụ. Vì trước đó, do phát hiện quyền cổ thư chỉ là vật nguy tạo, ta đã bảo Cổ Mỹ Kỳ nhét trở lại vào người phụ thân người.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Lão tưởng ta tin lão sao ? Vì rốt cuộc lão cũng am hiểu sở học Vạn Lưu.

- Không sai ! Và đó cũng là nhờ người chỉ điểm. Bằng không bọn ta nào ngờ chính mảnh bìa da mới là vật quan trọng ?

Mạnh Đạt Nhân liếc nhìn Tôn Bằng :

- Vậy còn gia mẫu thì sao ? Không lẽ không do Tôn Bằng hạ sát ?

Hà Tử Giang xua tay :

- Người yên tâm ! Chính ta cũng không ngờ Tôn Bằng lại có hành vi này, sau đó lại được Cổ Mỹ Kỳ đồng tình che dấu. Ta...

Tôn Bằng vụt kêu :

- Hà Tử Giang ! Người...

Hà Tử Giang lạnh giọng :

- Chính người bắt nghĩa thì đừng trách Hà Tử Giang ta bất nhân. Nhị viện nhị cung vốn là một, từ khi có người xen vào, Cổ Mỹ Kỳ đã bị người xúi bẩy nên có những toan tính riêng tư. Lần này ta cốt ý đưa người đến đây là để đòi lại sự công bằng cho Mạnh thiếu hiệp. Hình đường đường chủ đầu ?

Hãy giữ y lại !

Tạ Bất Nghi nghe lệnh lao ra và chỉ vài lượt xuất thủ là đã chế ngự Tôn Bằng.

Hự !

Tôn Bằng bị Hạ Bất Nghi ném xuống cạnh chân Mạnh Đạt Nhân.

Hà Tử Giang bảo :

- Giết người phải đền mạng ! Ta giao y cho Mạnh Đạt Nhân thiếu hiệp toàn quyền xử lý.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Nếu là vậy, Mạnh Đạt Nhân xin có lời đa tạ.

Và thật nhanh, Mạnh Đạt Nhân quật thẳng một kinh vào đầu Tôn Bằng, hạ sát kẻ thù.

Ầm !

Ánh mắt chợt dịu lại, Mạnh Đạt Nhân nhìn Hà Tử Giang :

- Tôn giá muốn tại hạ hợp tác, chẳng hay là hợp tác như thế nào ?

Hà Tử Giang chém mạnh tay vào không khí :

- Tiêu diệt Thần Môn, nhất là mục Thanh Thanh Tiên Tử.

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Nhưng có hai người, tại hạ không muốn họ bị hại.

Lôi Đồng ở phía sau vụt kêu :

- Người không được...

Mạnh Đạt Nhân lẹ tay chế ngự huyết đạo lão, giải thích với Hà Tử Giang :

- Một người là lão Lôi này. Lúc bị lột Quỷ Cung, nhờ lão mà tại hạ hoàn mạng.

Hà Tử Giang cau mặt :

- Còn người thứ hai ?

Chàng chỉ tay vào Bạch Quan Nguyệt :

- Nàng không hề biết có gia huynh là môn hạ Thần Môn. Kẻ không biết là không có tội. Tôn giá nghĩ sao ?

Và lúc này, toàn bộ đệ tử Côn Luân phái đều bị người của Địa Khuyết Cung khống chế. Vô Cực Lão Nhân lập tức có phản ứng :

- Hà lão đệ đừng vội tin tiểu tử !

Hà Tử Giang xua tay ngăn lại, miệng hỏi Mạnh Đạt Nhân :

- Thiếu hiệp định đi đâu sau khi thuận lời cùng bọn ta hợp tác ?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai :

- Trước hết, tại hạ sẽ đưa Tôn Bằng về tế mộ song thân, nhân tiện cũng lo chữa trị thương thế cho Bạch Quan Nguyệt. Còn sau này, đương nhiên tại hạ sẽ truy tìm tung tích kẻ đã hạ sát gia phụ, một trong những kẻ thân tín mục môn chủ Thần Môn.

Hà Tử Giang gật đầu :

- Nếu là vậy, sự hợp tác sẽ công bằng hơn nếu thuộc hạ chấp thuận giao tất cả tín vật tuyển chọn đã có cho bọn ta ?

Thản nhiên, Mạnh Đạt Nhân lấy ra đủ sáu tín vật giao cho Hà Tử Giang :

- Tại hạ đã hứa lời hợp lực, đương nhiên không còn cao hứng trong việc được tuyển chọn làm môn chủ. Tôn giá có muốn lấy tùy ý.

Hà Tử Giang sau khi nhận lấy chợt mỉm cười :

- Thiếu hiệp có quên không vậy ? Như còn thiếu một tín vật ?

Chàng à len một tiếng :

- Đúng rồi ! Là tín vật Khổng Gia Lập vừa trao cho. Tại hạ nhét ở thắt lưng nên không nhớ đến.

Khi nhận đủ bảy tín vật tuyển chọn, Hà Tử Giang bước lùi lại :

- Việc tế mộ người đã khuất là điều cần thiết. Ta không tiện lưu thiếu hiệp lâu hơn. Mời !

Mạnh Đạt Nhân gật đầu, khom người nhặt lấy thi thể Tôn Bằng.

Chàng đi ngang chỗ Bạch Quan Nguyệt :

- Bạch cô nương ! Chúng ta đi thôi !

Trong tình thế phấp phồng, Côn Luân đang gặp họa, Bạch Quan Nguyệt dù không muốn cũng phải đi theo Mạnh Đạt Nhân.

Bọn Hà Tử Giang nhìn theo cho đến lúc Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn khuất bóng.

Trong khi đó, Mạnh Đạt Nhân vẫn mãi miết bước đi, lưng công Lôi Đồng, tay mang thi thể Tôn Bằng, vờ không nhận thấy thái độ căm phẫn của Lôi Đồng qua những tiếng hừ từ cửa miệng đã bị chàng chế trụ á huyết.

Được một lúc thật lâu, Bạch Quan Nguyệt do kiệt lực chợt khuỵu ngã.

Huych !

Mạnh Đạt Nhân chợt dừng lại, vừa thở dài vừa đưa mắt nhìn quanh.

Sau đó, khi phát hiện ở cách đó không xa có một nếp thảo lư xiêu vẹo vì bỏ hoang lâu năm, Mạnh Đạt Nhân chậm rãi đưa tất cả đến đó.

28. Nhị Quái Quan Ngoại

- Tiểu tử ! Ta thật thất vọng về ngươi. Ngươi giết ta đi ! Bằng không, nếu sau này có dịp, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi.

Từ lúc được Mạnh Đạt Nhân giải huyết cho đến giờ, không dưới một canh giờ, có bao nhiêu lời lẽ thóa mạ, bao nhiêu giận dữ đều được Lôi Đồng trút ra bằng hết và Mạnh Đạt Nhân chính là đối tượng cho lão nhắm vào.

Thoạt đầu Mạnh Đạt Nhân còn nhẫn nhịn, miệng cười cười và sắc mặt thản nhiên đón nhận mọi nỗi bức dọc của lão.

Nhưng càng về sau, khi nỗi bức dọc của lão Lôi dần dần biến thành phẫn nộ, Mạnh Đạt Nhân càng nghe càng biến đổi dần dần, Mạnh Đạt Nhân cũng phẫn nộ.

Vì thế, ngay khi Lôi Đồng dứt lời, Mạnh Đạt Nhân nở nụ cười kiêu bạc, xạ ánh mắt giễu cợt nhìn Lôi Đồng :

- Tiền bối muốn được chết ư ? Thật không may, nếu chẳng phải tiền bối từng có ơn cứu mạng, tại hạ đâu có vì tiền bối mà lo nghĩ như bây giờ ?

Tiền bối phẫn nộ vì tại hạ không thực hiện đúng lời đã hứa, là phải gắng công sao cho trở thành người tuyển chọn duy nhất tại đỉnh Thần Minh ngay trưa hôm nay, và phải đoạt cho được cương vị môn chủ Thần Môn ?

Để làm gì cơ chứ ?

Mạnh Đạt Nhân thu nụ cười về, thay vào đó là cái nhếch môi dè dặt :

- Thần Môn bây giờ đều gồm những hạng người dối trên lừa dưới y như Khổng Gia Lập. Tại hạ có là môn chủ thì với công phu Cửu Trùng vẫn còn thiếu hai tầng, tại hạ rồi cũng nhận kết cục như Trầm lão nhân, môn chủ tiền nhiệm của quý môn thôi. Sao tiền bối không nghĩ, là một người đứng ngoài và một người bị vây giữa vòng vây lũ ác nhân, tư thế nào thuận lợi hơn ?

Thấy Lôi Đồng há miệng định phản bác, sắc mặt đang giận bừng bừng của lão đã cho thấy trước biểu hiện đó. Mạnh Đạt Nhân ung dung vươn tay chế trụ huyết đạo lão :

- Đủ rồi ! Tiền bối nói đã đủ và thời gian cho khí huyết tiền bối được lưu thông sau một lúc lâu bị điểm huyết cũng đã đủ, phiền tiền bối giữ yên lặng nghe. Thất lễ !

Bị điểm huyết, không thể nói hết những gì cần nói, bao nhiêu uất ức phần nộ đều được lão Lôi Đồng dồn cả lên đôi mắt. Và với tia mắt nhìn của lão hiện giờ, nếu là người khác bị lão nhìn ắt sẽ có một trong hai thái độ. Thứ nhất là phải sợ sệt, lẩn tránh ánh mắt nhìn như muốn thiêu cháy người đối thoại của lão. Thứ hai, ắt phải có phản ứng khác cực đoan hơn, là giận quá hóa liều, người bị nhìn thà hạ sát lão còn hơn, vả lại, đó cũng là ý muốn của lão.

Riêng Mạnh Đạt Nhân thì khác, chàng nhìn lại lão, không sợ sệt lẩn tránh cũng không biểu lộ sự phần nộ tột cùng. Chàng nhìn lão với cái nhìn vô biểu cảm, khiến Bạch Quan Nguyệt này giờ tuy có nghe có nhìn và hiểu vì sao cả hai phải đôi co nhưng vẫn không thể đoán biết hiện giờ Mạnh Đạt Nhân toan tính điều gì qua cái nhìn gần như là kỳ lạ của chàng.

Nàng buột miệng :

- Mạnh Đạt Nhân ! Phần ta thì sao ? Sao người nài xin cho ta ? Sao người không để ta chịu chung số phận như bao đệ tử khác của Côn Luân phái ?

Mạnh Đạt Nhân đưa ánh mắt qua nàng, giọng nói chột nhẹ đi :

- Bạch Quan Nhật là lệnh huynh ? Tốt ! Tại hạ từng hứa với lệnh huynh hai việc. Thứ nhất, quan tâm đến cô nương thay cho Bạch Quan Nhật không thể. Thứ hai, phải giúp huynh muội cô nương có cơ hội trùng phùng.

Nàng cau mặt :

- Người muốn nói, người sẽ đưa ta gặp gia huynh ? Gia huynh hiện ở đâu ?

Chàng nhún vai :

- Đất trời bao la, giữa biển người mệnh mông vô tận, tại hạ biết lệnh huynh ở đâu mà tìm ?

Nàng biến sắc :

- Nghĩa là ta phải theo người cho đến lúc nào tìm thấy gia huynh ?

Chàng thở dài :

- Đành vậy thôi ! Đã hứa lời phải giữ lời, cô nương đành phải theo tại hạ thôi.

Nàng chệnh choạng đứng lên :

- Ta còn đủ tứ chi, ta tự biết lo liệu. Ta không dám phiền đến người.

Mạnh Đạt Nhân cũng đứng lên :

- Với sức lực của cô nương hiện giờ, câu nói tự biết lo liệu e có phần miễn cưỡng ?

Nàng phần nộ :

- Người không phải lo cho ta. Ta không muốn chịu ân người, càng không muốn gần gũi mãi hạng người luôn tiền hậu bất nhất như người.

Chàng tỏ ra kinh ngạc :

- Tại hạ ? Dựa vào đâu cô nương cho tại hạ là người tiền hậu bất nhất ?

Nàng quắc mắt :

- Người từng biết gia huynh, từng minh bạch hai chúng ta là huynh muội, cố sao lúc sư phụ ta hỏi, lúc nghe sư bá tổ ta đề quyết, người không thừa nhận điều đó ?

Chàng mỉm cười :

- Lệnh huynh là môn hạ Thần Môn, một môn phái đang tạo nhiều nghi vấn nhất là cho Côn Luân phái, tại hạ không thừa nhận là để bảo toàn tính mạng cho cô nương.

Nàng trợn to hai mắt :

- Làm người phải quang minh lỗi lạc, sư phụ ta là hạng người như thế.

Người sẽ không hồ đồ lấy mạng ta chỉ vì ta có một huynh trưởng là môn hạ của môn phái đối địch.

Chàng bật cười :

- Cô nương nghĩ như thế thật ư ? Rất tiếc, tại hạ lại không nghĩ như vậy.

Do đó, cô nương đành phải theo tại hạ cho đến lúc nào tại hạ thực hiện xong lời hứa với lệnh huynh mới thôi. Ngồi xuống đi !

Nàng quay người, nện mạnh bước chân định bỏ đi :

- Ta không...

Mạnh Đạt Nhân lao đến :

- Ngồi xuống !

Và chàng dùng lực, vừa bắt nàng phải ngồi vừa điểm luôn huyết đạo của nàng.

Sau đó, chàng mỉm cười với cả hai, Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt :

- Nhị vị đang là tù binh của tại hạ. Có lẽ để dễ quản thúc hơn, tại hạ phải tìm một cỗ xe, một phương tiện di chuyển vừa nhanh vừa kín đáo.

Ném thêm vài thanh củi vào đồng lửa vẫn cháy phừng phừng, chàng vừa quay người vừa bảo :

- Tại hạ sẽ quay lại ngay.

- Không cần đâu, Mạnh thiếu hiệp !

Vút !

Một câu phát thoại bất ngờ kèm theo sự hiện thân cũng bất ngờ của Hà Tử Giang. Sau lưng lão là Vô Cực lão nhân và hầu như đủ cả Thập Nhị sứ giả Địa Khuyết Cung.

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc, cố tình lùi lại và thủ thế, thái độ sẽ sẵn sàng xuất thủ nếu bọn người Hà Tử Giang có biểu hiện động thủ :

- Tôn giá nói như thế là có ý gì ?

Với cử chỉ khoáng đạt và ung dung, xứng cường vị đại tôn sư một phái, Hà Tử Giang xua tay :

- Thiếu hiệp đã chịu lời hợp tác, giữa chúng ta kể như là bằng hữu, lẽ nào ta lại không thể hiện chút tình bằng hữu với thiếu hiệp ? Hãy khoan tâm.

Ta vừa cho người chuẩn bị sẵn cho thiếu hiệp một cỗ xe. Hy vọng thiếu hiệp sẽ hài lòng.

Đoạn lão vỗ hai tay vào nhau, sau đó nép qua một bên mở lối cho một người bước vào.

Đưa tay chỉ vào người đó, một lão nhân hoàn toàn xa lạ với Mạnh Đạt Nhân trong trang phục một lão xa phu già nua. Hà Tử Giang giải thích :

- Thiếu hiệp còn phải chăm lo cho nhị vị bằng hữu, cũng là bất tiện vì thiếu hiệp chưa lần nào điều động một cỗ xe, Huỳnh lão huynh đây tuy là tổng hộ pháp của bốn cung nhưng vẫn sẵn lòng đảm nhận vai trò làm xa phu cho thiếu hiệp. Mọi mệnh lệnh của thiếu hiệp sẽ được Huỳnh tổng hộ pháp tuân thủ, sẽ đưa thiếu hiệp an toàn về đến Mạnh gia trang để bái tế song thân.

Cũng không để Mạnh Đạt Nhân biểu lộ phản ứng nào, Hà Tử Giang lập tức ra lệnh cho lão nhân họ Huỳnh :

- Bốn tọa đã căn dặn thế nào, tổng hộ pháp hẳn đã nghe rõ ?

Huỳnh lão nhân gật đầu, ồm ồm phát thoại :

- Thuộc hạ ghi nhớ cả rồi.

Đến lượt Huỳnh lão nhân nép người qua một bên, nhìn Mạnh Đạt Nhân và đưa tay chỉ ra ngoài màn đêm dày đặc :

- Cỗ xe đã sẵn sàng, nếu thiếu hiệp không ngại, chúng ta có thể lên đường ngay.

Mạnh Đạt Nhân cả cười :

- Làm nhất môn chi chủ như tôn giá kẻ cũng thú. Tại hạ cũng ước mong một ngày được như tôn giá, nhất hô thì bá ứng, mọi mệnh lệnh đều được hạ nhân chóng vánh thực hiện.

Và chàng nhìn theo lão nhân họ Huỳnh :

- Tại hạ có thể phiền tổng hộ pháp đưa tất cả ra xe hộ ?

Lão tổng hộ pháp lập tức cúi đầu vâng phục :

- Lão nô nhất nhất tuân hành, thiếu hiệp cứ yên tâm !

Hà Tử Giang gục gặt đầu, hài lòng với thái độ của Mạnh Đạt Nhân. Lão bảo :

- Thiếu hiệp nếu cứ có thái độ hợp tác thế này, lo gì không có ngày được như ý nguyện ? Được rồi, ta không tiện tiền chân, hẹn sẽ gặp lại thiếu hiệp sau.

Bị chế trụ huyết đạo, Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt đành ngoan ngoãn để lão Huỳnh tổng hộ pháp nhắc đi.

Chợt lão Huỳnh gọi Mạnh Đạt Nhân :

- Thiếu hiệp không định mang theo tử thi Tôn Bằng ?

Mạnh Đạt Nhân đáp mà không quay lại :

- Một cỗ xe không đủ chỗ cho người chết và người sống cùng đi. Tại hạ định đến trấn thành phía trước tìm một cỗ áo quan...

Hà Tử Giang bật lên tiếng cười :

- Thật không ngờ ta và thiếu hiệp lại có cùng ý nghĩ. Cũng may ta đã đoán trước nên đã chuẩn bị thêm một cỗ xe nữa và trên cỗ xe này một cỗ áo quan cũng đã sẵn sàng. Trịnh lão huynh đâu ? Hãy đưa Tôn Bằng đến nơi dành sẵn cho y.

Bên ngoài thảo lư bầu trời vẫn tối đen, và từ một nơi thật khuất lấp, ngay sau tiếng Hà Tử Giang hô hoán ra lệnh, một nhân vật có vóc dáng cao lêu khêu bóng vạch màn đêm xuất hiện. Và cỗ áo quan trên tay nhân vật này, cứ như một súc gỗ nhẹ tênh đang được nhân vật này cắp theo, chỉ suýt nữa va vào Mạnh Đạt Nhân vì Mạnh Đạt Nhân hầu như không nghe thấy tiếng bước chân nhân vật này di chuyển.

Vẻ thản nhiên của Mạnh Đạt Nhân nhanh chóng tan biến đi. Chàng chỉ còn cười gượng khi phải lên tiếng đáp tạ lão Hà :

- Tôn giá lo toan mọi việc thật chu đáo. Chón cử tuyền, nếu song thân tại hạ có chút nào đó anh linh hẳn phải cảm kích mọi sắp đặt của tôn giá.

Hà Tử Giang cho thanh âm vang từ thảo lư :

- Dẫu sao cũng là tình cố cựu hơn mười năm, Mạnh - Hà nhị gia cùng lưu ngụ chung một địa phương, ta có thể hiện chút thành ý vẫn là bổn phận của người còn sống đối với người chẳng may thác sớm. Mong thiếu hiệp thay ta thấp cho lệnh song thân vài nén hương trầm.

Đáp lại, giọng của Mạnh Đạt Nhân chợt lạc đi :

- Tại hạ nhất định sẽ thấp, tạm biệt !

Hà Tử Giang cười với theo :

- Tạm biệt ! Suốt đường đi, Trịnh - Huỳnh nhị lão huynh có nhiệm vụ chăm sóc thiếu hiệp. Hy vọng sẽ không có gì bất trắc xảy ra.

Hai cỗ xe lăn bánh, lặng lẽ xuyên đêm trường. Bảo là lặng lẽ vì kể từ lúc có thêm sự hiện diện của cỗ xe thứ hai, Mạnh Đạt Nhân không hiểu sao cứ có nét mặt trở lạnh. Chàng không lên tiếng, Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt vì bị chế ngự huyết đạo cũng không thể lên tiếng, mọi tiếng động chỉ còn là chuỗi âm thanh đều đều từ đôi bánh của hai cỗ xe tạo ra.

Tĩnh mịch và tĩnh mịch, hai cỗ xe như hai quái vật vô tri vô giác cứ thế thẳng tiến.

- Dừng lại !

Dù có nghe Mạnh Đạt Nhân hô hoán, lão Huỳnh tổng hộ pháp vẫn đều đặn cho cỗ xe lao đi.

Bất quá, lão chỉ lạnh giọng lên tiếng :

- Chuyện gì ?

Mạnh Đạt Nhân đáp :

- Muốn tế mộ phần đương nhiên phải sắm sanh lễ vật nhang đèn. Trừ phi chư vị đã chuẩn bị, bằng không, đây là tiểu trấn cuối cùng trước lúc tiến vào địa giới của Mạnh gia trang, chúng ta cần phải dừng lại để lo liệu.

Lão Huỳnh vụt phát thoại hỏi vọng đến lão Trịnh đang là xa phu điều động cỗ xe sau :

- Lão nhị ! Về lễ vật tế mộ, cung chủ có dặn lão nhị chuẩn bị chưa ?

Trịnh lão nhị đáp có phần lúng túng :

- Lễ vật ư ? Chuyện này đâu có nghe cung chủ nhắc đến ? Không có lễ vật !

Lão Huỳnh buông tiếng cười lạt bảo Mạnh Đạt Nhân :

- Không có cũng không sao. Cung chủ đã có lệnh, bảo lão phu không được dừng lại dù với bất kỳ nguyên do nào.

Mạnh Đạt Nhân hừ mũi :

- Nhưng cung chủ quý cũng vẫn có lệnh, bảo nhị vị phải tuân thủ mọi điều động của tại hạ. Hy vọng nhị vị vẫn còn nhớ ?

Lão Huỳnh vẫn ra roi, không hề có dấu hiệu muốn dừng lại :

- Người tưởng thế thật ư ? Lão phu những tưởng người là kẻ thông tuệ và lý ra phải hiểu cung chủ có hành động này đã là nhân nhượng người quá nhiều. Ngắt nổi cung chủ lại không nghe theo chủ kiến của bọn ta, còn bảo bọn ta, Nhị Quái Quan Ngoại, làm xa phu cho người, đó là điều lẽ ra người phải tự hiểu và đừng có những đòi hỏi quá đáng, vượt quá phận.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt :

- Cái gì là Nhị Quái Quan Ngoại, tại hạ không cần biết, và cũng không quan tâm đến việc ai là xa phu. Tại hạ chỉ biết có một điều, người như cung chủ quý cung dấu sao cũng phải giữ chữ tín. Và nhị vị là thuộc hạ của Hà cung chủ, hy vọng nhị vị cũng biết giữ thể diện cho nhân vật đã sai khiến nhị vị.

Lão Huỳnh không hiểu sao bỗng gầm lên :

- Không ai có thể sai khiến Nhị Quái Quan Ngoại này. Người...

Từ cỗ xe phía sau, Trịnh lão nhị nói vọng lên :

- Kìa, lão đại ! Chúng ta đã chẳng bảo nhau là phải nhẫn nại sao ? Lão đại đừng phát tác. Chỉ nửa năm nữa thôi, rồi cũng đến lúc chúng ta được thông dong tự tại ở nơi chúng ta tha hồ tung hoành.

Lão Huỳnh vẫn hậm hực :

- Nhưng tiểu tử bảo chúng ta phải dừng lại cho tiểu tử sắm sanh lễ vật ? Ta hiểu, đó là tiểu tử muốn giở trò.

Mạnh Đạt Nhân cười vang :

- Sao tại hạ lại phải giở trò ? Thiết tưởng phải nhắc lại cho nhị vị nhớ, tại hạ đang là người hợp tác với Hà cung chủ. Hay nói cho đúng hơn, tại hạ đang là khách quý của cung chủ.

- Khách ư ? Ha... ha...

Lão Huỳnh bật cười khiến lão Trịnh ở phía sau phải lên tiếng nhắc nhở:

- Lão đại ! Chuyện của gã họ Hà thiết nghĩ không liên quan gì đến chúng ta. Lão đại hà tất phải làm hư sự của gã.

Lão Huỳnh thu tràng cười về :

- Được ! Nhưng ta sẽ không dừng lại. Mọi việc không còn gì để bàn cãi.

Mạnh Đạt Nhân châm chọc :

- Được thôi ! Nhưng tại hạ không biết phải làm gì để thực hiện theo lời Hà cung chủ ?

Lão Huỳnh chột dạ :

- Thực hiện việc gì ?

Mạnh Đạt Nhân đáp một cách ung dung :

- Không có gì nhiều, chỉ là thay cung chủ thấp cho song thân tại hạ vài nén hương, như Hà cung chủ đã ủy thác.

Lão Huỳnh lập tức gò cương cho cỗ xa mã dừng lại. Và lão gọi :

- Lão nhị ! Phiên lão quay lại tiểu trấn tìm mua ít lễ vật về đây.

Rồi lão Huỳnh cười cao ngạo :

- Ta sắp đặt như thế này có lẽ tiểu tử sẽ thôi không còn yêu sách nào nữa.

Hừ !

Thế nhưng, ngay khi Trịnh lão nhị vội vã bỏ đi, Mạnh Đạt Nhân từ bên trong cỗ xe lập tức bật lao vào lão Huỳnh :

- Lão tưởng ta không biết ý đồ muốn giám sát ta của lão Hà ư ? Lầm rồi ! Đờ !

Vù...

Lão Huỳnh đang ngồi phía trước, chỗ bọn xa phu thường ngồi, không thấy lão có cử động gì nhiều nhưng toàn thân lão đột nhiên bốc lên cao, vừa đủ để thoát chiêu công tập kích của Mạnh Đạt Nhân.

Vụt !

Vù...

Mạnh Đạt Nhân đã chui ra ngoài, liền hướng một kinh quật mạnh lên trên :

- Hảo thân pháp ! Đờ !

Đến lúc này, lão Huỳnh vẫn để thân lơ lửng vụt cười vang dội :

- Ta đã được gã họ Hà đề tỉnh, rằng tiểu tử ngươi thế nào cũng có thái độ này. Vật là người đã quá xem thường ta rồi. Liệu ngươi có bản lĩnh gì đối phó lại Độc Lang Trảo của ta ? Hãy đờ ! Ha... ha...

Lão Huỳnh xòe tay giương móng vuốt, chộp bổ từ trên cao xuống.

Ào...

Mạnh Đạt Nhân thích ý cười vang, tay vẫn giữ nguyên chấn kinh :

- Chính lão xem thường ta thì có. Hãy cứ để sự thật phơi bày. Ha... ha...

Ầm !

Chấn kinh làm cho song phương cùng tỏ ra kinh ngạc.

Mạnh Đạt Nhân buột miệng khen :

- Thảo nào lão không là tổng hộ pháp Địa Khuyết Cung. Nội lực quả nhiên có hạng !

Phần lão Huỳnh thì thất sắc :

- Người không ngại độc ? Ta thật không tin người có tấm thân bách độc bất xâm. Đờ !

Lão trầm người xuống và tung đủ song trảo Độc Lang.

Ào... ! Ào... !

Mạnh Đạt Nhân bật rít :

- Rồi lão sẽ còn phải kinh ngạc nhiều ! Tiếp chiêu !

Vù...

Ầm !

Song phương vẫn bình thủ, khiến lão Huỳnh động dung :

- Không ngờ người lại còn có nội lực thâm hậu, đúng như Hà Tử Giang nghi ngờ. Xem đây !

Ào... ! Ào... !

Lão Huỳnh lại vận dụng Độc Lang Trảo với toàn những chiêu thức trầm trọng tuyệt đối không thể xem thường.

Mạnh Đạt Nhân ngưng động thần sắc :

- Xem ra công phu của lão có phần vượt trội hơn họ Hà. Việc họ Hà có thể sai khiến được Nhị Quái Quan Ngoại đường như trái với lẽ thường ? Đờ !

Viu...

Ầm !

Lão Huỳnh động nộ :

- Nhất Xạ Chỉ Hoàn của Nga My phái ? Tiểu tử ngươi định buộc ta phải thật nặng tay ư ? Vậy thì xem đây ?

Ào...

Lần này từ ngũ trảo của lão vụt xuất hiện luồng kinh sắc sủa mùi hôi thối không thể nào tưởng tượng nổi, khiến Mạnh Đạt Nhân phải tụt bệ khí và nhanh chóng vận dụng Vạn Quỷ Âm công phu.

Vút !

Bị huyệt kinh, lão Huỳnh lỏng lộn, lao về đủ phương vị, quyết dùng ngũ trảo đặc dị chộp vào Mạnh Đạt Nhân :

- Người chạy đi đâu ? Đờ ! Đờ !

Mạnh Đạt Nhân càng bị vây hãm vào lớp kinh hôi thúi, tuy nhiên vẫn tiếp tục dùng Vạn Quỷ Âm công phu.

Vút ! Vút !

Cổ chi trì thêm đôi ba chiêu nữa, đột nhiên Mạnh Đạt Nhân quay người, chạy về phía cỗ xe.

Và khi đã ngồi lên phía trước cỗ xe, Mạnh Đạt Nhân lập tức ra roi, cho cỗ xe ào ào lao đi, lúc lão Huỳnh vẫn còn ngờ ngác kiếm tìm phương vị của chàng.

Tiếng còi xe chuyển động đương nhiên làm cho lão Huỳnh chú tâm.

Và khi phát hiện đã thua mưu, Mạnh Đạt Nhân chỉ thừa cơ hội để mong đưa còi xe trong đó có Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt tẩu thoát, thái độ của lão Huỳnh thật kỳ lạ.

Lão không những không đuổi theo mà còn đứng nguyên vị và bật cười:

- Thiết tưởng người không thể chạy xa. Trừ phi người muốn để cho hai bằng hữu của người phải uống mạng vì đã hít phải Độc Công Hoạt Tử Thi của Dương Quái Huỳnh lão đại. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân kinh tâm, vội quay người và vén rèm nhìn vào trong xe.

Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt quả nhiên đã bị khí hôi thối Độc Công Hoạt Tử Thi xâm nhập. Diện mạo của cả hai vừa nhợt nhạt vừa nhăn nhó thật khó coi.

Vụt thở dài, Mạnh Đạt Nhân từ từ cho còi xe dừng lại.

Đắc ý, Dương Quái Huỳnh lão đại chậm chậm tiến gần đến :

- Nhận định của gã họ Hà quả không lầm ! Tiểu tử đâu phải là hạng xem nhẹ tình bằng hữu, cho dù ở ngoài mặt người luôn luôn tỏ ra lãnh đạm ?

Kể ra Dương Quái ta cũng liệu tính đúng, kịp có biện pháp này đối phó người. Ha... ha...

Nhưng khi lão Dương Quái sắp đến gần còi xe, từ hai bên đường , ở những nơi có vị thế tương đối kín đáo, bỗng có rất nhiều bóng người lao ra xuất hiện.

Vút !

Vút ! Vút !...

Có hơn ba mươi nhân vật võ lâm thuộc các phái, nhưng nhiều nhất vẫn là đệ tử Cái Bang, như Mạnh Đạt Nhân đang nhìn thấy.

Và nhân vật đầu tiên phát thoại chính là bang chủ Cái Bang.

Tiêu bang chủ nhìn Dương Quái bằng ánh mắt căm phẫn :

- Đã hơn một năm nay, lần lượt có nhiều đệ tử các phái đều bị thất tung.

Và lúc tìm thấy họ không những là những bộ cốt khô thì cũng là những tử thi thối rữa do bị khai quật khỏi mộ phần, phơi lộ thi thể. Cho hỏi, đó có phải là kiệc tác của ém Dương Nhị Quái từ Quan Ngoại xa xôi tìm vào, cốt ý luyện Độc Công Hoạt Tử Thi bá đạo như hạng tà ma người vừa lớn tiếng huênh hoang ?

Dương Quái đưa mắt lướt nhìn lần lượt những nhân vật vừa bất ngờ xuất hiện :

- Cái Bang, Thiếu Lâm, Nga My, Hoa Sơn ? Như còn thiếu Không Động và Điểm Thương cho đủ những phái từng bị Huỳnh mỗ chọn làm đối tượng để luyện Độc Công ? Sao lão Tiêu người không gọi họ đến luôn thể ?

Dương Quái Huỳnh lão đại vừa dứt lời, từ phía xa chợt có tiếng Trịnh lão nhị Oi ới gọi :

- Lão đại ! Gã họ Hà quá bất cần, hành tung của chúng ta bị bại lộ rồi. Bọn Không Động, Điểm Thương đã có mặt trong tiểu trấn và chúng...

Tiêu bang chủ bật cười :

- Hà Tử Giang đâu thể một tay che mãi bầu trời ? Hôm nay ém Dương Nhị Quái các người phải trả lại những gì các người đã nợ ! Ha... ha...

Lão Trịnh kịp hiện thân bên cạnh lão Huỳnh. Và lão Huỳnh vẫn ngạo nghễ cười vang động :

- Bọn người đến đông đủ thế này càng hay. Nhị Quái bọn ta lại càng có cơ hội hấp thu thêm tử khí của bọn ngu muội các người. Ha... ha...

Lập tức ém Dương Nhị Quái như mãnh hổ vô mồi, vừa vươn trảo vừa nhảy xổ vào những nhân vật đứng gần chúng nhất.

- Ha... ha...

- Ha... ha...

Ào... ào...

Tiêu bang chủ đánh giọng quát to :

- Thảo nào bấy lâu nay Địa Khuyết Cung cứ luôn nuôi mộng đồ bá. Hóa ra Hà Tử Giang đã dựa vào lũ tà ma các người. Đánh !

Người của các võ phái liền xông vào.

Từ xa, mười mấy nhân vật thuộc Điểm Thương - Không Động nhị phái cũng vội vã lao đến, hiệp lực với những người đến trước, vây kín ém Dương Nhị Quái vào giữa.

Vù... Ào...

29. Độc Công Hoạt Tử Thi

Cung cách của Âm Dương Nhị Quái xuất kinh, gọi là hấp thu tử khí để luyện Độc Công Hoạt Tử Thi thật là tàn độc.

Hai tay vươn trào, thoát nhìn thì rõ ràng là xuất lực để ngăn đỡ đối đầu với bất kỳ kinh lực nào do những nhân vật võ lâm nhằm vào chúng, nhưng khi có cơ hội, gặp phải kẻ có bản lĩnh kém cỏi hơn, Âm Dương Nhị Quái liền dùng chính ngọn trào đó để phát huy hấp kinh, giữ chặt đối phương dính một phần thân thể vào tâm trào của chúng.

Như Mạnh Đạt Nhân đang mục kích, tả trào của Dương Quái Huỳnh lão đại đang hấp giữ ngay hậu tâm một đệ tử Cái Bang.

Gã này lập tức bật thét lên :

- A... a... a...

Tiếng kêu thoát đầu còn lớn, đủ để gây kinh động cho mọi người. Nhưng chỉ một vài chớp mắt sau đó, tiếng kêu của kẻ xấu số yếu ớt dần, cùng với đôi mục quang đang độ tinh nhanh cũng chuyển sang mờ tối, chứng tỏ thần trí của kẻ đó đang lúc lìa xa thân thể.

Đến lúc này, khi việc hấp thu tử khí đã hoàn thành, Dương Quái Huỳnh lão đại vừa cười vang dội vừa vung mạnh tả trào, chấn bay kẻ xấu số vào một nhân vật nào khác cũng vừa vận lao đến định giải nguy cho nạn nhân :

- Ha... ha... ! Người vội vàng làm gì ? Lão phu cũng đâu muốn giữ mãi tử thi này ? Trả cho người đó !

Vù...

Người vừa lao đến do không nỡ để kinh lực bản thân quật vào bằng hữu, đành thu kinh về và vươn tay đón đỡ nạn nhân.

Chỉ đến lúc này, người vừa đón đỡ bằng hữu mới nhận chân một sự thật, rằng nạn nhân đã hồn phi phách tán, thể trạng suy kiệt và chỉ cần một chấn động nhỏ cũng đủ làm nạn nhân hồn lìa khỏi xác.

Và chấn động đó là do Dương Quái Huỳnh lão đại tạo ra lúc lão hất nạn nhân về phía người vừa lao đến.

Lão cười sằng sặc, nhả thêm một kinh vào ngay hậu tâm nạn nhân :

- Người đón đỡ y, phải chăng người sợ bằng hữu người phải chịu đau ?

Vậy người làm cách nào giữ sinh mạng bằng hữu người vẹn toàn với một chiêu này của lão phu ? Ha... ha...

Vù...

Mới đẩy nạn nhân ra, giờ tiếp tục nhấn thêm một kinh, hành vi của Dương Quái quá nhanh khiến người tiếp trợ vô phương phản ứng.

Và khi nhân vật này kịp nghĩ ra một biện pháp nào đó thì kinh của Dương Quái cũng đến lúc lao ập vào hậu tâm nạn nhân.

Bùng !

Với chấn kinh này, đương nhiên nạn nhân phải thảm tử. Không những thế còn tác động luôn đến người xuất hiện tiếp trợ, khiến cả hai cứ thế ngã lăn quay.

Huych ! Huych !

Vậy là Dương Quái có cơ hội vung trảo Chop thẳng vào nhân vật nọ.

Và nếu nhân vật nọ thuộc hạng không đủ bản lĩnh, hậu quả xảy ra là nhân vật nọ thế nào cũng chịu chung số phận với kẻ xấu số như đã xảy ra.

Thời may, bằng hữu của nhân vật nọ đã kịp lao đến tiếp ứng, ngăn chặn hành vi tà ác của Dương Quái Huỳnh lão đại.

Tương tự như lão Huỳnh, ở phía bên kia, ém Quái Trình lão nhị cũng vừa hấp thu xong tử khí của một đệ tử Hoa Sơn. Và khi nhận thấy chưởng môn Hoa Sơn phái lao vào ứng cứu, Trình lão nhị cũng dùng lực chấn bay nạn nhân.

- Tử Dương kiếm pháp của phái Hoa Sơn xem ra cũng lợi hại. Nhưng người sao không nhắm vào Trình lão nhị mà lại định loạn kiếm phân thân chính đệ tử người ? Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn thì thấy Trình lão nhị quả nhiên cố tình đẩy nạn nhân vào vầng kiếm quang do chưởng môn Hoa Sơn phái thi triển.

Vì không muốn loạn kiếm phân thân chính đệ tử, chưởng môn Hoa Sơn phái thu chưởng về và thuận tay biến thành chiêu khác quật loạn đả vào ém Quái Trình lão nhị.

Véo...

Do không còn người đón đỡ, nạn nhân của Trình lão nhị phải ngã ập xuống nền đất và không còn sức lực để chi trì.

Lúc ngã, thân thể nạn nhân đương nhiên có chịu một chấn động nhẹ, một lực chấn động mà thường khi chỉ đủ làm cho đau, vị tất đã gây thương tích.

Nhưng với cảnh ngộ lúc này thì khác, nạn nhân đã bị ém Quái dùng để luyện Độc Công Hoạt Tử Thi, một chấn động nhỏ này vậy là đủ để đưa nạn nhân xuống tận tuyền đài. Một cái chết thoát tướng là phi lý nhưng thực tế vẫn xảy ra và xảy ra trước mắt mọi người.

Chuyện xảy ra nào phải là lâu và chỉ mới đó thôi, người của các phái trước sau đã có sáu mạng biến thành đối tượng cho Âm Dương Nhị Quái hấp thu tử khí luyện Độc Công Hoạt Tử Thi.

Và diễn biến này đủ làm cho mọi người kinh tâm táng đờm.

Đến nỗi đích thân Tiêu bang chủ phải vận lực hô hoán :

- Bằng mọi cách, không ai được đến gần Nhị Quái trong phạm vi một trượng. Chớ để chúng hấp thu tử khí...

Định Tâm sư thái, chưởng môn phái Nga My cũng lên tiếng đánh động:

- Nam mô a di đà phật ! Đối với những người đã bị chúng hấp thu tử khí, tốt hơn hết chúng ta đừng để họ nhập thổ, cũng phải đề phòng mọi chấn động gây tổn hại cho nạn nhân.

Phượng trượng phái Thiếu Lâm, một cao tăng tuy có thừa đức độ nhưng vẫn phải gằm vang :

- Ngã phật từ bi. Âm Dương Nhị Quái quả có cách luyện độc công vừa tà môn bá đạo. Để đòi lại công đạo cho những ai bị chúng hãm hại, chúng ta phải bắt chúng đền tội. A di đà phật ! Bản tăng phải đại khai sát giới. Đỡ !

Ào... Ào...

Quần hùng liền thay đổi đầu pháp, lập một vòng vây và từ khoảng cách xấp xỉ một trượng tất cả cùng phát kình, tung chưởng quật vào ác ma.

Vù...

Ào...

Dương Quái phải đối đầu với nhị phái chưởng môn Nga My - Thiếu Lâm cùng với các đệ tử, lão vẫn ngạo mạn buông lời khích nộ :

- Bọn ngươi không dám đến gần, tưởng vậy là an toàn sao ? Hãy xem đây !

Ào...! Ào...!

Cùng lúc đó, ém Quái Trịnh lão nhị cũng cười sặc sụa :

- Nếu bản lãnh của thất đại phái Trung Nguyên chỉ có thế này, bấy lâu nay gã họ Hà phải dày công sắp đặt mưu kế quả là uổng phí. Chỉ cần Nhị Quái Quan Ngoại cũng đủ thu thập bọn ngươi. Xem chiêu ! Ha... ha...

Ào... ! Ào... !

Nhìn cung cách xuất thủ của Âm Dương Nhị Quái, Mạnh Đạt Nhân vừa động tâm vừa bàng hoàng lo sợ cho mọi người.

Từ cổ xa mã chàng bật tung người lao nhanh đến :

- Chư vị hãy mau bế khí, Độc Công Hoạt Tử Thi nhất mực lợi hại đang được Nhị Quái vận dụng. Huynh lão tặc ! Đỡ !

Vút !

Vù...

Ngay khi tiếng hô hoán được Mạnh Đạt Nhân cất lên, người của các phái đồng loạt lùi lại và không ít người bật kêu kinh ngạc :

- Quái ! Công phu của chúng sao bốc mùi hôi thối thế này ?

- Nguy tai ! Đó chính là Độc Công Hoạt Tử Thi !

Mạnh Đạt Nhân lao đến kịp lúc và nhả kình.

Ầm... !

Phải đối đầu trở lại với Mạnh Đạt Nhân, Dương Quái gầm thình nộ :

- Lại là tiểu tử ngươi được ! Ta giết ngươi trước ! Đỡ !

Ào... Ào...

Mạnh Đạt Nhân với chủ ý đã định, vội lớn tiếng nhắc nhở mọi người - Độc Công của chúng rất lợi hại, hoặc chư vị tìm cách khác hoặc mau lùi thật xa ! Hãy để chúng cho tại hạ đối phó. Xem chiêu !

Vù...

Ngay từ đầu, đương nhiên mọi người phải nhận thấy có sự hiện diện của Mạnh Đạt Nhân, nhưng việc chàng liên tay đối địch lại làm cho họ kinh ngạc.

Định Tâm sư thái từ một khoảng cách an toàn so với phạm vi mùi hôi thối có thể lan đến vụt lên tiếng :

- Không phải tiểu thí chủ từng ngậm máu phun người, vu khống cho tệt phái Nga My sao ? Đừng nghĩ hành vi này có thể khiến tệt phái bỏ qua cho tiểu thí chủ ? Nam mô a di đà phật !

Kình lực của chàng đã đến lúc chạm phải chiêu trào của Dương Quái.

Ầm !

Tuy có nghe lời thiếu hân thiện ý của Định Tâm sư thái nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn bất chấp.

Chàng vừa vận dụng Vạn Quỷ Âm công phu vừa tiếp tục hô hoán, kêu gọi quần hùng :

- Chi trì cục diện như thế này là thất sách ! Tiêu bang chủ, chư vị chưong môn ! Chư vị đều là những người từng trải, kiến văn sâu rộng, hãy mau nghĩ cách, hoặc hóa giải độc công của lợi hại của chúng, hoặc tìm biện pháp khử trừ Âm Dương Nhị Quái.

Vút !

Bóng nhân ảnh của Mạnh Đạt Nhân vụt hóa thành chập chùng những bóng hư ảo, như bóng quỷ từ cõi u linh hiện về.

Điều này khiến cho phương trượng Thiếu Lâm phái thất sắc :

- Nghĩ cách tiêu diệt Âm Dương Nhị Quái, sau đó ai sẽ liệu phương đối phó với tiểu thí chủ là hậu nhân võ truyền của Vạn Biến lão quỷ ? A di đà phật !

Chưong môn nhị phái Nga My - Thiếu Lâm do hiện giờ đã ở nơi an toàn nên họ mới có thể phát thoại và nói những lời như thế.

Còn Tiêu bang chủ và chưong môn tam phái Hoa Sơn - Không Động - Điểm Thương do vẫn còn lao đao vất vả với ém Quái họ Trịnh nên có muốn phát thoại cũng không dám.

Trước tình thế này, Dư vi Hải, một nhân vật Cái Bang mà Mạnh Đạt Nhân từng biết chợt hốt hoảng kêu lên :

- Vô Giác đại sư, Định Tâm sư thái. Nhị vị cần phải khẩn trương nghĩ cách.

Tệ bang chủ và mọi người đều thể bế khí lâu ? Không khéo sẽ bị Độc Công Hoạt Tử Thi gây phương hại.

ém Quái bật cười :

- Muốn nghĩ cách ư ? Muộn rồi ! Ha... ha...

Ào...! Ào...!

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Độc Lang Trảo của ém Quái Trịnh lão nhị càng chạm chiêu với chưong công của đối phương càng có cơ hội phát xuất chiêu Độc Công Hoạt Tử Thi lợi hại.

Và lúc này, Tiêu bang chủ và chưong môn ba phái Hoa Sơn - Không Động - Điểm Thương chỉ còn dám đứng xa phát chiêu cầm chừng, nhượng hoàn toàn thế thượng phong cho Trịnh lão nhị ém Quái.

Diễn biến này càng khiến Dư Vi Hải cuống quýt.

Y vừa lao đến tiếp trợ Tiêu bang chủ vừa hối thúc nhị phái chưong môn Nga My - Thiếu Lâm :

- Không kịp nữa rồi, nếu nhị vị không cấp thời nghĩ cách đối phó !

Định Tâm sư thái lo lắng thật sự :

- Nam mô a di đà phật ! Đâu còn biện pháp nào khác ngoài việc cúng ta phải vận dụng xa luân chiến ? Vô Giác đại sư ! Bần ni và đại sư...

Phát hiện đấu pháp đánh từ xa của bọn người Tiêu bang chủ càng trở nên vô dụng nếu không có loại công phu đặc dụng, Mạnh Đạt Nhân động tâm, cố tình gọi Định Tâm sư thái :

- Sư hái hãy chú ý lắng nghe. Đây là khẩu quyết có lẽ sư thái đang cần.

Và Mạnh Đạt Nhân vừa đọc vừa giảng giải cho Định Tâm sư thái hiểu những gì chàng muốn truyền đạt.

Định Tâm sư thái đang có ý định cùng Vô Giác đại sư đến thay đổi cho bọn người Tiêu bang chủ, là vận dụng thuật xa luân chiến như sư thái vừa đề xuất, những câu nói của Mạnh Đạt Nhân làm sư thái động dung.

Và sau khi nghe xong, Định Tâm sư thái hoàn toàn biến sắc :

- Đây là... đây là...

Mạnh Đạt Nhân vẫn tiếp tục chỉ trích cục diện với Dương Quái Huỳnh lão đại miệng hời hả bảo Định Tâm sư thái :

- Đó là những gì tại hạ có thể gọi là thức ngộ. Hy vọng sư thái với bản lãnh chân truyền sẽ hiểu rõ hơn và biết phải vận dụng như thế nào vào tình cảnh lúc này.

Sắc mặt càng lúc càng biến đổi, sau cùng Định Tâm sư thái chỉ biết buông một câu :

- Sự thế thế nào, bần ni sẽ xem xét lại. Còn bây giờ, nam mô a di đà phật, Tiêu bang chủ có thể tạm lui được rồi.

Dứt lời, Định Tâm sư thái và Vô Giác đại sư cùng động thân lao về phía ém Quái Trịnh lão nhị.

Đến khi đạt khoảng cách vừa đủ, Định Tâm sư thái bất ngờ xạ một tia chỉ kình vào ém Quái :

- ém quái ! Đã đến lúc hạng ác ma như ngươi phải đền tội. Đỡ !

Viu...

Tiêu bang chủ được dịp lui về và vội vàng xả hết trọc khí để hấp vào những hơi thanh khí cần thiết.

Tuy vậy, Tiêu bang chủ vẫn phải kinh ngạc kêu lên khi phát hiện tuyệt kỹ Định Tâm sư thái đang thi triển :

- Là Nhất Xạ Chỉ Hoàn, công phu đã thất truyền của phái Nga My ?

Chính lúc này, thanh âm của Mạnh Đạt Nhân lọt vào tai mọi người, kể cả Tiêu bang chủ cũng nghe.

Chàng nói oang oang :

- Kiểm pháp Hoa Sơn nếu biết vận dụng vẫn có thể từ xa chế ngự địch nhân. Tại hạ có ý này, mong chưong môn Hoa Sơn phái nghe thử.

Đến lượt sắc mặt của chưong môn Hoa Sơn phái tuần tự biến đổi, tùy theo lời nói của Mạnh Đạt Nhân càng về sau càng tỏ ra mơ hồ với mọi người.

Tuy vậy, ở chưong môn Hoa Sơn phái lại không có tí gì mơ hồ. Đã thế, kiểm pháp Tử Dương của nhân vật này càng lúc càng tỏ ra lợi hại khác thường.

Đến nỗi Tiêu bang chủ nhìn thấy cũng kinh tâm hô hoán :

- Sao giống như Tử Dương Tam Tuyệt Kiếm của phái Hoa Sơn đã thất truyền ?

Cứ như thế, Mạnh Đạt Nhân bằng cách này lần lượt chỉ điểm thêm cho chưong môn hai phái Không Động, Điểm Thương, khiến thân thủ của hai nhân vật này đột ngột tinh tiến.

Vỡ lẽ, Tiêu bang chủ chợt lặng người.

Sau đó tuy vẫn tiếp tục giao đấu và tìm biện pháp khử trừ Nhị Quái Quan Ngoại nhưng Tiêu bang chủ vẫn ngấm ngầm dò xét từng hành vi thái độ của Mạnh Đạt Nhân.

ém Quái Trịnh lão nhị cũng nhận thấy có sự khác biệt về thân thủ của những nhân vật chưong môn các phái và sau khi Mạnh Đạt Nhân nhắc nhở từng người.

ém Quái Trịnh lão nhị chợt thịnh nộ :

- Giải cho tiểu tử ! Huỳnh lo đại ! Lão không có cách nào làm tiểu tử câm miệng sao ? Lão không thấy tiểu tử đang ngấm ngấm đem sở học Vạn Lưu chỉ điểm cho bọn thối tha này sao ? Lão phải làm gì đi chứ ?

Dương Quái cười khàn khạch :

- Lão nhị không đoán ra mưu đồ của tiểu tử sao ? Tiểu tử làm như thế chỉ vì muốn bọn vô dụng kia giúp tiểu tử để dễ bề đào thoát thôi. Ta nghĩ, chỉ còn mỗi một cách có thể phá hủy mưu đồ của tiểu tử. Nào, lão nhị, Độc Công Hoạt Tử Thi của bọn ta vẫn còn một cách để vận dụng phải không ? Vậy còn chờ gì nữa ? Ha... ha...

Thủ pháp của Dương Quái Huỳnh lão đại lập tức thay đổi. Cùng với song trảo quạt ra vùn vụt, khiến mùi hôi thối Độc Công Hoạt Tử Thi càng lúc càng xông ra nực nồng, tràng cười của lão cũng được tuôn ra không ngớt.

Và như Mạnh Đạt Nhân vừa có nhận định, tràng cười của Dương Quái không chỉ là tràng cười suông.

Trái lại, lão càng cười càng làm cho Độc Công Hoạt Tử Thi có cơ hội phát tán ra mãnh liệt hơn.

Ở phía bên kia, ém Quái Trịnh lão nhị cũng bật lên tràng cười, lập tức có tiếng niệm phật của Vô Giác đại sư và Định Tâm sư thái vang lên hoảng loạn :

- A di đà phật ! Mọi người phải cẩn trọng hơn. Nhị Quái như đang dùng ém Công Phát Tán Độc Công.
- Nam mô a di đà phật ! Đệ tử các phái cần phải lùi xa hơn nữa. Không những bế khí mà còn phải bế cả thánh lực.

Và Mạnh Đạt Nhân càng thêm lo ngại khi nghe Âm Dương Nhị Quái đột ngột rống lên :

- Muốn lùi xa hơn nữa ? Muộn rồi ! Ha... ha...
- Ha... ha... ! Phen này bọn võ lâm Trung Nguyên các người ắt phải biết Nhị Quái Quan Ngoại lợi hại như thế nào. Chẳng phải bọn người từng nói, thiên ngoại hữu thiên và nhân ngoại hữu nhân sao ? Đâu phải chỉ có võ lâm thất đại phái các người mới có tuyệt kỹ bí truyền để tha hồ hô phong hoán vũ ? Hôm nay bọn người đừng mong thoát khỏi ém Công Hoạt Độc của bọn ta. Ha... ha...

Chính lúc này, nếu không phải cùng một lúc thì hẳn lược có nhiều tiếng kêu bi thảm của đệ tử các phái vang lên :

- Ôi chao ! Sư phụ...
- Nguy tai ! Toàn thân của ta sao lại... Hự !
- A ! Độc Công ? Chúng ta bị vương phải Độc Công rồi. A... a...

Mạnh Đạt Nhân phẫn nộ, chợt gầm lên vang dội :

- Nhị quái các người quả độc ác khôn lường. Hành vi của các người thật đáng căm phẫn. Hãy xem đây !
- Vận dụng đến tận cùng công phu Vạn Quỷ Ân, muôn ngàn bóng nhân ảnh của Mạnh Đạt Nhân lập tức vây kín mỗi phương vị của Nhị Quái Quan Ngoại.

Thân thủ của chàng vậy là làm cho Nhị Quái hoa mắt, chúng nhìn đâu cũng thấy có bóng nhân ảnh của Mạnh Đạt Nhân chực chờ.

Cả hai thêm động nộ :

- Tiểu tử muốn chết thật sao ? Nếu không phải lão già họ Hà hết lời can ngăn bọn ta đâu nhân nhượng đến tận bây giờ ?

Lão đại hà tất phải phí lời ! Mau hóa kiếp tiểu tử, cho tiểu tử có cơ hội gặp lại song thân phụ mẫu ở Quỷ Môn Quan.

Và Dương Quái bật quát to :

- Tiểu tử ! Đến lượt ngươi được ta chọn làm đối tượng luyện Độc Công Hoạt Tử Thi ! Đờ !
- Ào... ! Ào... !

Mạnh Đạt Nhân có phần hoang mang, không hiểu sao chúng lại nhắc đến cái chết của song thân phụ mẫu. Tuy thế, vẫn không thay đổi đấu pháp, vẫn tiếp tục làm loạn nhân quang bọn chúng bằng Vạn Quỷ Ân công phu, Mạnh Đạt Nhân chợt gọi quần hùng :

- Tại hạ sẽ cầm chân bọn chúng ! Chư vị hãy mau ly khai chốn này ! Nhanh đi !
- Vút !

ém Quái Trịnh lão nhị cũng bắt đầu vận dụng hấp lực từ trảo kinh, như Huỳnh lão đại cũng vừa thi triển, cả hai đang bức dồn và quyết biến Mạnh Đạt Nhân thành nạn nhân cho chúng hấp thu tử khí Hoạt Tử Thi. ém Quái cười sáng sặc :

- Liệu người ngăn chặn được bao lâu, tiểu tử ? Chỉ một lúc nữa thôi người sẽ gặp lại song thân và họ sẽ cho người biết họ đã chết như thế nào! Ha...

ha...

Hấp lực của Nhị Quái xuất hiện từ hai phía, tuy không là gì so với muôn ngàn bóng nhân ảnh do Mạnh Đạt Nhân tạo ra.

Thế nhưng, chính hấp lực này lại làm cho thân pháp chàng bị ảnh hưởng.

Vạn Quỷ Ân công phu của chàng có phần chậm lại, cứ như cước bộ đang bị một lớp vô hình dần dần trói buộc.

Động tâm, trước đây đã một lần Mạnh Đạt Nhân gặp phải tình trạng này, khi bị lớp hấp kinh vô cực lão nhân vận dụng, Mạnh Đạt Nhân lập tức dừng lại và tự co người theo như thức Nhu Công trong Lưỡng Nghi Nhị Nguyên của phái Võ Đang.

Dột ngột nhìn thấy rõ phương vị của Mạnh Đạt Nhân, từ tiền hậu hai đầu, cả ém Quái lẫn Dương Quái đều đồng loạt vung trảo thộp vào :

- Sao người không chạy nữa ? Ha... ha...

- Người ngoan ngoãn thế là tốt ! Vĩnh biệt ! Ha... ha...

Hậu tâm bị song trảo của Âm Quái chỉ một sát na nữa chộp vào, phía chính diện lại bị Dương Quái uy hiếp. Mạnh Đạt Nhân dù đã có chủ ý vẫn cảm thấy rung động.

Tuy nhiên, với tình thế không còn cách nào kịp thay đổi ý định, Mạnh Đạt Nhân liền cố dịch người, hy vọng thoát khỏi hấp kinh từ hai phía ngay vào lúc tối hậu.

Thân hình chàng từ từ chuội đi trước sắc mặt ngõ ngang của Dương Quái đang đứng ngay phía chính diện.

Đúng lúc này, Mạnh Đạt Nhân chợt nghe Dư Vi Hải ở bên ngoài hô hoán :

- Nghĩ ra rồi ! Hỏa có thể khắc độc. Sao chúng ta không dựng lên bức tường hỏa, ngăn không cho độc khí Độc Công Hoạt Tử Thi lan tỏa ? Chắc chắn đây là kế sách hay nhất.

Mạnh Đạt Nhân đang nhìn chăm chăm vào Dương Quái, thấy sắc mặt ngõ ngang của lão chợt đổi thành kinh hoàng ngay khi nghe Dư Vi Hải hô hoán.

Tâm cơ máy động, Mạnh Đạt Nhân còn có cảm nhận hấp kinh từ tay Dương Quái như mơ hồ giảm thiểu đi. Không thể chần chờ lâu hơn, chàng bật quát :

- Đi !

Với toàn bộ Nhu Công được vận dụng tận lực, tiếng quát của chàng càng làm cho thân thể vượt thoát mạnh hơn, nhanh hơn.

Vụt !

Hành vi của chàng tuy không phải là bất ngờ - vì như vừa nói, Dương Quái có phần ngỡ ngàng do biết chàng đang cố chuội người đi. Nhưng cái thoát của chàng vào lúc tối hậu, vẫn làm cho Âm Dương Nhị Quái bối rối, không kịp trở tay.

Và khi hình bóng chàng chẳng còn, hấp lực từ hai phía, do Âm Dương Nhị Quái tận lực thi triển liền cuốn hút lẫn nhau.

Ào... ! Ào... !

Song trảo của Dương Quái bập thẳng vào ém Quái.

Bùng ! Bùng !

Nhị Quái cùng chao đảo.

Hự ! Hự !

Mạnh Đạt Nhân lập tức quật thẳng một kinh vào thân hình của Nhị Quái lúc này vẫn còn nhập cục.

- Đỡ !

Vù..

Ầm ! Ầm !

Dư Vi Hải bỗng nhiên gào vang :

- Tốt rồi ! Giờ thi cho Nhị Quái vào giữa trận hỏa công. Nhanh lên !

Mạnh Đạt Nhân vội lia mắt nhìn ra, thấy đệ tử các phái bằng cách nào đó đang cầm trên tay mỗi người một nhánh cây khô đã đốt cháy phừng phừng.

Họ đứng thành vòng tròn và đang từ từ thít chặt lại, tạo ra một bức tường lửa tuy vô hại với những ai có bản lãnh cao thâm, nhưng dường như đặc dụng nếu đối phương muốn vận dụng độc khí.

Biện pháp do Dư Vi Hải nghĩ ra quả nhiên kiến hiệu, Mạnh Đạt Nhân chỉ một lúc sơ tâm ngẩn ngui chợt nghe Nhị Quái cùng quát :

- Lão đại, chạy !

- Hừ ! Món nợ này rồi bọn thất đại phái các ngươi phải gánh chịu. Đi !

Vút ! Vút !

Nhị Quái lao qua vòng lửa, tiện tay nhặt lấy mỗi tên hai thi thể vẫn còn nóng ấm của những nhân vật vừa bị Độc Công Hoạt Tử Thi của bọn chúng lấy mạng.

Dư Vi Hải giận dữ gầm vang :

- Đuổi theo !

Tiêu bang chủ vội ngăn lại :

- Không được ! Khinh thân pháp của chúng ta không đồng đều, đuổi theo chỉ là lần lượt nạp mạng cho chúng.

Trong khi đó, Mạnh Đạt Nhân thất kinh lao đến một thi thể vừa trúng phải Độc Công Hoạt Tử Thi của Nhị Quái.

Và khi thấy người này quả nhiên đã chết, chàng hốt hoảng lao vội đến cỗ xe.

Vút !

Tiêu bang chủ vẫn ngấm ngấm dò xét chàng vội lao theo. Vút !

Mạnh Đạt Nhân vén rèm xe nhìn vào và thêm thất sắc khi thấy Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt đã như người chết rồi.

Thật may, Tiêu bang chủ chợt lên tiếng :

- Là một tiểu cô nương ở phái Côn Luân ? Ôi chao, Độc Công Hoạt Tử Thi rồi cũng lấy mạng tiểu liễu đầu.

Rồi cũng lấy mạng ? Câu nói này vô tình cho Mạnh Đạt Nhân biết nàng chưa chết. Và như vậy, do Lôi Đồng cũng bị nhiễm độc cùng một lúc, nếu Bạch Quan Nguyệt chưa chết thì Lôi Đồng cũng chưa chết ?

Thật nhanh, Mạnh Đạt Nhân dùng móng tay tự rạch vào cổ tay.

Soẹt !

Máu huyết chàng từ đó tươm ra.

Một giọt, hai giọt...

Mạnh Đạt Nhân để máu của chàng tuần tự nhiều vào miệng Bạch Quan Nguyệt và Lôi Đồng.

Sinh khí của cả hai từ từ tái hiện, bắt đầu từ nhịp hô hấp càng lúc càng nghe rõ hơn.

Tiêu bang chủ ngó người :

- Máu của người...

Mạnh Đạt Nhân không nói không rằng, tung mình lên cổ xe và ra roi giục đôi tuần mã lao đi.

Tiêu bang chủ tức giận :

- Tiểu tử ngươi dám xem thường ta ? Hừ ! Ta...

Lão bỏ dỡ lời nói và tức tốc đuổi theo cổ xe.

Hành vi của Tiêu bang chủ vô tình hóa thành một hiệu lệnh ngấm ngầm, quần hùng các võ phái thấy vậy lần lượt lao theo, tạo thành một cảnh quang vừa ngoạn mục vừa kỳ quái.

Một cỗ xe song mã hối hả chạy ở phía trước, một đoàn người rồng rắn bám theo sau, và đoạn hậu lại là một cỗ xe song mã do đích thân Định Tâm sư thái điều động.

Tất cả cứ thế lao đi và đi về đâu thì chỉ có mình Mạnh Đạt Nhân tự biết.

30. Oan Oan Tương Báo

Nhìn thất Định Tâm sư thái đang lần lượt đưa đến năm thi thể từ trên cỗ xe song mã thứ hai xuống, Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Như họ đã chết cả rồi ? Phải chăng sư thái muốn tại hạ giúp họ giải độc ?

Định Tâm sư thái chớp mắt vài lượt :

- Trong số này có một ái đồ của bản ni. Sinh khí họ vẫn còn. Vả lại bản ni vừa cho họ dùng Hồi Hoàn Tuyệt Mệnh Đơn của tệt phái.

Mạnh Đạt Nhân ngạc nhiên, tiến lại để xem xét.

Và chàng gật đầu :

- Linh dược của quý phái quả kiếm hiệu. Được ! Tại hạ sẽ cứu họ.

Chàng lại dùng chính máu huyết của chàng để lần lượt nhiều vào miệng họ.

Tiêu bang chủ cau mặt :

- Máu của người...

Chàng ngược mặt nhìn lên :

- Bang chủ hỏi lần này là lần thứ hai rồi. Dễ hiểu thôi, trong nội thể tại hạ đã có lần dùng qua Thiên Niên Hà Thủ Ô và Vạn Niên Tuyết liên tử.

Định Tâm sư thái chấp tay niệm phật :

- Thảo nào tiểu thí chủ không ngại độc. Thiện tai, thiện tai ! Nam mô a di đà phật !

Sắc mặt Tiêu bang chủ vẫn cau có :

- Tuyệt kỹ của bốn bang...

Chàng thở ra :

- Bang chủ phiền vì tại hạ không chỉ điểm ? Vậy bang chủ còn nhớ có lần tại hạ bảo quý bang có nội gián ?

Dư Vi Hải tiến lên :

- Có nội gián ? Ai ?

Chàng cười lạt :

- Chắc chắn thì là Đoàn Thường Thắng. Tại hạ có nghe lão tự miệng thừa nhận mình là người Bách Nhân Viện.

Tiêu bang chủ cười nhẹ :

- Về họ Đoàn, ta biết rồi. Còn ai nữa không, nếu người vừa dùng hai chữ chắc chắn ? Có nghĩa là còn có người khả nghi ?

Chàng liếc nhìn Du Vi Hải :

- Ở Cốc Tam Điệp, tại hạ tình cờ nghe các hạ cùng một trưởng lão có bàn về chuyện sau này sẽ chấp chưởng Cái Bang, phải chăng đó không là tà ý ?

Dư Vi Hải giật mình :

- Lạ bàn thì đã sao ? Tà ý gì chứ ?

Tiêu bang chủ bật cười :

- Hoá ra là chuyện này ? Tiểu tử, ngươi ngộ nhận rồi. Dư Vi Hải vừa là đệ tử đích truyền của ta vừa là hậu cái của bốn bang. Y có được chấp pháp trưởng lão dạy bảo về cách xử sự của một bang chủ sau này vẫn là điều phải lẽ thối. Trong này hoàn toàn không có tà ý.

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc :

- Ở quý bang thật sự có việc lập sẵn một vị hậu cái ư ? Vậy mà tại hạ lúc này vì ngỡ y có điều mờ ám nên không dám tiết lộ võ học thất truyền của quý bang. Thật thất lễ !

Dứt lời, Mạnh Đạt Nhân đem những hiểu biết về võ học Cái Bang nói cho Tiêu bang chủ nghe.

Sau đó chàng còn nói :

- Quả tình tại hạ chỉ thức ngộ có bấy nhiêu, dựa vào dấu vết võ học và tư thế lúc chết của những vị tiền nhân quý phái. Còn bí kíp Vạn Lưu Quy Tông, chư vị tin hay không cũng được, tại hạ chưa hề nhìn thấy.

Vô Giác đại sư lên tiếng :

- A di đà phật ! Thức ngộ được bao nhiêu đó cũng đủ hiểu rõ tiểu thí chủ có ngộ tính rất cao ! Không hiểu võ học tề phái, tiểu thí chủ thấu triệt bao nhiêu phần ?

Chàng bối rối :

- Riêng võ học Thiếu Lâm, tại hạ xin thú nhận vẫn chưa thấu triệt dù chỉ nửa phần. Đến nỗi tại hạ phải nghĩ, hoặc tuyệt kỹ quý phái quá uyên thâm hoặc vai trò của Thiếu Lâm trong việc lập nên bí kíp Vạn Lưu Quy Tông không được thể hiện một cách rõ nét. Có nghĩa là...

Vô Giác đại sư chau mày :

- Ồ tiểu thí chủ muốn nói, ở bí kíp Vạn Lưu, võ học tề phái không thật sự tồn tại ?

Chàng lắc đầu :

- Không hẳn thế ! Hay nói đúng hơn, như tại hạ không thể không nhận định, võ học Thiếu Lâm phái tuy mơ hồ nhưng vẫn có dấu hiệu cho thấy có sự hiện diện ở khắp các tuyệt kỹ còn lại. Cụ thể là...

Tiêu bang chủ hoang mang :

- Không phải người muốn nói ở bí kíp Vạn Lưu, võ học Thiếu Lâm đã được làm nền tảng chủ đạo cho những tuyệt kỹ còn lại chứ ?

Mạnh Đạt Nhân không thể không giật mình :

- Làm nền tảng ư ? Sao tại hạ không nghĩ đến điều này ? Phải rồi, chỉ có như thế võ học các phái mới quy về một, mới gọi là Vạn Lưu đều Quy Tông. Chắc chắn là như vậy thôi !

Vô Giác nghiêm mặt :

- Sao tiểu thí chủ tỏ ra kinh ngạc vì phát hiện này ?

Chàng đưa mắt nhìn mọi người :

- Vì nếu tại hạ suy đoán không lầm, có lẽ đại kiếp không bao lâu nữa sẽ xảy đến cho võ lâm. Và ngay lúc này, nếu chư vị không thật sự hiệp lực, không có chuẩn bị sẵn sàng khi điều đó xảy đến...

Tiêu bang chủ cười nhạt:

- Đâu phải đại kiếp sắp xảy ra? Chúng đã xảy ra rồi, từ khi người với bí kíp Vạn Lưu làm khuấy đảo cục diện.

Mạnh Đạt Nhân cũng cười nhạt :

- Chư vị muốn nghĩ sao về tại hạ cũng được ! Nhưng có một điều chắc chắn, tại hạ có thể minh định, nhân vật sắp dùng võ học Vạn Lưu để khuynh loát giang hồ không phải là tại hạ.

- Tại sao ?

Dư Vi Hải xen vào bằng một câu hỏi danh giọng đầy ngờ vực.

Chàng thở ra :

- Vì nếu tại hạ thật sự đã đắc thủ bí kíp Vạn Lưu, việc võ học Thiếu Lâm được lấy làm nền tảng đâu lý nào tại hạ không am hiểu ? Chưa hết, nếu đã am hiểu tường tận lẽ nào giờ đây tại hạ phải cam chịu cảnh bị Hà Tử Giang ngấm ngầm quẫn thúc ?

Thanh âm của Lôi Đồng bỗng vang lên :

- Hà Tử Giang quẫn thúc người bao giờ ? Hừ ! Không phải tiểu tử người đã chịu lời cùng hợp tác với y đó sao ?

Mạnh Đạt Nhân cả mừng :

- Lôi tiên bối đã khôi phục ? Hay quá...

Lôi Đồng nóng nảy ngắt lời :

- Người nghĩ là hay à ? Trái lại, ta khôi phục chính là mối đại họa cho người. Vì ta sẽ là người đầu tiên vạch trần bộ mặt gian trá của người, bất chấp các phái rồi sẽ có thái độ thù địch đối với ta và hạ thủ ta.

Vô Giác đại sư trầm giọng :

- Nếu có thái độ thù địch thì đó là do quý môn mấy lúc gần đây cứ luôn gây họa cho các phái. Thần Môn đang là công địch của võ lâm.

Mạnh Đạt Nhân vụt cao giọng :

- Nếu Võ Đang, Côn Luân, và Cái Bang đều có nội gian tiềm phục gieo tai họa, Thần Môn cũng đâu phải là ngoại lệ ? Mong chư vị chớ qươ dũa cả nắm.

Lôi Đồng phẫn hận :

- Tiểu tử người cần nói hộ ta ! Nếu phen này ta may mắn thoát nạn, người đầu tiên bị bốn môn triệt hạ sẽ là người.

Chàng nhăn nhó :

- Tiên bối vẫn lấy làm phiền vì tại hạ cố tình bỏ qua đại lễ Thần Đàn tại đỉnh Thần Minh Sơn để tranh phần được chọn làm môn chủ quý môn ư ?

Tại hạ...

Lôi Đồng quay mặt đi :

- Hừ !

Tiêu bang chủ vụt kêu :

- Nói sao ? Thần Môn vừa cử hành đại lễ tuyển chọn một môn chủ khác ?

Chàng gật đầu :

- Đúng vậy ! Và đó chính là điều tại hạ vừa nhắc nhở, đại kiếp sẽ xảy đến một cách khốc liệt hơn và được bắt đầu từ đại lễ này.

Lôi Đồng giận dữ quay mặt lại :

- Người muốn ám chỉ bốn môn thật sự gieo họa cho võ lâm ?

Mạnh Đạt Nhân vì quá bức tức nên hết nhẫn nại. Chàng đáp lại gay gắt:

- Vai trò của Thần Môn không quan trọng như tôn giá nghĩ đâu. Tại hạ muốn nói, môn chủ tương lai của Thần Môn sẽ là người do nhị viện nhị cung sắp đặt. Hay nói đúng hơn, có thể ngay từ bây giờ, Thần Môn đã bị họa diệt môn rồi.

Lôi Đồng phần nộ tốt cùng :

- Người... người...

Chàng khinh khỉnh :

- Vậy tôn giá đã nghĩ gì khi thấy tại hạ gần như đến lúc cuối cùng mới cố tình bỏ qua đại lễ tuyển chọn môn chủ của quý môn ? Tại hạ là người bội tính ? Hay tại hạ là người tham lợi cầu vinh, sẵn sàng hợp tác với kẻ gia thù, với kẻ từng hãm hại thân sinh phụ mẫu ?

Lôi Đồng đỏ bừng khuôn mặt :

- Sao bảo Hà Tử Giang không phải kẻ thù của người ? Người đang tự mâu thuẫn với người đó.

Chàng nhún vai :

- Rồi mọi việc sẽ minh bạch. Tông giá đừng nghĩ chỉ là ngẫu nhiên tại hạ cố tình đưa tôn giá đến đây.

Dư Vi Hải xen vào :

- Phải rồi ! Ta cũng đang định hỏi như vậy ! Đây là đâu ? Sao Mạnh Đạt Nhân người ngay khi thoát khỏi sự quản thúc như người nói, không lập tức cao chạy xa bay mà còn cố tình nấn ná ở đây ?

Chàng từ từ đứng lên :

- Đây là Hà gia trang ! Bốn năm trước song thân tại hạ bị hạ sát ngay ở hậu trang và chỉ một năm trước, Hà Tử Giang mới thật sự lỵ khai chốn này.

Tiêu bang chủ giật mình :

- Vậy đây là nơi Hà Tử Giang từng lưu ngụ ? Người định tìm gì ở đây?

Chàng gần giọng :

- Xuất xứ của lão ! Đâu phải ngẫu nhiên lão từng tự xưng là hậu nhân của họ Từ ? Cũng đâu phải tự nhiên lão từ họ Từ đổi sang họ Hà ?

Chàng quay người bỏ đi vào trong Hà gia trang.

Bạch Quan Nguyệt đến lúc này mới chứng tỏ sự hiện diện của nàng.

Nàng bước theo Mạnh Đạt Nhân miệng nói :

- Người muốn tìm ngôi từ đường của Hà gia ?

Chàng khẽ nhìn lại, Bạch Quan Nguyệt đang đi ngay phía sau chàng, kế đó là Dư Vi Hải.

Chàng cười gượng :

- Cô nương cũng đã khôi phục ?

Nàng lí nhí:

- Đa tạ người đã cứu mạng! Ta không phải hạng hồ đồ như lão Lôi Đồng.

Chàng thở dài :

- Cô nương không hồ đồ thì sao ?

Nàng vẫn cố bước cho kịp Mạnh Đạt Nhân :

- Ta biết nên người không bị Hà Tử Giang ngầm ngầm đe dọa, có lẽ người đã đến kịp đại lễ Thần Đàn. Hơn nữa, ta cũng nhận thấy người không đến là vì một chủ ý nào đó.

- Chủ ý gì ?

Nàng lắc đầu :

- Ta không rõ lắm vì chưa biết cách thức tuyển chọn của Thần Môn thế nào. Tuy vậy, ta vẫn nghĩ ta vẫn ngầm hiểu Hà Tử Giang đã cố tình ngăn cản người trở thành môn chủ Thần Môn.

Chàng thừa nhận :

- Không sai ! Hà Tử Giang quả có ý này. Vì lý đó, tại hạ có thể hiểu Hà Tử Giang không muốn có thêm sự hiện diện của tại hạ lúc đại lễ diễn khai, e làm hỏng mưu đồ của lão.

- Lão có mưu đồ gì ?

Dư Vi Hải hỏi khiến Mạnh Đạt Nhân phải giải thích rõ hơn :

- Mười phần đến chín nhân vật sắp được tuyển chọn chính là tâm phúc của Hà Tử Giang. Lão muốn thao túng Thần Môn bằng thủ đoạn được xem là danh chính ngôn thuận này.

Nghe vậy, Dư Vi Hải phì cười, không hề che giấu thái độ xem thường nhưng gì Mạnh Đạt Nhân suy đoán.

Y bảo :

- Cũng là người lúc này bảo Thần Môn không thật sự đáng xem trọng, giờ lại bảo Hà Tử Giang trước khi gieo tai kiếp giang hồ cần phải thao túng Thần Môn. Như vậy, ta phải hiểu như thế nào đây ? Thần Môn đáng hay không đáng xem trọng ?

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ :

- Tại hạ biết thật khó giải thích cho mọi người hiểu. Vì thế ngoài chuyện tìm hiểu xuất xứ và lai lịch thật sự của Hà Tử Giang, tại hạ nghĩ rằng cần phải minh bạch thêm...

Mạnh Đạt Nhân chưa kịp nói hết lời, Bạch Quan Nguyệt đi ở phía sau chợt kêu :

- Mạnh Đạt Nhân ! Như người vừa đưa bọn ta đi vượt qua một nơi trông giống chỗ phụng tự ?

Mạnh Đạt Nhân dừng lại :

- Tuy Mạnh gia vẫn lưu ngụ gần đây nhưng tại hạ chưa lần nào đến Hà gia trang nên không thể biết đâu là nơi phụng tự.

Vì nguyên cớ này, nếu lúc này Mạnh Đạt Nhân là người đi đầu thì bây giờ người đi đầu là Bạch Quan Nguyệt, sau Bạch Quan Nguyệt là Dư Vi Hải.

Mạnh Đạt Nhân đi cuối cùng. Tất cả đi vào chỗ ngoặt, thấp thoáng phía trước là một vuông cửa vừa thấp vừa hẹp, ở bên ngoài có treo bức liễn cũ kỹ ghi hai chữ “Từ Đường”.

Hón hờ vì phát hiện này, phần thì không xem chuyện xuất xứ của Hà Tử Giang là nghiêm trọng, Bạch Quan Nguyệt ung dung xô cửa và thản nhiên lách vào :

- Một người có tâm cơ xảo quyệt như Hà Tử Giang, ở một nơi dễ dàng tìm thấy như thế này lão đâu dễ gì lưu lại dấu vết ? Nào ! Chúng ta cứ bước vào thì rõ.

Dư Vi Hải cũng vội theo chân. Nhưng trước khi đến lượt Mạnh Đạt Nhân bước vào, từ bên trong tiếng kêu kinh hoàng của Bạch Quan Nguyệt và của Dư Vi Hải đồng loạt vang lên :

- Ôi chao...

- Hừ ! Là cạm bẫy...

Thất kinh, Mạnh Đạt Nhân quật nhanh một kinh vào cánh cửa, nhân đó thi triển kinh thân pháp lao vào, chân không chạm đất.

Ầm !

Vút !

Mạnh Đạt Nhân đoán không lầm. Và nhờ chàng phản ứng nhanh, lợi dụng lúc thân hình đang lơ lửng, kịp chớp tay vào đầu vai Bạch Quan Nguyệt và Dư Vi Hải, nhấc cả hai lên cao và đưa đến nơi cao nhất ở từ đường.

Bạch Quan Nguyệt tuy đã hoàn hồn nhưng vẫn lắc đầu thè lưỡi :

- Chỉ là nơi để phụng thờ, Hà Tử Giang cần gì phải thiết lập cơ quan chứ ?

Dư Vi Hải vừa nhìn quanh vừa trầm giọng :

- Tuy chỉ là một địa huyết đào sẵn nhưng Dư mỗ tin chắc ở dưới đáy ắt phải có cơ quan nguy hiểm hơn nhằm diệt trừ những ai quá tò mò, tự ý đột nhập vào đây.

Mạnh Đạt Nhân bật hỏa tập, thấp vào hàng nền vốn có sẵn ngay bên cạnh.

Sau đó, chàng cũng nhìn quanh :

- Ngôi từ đường này nhất định phải cất giấu điều bí ẩn. Theo tại hạ, vị tất cơ quan kia là do Hà Tử Giang bố trí.

Bạch Quan Nguyệt vọt miệng hỏi :

- Sao người biết không do Hà Tử Giang bố trí ?

Dư Vi Hải bật kêu, không để Mạnh Đạt Nhân có dịp đáp lời Quan Nguyệt :

- Nhìn xem, toàn là những linh vị khắc ghi danh tính của những nhân vật họ Hà, đúng là nơi để phụng thờ tiên nhân của Hà gia. Hà Tử Giang là hậu nhân Hà gia, nếu không phải lão bố trí cơ quan thì cũng là tăng tiên tổ gì đó của lão.

Hiểu rõ ẩn ý trong câu nói của Dư Vi Hải, Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Nhị vị vẫn không tin Hà Tử Giang có quan hệ đến họ Từ ? Chậm đã, tại hạ cũng muốn tin như nhị vị nhưng một khi chưa tìm hiểu xong, tạm thời tại hạ vẫn bảo lưu những gì đáng nghi ngờ.

Nghe thế, Bạch Quan Nguyệt thò tay ra định cầm lấy một tấm bài vị.

Phát hiện, Mạnh Đạt Nhân ngăn lại :

- Cô nương nên cẩn trọng ! Đã một lần tại hạ mục kích, chỉ cần xoay một tấm bài vị là cơ quan phát động ngay.

Kinh tâm, nàng thu tay về. Sau đó, nàng cầm một mẫu nền đưa đến gần những tấm bài vị để dò xét.

Là nơi phụng thờ của Hà gia từ đời này nối tiếp đời kia nên ở đây có khá nhiều bài vị. Tuy vậy, chúng được xếp tất cả chỉ có năm hàng và Bạch Quan Nguyệt đã nhìn hết hai hàng đầu, đang xăm soi hàng đến hàng thứ ba.

Tương tự, Mạnh Đạt Nhân cũng dùng một mẫu nền khác để dò xét xong hai hàng bài vị bắt đầu từ phía bên chàng. Cả hai cùng một lúc nhìn vào hàng bài vị thứ ba, là hàng chính giữa tính từ hai đầu.

Hàng này có tất cả mười bài vị, Bạch Quan Nguyệt chợt kêu khi dùng mẫu nền ở tấm bài vị thứ ba, tính từ phía nàng :

- Có phát hiện ! Bài vị này có ghi tính danh của một người họ Từ.

Cũng lúc đó, tính từ ngoài tính vào, cũng đến tấm bài vị thứ ba, Mạnh Đạt Nhân hừ mũi :

- Quả nhiên là bài vị của một người họ Từ. Xem ra Hà Tử Giang cũng khéo che dấu xuất xứ.

Cả hai xem dần vào trong và phát hiện nhưng tấm bài vị tiếp theo đó đều ghi đánh tính họ Từ.

Hai mẫu nền cùng chạm ở giữa đầu của Mạnh Đạt Nhân hầu như sắp chạm vào đầu Bạch Quan Nguyệt.

Nàng nhìn chàng :

- Người đoán như thế nào ?

Chàng mỉm cười :

- Còn cô nương ?

Nàng ngẩn đầu lên :

- Ngôi trang viện này tồn tại nhiều lắm cũng không quá hai trăm năm, nếu tính mỗi đời đời được kéo dài xấp xỉ ba hoặc bốn mươi năm thì sáu tấm bài vị đặc trưng cho sáu đời người, vị chi cũng là hai trăm năm có dư trở lại.

Chàng cũng đứng ngay người lên :

- Không sai ! Nói tóm lại, đây là ngôi trang viện họ Từ, mãi sau này lão Hà Tử Giang mới cố tình đổi lại thành Hà gia trang. Những tấm bài vị còn lại chỉ là bình phong giúp lão che đậy xuất xứ. Kỳ thực, lão chính là hậu nhân của hội chủ Hồng Thương Hội họ Từ trăm năm trước đã dày công nghĩ kế, định mưu hại những nhân vật chính phái ở Tam Điệp Cốc.

Không thể phủ nhận một sự thật quá rõ, Dư Vi Hải chép miệng :

- Hội chủ Hồng Thương Hội có cừu thù gì với các phái đến nỗi phải lập kế, nghĩ mưu hãm hại ?

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Cũng có thể là không có oán thù. Nhưng vì tham vọng muốn chiếm hữu bí kíp Vạn Lưu là tâm huyết của các phái. Từ hội chủ mới nảy ý mưu hại.

Bạch Quan Nguyệt cau mày :

- Rốt cuộc, có hay không có oán thù ? Và ai là hung thủ thật sự từng sát hại bao nhân sĩ chính phái ở Tam Điệp Cốc ?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai :

- Muốn minh bạch tất cả, như tại hạ lúc nãy định nói, vô lâm các phái cần phải theo tại hạ đến một nơi nữa.

Dư Vi Hải nghi ngờ :

- Là nơi nào ?

Chàng đáp:

- Một khu cổ viện ở ngoại thành Nghi Xương.

- Oo- Tiêu bang chủ vụt kêu sau khi nghe Dư Vi Hải thuật lại những gì đã tận mục sở thị ở ngôi từ đường:

- Chúng ta đi đến cổ viện đó để làm gì ?

Lôi Đồng cũng nóng lòng :

- Đó là nơi Khổng Gia Lập từng đề cập, môn chủ tiền nhiệm của bốn môn đang bị giam ở đó. Tiểu tử người có dụng ý gì khi định kéo mọi người tới đó ?

Vô Giác đại sư ngơ ngác :

- Quý môn thật sự có bao nhiêu môn chủ ? Một bị giam, một thì đương nhiệm và như còn một nửa vừa qua ngày đại lễ tuyển chọn, vị chi còn bao nhiêu môn chủ nữa ?

Thấy đến lúc, Mạnh Đạt Nhân liền cao giọng nói với mọi người :

- Mọi việc sẽ dễ hiểu hơn nếu chư vị đây cho tại hạ giải bày từ đầu. Và thời gian phải quay ngược lại hai trăm năm trước.

Lôi Đồng kinh ngạc :

- Như người muốn nhắc đến giai đoạn Vạn Biến lão quỷ xuất hiện, gây họa cho toàn thể võ lâm Trung Nguyên ?

Định Tâm sư thái vụt rùng mình :

- Nhắc đến lão quỷ này, bản ni dù chỉ nghe chương bối thuật lại cũng cảm thấy kinh hãi. Độ đó, nếu không có Thần Môn ra tay trợ giúp thì e rằng...

Tiêu bang chủ cười khẩy :

- Nói làm gì một Thần Môn từng hành động trượng nghĩa, lưu lại ấn tượng tốt cho quần hùng. Sự thật quá sai biệt nếu so với Thần Môn hiện tại, đang làm vẩn đục những gì quần hùng trước kia nghĩ về Thần Môn.

Mạnh Đạt Nhân lên giọng :

- Thần Môn dầu sao vẫn là Thần Môn, chủ trương và tôn chỉ của Thần Môn không hề thay đổi. Có thay đổi chăng đó là do cách vận dụng của người thừa hành và nếu người thừa hành cố ý vận dụng sai nhằm đưa Thần Môn đến chỗ diệt vong, thử hỏi Thần Môn sao lại không bị hủy diệt ?

Lôi Đồng trở mắt :

- Người nói như thế là có ý gì ? Không phải gần đây người từng nói người có ý bất phục bản môn đó sao ?

Tiêu bang chủ cau mày :

- Lời người nói xem ra người có ý bênh vực Thần Môn, muốn ám chỉ Thần Môn đang bị kẻ thù mưu hại ? Sự thật là thế nào ?

Chàng nhìn mọi người :

- Vạn Biến Cửu U Quỷ phải chăng chính là kẻ thù của toàn bộ giới võ lâm ?

Vô Giác đại sư cúi đầu :

- A di đà phật ! Đó là sự thật !

Chàng lại hỏi :

- Và Thần Môn có công trợ giúp thay võ lâm tiêu trừ đại họa. ?

Lôi Đồng gằn giọng :

- Đó cũng là sự thật ! Sao ?

Chàng cười nhẹ :

- Vậy trăm năm trước, giả như hung thủ đã sát hại nhân sĩ các phái, đã thu thập toàn bộ thủ cấp của họ chính là hậu nhân của Vạn Biến Cửu U Quỷ, với giả thuyết này của tại hạ, chư vị nghĩ sao ?

Định Tâm sư thái giật mình :

- Xét về mối thù giữa Vạn Biến lão quỷ và toàn bộ võ lâm thì điều này rất có thể. Nhưng dựa vào đâu tiểu thí chủ dám đưa ra giả thuyết này, trong khi Vạn Biến lão quỷ đã bị hủy diệt trước đó trăm năm dư ?

Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Dựa vào đâu, không bao lâu nữa hư thực sẽ phơi bày. Còn bây giờ, Lôi tiên bối, phải chăng từ độ quý môn diệt trừ xong đại họa cho vô lâm, chỉ một trăm năm trở lại đây quý môn mới liên tiếp gặp tai họa, và đã có trước sau hai đời môn chủ thất tung một cách kỳ bí ?

Vô Giác đại sư sững sờ :

- A di đà phật ! Có chuyện này sao ? Bần tăng...

Chàng xua tay ngăn lại :

- Tại hạ xin được mạn phép suy đoán tiếp. Như lúc nãy đã nói, giả như Vạn Biến Cửu U Quỷ còn có hậu nhân, hậu nhân này đương nhiên vì muốn phục thù phải xem Thần Môn và các phái đều là kẻ thù ?

Mọi người lặng lẽ gật đầu, phần nào thừa nhận lập luận của Mạnh Đạt Nhân.

Được khích lệ, chàng nói tiếp :

- Việc phục thù đã được thực hiện vào trăm năm trước. Rất tiếc, lần đó lại có người của Thần Môn xuất hiện, khiến hung thủ tuy có thu thập một số thủ cấp của kẻ thù nhưng lại mất cơ hội chiếm đoạt bí kíp Vạn Lưu. Tiến trình phục thù vì thế phải bị đình trệ.

Chàng chuyển mục quang qua Lôi Đồng :

- Mãi đến sau này, cho dù đã có cách đắc thủ bí kíp, nhưng do văn kinh hải trước tuyệt kỹ của quý môn, hậu nhân tiếp theo của Vạn Biến Cửu U Quỷ đành nghĩ cách tiềm nhập, vào làm môn hạ quý môn. Đó là mục Thanh Thanh Tiên Tử.

Lôi Đồng ngây người:

- Dựa vào đâu người đề quyết mục ta chính là hậu nhân của Vạn Biến lão quỷ ?

- Bởi chính mục là người đầu tiên lọt vào Quỷ Cung, sau đó quay ra an toàn.

Lôi Đồng lắc đầu :

- Điều này chưa đủ để giải thích...

- Còn không nữa ư ? Mục từng là trưởng lão, từng vượt qua đệ thất quan trong cửu quan của quý môn, mục tự nhận mục không đủ bản lĩnh tiếp nhận hết tuyệt kỹ Thần Môn, kế phục thù của mục vì thế cứ kéo dài. Chỉ đến khi mục định hủy diệt quý môn bằng thủ đoạn là khiến quần hùng phần nộ quý môn, một lần nữa việc này bị đình trệ do địa điểm toa. lạc của Quỷ Cung chợt hiển lộ.

Nói đến đây, với sắc mặt trầm trọng, Mạnh Đạt Nhân nghiêm giọng :

- Vậy là mục có cơ hội tiếp nhận hết di học tổ tiên. Hiện tại mục đang tìm chỗ ẩn cư để khổ luyện, mong có ngày phục thù. Ngược lại Hà Tử Giang lại quỷ kế đa đoan, lão phát hiện bí kíp Vạn Lưu trong tay lão là vật giả, lão lo mộng đồ bá bất thành. Chính lão đã lên cầu kết với Khổng Gia Lập quyết đưa người tâm phúc của lão vào làm môn chủ Thần Môn...

Lôi Đồng vụt kêu :

- Khoan đã ! Sao người biết Khổng Gia Lập cầu kết với họ Hà ? Chẳng phải họ Khổng từng là thủ túc tín cẩn của mục Thanh Thanh Tiên Tử sao ?

Chàng cười lạt :

- Vậy tiên bối nói đi, sao Hà Tử Giang biết rõ tín vật tuyển chọn của họ Khổng đã bị tai hạ chiếm đoạt ? Hơn nữa, hạng phản phúc như họ Khổng, ở đâu có lợi là lão ngã theo. Cũng có thể lão đã biết phần nào sự thật về mục môn chủ. Lão thừa hiểu nếu chờ mục luyện xong công phu Cửu U Quỷ, chính lão cũng e khó toàn mạng. Nhưng do lão không có tư cách nào đoạt lấy cương vị môn chủ, lão đành về phe họ Hà.

Lôi Đồng hoang mang :

- Nếu hiểu rõ như thế, sao người còn để ngôi vị môn chủ lọt vào tay bọn ác ma ?

Chàng nhăn nhó :

- Vậy tại hạ phải làm gì? Khăng khăng đối đầu với lão Hà ư? Tiền bối đừng quên, vì mưu đồ độc bá võ lâm chẳng phải lão Hà đã ngấm ngấm tạo vây cánh, đến nỗi Nhị Quái Quan Ngoại từ lâu đã là người của lão nhưng thử hỏi khắp võ lâm ai am hiểu chuyện này? Tóm lại, tại hạ...

Mạnh Đạt Nhân đang nói chợt bị một tràng cười lạnh lạnh từ xa vọng đến ngăn lại:

- Ha... ha...! Mạnh tiểu tử người quả cơ trí hơn người. Bản nhân thật sự khâm phục đấy. Ha... ha...

Lôi Đồng thất sắc:

- Là mục Thanh Thanh Tiên Tử?

Mạnh Đạt Nhân thất kinh:

- Mục đã luyện xong di học Cửu U?

Tràng cười kia vẫn vọng đến:

- Biết nhiều, phiền não nhiều. Do bọn người các ngươi giờ đã rõ tự sự, thuận ngã giả tồn, nghịch ngã giả vong. Vì bản nhân cần có thuộc hạ để khử trừ nhị cung nhị viện và Khổng Gia Lập, ai trong bọn người thuận phục bản nhân thì sống, ai chống lại phải chết. Ha... ha...

Quần hùng rúng động. Vậy là rõ, mục Thanh Thanh Tiên Tử chính là hậu nhân của Vạn Biến lão quỷ.

31. Vạn Biến Cửu U

Một tư thái ung dung, đỉnh đạc, mục môn chủ Thần Môn, Thanh Thanh Tiên Tử xuất hiện trong tư thế của người chắc chắn, cho dù mục đến chỉ có một mình, hoàn toàn đơn độc giữa quần hùng các võ phái có đến mấy mươi người.

Nhìn lại mục, Mạnh Đạt Nhân không thể không có nhận định ngấm ngấm, liệu đúng hay sai nếu cho rằng chỉ trong một thời gian ngắn mục đã thấu triệt toàn bộ di học của Vạn Biến Cửu U Quỷ?

Và Mạnh Đạt Nhân tự khẳng định, mục dám đơn phương xuất hiện với phong thái này, chứng tỏ mục đã có bản lĩnh cái thế, mục đang là hiện thân của Vạn Biến Cửu U Quỷ độ nào từng gây họa cho võ lâm.

Nhìn sắc thái của mọi người, vì quá rúng động nên cứ thờ người ra, không một ai dám thở mạnh, nói gì đến chuyện dám lên tiếng phát thoại, mục mở miệng cười tự tin:

- Bọn ngươi sao rồi? Sợ bản nhân tạo nên một thảm trạng lưu huyết để báo thù chuyện các phái hai trăm năm trước đã gây ra cho tổ phụ Vạn Biến Cửu U Quỷ ư? Ha... ha...! Yên tâm đi, thời thế đã đổi thay và bản thân cũng không phải hạng người khát máu. Chuyện lấy máu để đòi lại món nợ máu chỉ là chuyện của quá khứ, khi gia tổ bản nhân do thiếu hiểu biết nên không có tầm nhìn sâu rộng. Không như bây giờ, bản nhân chỉ muốn mọi người tâm phục khẩu phục. Vì bản nhân thừa biết lấy đức phục người vẫn tốt hơn là dùng uy để bức người. Bản nhân nói như thế có đúng không?

Ha... ha...

Chỉ những ai tự tin rằng công phu bản thân đã đạt mức xuất thần nhập hoá, không còn ai là đối thủ, mới có những nói phũ dụ này và mới tỏ ra độ lượng như thế.

Lôi Đồng cũng hiểu như vậy nên bất ngờ bật lên tràng cười phản kháng:

- Ngươi bảo ngươi không muốn đòi lại món nợ máu, ngươi nói ngươi chỉ muốn mọi người tâm phục khẩu phục. Vậy nói đi, hai đời môn chủ bốn môn là do ai hãm hại! Ai đã rắp tâm đưa Thần Môn vào con đường diệt vong? Ha... ha...! Giả như ngươi không tình cờ tìm thấy di học tuyệt truyền của Vạn Biến lão quỷ, liệu bây giờ ngươi dám có thái độ giả nhân giả nghĩa không? Lôi Đồng ta là người đầu tiên minh định ngươi sẽ không bao giờ dám. Ngươi không bao giờ dám. Ha... ha...

Đôi mục quang của mục thu nhỏ dần. Và càng nghe Lôi Đồng nói, từ đôi mắt mục, những tia nhìn sát khí càng bắn xa nhiều hơn. Để cuối cùng, mục chậm rãi bật ra tiếng rít:

- Lôi Đồng ! Nếu người không là phế nhân, nếu không nghĩ tình người từng là đồng môn, câu nói này của người có lẽ...

Mạnh Đạt Nhân chợt tiến lên :

- Khoan đã nào, môn chủ ! Người quân tử không chấp tội tiểu nhân. Nếu chưa gì môn chủ đã có hành vi đe dọa người thì còn gì là câu lấy đức để phục người ? Tại hạ xin mạo muội được hỏi, phải chăng môn chủ vừa gián tiếp thừa nhận, do thiếu cẩn, muốn lấy máu để đòi nợ máu trăm năm trước chính tiền nhân của môn chủ đã gây ra trận thảm sát ở Cốc Tam Điệp.

Mụ tỏ ra cần trọng:

- Người hỏi để làm gì ?

Mạnh Đạt Nhân nhúng vai :

- Còn để làm gì ngoài việc để mọi người khỏi phí công kéo đến Nghi Xương thành mà vẫn minh bạch những gì đã xảy ra cách đây một trăm năm.

Mụ thoáng sững sờ người. và mụ hiểu câu hỏi của Mạnh Đạt Nhân chính là cái bẫy. Mụ không thừa nhận thì không sao, có chăng chỉ là để lộ mụ chính là người giả nhân giả nghĩa như Lôi Đồng vừa nói, nhưng một khi mụ đã lên tiếng thừa nhận thì có khác nào mụ đã gọi lại mối căm phẫn tốt cùng mà bấy lâu nay nhân vật các võ phái luôn dành cho kẻ đã gây ra trận thảm sát lần đó. Mụ phân vân cũng phải.

Thái độ của mụ khiến Tiêu bang chủ là người đầu tiên lộ phản ứng, nêu rõ chủ ý :

- Ác phụ ! Người đừng mong dùng lời đường mật dụ hoặc bọn ta. Chánh tà bất lưỡng lập, người đừng vọng tưởng bao nhiêu nhân vật chính phái đây vì khiếp sợ sẽ cam tâm phục tùng yêu nhân hạng tà ma như người.

Vô Giá đại sư lập tức buông câu phật hiệu :

- A di đà phật! Tiêu bang chủ nói rất hay. Tà bất thắng chính, chúng ta thà mảnh ngọc vỡ còn hơn chỉ là viên ngọc vẹn toàn. Tất cả hãy tiêu diệt ác ma !

Lời hiệu triệu của nhân vật đứng đầu Thiếu Lâm phái lập tức được mọi người hưởng ứng.

Dư Vi Hải hô vang :

- Vì đại cuộc võ lâm, tiêu diệt yêu ma !

Mọi người ùn ùn chuyển động, khí thế càng lúc càng tăng cao, khiến sắc mặt yêu phụ cũng càng lúc càng sa sầm.

Cảm nhận trận thư hùng quyết tử là điều không tránh khỏi, Mạnh Đạt Nhân chợt lùi lại, đứng ngay bên cạnh Bạch Quang Nguyệt.

Chàng thì thào :

- Cô nương có thể giúp tại hạ một việc ? Hãy tùy theo diễn biến, nếu cần, cô nương nên lập tức đưa Lôi tiên bối đi khỏi đây.

Nàng nghi ngại :

- Còn người ?

Chàng lạnh giọng :

- Dầu sao mụ cũng có phần trong cái chết của gia phụ, tại hạ quyết báo thù.

Nàng bản thân :

- Không riêng gì người, lão Lôi như cũng muốn liễu sinh tử với mụ. Ta đâu tiện ngăn lão.

Chàng cười giải thích :

- Lão là người duy nhất của Thần Môn hiện giờ còn tồn tại, thật sự tồn tại.

Nếu để lão uống mạng, có lẽ Thần Môn không còn cơ hội nào phục môn hưng phái.

Nàng kinh ngạc :

- Người thật sự lo lắng cho Thần Môn thế sao ?

Chàng cười gượng :

- Thần Môn luôn giúp võ lâm duy trì chính nghĩa, đó là nguyên nhân khiến tại hạ không thể không quan tâm.

Nàng nhìn chàng và sau đó đột nhiên hỏi :

- Còn ta, liệu người có quan tâm ?

Chàng đáp :

- Tại hạ từng hứa với lệnh huynh điều này. Vì thế tại hạ càng muốn nhờ cô nương lo chu toàn cho lão Lôi.

Nàng mím chặt đôi môi, để cuối cùng bật ra câu hỏi :

- Nếu ta cứ khăng khăng ở lại ?

Chàng nhìn sững nàng :

- Nếu là vậy, e rằng tại hạ sẽ phân tâm, khó chuyên chú cùng quần hùng diệt trừ mụ yêu ma.

Nàng thở ra nhẹ nhẹ :

- Sự hiện diện của ta thật sự làm phân tâm người ư ? Ta...

Mạnh Đạt Nhân bỗng tỏ ra khẩn trương :

- Mọi người bắt đầu động thủ rồi. Cô nương ! Mong cô nương tự bảo trọng, xin nhớ làm theo lời căn dặn của tại hạ, Đừng để tại hạ sau này phải ân hận vì không thể quan tâm đến cô nương. Hẹn gặp lại !

Dứt lời, chàng lập tức đảo người lao đi, để lại một Bạch Quan Nguyệt trong tâm trạng nôn nao lạ kỳ.

Mụ Thanh Thanh Tiên Tử cũng bắt đầu diễu võ dương oai. Mụ cười sằng sặc :

- Rượu mời không uống, lũ ngu muội các người lại muốn uống rượu phạt.

Vậy chớ trách bản nhân độc ác. Ha... ha...

Với thân thủ tuyệt phẩm, mụ ung dung xuất hiện ở những nơi mà mụ cho rằng cần phải xuất hiện.

Và đối tượng đầu tiên mụ chọn chính là bang chủ Cái Bang.

- Tiêu lão đầu ! Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ kỵ của người. Ha... ha...

Mụ vung ngọc thủ, đẩy ra một kinh đầy uy lực.

Ào...

Tiêu bang chủ vận dụng toàn bộ công phu sở học lên song thủ :

- Quả nhiên là Cửu U Tối Tâm CHưởng của Vạn Biến Cửu U lão quỷ độ nào. Hãy xem tuyệt học của bốn bang !

Tiêu bang chủ hất mạnh song kinh.

Vù... vù...

Vô Giác đại sư cũng xuất lực hỗ trợ :

- Yêu nhân Cửu U ! Xem chưởng !

Ào...

Ầm... Ầm... Ầm...

Ba tiếng chấn kinh vang dội đủ làm cho bầu không khí đang hùng hực khí thế chành tà phân tranh lan tỏa thêm sát khí ngút trời.

Mụ Thanh Thanh Tiên Tử cười ngạo mạn :

- Đã biết rõ đây là võ học Cửu U, bọn ngươi còn không mau nạp mạng! Đờ ! Ha... ha...

Và mụ chớp động thân hình, Vạn Quỷ Âm công phu đã được vận dụng.

Vút...

Giữa muôn vàn bóng nhân ảnh chập chùng của mụ, tiếng rít của mụ vang lên như tiếng lệnh tử thần.

- Nhất Tuyệt Tối Tâm! Tiêu lão đầu ! Đây là phần của lão.

Bùng !

Đang liền tay liên thủ, Vô Giác đại sư chợt sững người nhìn Tiêu bang chủ từ từ khụy xuống với diện mạo vệt trắng bệch như người đột nhiên không còn chút máu huyết nào lưu thông trong huyết quản.

Đúng lúc này, tiếng rít của mụ yêu ma lại đột ngột vang lên bên rai Vô Giác đại sư.

- Tên trọc Vô Giác! Nếu ngay bây giờ ngươi không nói lên lời thần phục thì cái chết của Tiêu lão đầu chính là hình ảnh tiếp nối của ngươi.

Vô Giác đại sư hốt hoảng hảy lùi :

- Tiêu bang chủ lại dễ thọ tử thế sao ? Bần tăng...

Nhưng Vô Giác đại sư nhảy đến đâu cũng không thoát khỏi vòng vây của muôn ngàn bóng nhân ảnh do mụ yêu ma vận dụng Vạn Quỷ Âm công phu tạo ra.

Tuy thế, đó không phải là lý do khiến Vô Giác đại sư đột ngột dừng lời.

Trái lại đó là vì bóng nhân ảnh vốn đã nhiều của mụ yêu ma không hiểu vì sao đã đột nhiên nhân đôi.

Vô Giác đại sư chỉ hiểu rõ tình hình khi nghe mụ yêu ma bắt ngờ rít lên :

- Mạnh tiểu tử ! Ngươi dám đối đầu với bốn nhân ư ? Ngươi muốn chết ?

Vù...

Và thanh âm của Mạnh Đạt Nhân lập tức vang lên :

- Chư vị ! Đã đến lúc chúng ta cùng liên thủ. Tại hạ sẽ dùng chính công phu của mụ để kèm chế mụ. Hãy bắt đầu đi ! Xem đây !

Ào...

Ầm...

Mọi người dù không hiểu vì sao Mạnh Đạt Nhân có thể làm cho mụ yêu ma đột ngột phải hiện thân, nhưng ngay khi nhìn thấy phương vị của mụ, tất cả cũng ùn ùn xuất chiêu.

- Yêu ma ! Đờ !

- Mụ ác ma ! Xem chiêu !

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Thế nhưng hợp chiêu liên thủ đầu tiên của mọi người chợt rơi vào hư không, do bóng nhân ảnh của mụ yêu ma bỗng hoà đi và sau đó biến mất.

Mọi người chỉ nghe tiếng mụ yêu ma quát lên căm phẫn:

- Tiểu tử quả to gan, dám dùng Vạn Quỷ Âm của bản nhân. Được ! Bản nhân quyết tể độ ngươi trước. Tối Tâm Nhị Tuyệt ! Đờ !

Vút...

Ào... Ào...

Những bóng nhân ảnh quỷ quái quỵện vào nhau, để vang ra tiếng gầm thịnh nộ của Mạnh Đạt Nhân :

- Mụ cũng đỡ Hồi Phong Tuyệt Thức của ta ! Xem chiêu !

Vù...

Ầm... Ầm...

Ngay lập tức sau tiếng chạm kình, bóng nhân ảnh của Mạnh Đạt Nhân và mụ yêu ma lần lượt hiển lộ.

Sắc mặt của Mạnh Đạt Nhân đang tỏ ra đau đớn. Trái lại sắc diện của mụ yêu ma thì để lộ sự kinh ngạc.

Giờ thì quần hùng đều rõ. Mạnh Đạt Nhân tuy có tinh thông Vạn Quý Ẩn công phu nhưng lúc này chàng đã dùng chính công phu Vạn Quý Ẩn để phá giải Vạn Quý Ẩn của mụ. Và muốn mụ phải hiện thân, lộ rõ phương vị, Mạnh Đạt Nhân đâu còn cách nào khác ngoài cách liều mạng cùng mụ yêu ma chiêu đối chiêu.

Khi đối chiêu, chính chấn kình đã là mụ yêu ma phải có một sát ma nào đó lộ rõ nguyên hình, và đó chính là dụng ý của Mạnh Đạt Nhân như vừa rồi chàng hô hoán.

Thấu hiểu dụng ý và khâm phục lòng đại nghĩa của chàng, Vô Giác đại sư vụt niệm Phật hiệu :

- Chư vị chú ý ! Đây là phương cách duy nhất Mạnh đại hiệp giúp chúng ta trừ khử yêu ma. A di đà Phật ! Chúng ta mau đồng loạt phát kình. Đánh !

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Quần hùng lại liên thủ tạo ra một hợp kình vô tiền khoáng hậu, bức đến thẳng vào vị trí mụ yêu ma vừa hiển lộ.

Nhưng...

Vút...

Một lần nữa hợp kình của quần hùng lại xuất phát không đủ nhanh, bóng nhân ảnh của mụ yêu ma đã biến mất. Và mụ cười cao ngạo :

- Mạnh Đạt Nhân ! Dụng ý của người tuy hay, đởm lược của người tuy đáng khâm phục, nhưng liệu người có thể duy trì dấu pháp này được bao lâu ? Bản nhân e chỉ một chiêu Tối Tâm nữa là người phải mất mạng thôi.

Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân cũng vận dụng Vạn Quý Ẩn công phu bám theo mụ :

- Dù là một chiêu hay nửa thức, Mạnh Đạt Nhân ta cũng cam tâm. Huống chi chỉ cần hợp lực cùng quần hùng quật đúng mụ chỉ một chiêu thôi, mụ đâu mong gì toàn mạng. Hãy xem Nhất Xạ Chỉ Hoàn của ta !

Vút...

Ầm... ầm...

Thêm một lần nữa bóng nhân ảnh mụ yêu ma phải bị hiển lộ.

Quần hùng phát kình theo hiệu lệnh của Vô Giác đại sư :

- Ngã Phật từ bi ! Đánh !

Ào... ào...

Mạnh Đạt Nhân cũng hiển lộ thân hình. Chàng biến sắc gào to :

- Lại chậm nữa rồi. Tại hạ e chỉ có thể lập lại một lần nữa thôi. Chư vị...

Mụ lại biến mất và lần này mụ thét lồng lộn :

- Người còn mạng được một lần nữa sa o? Mạnh Đạt Nhân ! Đờ !

Ào... ào...

Mạnh Đạt Nhân lập tức chuyển mình, miệng gào lên hốt hoảng :

- Công phu Cửu Trùng của Thần Môn.

Vút...

Chàng dịch chuyển đúng lúc, khiến mụ yêu ma cũng phải kinh ngạc :

- Thân pháp của người...

Chàng hiện thân với tiếng gầm kinh thiên động địa :

- Trăm lão nhân đâu phải uống công nghi ra bộ pháp khắc chế công phu Cửu Trùng. Đờ !

Ào... ào...

Mụ lại biến mất :

- Hừ ! Nội lực người quá uyên thâm, chi trì nổi ba chiêu Tối Tâm của bản nhân. Nhưng lần này sẽ là lần cuối cùng của người. Nạp mạng!

Vù... vù...

Những bóng nhân ảnh kỳ quái lại quần với nhau. Và lần này dù muốn dù không mọi người cũng biết đó là lần cuối cùng được Mạnh Đạt Nhân mạo hiểm hỗ trợ, mọi người liền vận lực sẵn, chực chờ cơ hội cuối cùng.

Ầm... ầm...

Bóng nhân ảnh mụ yêu ma thoáng khựng lại. Vô Giác đại sư bật cao giọng :

- Đánh !

Quần hùng phát kinh.

Ào... ào...

Vù...vù...

Và thật lạ, hợp kinh của quần hùng bỗng tăng thêm uy lực, khiến mụ yêu ma phải kinh hoảng gào lên :

- Bọn người...

Một tràng cười chột vang lên, át tiếng gào của mụ :

- Thanh Thanh ! Nàng không ngờ phải không ? Hãy xem ta là ai ? Ha...

ha...

Nghe rõ âm này, Mạnh Đạt Nhân là người đầu tiên thất sắc :

- Khổng Gia Lập ? Vô Cực lão nhân ?

Và chàng tìm cách lùi về, hy vọng kịp tránh phạm vi uy lực của hợp kinh.

Quần hùng vừa có thêm hai đại cao thủ là Khổng Gia Lập và Vô Cực lão nhân xen vào quyết lấy mạng mụ yêu ma.

Cũng lúc này, mụ yêu ma cũng tận lực mưu tìm sự toàn mạng cho riêng mụ.

Mụ thét lạnh lạnh :

- Bọn người muốn chết ?

Thân hình mụ chợt bốc lên cao, vô hình chung làm giảm hết ý lực của kinh. Sau đó mụ xuất chiêu.

Ào... ào...

Ầm... ầm...

Đang đà bốc lên cao, chấn kinh còn lại đưa mụ bay lên cao hơn.

Chính lúc này, từ khoảng không, ngay trên đỉnh đầu mụ yêu ma chợt vang lên tiếng gầm đặc ý của Hà Tử Giang, cung chủ Địa Khuyết Cung:

- Yêu ma chạy đi đâu ? Bồn cung đã chờ sẵn, quyết vì đồng đạo vô lâm, diệt yêu ma để báo thù. Đờ ! Ha... ha...

Vù...

Mạnh Đạt Nhân lùi càng lúc càng xa, và chàng suýt chạm phải Bạch Quan Nguyệt lúc này cũng lên chạy đến.

Nàng chạm vào tay chàng :

- Người đã bị nội thương ?

Chàng lắc đầu, mắt vẫn nhìn vào trận tử đấu miễn cưỡng đang diễn ra trên không trung.

Mụ yêu ma rút lên phần nộ :

- Hà Tử Giang người chớ đắc ý. Hãy xem tuyệt kỹ Cửu U !

Và Mạnh Đạt Nhân không thể không thán phục nội lực uyên ảo của mụ.

Giữa không trung tuy không có điểm tựa chân nhưng mụ vẫn có thể lửng lơ không xoay người, thi triển công phu Vạn Quỷ Ảnh, biến thành trùng trùng bóng nhân ảnh, đủ làm Hà Tử Giang loạn nhãn.

Và...

Ào...

Vút...

Hà Tử Giang, vậy là hụt chiêu. Lão động nộ gầm vang :

- Mụ tưởng vậy là thoát sao ? Hãy xem công phu Vạn Lưu Quy Tông của ta !

Ào... ào...

Bạch Quan Nguyệt lại chạm vào tay chàng :

- Tạm thời người hãy mau tọa công điều nguyên, chớ bỏ lỡ cơ hội.

Chàng lắc đầu và không thể hồi đáp vì tiếng gầm của mụ yêu ma đang bật lên :

- Vạn Lưu Quy Tông ? Hà Tử Giang người làm sao luyện được công phu này ?

Hà Tử Giang bật cười :

- Ta vì vô lâm để trừ hại, đương nhiên anh linh tiền nhân của các phái phải trợ giúp ta. Tuy bí kíp Vạn Lưu là giả nhưng mảnh bùa của nó lại là thật.

Đáng tiếc, mụ giữ nó trong tay những vẫn xem là phế vật. Lần này mạng của mụ thật khó bảo toàn. Ha... ha...

Ầm... ầm...

Tiếng chấn kinh làm cho mụ yêu ma phải trầm người xuống.

Và lập tức có Khổng Gia Lập và Vô Cực lão nhân đến vây áp :

- Mau nạp mạng !

- Ác phụ ! Đỡ !

Vù...vù...

Ào... ào...

Nhất Trần đạo trưởng cũng xuất hiện. Lão ngụy đạo vội hô hoán mọi người :

- Võ lâm các phái mau liên thủ. Hãy giết chết mục yêu ma, báo thù cho trưởng bối chúng ta thảm tử tại Tam Diệp Cốc. Nhanh lên nào !

Báo thù là chuyện nên làm, nhưng hợp lực với nhị cung nhị viện đầy tà tâm lại là điều không thể.

Họ lưỡng lự...

Mạnh Đạt Nhân chợt chủ động nắm tay Bạch Quan Nguyệt :

- Lôi tiền bối đâu ?

Nàng đáp khẽ, như chàng cũng vừa hỏi khẽ :

- Ta đã đưa ra ngoài, hiện giờ...

Chàng nhẹ nhàng lui chân:

- Đi thôi ! Chúng ta không thể lưu lại...

Cả hai bỏ đi trong khi mục yêu ma với sở học Cửu U đang tha hồ tung hoành tả hữu.

32. Đỉnh Thần Minh Sơn

Lôi Đồng hậm hực nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Sao ngươi không cho ta cơ hội báo thù ? Ngươi khinh ta là phế nhân, ta không giúp ích gì cho ngươi ?

Chàng cười gượng :

- Mục yêu ma đã nhanh chóng luyện xong công phu Cửu U, tiền bối không quan tâm, cũng không muốn tìm hiểu sao ?

Lôi Đồng quát mắt :

- Không điều gì khiến ta quan tâm bằng chuyện báo thù. Ngươi định đưa ta đi đâu ?

Chàng đưa tay vén rèm xe cho lão nhìn ra ngoài :

- Tiền bối thử đoán xem ?

Lão kinh ngạc:

- Ngươi đưa quay lại Thần Minh Sơn để làm gì ?

Chàng buông rèm xe xuống :

- Bọn nhị cung nhị viện cũng quá nhanh khi từ đỉnh Thần Minh tìm đến Hà gia trang, tiền bối không kinh ngạc sao ?

Lão bối rối nhưng vẫn tìm cách che đậy :

- Tại sao phải kinh ngạc ?

Chàng trầm ngâm :

- Tại hạ từng nghe Hoàng tiền bối nói bất kỳ ai một khi đã được tuyển chọn muốn vượt qua dù chỉ là đệ cửu quan thôi cũng phải mất ít nhất nửa năm. Nhân vật được Khổng Gia Lập và Hà Tử Giang cài vào Thần Môn không lẽ là hạng người thông minh tuyệt đỉnh, chưa đến nửa tuần trăng đã vượt qua đệ cửu quan khiến Thần Môn bây giờ lọt vào tay bọn họ?

Đến lúc này Lôi Đồng mới vỡ lẽ :

- Người có ý nghi ngờ chuyện gì ?

Chàng gật gù :

- Nhất định ở Thần Đàn đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn của Hà Tử Giang và Khổng Gia Lập.

Lôi Đồng lo lắng :

- Là chuyện gì ?

Chàng mơ mơ màng màng, mắt nửa nhắm nửa mở :

- Cũng có thể là Hoàng tiền bối và Trầm lão nhân đã thoát hiểm. Tiền bối không phải đang trông mong kỳ tích đó xảy ra sao ?

Lão bồn chồn :

- Người đoán đúng không vậy ? Đó là lý do ngay lúc này người đưa ta quay về Thần Minh Sơn, thay vì đến thành nghị Xương giải cứu bọn lão Hoàng ?

Chàng lặng thinh không đáp.

Hết nhẫn nại, lão gầm lên :

- Phải hay không ? Sao người không đáp lời ?

Chàng hé mở hai mắt :

- Chuyện chưa đến thật khó đoán đúng sai. Sao tiền bối không lặng yên dưỡng thần ? Tiền bối đừng quên Nhị Quái Quan Ngoại đường như không xuất hiện với bọn Hà Tử Giang ở Hà gia trang.

Lão giật mình :

- Cũng phải ! Người nghi ngờ bọn Nhị Quái hiện đang ở đỉnh Thần Minh ?

Ở bên ngoài cỗ xe có tiếng Bạch Quan Nguyệt cau gắt vang vào :

- Tiền bối không nhận thấy y đang cần dưỡng thương sao ? Đâu phải ngẫu nhiên tiểu nữ phải làm một xa phu bắt đắc dĩ, để y ung dung ngồi trong xe hưởng thanh nhàn.

Lôi Đồng nhìn sững chàng :

- Người bị mù yêu ma đã thương ?

Lại có thanh âm Bạch Quan Nguyệt vang vào :

- Tiền bối còn phải hỏi ? Gặp cường địch, y không lo thân y, trái lại cứ hết lời căn dặn tiểu nữ phải lo cho sự an nguy của tiền bối. Vậy mà cho đến tận bây giờ tiền bối vẫn nghi ngờ y. Tiền bối còn còn nhân tính không vậy ?

Mạnh Đạt Nhân vụt thở dài :

- Cô nương sao lại oán trách Lôi tiền bối ? Tại hạ...

Lôi Đồng chột thờ người :

- Ngoài Thiên Niên Hà Thủ Ô, người còn có phúc phận hưởng dụng thêm hai hoàn Vạn Niên Tuyết Liên Tử, ta không nghĩ nội lực người lại kém thua mù yêu nhân.

Chàng mở trừng mắt nhìn lão :

- Đó cũng chính là nguyên do khiến tại hạ trước đây phải tỏ ra thuận phục, chấp nhận cùng hợp tác với kẻ gia thù. Tiếp sau đó, tại hạ vẫn cố tránh cho dù trong lòng rất muốn lấy mạng Khổng Gia Lập, báo thù cho Vũ Văn Kính Nhượng. Được dùng cùng lúc hai loại thần dược quý hiếm không phải là điều tốt.

Lôi Đồng hoang mang :

- Tại sao lại không tốt ? Không phải người từng phô diễn công phu tuyệt phạm, khiến Khổng Gia Lập kinh tâm vỡ mật đấy sao?

Chàng lắc đầu:

- Ở Quỷ Cung chỉ sau khi tại hạ lỡ dùng hai hoàn Vạn Niên Tuyết Liên Tử, tại hạ mới nhìn thấy di ngôn của chủ nhân Quỷ Cung. Qua đó mới biết Vạn Niên Tuyết Liên Tử là loại dược vật chí dương chí cương, cách ba mươi năm mới được một hoàn. Dùng nhiều như tại hạ lại thêm trước đó dùng Hà Thủ Ô Thiên Niên, lợi sẽ bất cập hại, có thể dẫn đến đứt hết kinh mạch mà chết.

Lão tròn mắt :

- Có chuyện này ư ? Vậy thì người...

Chàng gượng cười:

- Sống chết có số. tại hạ vẫn hy vọng sẽ được hoàng thiên thương tưởng, cho tại hạ thêm chút thời gian báo phục gia thù và hoàn thành một ít tâm nguyện.

Lôi Đồng bỗng tỏ lòng xằng xái :

- Người có tâm nguyện gì ?

Chàng mỉm cười không đáp.

Và khi nghe lão cứ gặng hỏi mãi, Bạch Quan Nguyệt ở bên ngoài nói xen vào :

- Tiểu nữ biết y có một tâm nguyện. Đó là y muốn Thần Môn mãi mãi duy trì, không lâm vào cảnh diệt môn như hiện tình đang cho thấy.

Lôi Đồng bàng hoàng :

- Người nói thật chứ nha đầu ?

Bạch Quan Nguyệt chưa kịp đáp thì bỗng có thêm một câu hỏi vang lên :

- Những gì tiểu muội muội vừa nói đều là thật chứ ?

Mạnh Đạt Nhân lập tức vén rèm nhìn ra :

- Bạch huynh ? Là Bạch huynh đó ư ?

Bạch Quan Nguyệt vụt kêu, hai bàn tay ghì mạnh dây cương, dừng ngay cỗ xe lại.

- Bạch Quan Nhật ? Đại ca đó ư ?

Vút...

Vút...

Mạnh Đạt Nhân vội vàng chui ra bên ngoài, ngó ngang nhìn Trầm lão nhân. Trầm Bội Uyển, Hoàng Kim Hoán, Bạch Quan Nhật và hai nhân vật khác đang xuất hiện ngay trước cỗ xe :

- Chư vị...! Tất cả đều đã thoát hiểm rồi sao ?

Hoàng Kim Hoán từ từ tiến đến gần Mạnh Đạt Nhân :

- Có phải bọn ta vừa nghe lầm, người thật tâm muốn bốn môn không lâm họa diệt vong ?

Bạch Quan Nguyệt lo ngại đến đứng cạnh Mạnh Đạt Nhân :

- Tiểu nữ đã tự tai nghe y thổ lộ điều này. Chư vị tin hay không cũng được.

Cứ nhìn Lôi tiên bối thì biết. Y đã tám phen tứ thứ mạo hiểm để bảo toàn tính mạng cho Lôi tiên bối.

Bạch Quan Nhật nhăn mặt:

- Tiểu muội muội. Đâu đến lúc muội muội lên tiếng.

Quan Nguyệt hậm hực :

- Vì lời hứa với đại ca, y đã cứu mạng tiểu muội không biết bao nhiêu lần mà nói. Lẽ nào chính đại ca cũng nghi ngờ y ?

Hoàng Kim Hoán chợt gọi vọng vào cỗ xe :

- Lôi lão đệ ! Lão đệ nghĩ thế nào ?

Lôi Đồng bị tàn phế hai chân, không thể bước ra, lão cứ ở trong xe cười dài :

- Tiểu liễu đầu họ Bạch nói đúng. Tiểu tử vì nhiều ẩn tình khó phơi bày nên có làm cho chúng ta ngộ nhận. Kỳ thực, tiểu tử chính là người chúng ta có thể kỳ vọng.

Hoàng Kim Hoàn quay đầu nhìn Trần Quân.

Trần lão nhân xua tay :

- Thực hư thế nào, dọc đường đi chúng ta sẽ hỏi nhiều hơn. Cứ đi tiếp thôi !

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc :

- Chưa vị cũng muốn đến Thần Minh Sơn ?

Hoàng Kim Hoán cười thần bí :

- Đương nhiên ! Chẳng phải bốn môn đang cần một vị môn chủ đó sao ?

Không được người ưng thuận, bọn ta cũng đã tìm người khác thay vào.

Chàng đưa mắt nhìn hai nhân vật lạ mặt đã xuất hiện cùng lúc với bọn lão Hoàng và thật khó tin một trong hai nhân vật này sẽ là người được chọn.

Tuy vậy, chàng vẫn không lên tiếng hỏi thêm, vì nghĩ bọn họ cũng nên có một môn chủ khác; hướng chỉ chính chàng trước kia đã khước từ không ít hơn một lần.

- Oo- Đoạn đường đi nếu càng lúc càng đến gần Thần Minh Sơn thì nổi nghi hoặc của chàng về nhân vật đã được bọn lão Hoàng tuyển chọn càng lúc càng to lớn.

Hai nhân vật lạ mặt kia kỳ thực chỉ là ngũ lục chuyên sứ của Thần Môn. Cả hai đã từng bị Khổng Gia Lập lừa dối, như chuyện đã xảy ra cho Vũ Văn Kính Nhượng và họ đã tỉnh ngộ kịp lúc, khi họ có trách nhiệm canh giữ bọn người Trần lão nhân.

Chính họ đã đánh tháo mọi người, còn cho mọi người biết mưu đồ cấu kết giữa họ Khổng và Hà Tử Giang trong việc chọn người được tuyển chọn chính là tâm phúc của bọn chúng.

Và lần này chủ ý của mọi người khi quay lại Thần Minh Sơn là tìm cách ngăn cản hành vi thoán đoạt ngôi môn chủ Thần Môn của Khổng Gia Lập.

Chuyện bọn họ đã tìm được một nhân vật tuyển chọn khác, như lão Hoàng vào lúc đầu đã nói hoàn toàn không được họ đề cập đến.

Họ không cho Mạnh Đạt Nhân biết vì họ không tin tưởng chàng.

Mạnh Đạt Nhân tuy không góp chuyện nhưng vẫn ngấm ngầm buồn bực.

Như đọc được tâm trạng đó của chàng, Trần Bội Uyển chợt đến gần :

- Mạnh huynh ! Muội nghe Bạch tỷ tỷ nói thương thế của Mạnh huynh rất nghiêm trọng ?

Chàng cố che dấu tâm trạng qua nụ cười cam phận :

- Dù sao huynh vẫn chưa chết.

Hoàng Kim Hoán cũng đến gần từ lúc nào, chợt cất tiếng nạt ngang :

- Người chớ quá bi quan ! Thiên Niên Hà Thủ Ô và Vạn Niên Tuyết Liên Tử nếu làm người vượng dương khí phải phải dứt hết kinh mạch mà chết, thì người đã chết ngay từ đầu rồi. Huống chi vượng dương khí vẫn có cách hóa giải kia mà.

Chàng kinh ngạc :

- Tiền bối nói thật ? Hóa giải như thế nào ?

Hoàng Kim Hoán phì cười :

- Người bẩm sinh thông tuệ nhưng lại nhất thời hồ đồ. Người thử nghĩ xem vượng dương khí thì làm thế nào để hóa giải ?

Chàng cười gượng:

- Tiền bối đánh đổ tại hạ làm gì. Nếu tại hạ có thể nghĩ ra, cần gì phải lo lắng và phải hỏi tiền bối.

Lão Hoàng nghiêm mặt:

- Ếm dương tuy tương khắc nhưng vẫn có lúc tương hợp, đạo lý này lẽ nào người không hiểu ?

Chàng ngơ ngác :

- Thế nào là âm dương tương khắc hay tương hợp ?

Bạch Quan Nhật nghe thế vụt kêu:

- Người định đùa hay sao, họ Mạnh ? Nếu người không biết gì về đạo lý này, lần ở quái trận cờ sao người có thể hóa giải thoát thân ?

Bạch Quan Nhật vừa dứt lời, liền nghe Trầm Bội Uyển và Bạch Quan Nguyệt tranh nhau oán trách :

- Bạch nguyên sứ sai rồi! Mạnh huynh thoát trận chứ không phải phá trận. Và thoát trận là nhờ Mạnh huynh kịp thấu hiểu công phu Vạn Quỷ Ân nh. Đương nhiên Mạnh huynh đâu cần gì hiểu hay không hiểu đạo lý Ếm Dương hoặc Ngũ Hành.

- Bạch đại ca cũng đừng làm y bối rối nữa. Vì như tiểu muội nhận thấy, bấy lâu này y vẫn có tâm trạng bất an. Giờ đã rõ đó là y lo lắng, không thể nghĩ ra cách hóa giải chân khí dương cương quá vượng. Nếu y biết đạo lý Ếm Dương như Hoàng tiền bối vừa nói, y đâu phải lo lắng.

Bạch Quan Nhật trở mắt nhìn Trầm Bội Uyển và Bạch Quan Nguyệt :

- Cả hai làm sao vậy ? Ta chỉ hỏi y có một câu, nhị vị đâu cần có thái độ gay gắt với ta như thế ?

Trầm Bội Uyển vụt đỏ mặt. Và nếu đó chỉ là phản ứng thường có ở nàng thì không hiểu sao Bạch Quan Nguyệt cũng đỏ mặt.

Tuy nhiên cả hai chưa kịp chống chế hoặc biện bạch thì từ đỉnh Thần Minh, nơi mọi người chỉ còn một đôi ngắn nữa là đến gần, chợt có hai loạt cười lồng lộng vang lên :

- Hóa ra tiêu tử đã bị nội thương nghiêm trọng. Vậy lần này đến đây phải chăng tiêu tử muốn nộp mạng ? Ha... ha...

- Nào chỉ riêng tiêu tử. Tất cả tìm đến đây phải chăng muốn giúp bọn ta mau luyện được Độc Công Hoạt Tử Thi đến thập thành ? Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân thất sắc :

- Ếm Dương Nhị Quái ? Mọi người mau bế khí, tốt hơn hết là tìm nơi ẩn nấp. Độc Công Hoạt Thi của chúng không thể xem thường.

Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt là những người suýt phải vong mạng vì loại độc công này, cả hai rớt rít :

- Hoàng lão huynh mau đưa Trầm môn chủ và Bội Uyển đi thật xa. Đừng chậm trễ !

Quan Nguyệt kêu lên :

- Hỏa công có thể ngăn ngừa độc công. Đại ca cùng mọi người mau mau tìm vật phóng hỏa.

Từ đỉnh Thần Minh Sơn, ém Dương Nhị Quái đồng loạt lao xuống :

- Quanh đây đến cả một bụi cỏ khô cũng không có, bọn người muốn dùng hỏa công cũng không được. Ha... ha...

Dương Quái Huỳnh lão đại lập tức nhảy xổ vào Mạnh Đạt Nhân:

- Lần trước, chính tiểu tử ngươi làm bọn ta bị gã họ Hà quở mắng. Mối hận này, hôm nay ngươi lấy sinh mạng bù vào. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân vội vận dụng Vạn Quỷ Âm công phu, hóa thành muôn ngàn bóng nhân ảnh, vây kín ém Dương Nhị Quái.

Chàng còn hô hoán :

- Chư vị nên chạy ngay vào Thần Đền. Tại hạ sẽ ngăn cản, nhưng e không được lâu. Chạy đi !

Bị ngăn cản, ém Dương Nhị Quái càng cười to hơn :

- Mạnh tiểu tử ! Để lão phu thu thập ngươi trước, như trước kia từng thu thập phụ thân ngươi, gã đồ gàn họ Mạnh. Ha... ha...

Cả hai vươn Độc Lang Trảo, cùng tìm cách chộp vào Mạnh Đạt Nhân, Chàng bật lên tiếng gầm, khi thấy Bạch Quan Nhật, và cả Hoàng Kim Hoán nữa muốn xông vào tiếp trợ chàng :

- Bọn chúng đang dùng ém Công phát tán Độc Công. Hoàng tiền bối, Bạch huynh! Nhị vị có xông vào cũng vô ích. Tại hạ không dễ để kẻ thù lấy mạng đâu. Ác ma ! Đỡ !

Vù...

Ầm ! Ầm !

Thoảng bị chao đảo ngay sau khi chạm kinh, nhưng Mạnh Đạt Nhân cũng nhân đó tiếp tục vận dụng Vạn Quỷ Âm công phu, quyết không để mọi người, nhất là Nhị Quái ém Dương nhận ra chàng vừa lâm vào thế hạ phong.

ém quái Trịnh lão nhị phần nộ :

- Sao ngươi bảo đã bị nội thương ! Hóa ra ngươi chỉ muốn qua mặt bọn ta.

Súc sinh ! Đỡ !

Ào... ào...

Dương Quái Huỳnh lão đại thì vẫn cười :

- Cần gì vội lão nhị ? Trước sau gì tiểu tử cũng phải nộp mạng thôi! Tiếp chiêu ! Ha... ha...

Vụt ! Vụt !

Khác với lần trước, cũng với đấu pháp tiền hậu cùng giáp công như bây giờ, nếu trước kia thì cả hai cùng thi triển hấp kinh nên bị Mạnh Đạt Nhân gây cho một phen hoảng vía, thì lần này chỉ có một mình Dương Quái vận dụng hấp kinh. Trái lại ém Quái thì dùng song trảo tạo lực chấn kinh cực mạnh vỗ vào Mạnh Đạt Nhân.

Chàng cười lạnh:

- Muốn ta nạp mạng trừ phi Nhị Quái các ngươi biết rõ cách ta vận dụng Vạn Quỷ Âm, Chứ như bây giờ thì chỉ uống công thôi. Xem chiêu!

Vù... Ầm !

Ào... Ầm !

Vẫn thấy Mạnh Đạt Nhân có thể chi trì, phần thì lo ngại vì mùi hôi thối từ những ngọn cỏ Hoạ Tử Thi của bọn Nhị Quái vẫn cứ theo không khí lan tỏa tới, Bạch Quan Nhật đành gọi Hoàng Kim Hoán :

- Đại trưởng lão ! Có lẽ chúng ta nên đưa mọi người vào Thần Đàn thôi.

Tình thế này, thật sự chúng ta không có cách nào trợ giúp Mạnh tiểu huynh đệ.

Nghe thế, Mạnh Đạt Nhân càng thêm hồi thúc :

- Đừng chần chừ nữa, Bạch huynh ! Lần này Độc Công của Nhị Quái dường như lợi hại hơn trước kia nhiều. Nếu mọi người không mau đi, e không kịp.

Dương Quái cả cười :

- Còn mong gì kịp với không kịp. Cho người, gần đây bọn ta đã hấp thu tử khí của không ít người, đều là những nhân vật thuộc hàng cao thủ. Ha...

ha....

Ào... Ào...

ém Quái đắc ý khoe khoang:

- Gã họ Hà cũng khéo giữ chữ tín. Lâu lắm rồi Nhị Quái chúng ta mới có dịp hấp thu tử khí thoa? thuê. Giờ đến lượt bọn người ! Ha... ha...

Vù... vù...

Mạnh Đạt Nhân vẫn cố chi trì cục diện, hy vọng trước lúc lực kiệt vẫn nhìn thấy mọi người toàn mạng.

Chàng bật nhanh song thủ :

- Hãy xem nhị thức Hồi Phong và Nhất Xạ của ta!

Vù... Âm !

Vù... Âm !

Lần này chàng bị chao động mạnh, đến nỗi Vạn Quỷ Ân phải có lúc đình trệ.

Lập tức hấp kinh của Dương Quái liền ập đến :

- Người phải chết !

Vụt...

Trong khi đó, đứng phía sau ém Quái cũng không để chậm tay:

- Lần này đồ người thoát ! Dỡ !

Ào...

Đang được mọi người đưa đi, sắp đến đỉnh, Bạch Quang Nguyệt và Trầm Bội Uyển cùng phát hiện tình thế nguy kịch của chàng.

Cả hai bật gào :

- Mạnh huynh...

- Mạnh Đạt Nhân...

Đã muộn...

Ầm!

Bộp!

Chấn kinh của ém Quái đã đẩy Mạnh Đạt Nhân lao nhanh thêm vào hấp lực của Dương Quái.

Bị hấp kinh tác động, toàn thân chân khí chàng ngay lập tức cuộn trào và sinh khí như từ từ thoát đi theo hấp lực do Dương Quái vận dụng.

Bọn lão Hoàng cùng thất kinh trước diễn biến này đều dừng lại.

Bất chợt họ nghe Dương Quái bật kêu :

- Ôi chao ! Chân khí của người...

Đúng lúc đó, điều không thể xảy ra lại xảy ra, Mạnh Đạt Nhân chợt vung tay quật một kinh tận lực vào tâm thất Dương Quái :

- Muốn chết !

Bùng !

Dương Quái bị chấn lùi, miệng thổ huyết lai láng.

ém Quái thất kinh :

- Lão đại...

Mạnh Đạt Nhân quay sang ém Quái :

- Đây là phần của lão ! Đỡ !

Ào...

ém Quái biến sắc, không thể hiểu từ đâu Mạnh Đạt Nhân tìm ra dung lực này, khiến đang bại chuyển thành thắng.

Lão vội dịch bộ nhảy tránh.

Vút !

Thật nhanh chàng tung người lên đỉnh Thần Minh, miệng gọi mọi người :

- Hãy mau vào Thần Đàn ! Nhanh lên !

Thấy chàng thoát là điều không còn gì để mừng hơn, Hoàng Kim Hoán lập tức nhắc bổng Trầm lão lên :

- Theo ta !

Vút !

Mọi người ùn ùn lao theo, cùng lão Hoàng chui vào lối dẫn đến Thần Đàn.

Đột ngột tất cả nghe tiếng ém Dương Nhị Quái đuổi bám theo :

- Lão nhị ! Đừng để chúng thoát ! Tiểu tử chỉ là ngọn đèn bập loé lên lần cuối thôi.

- Đứng lại ! Chạy đâu cho thoát Độc Công Hoạt Tử Thi của ta. Ha... ha...

Lời của Dương Quái chưa biết đúng sai thế nào, nhưng thực chất, đúng lúc đó Mạnh Đạt Nhân vụt lão đảo, cước bộ liền chậm lại.

Bạch Quan Nhật chạy bên cạnh vội đưa tay lôi chàng chạy theo :

- Đừng lo ! Mau theo ta !

Vút !

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười nhìn họ Bạch :

- Đa tạ ! Tại hạ chỉ nhất thời bị choáng thôi. Ngoài ra...

Đột nhiên chàng dừng lại, quay về phía sau và kêu lên thất thanh :

- Không được chạm kinh ! Đừng để độc công...

Bạch Quan Nhật quay lại, thấy hai vị chuyên sứ đệ ngũ và đệ lục đang tung kinh định ngăn ém Dương Nhị Quái lại.

Bạch Quan Nhật cũng kêu :

- Đừng chạm chiêu ! Mau chạy đi !

Đã muộn...

Ầm!

Lục chuyên sứ bị chấn bay, nhưng vẫn may là ngũ chuyên sứ đã kịp thu kinh nên tiện tay đón đỡ lục chuyên sứ.

ém Dương Nhị Quái càng cười man dại :

- Bọn ngươi rồi phải chết ! Ha... ha...

Ở phía trước, người đi đầu là Hoàng Kim Hoán, lão gọi to :

- Cơ quan đã khai mở. Tất cả mau vào đi.

Mọi người vội vã chui vào và tất cả đều thất kinh khi phát hiện ngay lối vào Thần Đàn không hiểu sao có quá nhiều tử thi nằm ngổn ngang.

Đuổi theo sau, Dương Quái cười khoái trá :

- Rồi bọn ngươi cũng chịu chung số phận với lũ ngu muội đó. Ai bảo chúng dám chống đối gã họ Hà. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân nghe Bạch Quan Nhật nghiêng răng rít lên :

- Môn nhân bổn môn vậy là chẳng còn ai. Bọn chúng quá ư tàn độc !

Toàn thân như bị chấn động, Mạnh Đạt Nhân vụt gọi ngũ chuyên sứ :

- Tôn giá mau đưa bằng hữu chạy cạnh tại hạ. Nếu tại hạ không cấp thời giải độc, lệnh hữu e không chi trì được lâu.

Trầm Bội Uyển và Bạch Quan Nguyệt nghe thế cả mừng :

- Phải đó ! Máu của y có thể giải độc.

- Ngũ thúc thúc mau đưa lục thúc thúc đến. Rồi lục thúc sẽ mau bình phục.

Vừa được Bạch Quan Nhật đưa đi, theo sự dẫn đạo của lão Hoàng, Mạnh Đạt Nhân vừa tìm cách nhiều vài giọt máu vào miệng lục chuyên sứ.

Được một lúc, Bạch Quan Nhật nhắc nhở :

- Đủ lắm rồi ! Mạnh huynh, đệ có thể điểm huyết chỉ huyết để ngưng lại.

Thế nhưng, từ cổ tay của chàng máu vẫn tuôn chảy không chịu ngừng.

Bạch Quan Nguyệt thất thanh:

- Y đã bất tỉnh! Bạch đại ca mau điểm huyết chỉ huyết giúp y.

Lúc đó, quả thật Mạnh Đạt Nhân đã hôn mê...

33. Cứu Trùng Công Phu

Chàng kịp lai tỉnh để nhìn thấy Hoàng Kim Hoán, Bạch Quan Nhật và vị ngũ chuyên sứ đang hợp lực để khai mở cơ quan cuối cùng vào Thần Đàn.

Ở phía sau, lục chuyên sứ đang liều mạng cố bảo vệ cho Trầm lão nhân và Bạch - Trầm nhị cô nương đã hôn mê, trước sự uy hiếp của ém Dương Nhị Quái.

Cục diện đã lâm vào tình thế bế tắc nếu cơ quan không kịp khai mở và lục chuyên sứ không thể chi trì lâu hơn. Mạnh Đạt Nhân loạng choạng đứng lên.

Đúng lúc này lão Hoàng bật quát một tiếng kinh thiên động địa :

- Khai...!

Cạch !

Kẹt... kẹt...

Cơ quan phát động, Hoàng Kim Hoán, Bạch Quan Nhật và ngũ chuyên sứ lập tức nhảy lùi về phía lục chuyên sứ đang một mình đối địch :

- Tất cả mau chạy vào Thần Đàn !

- Nhanh lên, kéo không kịp !

- Nhị Quái các người muốn chết !

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Ngũ chuyên sứ thì nhắc Trầm lão nhân và Trầm Bội Uyển lên, Bạch Quan Nhật lo cho Mạnh Đạt Nhân và Bạch Quan Nguyệt. Chỉ có lão Hoàng là phát kinh hiệp lực với lục chuyên sứ quật vào Nhị Quái ém Dương.

Ầm ! Ầm !

Đến lượt lão Hoàng lão đảo. Và thật lạ lục chuyên sứ vẫn bình an, chớp giữ lão Hoàng và chui nhanh vào bí môn đang giai đoạn từ từ đóng lại.

Vút !

ém Dương Nhị Quái phần nộ lao theo.

Vút ! Vút !

Tâm cơ máy động, sợ Nhị Quái nếu kịp theo vào, ắt tất cả sẽ nguy, Mạnh Đạt Nhân chột vùng thoát khỏi tay Bạch Quan Nhật, sao đó liều lĩnh lao ngược vào Nhị Quái :

- Nhị ác ma ! Đờ !

Vù...

Cả hai cùng cười khàn khạch :

- Tiểu tử muốn chết ! Ha... ha...

Ào... Ào...

Ầm ! Ầm !

Một kết quả thật bất ngờ, tuy Mạnh Đạt Nhân bị chấn bay thật mạnh về phía hậu nhưng vẫn làm cho cước lực của Nhị Quái phần nào chậm lại.

Cơ quan cũng đến lúc khép lại hoàn toàn, vô tình nghiêng đứng vào giữa lưng Nhị Quái.

Kẹt... Kẹt...

Bị bí môn nghiêng càng lúc càng chặt, Nhị Quái đau đớn đến phải gào vang :

- A... a...

- A... a...

Tiếng gào nhỏ dần rồi im bật, để lại nỗi kinh hoàng cho mọi người trước cái chết không thể nào bị thảm hơn của Nhị Quái.

Bạch Quan Nhật thè lưỡi :

- Nếu chúng ta cũng chậm chân như Nhị Quái...

Mạnh Đạt Nhân chợt hồi hải chạy đến chỗ Hoàng Kim Hoán:

- Hoàng tiền bối đã bị nhiễm độc công, cần phải hóa giải ngay. Kể cả Trầm lão nhân...

Bạch Quan Nhật vì thế phải ngừng ngay câu oán thán.

Thay vào đó, y phì cười và xua tay ngăn chàng lại :

- Không phải phiền đến Mạnh huynh đệ nữa. Mạnh huynh đệ đã mất máu khá nhiều, hà hà... Không lý nào điều đó lại không đem đến lợi ích gì sao ?

Và y quay qua lại lục chuyên sứ :

- Đàm lục huynh ! Phiền lục huynh ra tay diệu thủ cho.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Mạnh Đạt Nhân, vị lục chuyên sứ họ Đàm thần nhiên tự rạch cổ tay và cho máu huyết bản thân vào miệng Trầm lão nhân, Bội Uyển, Quan Nguyệt và Hoàng Kim Hoán.

Chỉ đến khi bốn nhân vật này tuần tự hồi tỉnh vì bao Độc Công Hoạt Tử Thi thâm nhập đều được hoá giải, Mạnh Đạt Nhân mới vỗ lè :

- Thảo nào Bạch huynh vẫn tỏ ra bình thản. Đàm lục huynh vậy là cũng có tấm thân bách độc bất xâm ?

Đàm lục chuyên sứ không hiểu sao bỗng len lén nhìn Mạnh Đạt Nhân, sao đó chuyển ánh mắt qua vị ngũ chuyên sứ.

Phát hiện thái độ kỳ lạ này của họ Đàm, Bạch Quan Nhật há miệng định nói thì lại thấy ánh mắt của Đàm lục chuyên sứ đã chuyển qua Trầm lão nhân cùng những người vừa được y dùng máu huyết bản thân giải độc.

Sự việc càng thêm lạ khi mọi người nhìn thấy ngũ lục nhị chuyên sứ đột ngột phục người quỳ xuống trước mặt Trầm lão nhân :

Mạnh Đạt Nhân cảm thấy rúng động, vọt miệng khê hỏi :

- Nhị vị có thái độ này phải chăng...

Hai vị chuyên sứ đồng loạt gật đầu. Và họ vẫn quỳ khi lần lượt lên tiếng phát thoại.

Ngũ chuyên sứ lên tiếng trước :

- Khổng Gia Lập vẫn luôn khiếp sợ tâm cơ quá ư mãnh liệt của Mạnh thiếu hiệp. Và bây giờ, Điền Hạ Hầu này càng thêm hiểu bọn chúng sợ như thế cũng phải.

Đàm lục chuyên sứ thì cúi gục đầu:

- Trầm lão môn chủ ! Hành vi đầy nhân nghĩa của Mạnh thiếu hiệp, cộng với những quan tâm của mọi người đang cho thuộc hạ rốt cuộc đã cảm hóa thuộc hạ và Điền ngũ huynh. Kỳ thực...

Hoàng Kim Hoán giật mình :

- Ta hiểu rồi ! Giải thoát được cho bọn ta chỉ là kế của họ Khổng ?

Ngũ chuyên sứ Điền Hạ Hầu thừa nhận :

- Không sai ! Nhưng y đã lầm lẫn khi chọn thuộc hạ và Đàm lục đệ để giao phó thực hiện mưu kế. Đã quá lâu, hầu hết chúng huynh đệ bốn môn đều bị y che mắt. Đến hôm nay, một phần thì nhờ lý do như Đàm lục đệ vừa phân bày, phần thì bọn thuộc hạ vừa nhìn thấy kết cục bi thảm cho những ai từng bị y lừa dối. Bọn thuộc hạ nói ra sự thật này không phải để cầu xin bao dung của Trầm lão môn chủ và mọi người, nhưng là...

Trầm lão nhân lo lắng xua tay :

- Chủ ý của họ Khổng là gì ? À, khoan đã, bọn người đứng lên đi. Biết tội và biết thành tâm phục thiện, đủ cho thấy bọn người là những người bốn môn đang cần. Nào, đứng lên đi ! Mọi chuyện cứ từ từ nói.

Cảm kích và thành khẩn, Điền Hạ Hầu liền nói rõ ý đồ của Khổng Gia Lập :

- Họ Khổng và họ Hà do vội nên đã tuyển chọn nhầm người. Kết quả, có gã tiểu tử họ Vi...

Điền Hạ Hầu đưa mắt liếc nhìn Bạch Quan Nguyệt:

- Tiểu tử này chính là đại sư huynh của cô nương ? Nghe nói, tiểu tử chính là tâm phúc của lão Vô Cực, và chính lão Vô Cực từng gây thảm án kinh hoàng cho nhà họ Bạch nào đó ở tận Hà Nam.

Bạch Quan Nhật giật thót người :

- Nhà họ Bạch ở Hà Nam. Hóa ra toàn bộ Bạch gia của đệ là do... là do...

Mạnh Đạt Nhân nôn nóng xen vào :

- Thù nhân của họ Bạch gia vậy là rõ rồi. Bạch huynh hãy cố nén lại, chúng ta cần phải nghe Điền ngũ huynh nói hết, xem chủ ý của họ Khổng là thế nào. Không chừng, chính đỉnh Thần Minh này hiện là thiên la địa võng, họ Khổng đã bố trí tất cả nhằm huỷ diệt chúng ta.

Hoàng Kim Hoán trừng mắt nhìn Điền - Đàm, hai nhân vật vừa bỏ chỗ tối về chỗ sáng :

- Mạnh Đạt Nhân đoán như thế, đúng hay sai ? Hai người mau nói đi.

Đàm lục chuyên sứ gật đầu :

- Đúng vậy ! Họ Khổng đã chôn rất nhiều hỏa dược quanh đây. Y không muốn sau tiểu tử họ Vi lại có thêm ai khác được chọn làm môn chủ bốn môn...

Mạnh Đạt Nhân bồn chồn :

- Tại hạ thừa hiểu Khổng Gia Lập có mục đích gì. Điều tại hạ cần phải biết ngay bây giờ là nhị vị được lệnh phải phát hỏa khi nào và đâu là nơi có chôn hỏa dược ?

Bạch Quan Nhật thật sự hốt hoảng:

- Đúng thế ! Đó là điều cần phải biết và chúng ta cần loại bỏ số hỏa dược đó ngay.

Điền Hạ Hầu mỉm cười :

- Bất tất phải lo. Y chôn hỏa dược ở đệ tam quan. Điền mõ được lệnh, chờ khi tất cả chui vào đệ thất quan mới châm hỏa phát động. Nếu như Điền mõ không thực hiện, hỏa dược đâu thể tự động phát hỏa ?

Tất cả vụt thở phào nhẹ nhõm.

Tuy thế Mạnh Đạt Nhân càng thêm lo sợ. Chàng nhìn mọi người :

- Khổng Gia Lập đã từng am hiểu thuật bố trí cơ quan của Vũ Văn gia. Y thừa khả năng làm cho hỏa dược tự phát động mà không cần người châm hỏa. Huống chi, sát nhân diệt khẩu vẫn là thủ đoạn y thường dùng. Điền - Đàm nhị vị chưa hẳn lần này được y buông tha. Theo tại hạ chúng ta nên nhanh chóng quay ra ngoài, tránh họa diệt thân do họ Khổng cố tình bố trí.

Mọi người đều kinh tâm động phách.

Hoàng Kim Hoán bàng hoàng :

- Mạnh tiểu tử suy đoán rất đúng. Nhưng chúng ta đâu thể quay lại ngay lúc này ?

Bạch Quan Nhật gật đầu nhiều lượt :

- Không sai ! Theo sắp đặt của tổ sư bốn môn, một khi đã vào Thần Đàn, người lọt vào chỉ có thể quay ra với điều kiện phải vượt qua ít nhất là đệ nhất quan. và lối ra lại khác hoàn toàn với lối đã vào. Đó là lý do

cơ quan lúc này chỉ khai mở nếu dưới sự hợp lực của ít lắm là ba nhân vật có bản lãnh tương đối cao thâm của bốn môn.

Lôi Đồng lên tiếng :

- Còn nữa, chúng ta đâu thể tin họ Khổng chỉ chôn hỏa được ở đệ tam quan. Theo thủ đoạn của họ Khổng mà nói, y có thể chôn hỏa được ở một nơi nhưng lại chỉ điểm cho Điền - Đàm nơi khác. Như vậy, việc chúng ta thoát ra từ bất cứ quan ải nào cũng tiềm tàng mối nguy khó lường.

Đàm lục chuyên sứ tỉnh ngộ :

- Không sai ! Nếu họ Khổng thật sự có ý sát nhân diệt khẩu, ở đệ tam quan bất quá chỉ là dây dẫn hỏa. Còn hỏa được chôn ở đâu, có lẽ chỉ có y biết rõ.

Mọi người cùng hoang mang, lo sợ.

Thật may, Mạnh Đạt Nhân lại lên tiếng, nêu rõ chủ ý :

- Thái Cực Đồ của Vũ Văn gia tại hạ từng xem qua. hay hơn hết, chúng ta nên đến ngay đệ tam quan. Rất có thể tại hạ sẽ dựa vào vị trí sắp đặt dây dẫn hỏa để đoán biết nơi họ Khổng bố trí cơ quan phát động hỏa được.

Hoàng Kim Hoán thắc thỏm mừng :

- Người cũng am hiểu thuật bố trí cơ quan ? Vậy thì hay quá !

Lão quay qua Trầm lão nhân :

- Trầm môn chủ...

Trầm Quân thở dài :

- Dành làm theo lời tiểu tử thôi. Vậy là thời gian dành cho Bội Uyển tham luyện công phu bốn môn kể như bị hủy bỏ. Việc chọn Bội Uyển làm môn chủ kế nhiệm cũng bất thành.

Chàng giật mình :

- Nói sao ? Hóa ra nhân vật sắp được chư vị tuyển chọn chính là...

Hoàng Kim Hoán xua tay :

- Chuyện bất thành còn nói đến làm gì ! Mọi người mau theo ta !

Đến đệ nhất quan, nơi có thạch môn lúc nào cũng khai mở, tuy không phải là nơi cần đề mắt nhưng do cận trọng Mạnh Đạt Nhân cũng nhìn vào.

Tiện thể, Trầm lão nhân giải thích cho Bội Uyển nghe :

- Ở đệ nhất quan có ghi lại khẩu quyết về võ học dành cho những đệ tử lần đầu nhập môn. cũng may, Uyển nhi đã nghe gia gia chỉ điểm qua rồi.

Còn Hoàng Kim Hoán thì dò hỏi Mạnh Đạt Nhân :

- Người có phát hiện điều gì không ?

Chàng đáp :

- Có lẽ Khổng Gia Lập không chọn nơi này. Vì việc vượt qua đệ nhất quan hầu như quá dễ.

Ở đệ nhị quan cũng vậy, sau một lúc nghiêng ngó. Mạnh Đạt Nhân vẫn chưa phát hiện điều gì, ngoại trừ những khẩu quyết võ học vô tình nhìn thấy làm chàng động tâm.

Tất cả đến đệ tam quan.

Hoàng Kim Hoán bảo :

- Đệ tử bốn môn phải có đủ nội lực sau khi vượt nhị quan mới có thể khai mở cơ quan bước vào đệ tam quan. Do lần này chúng chỉ chủ yếu tìm nơi chôn hỏa được nên động tác đó là không cần. Tự ta sẽ khai mở cơ quan.

Với nội lực thượng thừa, Hoàng Kim Hoán đương nhiên ung dung khai mở đệ tam quan.

Không phát hiện hỏa được, chỉ có dây dẫn hỏa như Điền Hạ Hân từng nói, Mạnh Đạt Nhân chợt bảo, sau một lúc cau mày suy nghĩ :

- Có ba dây dẫn hỏa, không hiểu họ Khổng chôn hỏa được ở ba quan ải nào ? Tứ ngũ lục hay ngũ lục thất ?

Bạch Quan Nguyệt trầm thì :

- Nếu là thất bát cửu thì sao ?

Bối Uyển lo ngại :

- Cũng có thể là lục thất bát ?

Hoàng Kim Hoán nhăn mặt :

- Y đã vào được chốn này, việc y chôn hỏa được ở đâu tha hồ y chọn. Thật khó đoán biết đâu là chỗ y chọn.

Mạnh Đạt Nhân sau một lúc ngó quanh, cũng tình cờ đọc qua khẩu quyết võ học Cửu Trùng, chợt động tâm kêu lên :

- Phải rồi ! Muốn vào Thần Đàn, cơ quan chỉ có thể khai mở nếu được ba nhân vật có công lực thâm hậu hiệp lại phát động ? Khổng Gia Lập lên vào bằng cách nào ?

Nghe thế, mọi người ngơ ngác.

Mãi sau đó mới nghe Trầm lão nhân mở miệng :

Ta cũng từng suy nghĩ về chuyện này. Vị môn chủ kế tục ta là môn chủ đời thứ tám, ắt hẳn đã bị ả Thanh Thanh mưu hại lúc y đang đột phá ba quan ải cuối cùng. Ấ® cũng từng vượt quan đệ thất quan, lẽ nào ở đệ thất quan còn có lối bí ẩn dẫn vào Thần Đàn ?

Chàng cau mặt :

- Nhưng Khổng Gia Lập lại không đủ năng lực để bước vào hai quan ải cuối cùng. Điều này cho thấy, nếu đệ thất quan là nơi y có thể đột nhập, y không dám thiết lập cơ quan ở đó. Vì như thế y sẽ tự hại chính y. Vậy chỉ còn có ba quan ải còn lại, lục ngũ tứ ?

Bạch Quan Nhật thở dài :

- Ngũ này, có lẽ chúng ta đành phải lần lượt xem qua từng quan ải thôi.

Hoàng Kim Hoán tán đồng :

- Đành phải như thế thôi !

Và họ lại bước đến đệ tứ quan. Ngay khi Hoàng Kim Hoán vận lực khai mở, mọi người liền nhìn thấy một thi thể nằm bất động.

Bạch Quan Nguyệt thất thanh :

- Chính là y ? Đại sư huynh của muội.

Quan Nhật thở dài và lắc đầu :

- Y đã cố luyện công, một việc ngoài khả năng, y đã bị đứt đoạn kinh mạch mà chết !

Chợt Mạnh Đạt Nhân hô hoán :

- Có manh mối rồi ! Khổng Gia Lập có chôn hỏa được ở đây nhưng vẫn chưa thiết lập cơ quan ở nơi này.

Mọi người kinh hoàng nhìn vào chỗ mới vừa được chàng phát hiện.

Lần theo mỗi dây dẫn hỏa, chàng bảo :

- Y chôn hỏa được ở hướng Tây Bắc.

Trầm lão nhân giật mình :

- Ở đó chỉ có nhị quan cuối cùng, đệ bát và đệ cửu. không lẽ Khổng Gia Lập đã có cách đột phá mà không cần khai mở cơ quan ?

Hoàng Kim Hoán lặng người :

- Nếu ở đệ thất cơ quan có lối bí ẩn dẫn vào, có thể ở hai quan ải cuối cùng cũng có.

Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Dù thế nào, giờ chúng ta cũng biết y chôn hỏa được ở đâu. Chỉ cần chúng ta đừng động vào cơ quan củ hai quan ải cuối cùng, hỏa được sẽ không bị phát động và chúng ta sẽ an toàn.

Mọi người gật gù tán đồng.

Tuy nhiên, Bạch Quan Nhật bồng chép miệng :

- Nếu họ Khổng bố trí như thế hóa ra y chỉ muốn đối phó với nhân vật được tuyển chọn làm môn chủ thôi sao ? Lẽ nào lại đơn giản vậy ?

Mạnh Đạt Nhân giật mình :

- Bạch huynh nói không sai ! Hạng có tâm cơ nham hiểm như y ắt không hành sự đơn giản như vậy. Theo tại hạ, chúng ta nên lần lượt xem qua từng cửa ải thì hơn. Cẩn tắc vô ưu ! Đi nào !

Nhưng kết quả chỉ là sự thất vọng. Ở ba quan ải ngũ lục thất, Mạnh Đạt Nhân không phát hiện bất kỳ điều gì khả nghi.

Mọi người dừng lại ở đệ bát quan.

Hoàng Kim Hoán thở dài :

- Quan ải này chỉ có Trầm lão môn chủ trước kia mới có đủ năng lực khai mở. Ngặt nổi, hiện giờ Trầm lão môn chủ đã thất tán vô công, việc khai mở...

Mạnh Đạt Nhân chợt kêu :

- Có dây dẫn hỏa chui qua khe đá này. Trong đệ bát quan quả nhiên có chôn hỏa được.

Bạch Quan Nhật ngơ ngác:

- Vậy họ Khổng đột nhập vào bằng cách nào ?

Điền Hạ Hầu thở dài :

- Y đột nhập như thế nào thì không quan trọng. Chủ yếu, chúng ta không phát động cơ quan thì liệu hỏa được có tự động khai hỏa không ?

Chàng trầm giọng :

- Có đấy !

Quan Nguyệt giật mình :

- Có ư ? Sao huynh biết ?

Chàng nhìn nàng, có phần ngỡ ngàng vì nàng vừa thay đổi lối xưng hô - Cứ theo cách bố trí dây dẫn, y đã thiết lập một cơ quan rất tinh vi. Nếu lúc này chúng ta đừng khai mở bảy cơ quan đầu thì bây giờ chúng ta có thể bỏ đi lúc nào cũng được. Nhưng do chúng ta đa nghi, hay tính theo họ Khổng thì chúng ta quá tò mò, đã lần lượt lọt vào và xem qua mọi kinh văn võ học ở bảy quan ải đầu nên bây giờ dù chúng ta không vào đệ bát quan thì cũng vậy, hỏa được đã bị phát động, khó có thể biết lúc nào chúng sẽ nổ tung.

Hoàng Kim Hoán thất đảm :

- Cơ quan để phát động hỏa dược đã bị chúng ta làm cho động rồi sao?

Chàng cười gượng :

- Là lỗi ở tại hạ. Nếu...

Quan Nhật kêu oai oái :

- Có cách nào ngăn không cho hỏa dược phát nổ ? Mạnh huynh đệ mau nghĩ đi ! Nhất định có cách !

Chàng trầm giọng :

- Có và vẫn kịp nếu ngay bây giờ chúng ta lọt vào đệ bát quan để cắt bỏ dây dẫn.

Quan Nguyệt kêu :

- Cắt đoạn dây ngoài này thì sao ?

Chàng lắc đầu :

- Đây là dây dẫn từ đệ bát quan sang đệ cửu quan. Có cắt dở đây, hỏa dược ở đệ bát quan cũng nổ.

Bộ Uyển kinh hãi :

- Làm cách nào bây giờ ? Gia gia của muội lại không còn năng lực khai mở thạch môn ở đệ bát quan này.

Điền Hạ Hầu trán rịn mồ hôi :

- Hay chúng ta đồng hiệp lực ?

Trầm Quân lắc đầu :

- Không ổn! Muốn phát động phải có nội lực thuần nhất, và đều là nội lực của những người luyện qua công phu Cửu Trùng tần thứ bảy. Ở đây e chỉ có Hoàng lão đệ là luyện qua. Những người còn lại muốn giúp cũng không được.

Lôi Đồng đang được Đàm lục chuyên sứ công trên lưng vọt đề xuất :

- Chạy là thượng sách !

Mạnh Đạt Nhân quát ngang :

- Không kịp rồi ! Đã có mùi hỏa dược bốc cháy, chúng ta có muốn bỏ chạy cũng quá muộn.

Mọi người đồng loạt kêu lên :

- Vậy phải làm sao ? Không lẽ tất cả đều phải chết ?

Đột nhiên Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Tại hạ sẽ thử khai mở cơ quan. Chư vị mau lùi lại !

Hoàng Kim Hoán tuy lùi nhưng vẫn tỏ ra kinh ngạc :

- Đã bảo muốn phát động cơ quan cần phải có công phu Cửu Trùng ít nhất là ở tần thứ bảy, người...

Chàng quát to :

- Tại hạ tự tin có thể làm được. Lùi lại mau ! K... h... a... i...

Kẹt... kẹt...

Thạch môn bị khai mở dần. Và mọi người thấy thể kinh ngạc và càng bị hành vi kỳ lạ của Mạnh Đạt Nhân làm ngơ ngẩn.

Chàng lao vào đệ bát quan thật nhanh. Chỉ chớp mắt sau, chàng quay trở ra :

- Đã cắt được rồi ! Nhưng dây dẫn hỏa dẫn đến đệ cửu quan không phải chỉ có một dây. Cần phải khai mở luôn đệ cửu quan.

Và chàng lại chạy đến đệ cửu quan, cũng vận lực, cũng quát :

- K... h... a... i...!

Chỉ một lúc sau đó, khi Mạnh Đạt Nhân đã chui vào đệ cửu quan mọi người người mới nghe chàng gọi :

- Chư vị có thể vào được rồi ! Mọi hỏa được vậy là đã bị chế ngự.

Họ bước vào và đương nhiên phải nhìn thấy bộ cốt khô đang được Mạnh Đạt Nhân nhìn ngắm.

Hoàng Kim Hoán thăm thì :

- Đây là di cốt của môn chủ bốn môn đời thứ tám.

Quan Nhật nghiêng rằng :

- Có di tự cho thấy tiền môn chủ đã biết kẻ hãm hại chính là mục Thanh Thanh.

Trầm Quân hoang mang nhìn ngay vào Mạnh Đạt Nhân :

- Công phu của bốn môn ở bảy tầng đầu không lẽ người chỉ cần nhìn qua là am hiểu và có thể vận dụng được ngay ? Hơn nữa, lúc người vận dụng nội lực để khai mở hai quan ải cuối cùng dường như người không còn nội thương. Sự thật là thế nào, tiểu tử ?

Chàng nhìn Trầm lão nhân, phát hiện mọi người cũng đang nhìn chàng nghi hoặc.

Chàng mỉm cười :

- Trầm lão nhân, chư vị ! Mọi người tin hay không cũng được, tại hạ chỉ biết nói ra sự thật mà thôi. Và sự thật đó là tại hạ quả đã dễ dàng thấu triệt bảy tầng đầu của công phu Cửu Trùng. Không những thế, nội thương của tại hạ cũng được bình phục. Còn đâu là nguyên do, thì đây, xin hãy nghe giải thích.

Ầm ! Ầm !

Hai tiếng chấn động long trời lở đất chợt vang lên và từ đệ thất quan bỗng có nhiều người xuất hiện. Tất cả cùng nghe Khổng Gia Lập và Hà Tử Giang lần lượt quát :

- Tiểu tử ! Người đã phá hỏng cơ quan, hủy luôn kế của Khổng Gia Lập ta ?

- Cũng là người sát hại Nhị Quái ? Lần này người và bằng hữu người phải chết ! Giết...

Ầo...

Vù...

34. Hạo Thiên Khiếp Quần Ma

Sự xuất hiện của Khổng Gia Lập và Hoàng Kim Hoán hầu như không ngoài dự đoán của mọi người, nhất là sau khi Mạnh Đạt Nhân phá hỏng cơ quan và mưu đồ thâm độc của Hoàng Kim Hoán họ Khổng. Tuy nhiên, xuất hiện ngay phía sau Hoàng Kim Hoán lại là mục Thanh Thanh Tiên Tử, cạnh đó là Vô Cực lão nhân và nhiều chưởng môn nhân các phái, chính điều này ngay lập tức gây hoang mang nghi ngại cho Mạnh Đạt Nhân.

Và cuộc chiến không cân sức bắt đầu diễn khai, Mạnh Đạt Nhân nghe Hà Tử Giang cười ngạo mạn :

- Mạnh tiểu tử ! Ta biết người đã dò xét kỹ về xuất thân lai lịch của ta.

Không sai, ta chính là hậu nhân của họ Từ, việc ta đổi sang họ Hà và tìm cách sát hại thân sinh phụ mẫu người chỉ là vì Vạn Lưu Quý Tông bí kíp.

Việc ta dám thú nhận điều này vào ngay lúc này, một người thông tuệ như người hẳn hiểu nguyên do ? Ha... Ha...

Và lão đưa tay chỉ vào mục yêu ma Thanh Thanh Tiên Tử :

- Công phu Vạn Lưu là vô địch thiên hạ. Bằng chứng, Thanh Thanh Tiên Tử chấp thuận là tổng hộ pháp bổn cung. Nếu người quy thuận, ta nhất định sẽ tin dùng. Ngược lại, người sẽ bị chính tổng hộ pháp hoa kiếp, cho người xuống cửu tuyền trùng trùng với phụ mẫu người. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân bật lao đến, miệng cười vang :

- Ác ma ! Câu nói đó phải dành cho ta nói với lão mới phải. Ta nguyện lãnh giáo công phu Vạn Lưu của lão. hãy xem đệ nhất thức Cửu Trùng của ta.

Ào... Ào...

Hà Tử Giang chợt lùi lại :

- Tổng hộ pháp ! Mau ra tay bắt giữ gã tiểu tử !

Mụ Thanh Thanh Tiên tử động thân lao ra ngay:

- Đờ !

Vù...Ầm...!

Mạnh Đạt Nhân vừa nhìn thấy mụ liền động sát cơ :

- Ác phụ ! Mau nạp mạng !

Ào...Ầm...

Vù...Ầm...!

Không nghe mụ yêu ma quát tháo, chàng kinh ngạc nhìn vào đôi mắt thất thần của mụ :

- Hóa ra mụ cũng có ngày bị kẻ khác dùng được vật khổng chế ? Ha... Ha...!

Thật đáng đời cho mụ. Đờ !

Ào...Ầm...!

Vù...Ầm...!

Chợt Mạnh Đạt Nhân kinh tâm khi nghe Hà Tử Giang đang lớn tiếng ra lệnh :

- Khổng lão ca ! Không cần giết họ đâu ! Chúng ta đâu muốn xưng hùng xưng bá chỉ với những người vô dụng? Hãy lưu mạng họ lại và cho họ dùng kinh được Nhiếp Hồn của chúng ta ! Ha... Ha...

Chàng nhìn qua và thật sự kinh tâm khi phát hiện bọn người không chỉ bị Khổng Gia Lập và bọn Địa Nguyệt Cung vây đánh. Những nhân vật võ lâm các phái cũng bị Hà Tử Giang dùng được vật khổng chế thần trí, họ cũng đang hăng say vây hãm bọn lão Hoàng.

Chàng thêm phần nộ, quật một kinh cật lực vào mụ yêu ma Thanh Thanh :

- Đệ thất thức Cửu Trùng đây ! Ác phụ còn không mau lui ? Đờ !

Vù...Ầm...!

Ào...Ầm...!

Sở học của mụ yêu ma khiến chàng bàng hoàng. Mụ đã mất hết lý trí, mụ không biết khiếp sợ, đó là nguyên do khiến mụ đang vận dụng toàn bộ chân lực và sở học. Và mụ có phần nào thắng thế, cho dù Mạnh Đạt Nhân vừa kịp thấu triệt công phu Cửu Trùng.

Chàng động tâm gầm lên:

- Lẽ nào mụ đã nhờ công phu Cửu U và công phu Cửu Trùng để tự ngộ tầng thứ tám và tầng thứ chín của công phu Hạo Thiêu? Ta không tin như vậy ! Đờ !

Vù...

Thật bất ngờ, tiếng quát của chàng làm cho mụ bỗng dưng phát thoại :

- Hạo Thiên công phu ? Hắc Thạch Đảo ?

Ầm ! Ầm !

Chàng thêm động tâm:

- Mụ nói gì ? Hắc Thạch Đảo làm sao ?

Vù...

Mụ vẫn ngơ ngác, miệng lẩm nhẩm :

- Hắc Thạch Đảo ? Hạo Thiên công phu ?

Ầm !

Khó có thể dò hỏi thêm, điều đó còn là vì Hà Tử Giang đột ngột xuất hiện :

- Tiểu tử ngươi vẫn có thể chi trì với tổng hộ pháp lâu như thế ư ? Băn lãnh của ngươi khiến ta kinh ngạc đấy. Điều này làm ta phải nghi lại có thể phải trừ khử ngươi thì hơn. Ha... Ha...! Hãy xem một chưởng Vạn Lưu của ta.

Vù... Bùng !

Hự !

Lão phát kinh và cố tình hiệp lực với mụ Thanh Thanh, Kết quả Mạnh Đạt Nhân phải thoát hậu thật dài.

Hà Tử Giang lao đến :

- Ngươi qua được một chưởng Vạn Lưu, kẻ ra cũng đáng khâm phục !

Nhưng đó là lý do khiến ta phải giết ngươi. Đỡ ! Ha... Ha...

Ào...

Nhìn lão phát huy một kinh nặng tựa non, Mạnh Đạt Nhân thất sắc.

Chàng nhìn quanh và càng thất sắc hơn khi biết rằng bọn lão Hoàng hầu như đều bị người của lão Hà khống chế. Vậy là hết, chàng hoàn toàn tuyệt vọng, mộng báo phục gia thù kẻ như tan vỡ, trừ phi chàng đột nhiên thức ngộ ra hai tầng cuối của công phu Hạo Thiên...

Nghĩ đến đây, tâm cơ máy động, chàng lập tức vận dụng Vạn Quỷ Án công phu.

Vù !

Hà Tử Giang bám theo :

- Chạy đâu cho thoát ? Đỡ !

Ào...

Và Mạnh Đạt Nhân chợt hiện thân :

- Dừng tay, nếu lão không muốn Hà Tử Kiên thảm tử !

Lão ngó người, nhìn Hà Tử Kiên đang bị Mạnh Đạt Nhân khống chế :

- Ngươi...! Nếu Kiên nhi có mệnh hệ gì, ta sẽ giết ngươi, sau đó sẽ quật tung mộ phần của ngươi như đã làm với song thân ngươi.

Chàng tái mặt nhưng kịp trấn tĩnh :

- én đèn oán trả, lão yên tâm, ta không cần lấy mạng Tử Kiên, nếu lão nhượng cho ta con đường thoát. Tất cả hãy đứng nguyên vị ! Kẻ nào manh động chính kẻ đó muốn Tử Kiên chết. Hừ !

Chàng lùi dần với Hà Tử Kiên luôn giữ trước mặt.

Sau cùng chàng thoát ra khỏi Thần Đàn theo lối bí ẩn ở đệ thất quan được bọn Hà Tử Giang mở sẵn.

Bọn Hà Tử Giang tuy có bám theo nhưng chỉ dám theo xa xa.

Cảm thấy đã đến lúc thoát thân, chàng thì thảo vào tai Hà Tử Kiên :

- Ta đã từng tin người. Nhưng hóa ra bản thân người cũng bị phụ thân người dối lừa. Nghĩ tình người đã một lần tha chết cho ta, lần này ta tạm tha cho người. Nhưng lần sau sẽ không dễ như thế, phụ tử người nhất định phải trả món nợ đã vay. Hứ !

Đẩy bật Hà Tử Kiên qua một bên, Mạnh Đạt Nhân lập tức lao biến đi.

Vút !

Bọn Hà Tử Giang vì ngỡ Hà Tử Kiên đã bị hại nên mãi lo lắng, khiến Mạnh Đạt Nhân có cơ hội thoát thân...

- Oo- Hắc Thạch Đảo bốn bề là nước và nước sông Hoàng Hà thường mông mênh vô tận.

Nhưng hôm nay thì khác, bốn bề Hắc Thạch Đảo không hiểu vì lẽ gì mà từ sáng tới giờ có quá nhiều chiến thuyền ra vào tấp nập. Và cùng với sự xuất hiện của những chiến thuyền, một Hắc Thạch Đảo hoang vu bỗng biến thành nơi tụ tập của nhiều nhân vật võ lâm.

Nổi bật nhất là nhân vật khoác trường bào bằng gấm đoạn. Nhân vật này đang hò hét, quát tháo vào một nhân vật bị phế bỏ hai chân :

- Lôi Đồng ! Người may mắn được bản nhân cho dùng linh đan khôi phục lý trí, người đừng giả vờ ngơ ngẩn nữa. Mau nói đi, trước kia, cũng ở Hắc Thạch Đảo này, người đã được tiểu tử họ Mạnh giải cứu như thế nào ? Bọn người từng ẩn nấp ở đâu ? Nói !

Lôi Đồng không hiểu đã tỉnh hay còn mê muội, lão cười hề hề :

- Hắc Thạch Đảo ư ? Hề... hề...! Là Hắc Thạch Đảo đây mà. Hề... hề...

Nhân vật nọ điên tiết :

- Người còn giả vờ nữa thì đừng trách bản nhân đây độc ác. Hãy mau...

Chợt từ giữa dòng Hoàng Hà, ở đâu đó dưới đáy Hắc Thạch Đảo, có một âm thanh mơ hồ vang lên lúc gần lúc xa :

- Hà... Tử... Giang...! Lần này bọn người đến phải chăng là muốn mục kích công phu Hạo Thiên của Mạnh Đạt Nhân ta ?

Hà Tử Giang tái mặt nhìn quanh :

- Mạnh tiểu tử ? Người ở đâu ? Công phu Hạo Thiên gì chứ ? Mau hiện thân xem nào !

Mặt nước Hoàng Hà chợt cuộn sóng, làm hàng loạt chiến thuyền lay động nhấp nhô. Và từ đó lại thoát ra chuỗi âm thanh quái dị :

- Người vẫn chưa biết công phu Hạo Thiên thế nào ư ? Hãy nhìn đây thì biết ! Ha... ha...

Tràng cười xuất hiện càng thêm khuấy động mặt nước Hoàng Hà.

Những chiến thuyền lắc lư, chao đảo và bắt đầu va vào nhau.

Nhìn bao nhiêu nhân vật được đưa theo đến đây đang dần dần khiếp đảm ra mặt, để trấn an họ, Hà Tử Giang cũng vận lực buông ra một tràng cười thật dài :

- Người chớ giả thần giả quỷ nữa. Công phu Vạn Lưu của ta mới là đệ nhất cái thế công phu. Ha... ha...

Được tràng cười của họ Hà trấn áp, những chiến thuyền phần nào thôi lay động.

Tuy nhiên mặt nước Hoàng Hà lại cuộn sóng khi có tràng cười của Mạnh Đạt Nhân lại sang sảng vang lên :

- Sao lại giả thần giả quỷ ? Người sao không thử hỏi mụ Thanh Thanh để biết thế nào là công phu Hạo Thiên ? Nếu Thần Môn từ lâu nắm giữ nửa phần công phu Hạo Thiên thì nửa còn lại là do Vạn Biến Cửu U Quỷ đắc thủ. Gộp cả hai lại sẽ là Hạo Thiên đệ nhất công phu, đó là điều Mạnh Đạt Nhân ta đã làm và đã thành tựu ! Ha... ha...

Và lần này, mặt nước Hoàng Hà chợt rẽ đôi, để cho Mạnh Đạt Nhân từ đáy nước ung dung trôi lên.

Chàng vẫn cười :

- Ha... ha...! Lão ác ma ngươi đến muộn rồi. Ha... ha...

Khiếp đảm trước nội lực đã đạt mức vô thượng của chàng, Hà Tử Giang đành phải vận toàn lực dùng tràng cười để đối phó lại:

- Ha... ha...

Bị hai loạt cười liên tiếp khuấy động thính nhĩ, mọi người đều thất sắc. Và đó là cơ hội cho Mạnh Đạt Nhân ung dung tiến lên Hắc Thạch Đảo từ bờ nước Hoàng Hà.

Vẫn vận nội lực cười vang dội, chàng lần lượt tiến đến những ai mà chàng biết họ đã bị dưng vật của Hà Tử Giang khống chế.

Chàng lần lượt đi vào hai huyết đạo Đại Truy và Nảo Hộ của họ.

Họ tỉnh táo dần.

Hà Tử Giang tuy nhìn thấy nhưng phải lo vận lực cười đối kháng nên không thể ngăn cản.

Lão chỉ kinh tâm khi thấy chàng tiến lại gần mộ Thanh Thanh.

Hà Tử Giang bật tung người lao đến.

Vút !

Mạnh Đạt Nhân ngưng cười đồng thời cũng điểm mạnh vào hai huyết đạo Đại Truy và Nảo Hộ của mộ Thanh Thanh.

Mộ rung mình lại tỉnh.

Và điều gì đến phải đến. Hà Tử Giang là nhân vật đầu tiên mộ yêu ma nhìn thấy qua đôi mục quang đã tỉnh táo hoàn toàn. Huống chi mộ còn phát hiện Hà Tử Giang đang lao về phía mộ.

Mộ thịnh nộ, cũng lao đến đối đầu với Hà Tử Giang:

- Từ Nhất Đồng ! Tên dê tiện ! Ngươi nhất định phải chết !

Mộ phát kinh, khiến Hà Tử Giang há miệng chực kêu phải vội ngậm miệng lại, ngưng thần, vận công và xuất lực đối kháng.

Ào... Âm !

Vù... Âm !

Như đó là hiệu lệnh phát động, quần hùng không ai bảo ai đều đồng thanh gầm quát, xông lũ lượt vào thuộc hạ Địa Khuyết Cung.

Bạch Quan Nhật, Bạch Quan Nguyệt với sự trợ lực của Trầm Bội Uyển đồng loạt xông đến vây hãm Vô Cực lão nhân.

Thượng Quan Chiêu, cường môn phái Côn Luân, sau một thoáng lưỡng lự cũng phải phát chiêu đánh vào lão nhân Vô Cực, một vị sư bá cam tâm hủy hoại thanh danh phái Côn Luân.

Thực tế càng phũ phàng hơn khi toàn thể đệ tử Võ Đang đồng tâm hiệp lực, vận dụng công phu sở học của Võ Đang phái, quyết tiêu diệt Nhất Trần đạo trưởng, cường môn nhân của họ, kẻ đang tâm diệt tổ, muốn biến phái Võ Đang thành Bách Nhân Viện.

Tiếng gào thét vang lên khắp nơi, nổi bật là tiếng thét căm hờn của Hoàng Kim Hoán đang giận dữ trút vào kẻ phản bội Khổng Gia Lập.

Cục diện xảy ra hoàn toàn đúng với mưu toan của Mạnh Đạt Nhân khi chàng biết Hà Tử Giang vì muốn tiêu diệt chàng đã đưa tất cả những nhân vật võ lâm đến tận Hắc Thạch Đảo này.

Nhưng vẫn có diêm chàng dự đoán sai, sở học Vạn Lưu quả không thể xem thường. Mụ Thanh Thanh tuy kiêm tu sở học hai nhà, của Thần Môn và của Cửu U Quỷ, nhưng chỉ sau vài ba loạt chạm chiêu, mụ đã tỏ ra kém thế.

Hà Tử Giang đắc ý, tìm cách lung lạc mụ :

- Tiên tử! Sao tiên tử tỏ ra căm hờn ta ? Không phải tiên tử vẫn muốn báo thù cho lệnh tiên tổ Vạn Biến Cửu U Quỷ sao ? Ta sẽ giúp Tiên Tử. Và kẻ đầu tiên Tiên Tử cần đối phó chính là...

Mạnh Đạt Nhân liền lộ diện với tiếng gầm kinh nhân :

- Thanh Thanh Tiên Tử ! Hãy xem ta đang cầm vật gì đây ?

Mụ giật mình nhìn vào tay chàng:

- Cửu U Lệnh Bài ? Làm sao ngươi có vật này ? Không lẽ công phu Hạo Thiên...

Chàng cất cao giọng, cố tình nói cho tất cả mọi người cùng nghe :

- Không sai ! Tại hạ đã tìm thấy nơi táng thân của nhị vị lão nhân gia Thần - Quỷ. Nói đúng hơn, tại hạ cũng là truyền nhân di mệnh của nhị vị lão gia. Cửu U Lệnh Bài này còn mang theo huấn lệnh, tổ sư gia Cửu U Quỷ Vạn Biến vì được tổ sư Thần Môn cảm hóa nên lưu di lệnh không truy cứu trận vây công độ nào do quần hùng các võ phái liên thủ đối phó với tổ sư gia. Chưa hết, đây là mệnh lệnh của Cửu U Lệnh Bài, nếu Tiên Tử còn xem Vạn Biến Cửu U Quỷ là trưởng bối, hãy cùng tại hạ trừ khử Hà Tử Giang, kẻ đã...

Thanh Thanh Tiên Tử càng nghe càng chấn động. Sau cùng, mụ thét :

- Tiểu tử chớ mong dối gạt ta ! Mau giao trả Cửu U Lệnh Bài cho ta !

Mụ nhào đến với khí thế như mãnh hổ.

Ào...

Đắc ý, Hà Tử Giang cũng lao đến với tất cả căm hờn :

- Ta nguyện tiếp trợ tiên tử. Mạnh tiểu tử ! Hãy mau nạp mạng !

Vù...

Mạnh Đạt Nhân lập tức thu lệnh bài hình mặt quỷ về. Đồng thời, chàng bất ngờ vận dụng công phu kỳ quái hướng vào giữa hai luồng khí của hai ác ma đệ nhất thiên hạ.

- Hạng cổ chấp như hai người, có chết cũng không thể trách ta ! Đỡ !

Vút...

Hà Tử Giang thẳng thốt :

- Là công phu của phái Võ Đang ? Người...

Mụ yêu ma bĩu môi :

- Ta cứ ngỡ là công phu Hạo Thiên, nào ngờ...

Mụ thiếu hẳn kiến thức so với Hà Tử Giang. Và Hà Tử Giang tuy nhận biết ý đồ của chàng, tuy có khiếp sợ nhưng vẫn không thể phản ứng kịp lúc.

Và ngọn kinh của lão liền ập đến ngay vào ngọn kinh của mụ Thanh Thanh.

Ầm!

Mụ chấp chới :

- Chỉ là tứ lạng bạc thiên cân ? Người...

Chàng cười lạnh :

- Mụ có nhận ra thì đã muộn rồi. Hãy đền tội thôi ! Ha... ha...

Vèo...

Chàng xạ một lúc hai loạt chỉ kinh Nhất Xạ Chỉ Hoàn, tuyệt kỹ công phu của phái Nga My. Và mụ Thanh Thanh vì bất ngờ đành chịu một chỉ kinh vào ngay tâm thất.

Oa !

Hà Tử Giang có thân thủ cao minh hơn nên kịp tránh, chỉ bị chỉ kinh xoáy vào bờ vai.

- ?i...

Mạnh Đạt Nhân bật tung lên cao :

- Đây mới là Hạo Thiên Duy Nhất Chương do nhị vị lão nhân gia đồng sáng lập. Ác ma, mau nạp mạng !

Ào... Ào...

Hà Tử Giang nghiêng răng quật ngược lên một kinh.

Vù...

Hà Tử Kiên thất sắc biến động, vội lao đến :

- Phụ thân ! Tham vọng của phụ thân đã gây họa rồi. Đạt Nhân ! Ta van người...

Tử Kiên cũng phát kinh, hy vọng có thể làm chậm lại giờ phút đền tội của phụ thân y.

Ầm... Ầm...

Mạnh Đạt Nhân rung động khi thấy Hà Tử Kiên vì quá liều nên đồng chịu chung số phận với phụ thân y. Cả hai từ từ khụy xuống, hồn thoát ra và đi vào Quỷ Môn Quan...

Khi đó, Khổng Gia Lập, Vô Cực lão nhân, Nhất Trần đạo trưởng lần lượt bị mọi người triệt hạ.

Mạnh Đạt Nhân sau khi thờ phào chột hô hoán :

- Dừng tay! Mong chư vị chớ lạm sát. Hãy cho họ con đường sống. cũng như độ nào, tổ sư Thần Môn đã tha và nhờ đó cảm hoá Vạn Biến Cửu U Quỷ lão nhân gia.

Sao đó chàng bỗng chùng giọng lại :

- Vì dấu sao, nhị vị lão nhân gia trước kia từng là đồng môn sư huynh đệ.

Chỉ vì dạ hẹp hòi, thêm một phần ganh ghét đố kỵ, Hạo Thiên Môn phải phân khai hai nhánh. Và hạo kiếp giang hồ từ đó phát sinh.

Trầm lão nhân bước đến gần Mạnh Đạt Nhân :

- Có thật sự như thế không ? Không lẽ công phu Cửu Trùng và võ học Cửu U có chung một cội nguồn ?

Trầm Bội Uyển đến bên cạnh chàng :

- Gia gia không lẽ vẫn chưa nhận ra ? Đâu phải ngẫu nhiên Mạnh huynh chỉ cần nhìn qua một lượt những võ học của bốn môn ở Thần Đàn đã nhanh chóng thấu hiểu?

Chàng gật đầu :

- Đúng vậy! Không những chỉ có chung cội nguồn mà nội công tâm pháp của nhị phái Thần - Quỷ còn bổ khuyết cho nhau, vô tình giúp tại hạ...

Bạch Quan Nguyệt cũng bước đến gần, hớn hở kêu lên :

- Muội hiểu rồi! Đó là nguyên do khiến Mạnh huynh bỗng dưng khôi phục công phu, sau đó còn dễ dàng khai thông hai quan ải cuối ? Gọi là đạo lý ém Dương tương hợp gì đó phải không ?

Nhìn Mạnh Đạt Nhân được hai giai nhân quần quít bên cạnh, lại nghe Quan Nguyệt nói đến bốn chữ ém Dương Tương Hợp, tất cả mọi người cùng cười vang...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-luu-quy-tong>